

CREATION

Creățiune

Dovada Scripturii despre crearea lucrurilor văzute și nevăzute. Ne dă o lămurire clară a desfășurii hotărîrii lui Dumnezeu, începând cu Logos și sfârșind cu întronarea familiei domnitoare a cerului și cu restatornicirea omenirii.

de

J. F. RUTHERFORD

autorul lucrărilor: „Harfa lui Dumnezeu“, „Steag poporului“, Unde sunt morții?“, ect. ect.

1931

2 200 000 exemplare.

Editura:

Watch Tower Bible and Tract Society
Brooklyn, N. Y., Magdeburg, Leipziger Str. 11-12.

Asemenea: London, Toronto, Melbourne, Cape
Town, Bern, Brno, Wien, etc.

Această carte
este consacrată unei mărturii pentru numele
Domnului Dumnezeu
dătătorul tuturor lucrurilor bune și desăvârșite.

„Lui Iehova care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el care a dat suflare celor ce-l locuiesc, și suflet celor ce umblă pe el.” — Isala 42 : 5.

Creation Rumanian
— Tradusă din franțuzește —

Drept de editură 1928.

Made in Germany.

A mai apărut în următoarele limbi culte: franceză, engleză, cehă, daneză, fineză, greacă, japoneză, polonă, germană, ungară, italiană, rusă, spaniolă, suedeză ect. ect.

Tiparul și editura: Watch Tower Bible and Tract Society,
Magdeburg.

Prefață

Editorii cu plăcere întind publicului o nouă carte, scrisă de judecătorul Rutherford. În cei șapte ani din urmă scrierile sale publicate în treizeci limbi diferite, au fost răspândite în șaptezeci de milioane exemplare. Probabil, că scrierile niciunui alt om de pe pământ nu au avut o răspândire atât de mare. Această carte o publicăm în scopul, ca să ajute pe popor să cunoască mai bine situația sa față de marele Creator. Pentru obținerea acestei cunoștințe, și ție îți va fi de ajutor. Cu încredere dăm publicității această lucrare, care este o mărturie pentru numele lui Iehova Dumnezeu, convingși fiind, că va servi spre binele poporului.

Editorii

Introducere

Iehova este creatorul cerului și al pământului, și dătătorul a tot darului bun și desăvârșit. Numele Lui nu a fost cinstit în mod cuvenit, acum însă se apropie timpul, când va fi cunoscut mai bine de creaturile Sale. Această carte o publicăm în scopul, ca să dea ajutor poporului pentru ași putea forma o idee mai clară despre bunătatea marelui Creator față de omenire. Cunoștința relației dintre Dumnezeu și creațiunea Sa, va ridica pe cercetătorul sincer asupra treburilor de toate zilele ale lumii rele de azi, și-i va da putința să privească înainte la binecuvântările ce se revarsă din mâinile grațioase ale lui Dumnezeu, de acum asupra omenirii. Timpul, în care omenirea va avea ocazie să se bucure de pace, prosperitate, viață și fericire, este aproape. Stă în interesul fiecăruia, ca să cunoască adevărul asupra acestor lucruri de mare interes, și de mult așteptate.

Autorul

Creaiune

Capitolul I

Ființe spirituale

Situația și împrejurările pământului Palestinei sunt foarte potrivite, pentru a ne da impulsul unei meditații serioase. Rătăcind în timp de toamnă pe plaiurile Iudeei, ușor te poți convinge de claritatea absolută a aerului și de albastrul senin al bolței cerești. În timpul nopții, stelele răsar în așa mare cantitate, încât îți se pare, că nu mai încap lângă olaltă, și trebuie să-și facă loc, prăvălindu-se la vale una pe alta. Aceasta îți amintește, că după aprecierea astronomilor cam treizeci miliarde de stele oscilează în universul nostru. Natural, că mintea omenească nu poate nici înțelege pe deplin, și nici aprecia această declarație, dar dacă faci o privire adâncă în cerul acestor lumânări strălucitoare, atunci trebuie să crezi, că astronomii nici nu au greșit în aprecierea lor. Cu uimire și mirat privești plin de evlavie sus la stele. Fără voie pui întrebarea: Cine a creat milioanele de stele minunate, care-și revarsă strălucirea prietenoasă pe cărarea drumetului ostenit, înveselindu-l?

Ca om inteligent, înzestrat cu capacitatea cugetării, cauți un răspuns satisfăcător întrebării tale, care să-ți lămurească acest lucru. Ești în clar cu teoria evoluțiunii, dar în mintea ta nu poate prinde rădăcină teoria, că aceste stele s'ar fi creat ele singure, sau că ar fi venit în existență numai din întâmplare, — pleci mai departe, ca pe lângă ceva ce nu merită atenție. Dimpotrivă, chiar existența lor constituie dovada răsunătoare, că

trebuie să existe un Creator, care trebuie să fie superior stelelor create de dânsul, pe cari le-a atârnat în univers.

Tu știi că ești pătruns de sincera și cinstita dorință, ca să obții explicarea minunii, care este obiectul privirii ochilor tăi. Cine a așezat această dorință în inima ta? Cine te-a înzestrat cu capacitatea cugetării și cu dorința de a căuta explica-re? Dacă există un mare Creator, care a creat aceste corpuri cerești minunate, și te-a creat și pe tine, atunci oare nu e cuminte, ca să aștepți, în urma cercetărilor tale răspunsul potrivit? Dacă există un document, care ne dă o lămurire ade-vărată despre originea lucrurilor văzute, această dare de seamă trebuie să fie lipsită de contrazice-ri, și să fie în armonie cu marele Creator.

Măsura dorită nu o pot împlini cărțile scrise de oameni, deoarece acelea expun numai părerile oamenilor nedescăvârșiți. Aceste scrieri sunt pline de contraziceri și nici nu sunt în armonie cu ma-rele Creator, care trebuie să aibă înțelepciune și putere nemărginită. Biblia corespunde însă tutu-ror cerințelor. Ea este în armonie în sine, și dacă este interpretată potrivit, nu arată nicidecum con-traziceri. Ea este în deplină armonie cu acela, ca-re are înțelepciune, dreptate, iubire și putere de-săvârșită. Aceasta îți răspunde la întrebare și răspunsurile ei sunt atât de mulțumitoare, încât satisfac pe deplin mintea sănătoasă. Acesta este Cuvântul prețios al Creatorului.

Biblia ne descopere, că numele ființei, a cărui putere măiestoasă se arată în creațiune și în toate celelate lucruri ce există, este Dumnezeu. Dum-nezeu — dupăcum ne relatează Biblia — în legă-tură cu creaturile sale poartă și alte numiri de mare importanță. Din studierea îngrijită a Bibli-ei se arată, că El este drept peste toate. În măsu-

ră ce progresezi în studierea scrierilor prețioase ale Bibliei, în aceia măsură crește uimirea ta văzând minunile cari ți se descopăr. Ești silit să recunoști că numai spiritul marelui Creator a putut să inspire această carte. Aceasta dovedește nu numai existența lui Dumnezeu și faptul că El este autorul străvechiu al creațiunii dar ne descopere și un program minunat, pe care marele Creator îl va duce la îndeplinire în modul său bine chibzuit și desăvârșit — al cărui rezultat final conduce la binele tuturor creaturilor Sale și spre onoarea și gloria marelui Creator.

Mintea evlavioasă se ocupă cu mare interes de studierea Bibliei. În măsură ce cercul gândirilor se lățește și privirea lui în adevărurile Bibliei se afundă, cercetătorul va exclama involuntar: „Oh ce adâncă este știința, bogăția și înțelepciunea lui Dumnezeu“

Tu ca om nedesăvârșit îți faci un plan, și numai după aceia începi la realizarea lui; cu cât mai mult trebuie să credem, că marele Creator încă de la începutul creeri lucrurilor a știut ce va face. Biblia ne arată, că Dumnezeu într'adevăr are o hotărîre, și că în progresul lucrărilor Sale, toate lucrurile se împlinesc la timpul lor precis.

Desfășurarea hotărîrii lui Dumnezeu trezește cel mai viu interes în fiecare cercetător sincer și harnic al științei. „Să asculte și înțeleptul și își va mări știința, și cel priceput va căpăta iscusință.“ (Provarbe 1 : 5) „Căci înțelepciunea va veni în inima ta și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău; chibzuința va veghia asupra ta, priceperea te va păzi, ca să te scape de calea rea, și de omul care ține cuvântări stricate. — Proverbe 2 : 10 până la 12.

„Începutul înțelepciunii este temerea de Dumnezeu.“ (Proverbe 1 : 7: Psalm 3 : 10) Aceia. ca-

ri caută cu sârguință și evlavie să înțeleagă tainele lui Dumnezeu, vor fi răsplătiți. Prietenia Domnului este pentru aceia, cari se tem de El și legământul făcut cu El le dă învățătură." Psalm 25 : 14.

Credința înseamnă cunoștința adevărului, și încredere nestrămutată în această cunoștință. Credința în Dumnezeu înseamnă cunoașterea adevărului asupra lui Dumnezeu și a faptelor cari vorbesc de dânsul, și încrederea pusă în acest adevăr. Dacă dorești să cunoști pe Domnul și să te bucuri de aprobarea Lui, trebuie să crezi, că Dumnezeul vecinic trăiește și că răsplătește pe aceia, cari îl caută cu sinceritate. (Evrei 11 : 6) Fără cunoștință nici credință nu poți avea; însă în scopul ca omul să câștige cunoștință, Dumnezeu l'a înzestrat cu capacitatea cugetării, și îl îndeamnă să se folosească de această capacitate, ca să examineze marile adevăruri, cari sunt depuse în Biblie, și să mediteze asupra lor. (Isaia 1 : 18) Vei observa, că cunoștința sănătoasă este în armonie deplină cu Scriptura.

Iar acum venim la întrebarea pusă de tine: Cine a făcut stelele? Cuvântul lui Dumnezeu spune următoarele: „Dumnezeu a făcut pe cei doi mari luminători, și anume, luminătorul cel mai mare, ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic, ca să stăpânească noaptea; și a făcut și stelele.“ (I Moise 1 : 16) Nu numai că le-a făcut, dar mai aflăm următoarele cuvinte scrise despre Creatorul cel mare al lor: „El socotește numărul stelelor și le dă nume la toate.“ (Psalm 147 : 4) Puterea eternă și dumnezeirea Lui le putem recunoaște clar din acele lucruri pe cari le-a creat Dumnezeu. (Romani 1 : 20) Minunile pe care le putem vedea, aruncând o privire pe bolta cerească, ne fac să cugetăm cumpătat și modest. Acum: „Veniți de-

ci ca să ne înțelegem împreună cu chibzuială, (să examinăm lucrurile cu mintea sănătoasă și să le judecăm drept) despre lucrurile creațiunii.“

Inceputul creațiunii

A trebuit să existe un timp când marele Dumnezeu era singur. A trebuit să fie o vreme, când creerea a luat început. Ne descopere oare Biblia ce a fost începutul creațiunii lui Dumnezeu? Da, ne descopere. Timpul începutului creațiunii nu este stabilit, adevărat nu ni se descopere cât timp a trecut dela începutul creațiunii. Că acest fapt a avut loc cu unu sau zece milioane de ani înainte, nu are nici o importanță pentru om. Omul caută faptul începutului creațiunii. Atâta e sigur, că dacă Atotputernicul Creator — care a creat toate lucrurile după voința Sa nelimitată — ar fi voit să ne facă cunoscut acest lucru, atunci darea de seamă asupra acestui lucru am avea-o întocmai corăspunzătoare faptului.

Rezultă, că Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia conține numai adevărul curat. Nu era nici un motiv, care ne-ar face să credem, că s'ar fi înregistrat date false. Bărbații cari au fost folosiți de Dumnezeu pentru scrierea Bibliei, au fost conduși de puterea Lui nemărginită și de înțelepciunea Lui desăvârșită, ca darea de seamă a Bibliei să fie corectă și corespunzătoare întocmai, adevărului. „Lucrările mâinilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru vecinicie, făcute cu credincioșie și neprihănire.“ (Psalm 111 : 7—8) „Căci mărit-ai cuvintele Tale peste tot numele Tău.“ (Psalm 138 : 2) Marele Creator nu se schimbă niciodată. „Sprijinește-mă după cuvântul Tău, ca să trăiesc și nu mă lăsa să fiu rușinat în speranța mea.“ (Psalm 119 : 116) Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea absolută în ce privește începutul creațiunii.

Autoritatea lui este sigură, pe care cercetătorul cu încredere poate să se bazeze în cercetările sale.

Cuvântul lui Dumnezeu ne relatează faptul, că înainte cu mult de creerea pământului, încă înainte de formarea mărilor, izvoarelor și lacurilor, înainte de ridicarea oricăror munți și coline, și înainte de facerea soarelui și a lunii și a stelelor, a început opera Sa de creare; și cea dintâi creațiune a Sa a fost Scumpul Său, pe care Biblia îl numește Logos. Numele Logos, este unul din titlurile pe cari le poartă Fiul lui Dumnezeu, și are un înțeles profund. Dacă Dumnezeu dă un nume unei creaturi, sau unui lucru oareșcare, atunci acel nume este de mare însemnătate. Logos înseamnă reprezentantul sau vorbitorul lui Dumnezeu. Acest nume adeseori este tradus de „Cuvânt“, deoarece Logos este întocmai cuvântul aceluia, pe care îl reprezintă.

I-a plăcut lui Dumnezeu, ca să vorbească prin Logos, prin mijlocirea căruia să transmită solia Sa și altora dintre creaturile Sale inteligente. (Evrei 1 : 2) Pentru aceasta cu drept să poate numi acest puternic și iubit Fiu al lui Dumnezeu de „Cuvânt“. Citim despre El. „La început era Logos (Cuvântul) și Logos (Cuvântul) era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Logos (Cuvântul). Acesta era întru început la Dumnezeu“. (Ioan 1 : 1,2) Acest puternic Logos, ca reprezentantul plenipotențiar al lui Dumnezeu — vorbind despre chestia începutului creațiunii — ne declară următoarele:

„Iehova m'a zidit la începutul căilor Sale, înaintea lucrurilor Sale de demult. Din etern domn am fost, din început înainte de a fi pământul. Născut am fost când adâncuri încă nu erau, și nici izvoarele încărcate cu ape. Mai înainte de ce s'au înfipt munții, înainte de coline am fost născut; Când încă nu făcuse pământul și câmpiile, nici în-

ceputul pulberii lumii. Când gătea cerurile acolo eram, când El trăgea cercul în jurul adâncurilor, când întărea norii de sus, și făcea adâncului întărituri când punea mării așezământ, ca apele ei să nu treacă peste țărmurile ei și făcea tari temeliile pământului.“ — Proverbe 8 : 22—29.

Acest drăgălaș început al creațiunii, era desfătarea marelui Dumnezeu, și Părintele, Creatorul luă pe Scumpul Său Fiu în sfatul Său și a lucrat prin El la toate lucrurile, cari erau de făcut. „Toate au fost făcute prin El, și fără de El nimic nu s'a făcut din cele făcute.“ — Ioan 1 : 3.

Această creatură, Logos, a fost transpus din cer pe pământ la timpul hotărît de Dumnezeu și i s'a dat forma unui om. „Și Cuvântul trup S'a făcut și a locuit între noi.“ (Ioan 1 : 14) În acest timp a fost cunoscut sub numele de Isus, pe care i l'a dat Dumnezeu. Numele lui de Isus înseamnă, că El este Mântuitorul. (Matei 1 : 21) La începutul slujbei Sale pământești a fost uns de spiritul sfânt al lui Dumnezeu, dela care timp încoa-ce a fost cunoscut sub numele de Isus Christos, deoarece numele Christos înseamnă uns. (Matei 1 : 16) Pe lângă aceste numiri, a primit și titlul de „Cel credincios“, și „Cel adevărat“, după ce tu credințioșie a reprezentat pe Iehova pe pământ. — Apocalips 19 : 11.

Biblia repetează faptul, că Logos a fost începutul creațiunii lui Dumnezeu.“ (Apocalips 3:14) Dumnezeu făcu pe Logos după ce l'a creat, de reprezentantul Său activ în creerea tuturor lucrurilor, cari erau de creat. Marele Dumnezeu îl însărcină pe Scumpul Său Fiu Logos cu o poziție de încredere. S'a sfătuit cu dânsul, și toate lucrurile au fost făcute după îndrumările Atotputernicului Dumnezeu prin activitatea Fiului Său iubit Logos. Despre Logos stă scris, că „este chipul Dum-

nezeului celui nevăzut, întâi născut din toată făptura. Căci prin, El s'au făcut toate cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri sau domnii, sau dregătorii sau stăpâniri; toate s'au făcut printr'insul și pentru dânsul." — Coloseni 1 : 15—17.

Ca o dovadă pe mai departe, că Logos a fost creatura de încredere a lui Dumnezeu, citim: „Dumnezeu care a creat toate prin Isus Christos.“ (Efeseni 3 : 9) Nu în înțelesul, că la creerea lucrurilor ar fi acționat ca Isus Christos, ci el ca ființă puternică, care între altele titluri ale Sale poartă și acela de Isus Christos, a fost acela, care a creat toate lucrurile. După creerea lui Logos, Atotputernicul Dumnezeu nu a mai creat singur nimic, ci numai prin Iubitul Său.

Aceasta dovedește hotărît, că stelele și toate lucrurile văzute și nevăzute au fost create de Dumnezeu, prin reprezentantul Său Logos. Atât aici cât și în toate celelalte lucrări ale Sale, în cari a lucrat ca reprezentantul lui Iehova, s'a dovedit de credincios și drept.

„Dumnezeu este spirit.“ (Ioan 4 : 24) Dumnezeu este nevăzut pentru oameni, și va fi pe vecie nevăzut. „Care singur are numerire, și locuiește în lumină de neapropiat, pe care nimenea din oameni nu l'a văzut, nici nu poate să-l vadă; căruia fie onoare și putere eternă.“ (I Timotei 6:16) Cuvântul care este tradus în românește „spirit“ se trage dintr'un cuvânt radical, care în românește se traduce „vânt“. Vântul este nevăzut de oameni, dar puterea lui se observă. Dumnezeu este nevăzut pentru oameni, și deține o putere nemărginită. Este deci potrivit, că vorbim despre Dumnezeu ca de Spirit, deoarece este și va fi pentru totdeauna nevăzut pentru oameni și pentru că este posesorul a orice putere.

Dumnezeu nu este o „creatură“ spirituală, dar este o ființă spirituală. Logos este o „creatură“ spirituală și a fost creat de marele Spirit Iehova. Dcla timpul creerii Sale petrecea la Dumnezeu, în fața Lui, fiind bucuria Părintelui Său. Este deci foarte potrivit, dacă arătăm pe baza Scripturei, că Logos, cunoscut acuma sub numirea de Isus Christos, marele și puternicul Fiu al lui Dumnezeu, este o ființă spirituală, și este întâiul dintre creaturile lui Dumnezeu. — Apocalips 3 : 14.

Nici o creatură nu poate exista fără vre-o formă sau organism. Fiecare ființă spirituală trebuie să aibă un trup, care se potrivește creaturei respective. „Este corp firesc și este corp spiritual.“ (I Corinteni 15 : 44) Corpul natural constă din carne, sânge și membre. O ființă spirituală însă nu. (Luca 24 : 39; I Corinteni 15 : 50) Un om firesc nu-și poate închipui un corp spiritual, deoarece această cunoștință nu i s'a dat sau nu i s'a descoperit. „Încă nu s'a descoperit ce este o ființă spirituală.“ — I Ioan 3 : 2.

Pentru închipuirea ființelor spirituale, se folosesc stelele în vorbire simbolică. (IV Moise 24:17; Iov 38 : 7; Psalm 148 : 3; Isaia 14 : 13; Daniel 12 : 3; Apocalips 2 : 28) Intocmai cum stelele pe cari le vedem, răspândesc o lumină care reoglindește gloria marelui Creator, și ființele spirituale din împărăția Sa sunt asemenea reprezentanții luminei pentru numele și spre gloria Creatorului.

Între ființele spirituale create de Dumnezeu prin Iubitul Său, se găsea și Lucifer. Numele Său înseamnă purtător de lumină, Luceafăr de dimineață. (Isaia 14 : 12) Despre dânsul citim: „Pusu-te-am pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, umblat-ai în mijlocul pietrelor înfocate.“ (Ezechiel 28 : 14) Expresiunea „pietre înfocate“ se pare să reprezinte în mod simbolic creaturi cari ema-

nează mare lumină. (Evrei 1 : 7; Psalm 104 : 4) Scriptura numește de „heruvimi“ o clasă de ființe create prin Logos, ieșite din mâna creatoare a marelui Dumnezeu. Marele Iehova al vecinicii este arătat ca unul, care locuște între heruvimi. (Samuel I. 4 : 4; II. 6 : 2; Psalm 99 : 1) Scriptura arată prin aceasta, că ei ocupă funcțiuni de onoare și de încredere chiar în apropierea marelui Iehova Dumnezeu.

În lumea spirituală este cunoscută o altă clasă de ființe spirituale, sub denumirea de „serafimi“. Ele încă au fost create de Logos în numele și sub îndrumarea marelui Iehova Dumnezeu. Aceste ființe sunt purtătorii de lumină cari reogălesc gloria lui Dumnezeu. — Isaia 6 : 2—4.

Iar altele creaturi ale lui Dumnezeu sunt cunoscute sub denumirea de „îngeri păzitori“, care nume înseamnă: cel dintâi în rang. (I Tesaloniceni 4 : 16) Titlul sau numele de înger păzitor a fost purtat uneori și de Logos, atunci când a trebuit să facă vre-un serviciu special lui Iehova. Un titlu al Său este „Mihail“ sau „asemănător lui Dumnezeu“. (Iuda 9; Daniel 10 : 13; Apocalips 12 : 7) În tot cazul se vede clar, că numele de Mihail se referă la solul lui Iehova, care este înzestrat cu cea mai deplină autoritate și este trimis extraordinar. Ca dovadă citim: „Iată, Mihail unul din cei mai mari domni, a venit ca să-mi ajute.“ Acest titlu aparține în tot cazul iubitului Fiu al lui Dumnezeu. — Daniel 12 : 1.

Alte ființe cerești sau creaturi spirituale ale lui Dumnezeu, sunt îngerii, cari au fost chemați la viață de Dumnezeu prin iubitul Său Logos. „Cel ce face vânturile trimișii (îngerii) Săi și flacărele servitorii Săi“ (Psalm 104 : 4) Ingerii sunt solii sau reprezentanții lui Dumnezeu, trimiși pentru ducerea la îndeplinire a unui serviciu oareșcare. La

împlinirea dispozițiilor Sale în desfășurarea hotărârii Sale dumnezești, a folosit pe acești soli sau îngeri. Acești îngeri sunt ființe spirituale, deci sunt nevăzuți de oameni. Din timp în timp au fost înzestrați cu puterea, ca să apară oamenilor în corpuri firești și în clipa potrivită să dispară sau să se dizolve din nou. Biblia ne relatează nenumărate cazuri, când îngerii au apărut în corp firesc, atunci când au avut de îndeplinit vre-o poruncă primită dela Dumnezeu.

Cu o ocazie Avraam ședea în pragul cortului său, care era așezat în valea Mamreh din Palestina de sud. Indreptându-și privirea în sus a văzut înaintea lui trei bărbați. Din dările de seamă cari ne relatcăză acest fapt, putem stabili lămurit, că unul dintre acești soli, era Logos care a apărut în corp omenesc în scopul ca să comunice lui Avraam un lucru de mare importanță. — I Moise 18 : 2—20.

Când Avraam, urmând porunca lui Dumnezeu, s'a pregătit ca să jertfească pe fiul său Isaac, „Ingerul lui Dumnezeu din cer l'a chemat.“ (I Moise 22 : 11) Aceasta dovedește, că îngerii mai apăreau și așa, ca rămăneau nevăzuți față de oameni, când transmiteau unele comunicări ale lui Dumnezeu, deoarece s'au coborât în corp spiritual. Cerul, sau cerurile reprezintă lucrurile înalte, cari nu sunt vizibile ochilor omenesți. Ingerii sunt mai mari și superiori omului. Și acest inger era mai mare și superior lui Avraam, și era nevăzut pentru dânsul. Ingerul care i-a vorbit, era un trimis al marelui Dumnezeu.

Aceste ființe spirituale sau trimiși ai lui Dumnezeu, au apărut și în alte forme afară de aceia de om, atunci când împlineau poruncile lui Iehova. Un exemplu servește cazul, când Moise a zărit un rug în flăcări, și a observat, că acesta nu a fost

mistuit de flacări. El se apropie de acest rug, să cerceteze evenimentul. „Și văzând Domnul, că el se abătu, ca să vadă, îi strigă Dumnezeu din mijlocul rugului, și-i zise Moise! Moise!” — II Moise 3 : 2—4.

Ingerii adeseori au fost folosiți și ca conducători nevăzuți ai oamenilor. Atunci când Dumnezeu a îndrumat pe Moise, ca să conducă pe copiii lui Izrael prin pustiu spre pământul Canaan, așa a vorbit: „Iată Eu trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l'am pregătit.” (II Moise 23 : 20)

Aceste ființe spirituale au fost adeseori întrebuințate ca soli de război, ca să execute ordinele lui Dumnezeu, date împotriva dușmanilor poporului Său. Când Iosua se pregătea să între cu poporul său în pământul Canaan, Dumnezeu a trimis un înger al Său, ca conducător al oastei Sale, ca să dea îndrumare lui Iosua.

„Pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii și s'a uitat. Și iată că un om având în mână sabia scoasă din teacă stătea în picioare înaintea lui. Iosua s'a dus spre el și i-a zis: Ești dintre ai noștri sau dintre vrășmașii noștri? El a răspuns: Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit. Iosua s'a aruncat cu fața la pământ, s'a închinat și a zis: Ce spune Domnul meu robului Său: Și căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: Scoateți încălțămintele tale din picioare, căci locul pe care stai este sfânt. Și Iosua a făcut așa.” — Iosua 5 : 13—15.

În cer se află legiuni de ființe spirituale, cari sunt îngerii, „Ingerii lui Dumnezeu se numără, mii și mii, Domnul este între ei.” (Psalm 68 : 17, traducere engleză) Dumnezeu îi trimite, ca să păzească pe ai Săi: „Iacob și-a văzut de drum și l'au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut, Ia-

cob a zis: Accasta este tabăra lui Dumnezeu! Deaceia a pus locului aceluia numele Mahanaim. — I Moise 32 : 1, 2.

Acești îngeri sunt numiți de tabăra lui Dumnezeu. Este vorba de dâșii încă și ca de legiuni, ceiace dă de înțeles că în scopul îndeplinirii hotărîri lui Dumnezeu, sunt organizați în corporațiuni. Pe vremea când Logos a trăit pe pământ ca Isus, și s'a apropiat timpul ca să-l ucidă dușmanii, așa a vorbit către unul dintre ucenicii Săi: „Crezi că n'ași putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” — Matei 26 : 53.

Pe aceste puternice ființe spirituale, Dumnezeu le-a creat din îndemnul propriu și spre plăcerea Sa. Ele sunt mai strălucite decât și-ar putea închipui mintea omenească. Om firesc nu poate să vadă ființă sau creatură spirituală, și să mai trăiască. Când unii dintre îngeri au apărut în formă de om, au strălucit de atâta splandoare de frumusețe. Profetul Daniel ne relatează despre un astfel de eveniment. El a însemnat următoarele:

„Am ridicat ochii și m'am uitat și iată, că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz. Trupul lui era ca o piatră de crisolit, fața-i strălucea ca fulgerul, și ochii îi erau niște flacări ca de foc. Dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită și glasul lui tuna, ca vuetul unei mari mulțimi.” — Daniel 10 : 5, 6.

În dimineața învierii Domnului Isus, pe când unii urmași credincioși ai Lui au mers la mormânt ca să vadă corpul Lui, „iată că se făcu cutremur mare, și îngerul Domnului pogorându-se din cer a venit și a prăvălit piatra de pe ușă și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada.” — Matei 28 : 2,

Dacă aceste însemnări sunt numai încercări pentru a descrie frumusețea și gloria îngerilor mai de jos, atunci cu cât mai frumos și glorios trebuia să fie Logos! Despre Fiul iubit al lui Dumnezeu stă scris: „Tu ești mai frumos decât fii oamenilor. Harul este vărsat pe buzele Tale. De aceea Dumnezeu binecuvântatu-te-a în etern.“ (Psalm 45 : 2) După plecarea lui Isus la cer, Saul din Tarsus a văzut numai o rază a înfățișării sale glorioase, care a fost atât de minunată, încât Saul a orbit de strălucirea ei. Strălucirea acestei refracțiuni a gloriei era mai orbitoare decât lumina soarelui la miezul zilei. — Fapte 9 : 3—8.

În cartea sfântă citim următoarele despre acel puternic glorios: „Iubitul meu este alb și rumen, osebindu-se din zece mii. Capul lui este o cunună de aur curat. Pletele lui ca niște valuri, sunt negre cum e corbul. Ochii lui sunt ca niște porumbei pe marginea izvoarelor, scâlțați în lapte și odihnindu-se în fața lui plină. Obrajii lui sunt ca niște straturi de miresme, în cari cresc saduri mirositoare; buzele lui sunt niște crini, din care curge cea mai aleasă smirnă. Măinile lui sunt niște inele de aur, ferecate cu pietre de crisolit, trupul lui este un chip de fildeș lustruit, acoperit cu pietre de safir; picioarele lui sunt niște stâlpi de marmoră albă, așezați pe niște temelii de aur curat. Înfațișarea lui este ca libanul, pare un tânăr ales ca cedrii. Cerul gurii lui este numai dulceață, și toată ființa lui este plină de farmec. Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu fiice ale Ierusalimului!“ — Cânt. Cântărilor 5 : 10—16.

Încă cu multe secole înainte de întemeierea pământului, marele Iehova Dumnezeu a dispus asupra unei oaste puternice a ființelor spirituale, compuse din frumoșii îngeri, îngerii păzitori, serafimi, heruvimi, din Lucifer și puternicul Logos, cei doi

din urmă numiți și stelele dimineții. Putem fi încredințați, că marele Creator nu le-a creat pe aceste ființe mărețe și puternice, numai pentru un scop neînsemnat. Trebuie să recunoaștem, că fiecare din ele a fost creată pentru îndeplinirea unei misiuni importante. După crearea și denumirea lor erau sfinți toți împreună, deoarece au fost credincioși față de Iehova. Aceste deosebite ființe spirituale, cari sunt în armonie cu Dumnezeu, constituie cerul.

E natural, că Iehova Dumnezeu a fost superior tuturor acestor ființe, și toate creaturile sfinte ale Sale au cântat lauda Lui și se bucurau în fața vecinului Dumnezeu. "Iar cei dreپți să se bucure, și să salte înaintea lui Dumnezeu, să se vesească în desfătare! Cântați lui Dumnezeu, psalmodiați numele Lui, faceți cale celui ce călătorește prin deșerturi; Iah este numele Lui și bucurați-vă înaintea Lui. Cântați celui ce călătorește pe cerurile cerurilor din vechime! Iată El face să răsunе vocea Sa, voce puternică." (Psalm 68 : 4—5, 34) Aceste ființe din lumea spirituală au ascultat de Dumnezeu; pe El — pe care l-au considerat mai pe sus l'au sprijinit, lăudat și preamărit; pentru aceasta stă scris, că Dumnezeu călătorește pe cerurile cerurilor. Cerurile au vestit mărirea Lui și au cântat lauda Lui.

În acest timp descris, pământul încă nu a fost creat, și bineînțeles nici omul. Este logică presupunerea, că Dumnezeu a comunicat creaturilor Sale cerești hotărîrea Sa de a aduce la viață o ființă, care se va numi Om, și al cărui locuință va fi planeta numită Pământ, pe care va fi pus ca domnitor. În urmă a venit timpul punerii temeliei pământului și serbarea strălucită a așezării temeliei locuinței acelei ființe, crearea căreia Dumnezeu a hotărît-o, care fapt a cauzat mare

bucurie între creaturile Sale cerești. Cei doi „Luceferi de dimineață“ cântau împreună, și toții fiii lui Dumnezeu se veseleau împreună. — Iov 38 : 7.

În epoca aceea s'au creat fără îndoială nenumărate miriade de stele și sateliți, cari credincioși misiunii lor, au reoglindit gloria marelui Creator, pământul însă nu a existat încă. Zorile facerii pământului numai după aceea s'au început, după ce a avut loc serbarea minunată în cer, care a fost aranjată de aceste creaturi mărețe spre cinstea Dumnezeului Atotputernic.

Până la acest timp nu a fost nimic în cer, ce ar fi conturbat pacea, frumuseța și fericirea cerului. Aceasta o știm de acolo, că toate lucrurile au fost create de Dumnezeu, și toate creaturile lui Dumnezeu sunt desăvârșite. (V Moise 32 : 4) După cum ne descopere însemnarea dumnezeiască, până la acel timp nu s'a întâmplat nimic, așa ceva ce ar fi cauzat căderea vre-unei ființe cerești. Sub conducerea lui Logos și al soțului Său, celălalt mare reprezentant al luminei, aceste ființe spirituale ca o oaste puternică, au premărit, pe acela, care este îmbrăcat în vecinicie. În fericita așteptare, au privit în viitor, când va exista încă o altă stăpânire, în care va fi creată o ființă după chipul și asemănarea marelui Iehova Dumnezeu, înzestrată fiind cu înțelepciune, dreptate, iubire și putere, și care va fi denumit de domnitorul locuinței sale.

Capitolul II

Pământul

Pământul sau globul pământesc este cel mai mare corp ceresc înăuntrul căii planetei Iupiter, care este cu mult mai mare decât pământul. Pământul face parte din sistemul solar, și este planeta a treia în apropierea soarelui. Pământul înconjură soarele în formă eliptică, și se învâрте și în jurul osiei sale. Partea pământului, care este spre soare primește lumina dela soare. Depărtarea medie între soare și pământ este aproximativ de 150, 000 000 km.

Diametrul pământului este de 12 769 km., iar diametrul planetei Iupiter este de 139 129 km. Periferia Pământului este de 40 323 km. Se mișcă incontinuu și regulat în calea sa, și astfel stabilește anul nostru în timp de 365 zile, 48 minute și 46 secunde. Mișcarea Pământului este regulată atât de uniform și atât de desăvârșit, încât din măsurile alor două mii de ani trecuți, abia s'a putut constata o diferență de o a mia parte dintr'o secundă.

Pământul așa stă, ca și cum ar fi atârnat în spațiu. Inșă nu atârănă de nimic. Pe fața lui se ridică șiruri de munți, mari cantități de ape își alintă valurile, se întind șesuri imense pe el, și se ridică cele mai diferite lucruri, cari au fost zidite de mână de om. In adâncul lui se află mineralele scumpe cunoscute de oameni. Solul lui produce nenumărate feluri de plante, flori și arbori și multe feluri de fructe și alte alimente. Cine a creat și a așezat în spațiu această planetă minunată?

Oamenii numiți înțelepți și cunoscuți de învățați, în înțelepciunea lor întunecată au căutat să dovedească, că toate aceste lucruri au fost produse de natură. Pentruce să ne pierdem însă timpul

cu păreriile oamenilor nedesăvârșiți, atunci când avem în mână un document sigur și de încredere, valoarea căruia nu o poate întuneca nici cea mai mică îndoială. Pământul este lucrul mâinilor lui Dumnezeu marele Creator. În Scriptură a lăsat să fie scris de servitorul Său următoarele:

„Al lui Iehova este pământul și plinătatea lui!“ (Psalm 24 : 1) „El întinde miazănoaptea asupra golului și spânzură pământul pe nimic.“ (Iov 26.: 7) „Binecuvintează suflete al meu pe Iehova; Iehova Dumnezeul meu măritu-te-ai foarte în măreție și strălucire Te-ai îmbrăcat . . . Intemeiat-ai pământul pe temeliiile sale, ca în etern și perpetuu să nu se clătească. Cu adâncul ca și cu un vestmânt l'ai acoperit, apele peste munți stătut-au.“ Psalm 104 : 1, 5, 6.

Perioada creațiunii

Despre perioada creațiunii nu găsim nicăiri vre-o îndrumare. În privința aceasta oamenii și-au format diferite păreri, însă păreile nu dovedesc nimic. „La început a creat Dumnezeu cerul și pământul,“ (I Moise 1 : 1, 2), spune Scriptura.

Dacă pământul a fost vre-odată o masă infocată, atunci în acel timp nici oceane pline de apă nu puteau fi pe el. Păturile de piatră ale pământului, dovedesc cu o putere convingătoare, că stâncile au fost expuse odinioară unei călduri foarte mari. Stânci infocate sau metale topite nu mult timp puteau sta alături de cantități mari de ape, în acelaș timp. Istoria creațiunii însemnată în cartea I-a a lui Moise se referă la timpul, când pământul a fost pregătit pentru a putea produce și susține regimul vegetal. Când a început acest period?

Opera facerii, Scriptura o împărțește în șapte zile sau perioade. Această lucrare, dacă Dumnezeu ar fi dorit, ar fi putut-o face și în timp de șap-

te ori douăzeci și patru de ore, dar cu toate acestea faptele arată, că nu a făcut așa; ci expresiunea „ziua“ corespunde unei perioade, care constă din mai multe secole. Această epocă a creațiunii nu are nimic cu zilele de douăzeci și patru de ore. Deoarece Dumnezeu a împărțit epoca creațiunii în șapte perioade, și putem crede, că aceste perioade ale creațiunii au fost uniform de lungi.

Legea lui Dumnezeu care a fost dată mai târziu omenirii, prescrie o săptămână compusă din șapte zile fiecare de câte douăzeci și patru de ore. Deoarece aceste zile au fiecare lungimea uniformă, putem presupune în mod logic, că și zilele sau perioadele săptămânei creațiunii au fost toate deopotrivă de lungi. Scriptura, care împreună cu faptele constituie o dovadă neștrămutată arată că ziua a șaptea a creațiunii din cartea I-a a lui Moise cuprinde în sine șapte mii de ani.

Dacă presupunem, că zilele creațiunii au fost de o lungime egală, din aceasta trebuie să ajungem la rezultatul, că opera creațiunii cuprinde 49 mii de ani. Cu cât timp înainte acestei perioade a început Dumnezeu la formarea globului pământesc, nu ne este descoperit, ceiace nici nu are importanță și Dumnezeu nici nu a voit, ca omul să aibă cunoștință despre aceasta. Pe noi ne interesează numai începutul întocmirii pământului pentru a fi posibil traiul pe el.

Cartea întâie, Moise a scris-o sub conducerea și inspirația lui Dumnezeu. Natural, formează darea de seamă a lui Dumnezeu pe care a lăsat-o să fie însemnată de servul Său. Explicarea de introducere sună astfel: „La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul.“ Aceasta este o explicare generală, de un înțeles profund. Aceasta pune capăt oricărei discuții. Marele măestru la început a creat cerul și pământul, că acest început când a

avut loc, pe noi nu ne interesează în cercetările noastre. Dumnezeu face cunoscute tainele Sale la timpul Său potrivit. Scriptura ne relatează apoi următoarele: „Și pământul. Și fără formă și deșert era pământul și întunec era peste fața adâncului.“ A fost pustiu ceiace dă de înțeles, că nu exista pe el nici o formă de viață sau vietate. Era întunec, pentrucă nu era luminat. Cele șapte zile ale creațiunii atunci au început.

O teorie despre facerea pământului

Ne putem aștepta le aceia, că teoriile omenști asupra facerii pământului, arată deosebire între ele. Inșă teoria aceia, care pare a fi logică, și care este sprijinită și de Scriptură, merită să fie supusă unei examinări nepărtinitoare. Dar pe acele teorii cari nu se unesc cu Sfânta Scriptură le putem lăsa la o parte ca pe niște lucruri nefolositoare. Așa se vede că Dumnezeu a avut de scop, ca numai după anul 1874 să reverse lumină mai mare asupra lucrului Său, care țintește binecuvântarea omenirii. In acest an s'a întâmplat, că Isaac N. Vail, a publicat ediția primă a lucrării sale intitulată: „Sistemul inelar al pământului“. Prin acest titlu al cărții se face aluzie la învelișurile în formă de inele cari așezate fiind una asupra alteia, acopereau pământul existent, și cari din timp în timp s'au prăbușit asupra pământului. Inainte de examinarea dării de seamă a Scripturei, vom da aici pe scurt cuprinsul teoriei sistemului inelar Vailan.

Pământul la început era o massă înfocată lichidă care se învârtea în spațiu ca un vârtej. Datorită căldurii sale, în permanență evaporau de pe el aburi de tot felul, ca de apă și diferite minerale. Căldura și puterea centrifugă împreună au cauzat, că acești aburi s'au strâns în atmosferă la o distanță potrivită, și anume cam deasupra ecvatorului. Acești aburi au conținut în formă gazoasă

toate mineralele cunoscute pe pământ cari se puteau topi și evapora. Când pământul a început să răcească, soiurile mai grele a acestor gaze, cari erau mai aproape de pământ, s'au așezat în jurul pământului în formă de inele, materialele mai ușoare la rândul lor au format alte inele după greutatea lor specifică. Aceste învelișuri sau inele au fost strict separate una de alta. Inelele așezate asupra polilor, erau mai aproape de pământ și s'au mișcat mai încet decât inelele așezate asupra equatorului. Indată ce aceste învelișuri de aburi de apă umplute de elemente mai grele carbonice au început să se răcească, s'au învârtit tot mai aproape de pământ, până când s'au rupt și s'au prăbușit asupra pământului. Mai întâi acelea s'au rupt și prăbușit, cari erau în imediată apropiere de pământ și erau și cele mai grele; învelișurile cari erau la deptărtări mai mari, au continuat să se învâрте împrejurul pământului, până când toate au răcit și s'au prăbușit asupra pământului.

După părerea profesorului Vail, cel din urmă din aceste inele era format în mare parte din apă, iar cele de mai înainte în mare parte din materiale carbonice și minerale, cari au fost evaporate de marea căldură a pământului. În perioada inelului din urmă, care a învelit pământul ca acoperământul unei florării, lumina soarelui care a străbătut prin acest inel, a produs pe pământ o climă asemenea unei florării acoperite; și astfel atât viața animală cât și cea botanică a putut să prospereze uniform pe întreg pământul, fie la equator sau la poli. Aceste inele cari înveleau pământul s'au învârtit mai repede în jurul pământului, decât eum se învâрте pământul în jurul osiei sale, iar după ce s'au răcit, s'au prăbușit pe pământ. Inelul ultim format din apă s'a prăbușit după creerea omului și a produs potopul din timpul lui Noe.

Cele ce urmează le cităm din lucrarea profesorului Vail? Sistemul inelar al pământului:

În timpul căldurii mari, cantitatea de apă ce era pe pământ a fost evaporată ca aburi și adunată la o depărtare considerabilă dela pământul infierbântat și fumegând.

Aceste oceane de aburi atârinate, pluteau ca o parte a pământului ca atmosferă primitivă umplute cu aburi și alte diferite gaze, pe acelaș drum cu pământul, chiar așa cum face și atmosfera noastră de azi.

Aceste masse atârinate, cu timpul s'au adunat pe cer în direcția equatorului. Dar cum s'au indesat, au format inele separate, despărțite una de alta, cari nu atârnav una de alta și așa s'au învârtit în jurul pământului. Aceasta ne explică, că dela căderea celor mai apropiate învelișuri trecea atât timp până la căderea învelișurilor celor mai îndepărtate.

Acele masse de ape, cari au rămas încă în înălțime după prăbușirea învelișurilor celor mai apropiate de oceanuri, încă s'au prăbușit pe rând în răstimpuri de lungi perioade, producând tot de atâtea ori potopuri uriașe.

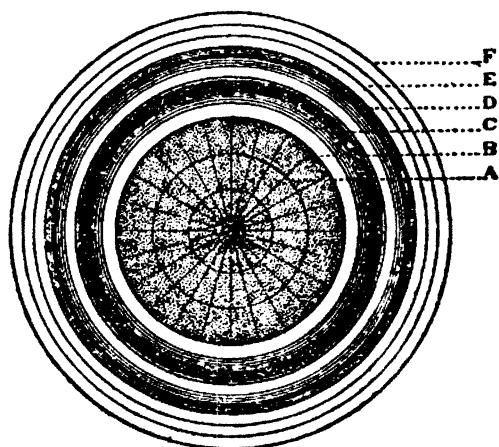
Oceanul dintâi se înțelege dela sine că era umplut în mare parte cu săruri mineralice și metalice, adecă față de celelalte inele era cu mult mai încărcat de elemente mineralice și metalice, deoarece vaporii cari aveau greutatea specifică cea mai mare, se aflau în cea mai apropiată depărtare dela pământ, și prăbușindu-se s'au înfundat cât mai adânc în scoarța pământului.

Aceste schimbări necesitau mult timp și ne permit să presupunem că aceste masse se lățeau încet încet dela equator spre poli. Sistemul inelar al pământului poate să fi avut acelaș aspect ca planeta Iupiter sau Saturn acuma, încercuite de astfel de inele.

Separarea în spațiu a învelișurilor concentrate necesita întodeauna timp îndelungat între așezarea unui inel de aburi pe atmosfera exterioară a pământului și a celui următor, așa că dupăce fiecare desărcătură sau înveliș ajuns în atmosfera mai rară, s'a învârtit ca inel cu o iuțea tot mai mare în jurul pământului, lăfându-se tot mai mult în spre poli, umbrind astfel pământul.

Fumul, adecă funinginea de cărbune ce se ridica sus din lumea care ardea în foc, s'a amestecat cu vaporii din atmosferă, i-a întunecat și a produs niște inele întunecate între învelișurile luminoase de aburi, chiar așa cum și azi putem observa acest fenomen asemănător la unele planete. Dupăce un inel de aburi s'a lăsat jos asupra atmosferei, probabil, că s'a lăfuit asupra pământului în

formă de acoperiş sau nor, coborându-se în urmă până la pământ lăsând atmosfera curată, până ce nu a ajuns alt inel să ia locul celui precedent.

Această ilustrație arată tăietura transversală a sistemului inelar al pământului. A este pământul, B este atmosfera, C elementele mai grele carbonice și mineralele în legătură cu ele, D elementele mai ușoare de carbon și hidrați de carbon, E mase înghețate de zăpadă și însoțitorii, F gaze exterioare, aburi în stare înghețată. Și zăpada polară s'a produs din acest inel și așezat la cea mai mare depărtare, care a răcit pământul paradis și a produs potopul.

Incetineala ce se arată în învârtirea Lunii este datorită faptului, că a slăbit puterea de atragere al sistemului inelar concentrat. Asupra inelelor în mișcare, Luna a avut mare efect de a le slăbi mișcarea, silidu-le să se coboare mai jos, până s'au prăbușit de tot pe pământ, numai dacă nu cumva altceva le-ar fi cauzat prăbușirea. Slăbirea luței mărturisește doar pe lângă sistemul inelar de odinioară al pământului.

Păturile metalice din epoca azoică a pământului așa sunt, că așezarea lor nu se poate explica cu teoria mai veche a izbucnirii apei, însă cu teoria nouă se unește admirabil. — Păturile siluriene, îndeosebi în forma lor cum se arată în pământ, nimicesc pe deplin teoria, că s'ar fi produs din păturile cari au existat înaintea lor. Este do-

vedit, că în epoca siluriană, trebuia să mai fie un inel în jurul pământului. Înțelegând, că nu au fost căzute încă toate inelișurile înainte de începerea vegetațiunii pe pământ." — „Sistemul inelar al pământului“ - pag. 72-74.

Dovada profesorului Vail mărturisește pe lângă teoria, că toate planetele au fost înființate după o lege generală neschimbată; și deoarece vedem, că Saturn este împresurat de inele, iar împrejurul planetei Iupiter se văd inele în dezvoltare, deducem, că și pământul a fost format prin descărcarea treptată a inelișurilor apoase.

Eu cred, că nașterea, creșterea și dezvoltarea planetelor se întâmplă după o lege strictă, care nu cunoaște nici o schimbare, și dacă o planetă era vre-odată încercuită de inele, atunci orice soră a acestei planete în asemenea condițiuni, trebuie să fie stăpânită de aceiaș forță, și în dezvoltarea ei asemenea condițiuni trebuie să existe pe ea, în ce privește gravitatea, și în decursul dezvoltării sale trebuie să fie un timp oareșcare încercuită de acelaș sistem de inele. Nu, pentru că așa trece cu vederea faptul, că în împrejurări schimbate, trebuie să sufere schimbare și evenimentele provenite din puterile dominante, cu toate acestea în nașterea planetelor, pe toate planetele trebuie să se mențină aceleași legi fundamentale.

Formarea inelelor era atât de neînălțurat în istoria pământului în ardere, precum și poli unei planete prin învârtirea repede au trebuit să se turtească. Rezultatul puterilor, cari lucrează în sistemul solar se poate observa pretutindenea, începând dela soarele arzător până la cele mai îndepărtate planete. Dacă această procedură generală o putem observa în lumea ce ne înconjoară, atunci putem fi siguri și convinși că și lumea noastră a trecut prin perioade asemănătoare de schimbare. Și istoria geologică a pământului o putem citi de pe inelele sistemul solar.

Este evident, că fenomenul arătat prin inelișurile de aburi ale planetelor Saturn și Iupiter, are deosebită importanță. Știința timpurilor recente a stabilit faptul, că inelele acelor planete, cari se află asupra poliilor, se mișcă mai încet, ca inelele de deasupra equatorului. Concluzia este că aceste se învârt mai aproape de miezul străbun.

Dacă aceste inele și-ar putea mări iuțeala, atunci ar putea să se ridice și mai sus descriind mai mari cercuri; mai bine zis s'ar lăți din spre poli către equator. Pe de altă parte dacă iuțeala inelelor cari se învârt pe deasup-

ra ecuatorului, ar scădea măcar o zecime, s'ar depune (lăți) în direcția unde întâmpină mai puțină rezistență, adică în direcția polilor. Ar putea fi oare cu puțință, ca o planetă să fie încunjurată de inele într'un univers cărnuit de legi neschimbătoare, admitând că aceste cauze universale, cari cauzează nașterea inelelor, să nu fie peste tot? Se poate oare, că planetele stând sub influența acelorași cauze, să nu fi trecut prin dezvoltare analoagă?

Eu n'aș putea nicidecum trage la indoială valabilitatea generală al acestui procedeu, dupăcum nu ne putem îndoi nici de faptul, că cu timpul și pe planeta Iupiter și Saturn se vor face mere și vor cădea de pe pomi; când vedem, că stările de pe pământul străbun au trecut prin atare dezvoltare inelară. Dacă legea gravitației este un eveniment general, atunci și cauzele nașteri inelelor sunt tot asemenea, iar rezultatele trebuie să urmeze. Față de aceasta s'ar putea susține, că împrejurări necunoscute ar putea schimba puterea legi. Natural că este drept, dar aceste ar putea să schimbe chiar așa și rezultatul legii generale a gravitației. Dar cu toate acestea, cine ar îndrăzni, ca să pună la indoială valabilitatea generală al acestei legi, chiar și dacă există posibilitățile influențării?

Din aceasta trebuie să recunoaștem, că simplul fapt, că învelișurile polare ale planetelor Iupiter și Saturn se mișcă mai încet decât învelișurile cari sunt deasupra ecuatorului, dovedește hotărît, că s'au lătit din partea ecuatorului, prin urmare și în prezent inelele planetelor sistemului solar, cari au învelișuri se prăbușesc, sau să pregătesc să se prăbușească asupra polilor. Prin aceasta suntem siliți să recunoaștem, că forma originală a tuturor învelișurilor planetelor, cari sunt în mișcare, era de inel, astfel aceste inele în vre-un period din istoria acelei planete, au fost așezate asupra ecuatorului. Prin aceasta este dovedită și presupunerea, că aceste învelișuri, s'au descărcat asupra planetei în intervaleuri uriașe de timp, cauzând dezastre groaznice.

Urmând calea arătată de cuvântul infailibil al legi universale, privind această lume uriașă, din ea putem citi istoria marilor schimbări, prin care a trecut lumea noastră devenind ceia ce este azi. Pământul a fost însoțit de inele și învelișuri în decursul timpurilor de durată necunoscută. Una după alta s'au descărcat și au ajuns pe suprafața pământului în regiunea polilor. — „Sistemul inelar al pământului,” pag. 42—44.

Teoria profesorului Vail despre formarea inelelor pământului o putem recunoște de logică.

Această teorie este sprijinită și de adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu chiamă pe creaturile Sale, ca să se înțeleagă cu El, și ca să examineze ce este potrivit, sperăm, că dacă vom interpreta Scriptura, potrivit atunci vom primi explicarea logică din Cuvântul lui Dumnezeu.

Perioadele creațiunii

Lucrul pregătirii pământului ca să fie potrivit de locuință omului, Dumnezeu l'a împărțit în perioade de creere numite „zile“ cari au urmat pe rând dela întâia până la a șaptea. Din dovezile Scripturei se arată clar, că materialul pentru pământ și pământul a fost deja format și strâns laolaltă cu mult timp înainte de aceste perioade de facere. Timp îndelungat înaintea acestor șapte zile, acest material topit a aruncat din sine mari cantități de materiale matelice în formă de gaze, din cari s'au format inele în jurul pământului.

Aceste mari cantități de aburi fierbinți au fost umplute de elemente carbonice, cari au produs mare întunecime în jurul pământului. Această întunecime a fost răspândită într'o desime de mai mulți kilometri în jurul pământului, învelindu-l complet. În profeția lui Iov este o cugetare despre acest început al perioadelor de creațiune, care întărește darea de seamă din I Moise: „Cine a închis marea cu porți, când s'a aruncat din pântecele mamei ei? Când I-am făcut haina din nori și scutece din întunec; când I-am pus hotar și când I-am pus zăvoare și porți?“ — Iov 38 : 8—10.

Intunecimea deasă care înconjura pământul a format un „înveliș“ (după alte traduceri „fașe“) și corespunde declarațiunii din Moise: „Și întunec era asupra adâncului.“ Pe vreme aceia pământul nu a primit nici un fel de lumină. În forma sa încunjurat de nenumărate învelisuri sau nori, ca-

ri învelișuri (de aburi) conțineau mult căbune și minerale, a fost imposibil soarelui să străbată prin această întunecime deasă, ce încunjura pământul.

„Atunci a zis Dumnezeu: Să fie lumină! și s'a făcut lumină“. Această declarație trebuie să se refereze la aceia lumină, care a luminat asupra inelelor pământului, dar nu a putut încă să străbată până la pământ. Despre aceasta citim în Cuvântul lui Dumnezeu: „Dumnezeu este lumină și nu este într'ânsul nici un întunec.“ (I Ioan 1 : 5) „Doamne Dumnezeule Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat în strălucire și măreție! Te învelești cu lumina ca și cu o mantie, întinzi cerurile ca un cort.“ — Psalm 104 : 1, 2.

Soarele trebuie să fi fost creat cu mult timp înainte ca pământul să fi luat forma lui solidă, deoarece soarele formează centrul de atracție al sistemului solar. Lumina soarelui în tot cazul strălucea în spațiu, dar nu a putut străbate până la pământ, deoarece pământul era învelit cu un „acoperiș“ (sistem inelar). Dumnezeu numai voința Sa a trebuit s'o pună în acțiune și lucrurile se împliniră. A sosit timpul când lumina a trebuit să lucească asupra acoperișului de apă din jurul pământului. „Atunci zise Dumnezeu: Să se facă lumină! și s'a făcut lumină. Dumnezeu a văzut că lumina este bună și a despărțit lumina de întunec. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunecul noapte. Astfel a fost o seară și a fost o dimineață; ziua întâi.“ — I Moise 1 : 3—5.

Să prea poate că încă înainte de începutul zilei dintâi a creațiunii însemnată în cartea I a lui Moise, puteau să se descarce unele din inelele cari încunjurau pământul, dar poate că nu. Este însă evident, că la începutul perioadei întâi a creațiunii existau încă multe învelișuri, deoarece citim: „Peste fața adâncului de ape era întunec și spi-

ritul lui Dumnezeu se mișca asupra apelor.“ Ce să înțelegem sub expresiunile: „adânc“ și „pe deasupra apelor“? Fără îndoială se afla apă pe pământ și deasupra pământului asemenea. Aceasta reesă clar din darea de seamă despre creațiune. „Marele adânc“ se referă deci la apa așezată deasupra pământului. Aceste învelișuri de ape erau susținute în atmosferă deasupra pământului grație învârtirii lor rezezi. Incetarea mișcării lor ar fi cauzat prăbușirea lor pe pământ. În mod potrivit, inelele mai ușoare s'au așezat la cea mai mare depărtare dela pământ, mai aproape de soare.

A sosit și timpul, când Spiritul lui Dumnezeu adevă puterea Lui ce lucrează după voința Sa nemărginită, care plutea peste ape, a început să-și manifeste influența asupra lor, întrucât a început să străbată peste adâncul sau acoperișul de apă, care înconjura pământul. Cu alte cuvinte aceasta înseamnă, că Dumnezeu a îndreptat razele soarelui asupra apelor adâncului și a lăsat să străbată peste el. Dumnezeu a declarat că lumina este bună și a numit lumina, ziua, iar întunecul, noapte. Dupăcum cartea sfântă ne descopere, lucrul zilei întâi a creațiunii a fost atâta și darea de seamă se sfârșește cu următoarele cuvinte: „Așa fu seară și dimineață ziua întâi.“ Nu avem dovadă, că lumina ar fi ajuns în acest timp până la pământ.

Bolta cerească

Cerul — pe care'l vedem privind în sus — se numește bolta cerească. Acesta este un spațiu mare (gol) care conține aer și eter. Lucrul zilei sau a perioadei a doua a creațiunii, a constat din înființarea acestui mare spațiu și din despărțirea apelor. Intinsul atmosferic, deaceia se numește cer, pentrucă este înalt și se întinde deasupra pământului. „Și Dumnezeu zise: Să se facă un întins

între ape, care să despartă apele de ape. Și Dumnezeu făcu întinsul și despărți apele de sub acest întins, de apele acelea de deasupra acestui întins, și se făcu așa.“ — I Moise 1 : 6—8.

Inelele produse de aburii ridicați la cer, cari înconjurau pământul, au conținut mari cantități de ape, și materiale carbonice și metalice. Aceste s'au învârtit cu mai mare iuteală în dreptul ecuatorului, și gradual s'au lătit în spre poli în formă de acoperiș, până când au acoperit pământul complet. În măsură ce aceste învelișuri s'au întins spre poli, mișcarea lor s'a moderat, și din cauza greutatei lor propriie, cât și de mișcarea mai înceată, s'au prăbușit. Când s'a prăbușit vre-un înveliș, de acest fel, pământul a fost inundat de imense cantități de ape asemenea mărilor. Toate mineralele, cari au fost evaporate ca gaze, au ajuns la poli și de acolo au fost târâte către ecuator.

În timpul acestor învelișuri, așa se vede, că într'adevăr era apă pe pământ, cât și deasupra pământului. Această deducere o întărește și profetul inspirat al lui Dumnezeu, zicând: „Adâncul pe adânc chiamă, la vuetul căderii apelor Tale, toate undele Tale și apele Tale trec peste mine.“ (Psalm 42 : 8) „Cu adâncul ca și cu un vestmânt l'ai acoperit, apele peste munți stătut-au.“ (Psalm 104 : 6; Proverbe 8 : 2, 28; Iov 38 : 9—11) Astfel s'au înființat oceanele prin prăbușirea primelor inele sau învelișuri, cari ape ce se găseau în mari cantități pe pământ au fost despărțite prin bolta cerească de acele ape, cari se aflau deasupra pământului. Apele rămase sus în atmosferă nu au fost susținute de bolta cerească, ci acest adânc ce era deasupra pământului (compus din alte inele) a putut sta la locul său datorită mișcării sale repezi. Chiar astfel poate să se mențină

în aer un avion, atât timp cât este în mișcare, dar îndată ce încetează începe să se prăbușească.

Bolta cerească a servit numai pentru scopul, ca să facă deosebire, sau să depărtească apele de pe pământ de acelea, cari se aflau deasupra pământului în adâncuri. Dupăcum înțelegem lucrul se prezenta cam în modul următor: Mai întâi era pământul; în urmă bolta cerească sau atmosfera pământului și deasupra ei invelișurile de cărbune și materiale evaporate; și la mai mare depărtare dela pământ și cu totul înafară erau alte inele, cari conțineau în mare parte apă. Intinsul de deasupra pământului, Dumnezeu l'a numit cer.

Apariția uscatului

Pământul uscat a apărut în ziua sau epoca treia a creațiunii. Oamenii au făcut diferite teorii în ce privește apariția pământului uscat. Aducerea la iveală a pământului, uscat putea fi cauzată și de presiunea apei, în urma cărui fapt unele locuri ale scoarței pământului puteau să se adâncească, iar altele să se reliefeze, sau prin faptul că apa a străbătut prin păturile pământului la păturile înfocate, producând mari explozii sau ridicarea solului. Dar să se fi întâmplat oricum, declarația lui Dumnezeu sună astfel, că lucrul acesta s'a întâmplat conform voinței lui și aceasta pune capăt oricărei discuții. Dumnezeu după aceea a strâns la un loc apele de pe pământ, ca celalte părți ale pământului să poată rămânea uscate, citim: „Și Dumnezeu zise: să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arata uscatul; și așa se și făcu. Și Dumnezeu numi uscatul pământ și adunătura apelor o numi mare și văzu Dumnezeu, că aceasta este bine.“ — I Moise 1 : 9—10.

Scriptura aici numește prima dată apele de pe pământ „mări“. În consecință este convingătoare dovada, că în acel timp exista un adânc mare de-

asupra pământului, care a fost despărțit de apele de pe pământ și a fost deosebit. Apele de deasupra pământului Scriptura le numește „adâncime“, până când apele de pe pământ „mare“.

Opera de pregătire a înaintat. Uscatul nu a apărut dintr'odată, ci pe rând, și accastă procedură, probabil a ocupat mare parte a zilei sau a perioadei a treia. În decursul acestui period pământul a produs ierburi și arbuști, cari au produs semințe fiecare de felul său. Nu a produs un soi, semințe de alt soi, ci fiecare soi, a produs semințe potrivite soiului său, din cari semințe la rândul lor au crescut plante și ierburi potrivite. „Și Dumnezeu zise: Să producă pământul iarbă, verdeață, și pomi fructiferi purtând fructe după felul lor, a căror sămânță să fie într'ânșii pe pământ; și se făcu așa. Și văzu Dumnezeu că aceasta este bine. Așa fu seară și fu dimineată ziua a treia.“

Datorită învelișurilor sau acoperișurilor cari înconjurau pământul, împrejurările de pe pământ și căldura au fost foarte favorabile pentru cultivarea plantelor. Geologii susțin, că zăcămintele de cărbuni s'au format din aceste plante uriase, și anume așa, că aceste plante și licheni au fost acoperite de nisip și pământ, cari cu timpul s'au carbonizat și astfel au format minele sau zăcămintele de cărbuni. Alți servesc cu teorii mai clare, spunând, că masele miezului pământului în fierbere au aruncat mari cantități de aburi carbonici, cari s'au așezat apoi deasupra învelișurilor sau ineleor, cari înconjurau pământul. Iar când aceste inele s'au prăbușit în diferite timpuri asupra pământului au depus mari cantități de cărbuni, producându-se păturile de cărbuni aflătoare în diferite părți și adâncimi ale pământului.

Cărbunele este un carbon cristalizat. Este evident, că norii de fum și aburi cari s'au ridicat

dela pământ au conținut carbon și cu mult mai logică se pare presupunerea, că dupăce aceste elemente carbonice au căzut pe pământ, ele au format păturile de cărbuni; față de presupunerea, că carbonul a trebuit mai întâi să se transforme în plante și că păturile de cărbuni s'ar fi format mai târziu din acestea. Și în păturile cele mai vechi ale pământului s'au găsit cărbuni, cari s'au depus în timpurile când nu erau încă plante pe pământ.

Toți geologii recunosc, că dacă cărbunele s'ar fi produs din plante, atunci și grafitul ar trebui să fie de origine plantară; numai că pe lângă această susținere, permite și cugetarea, că această procedură a necesitat și rămășițe ale animalelor, ceiace încălcește lucrul mai mult, deoarece poate să se întrebuițeze carbon la înființarea unui organism, însă pentru producerea cărbunelui nu este de lipsă nici un fel de organism animalic. Aici se ivește o astfel de problemă, pe care credincioșii teoriei plantei nu o pot rezolva fără să nu facă uz de sistemul inelar, pe care nici nu-l pot înconjura. Teoria plantei nu are nici o bază concretă, și toată clădirea (teoria) se prăbușește.

Trebuie să recunoaștem, că grafitul este un cărbune primitiv și carbonul a existat deja și s'a depus în pământ încă înainte de a exista plantele. Lumea a fost zidită după această hotărâre eternă.

Incepând dela epoca zăcămintelor de cărbuni—cari pături sunt așezate adeseori între păturile de metale și grafit — până la zăcămintele de azi de turbă, carbonul era domnitorul, iar plantele erau produsele lui supuse. — „Sistemul inelar al pământului“, pag. 398.

Și presupunerea accia se pare logică, că petrolul și uleiul mineral au asemenea aceiași origină. Aceste elemente se aflau deja în pietrișul înfocat încă înainte de ce au fost aruncate afară din sămburele pământului, se vede deci clar că cărbunele și uleiul s'au produs în pământ în urma depunerilor, și s'au format cu ocaziile prăbușirilor inelelor, înainte de a exista plante pe pământ.

Susținerea noastră sus menționată e spijinită și de alte lucruri cunoscute. Dupăcum știm pământul nostru la începutul epocii geologice era o masă de foc supra încăl-

zită; să-l numim soare ce emană foc, retortă chimică de topire sau stea ce aruncă foc, acest fapt nu schimbă întru nimic marea hotărîre a construirii lumii. La început focul a dominat asupra puterilor, de unde cunoaştem, că în aceia căldare de topit, hidrogenul (apa) şi carbonul (cărbunele) au format majoritatea covârşitoare a elementelor. O ştim şi că în asemenea împrejurări hidrogenul (apa) şi carbonul (cărbunele) caută să se unească. Numai dacă nu a trebuit să treacă prin nişte mări de oxigen curat cu ocazia evaporării lor, dupăcum în acel timp nici nu se putea aşa ceva, rezultă, că s'au ridicat în formă de produse uleioase de pe pământul tânăr şi au umplut cerul cu carbon de asphalt şi grafit; dar ştim şi aceia, că aceasta a avut loc cu multe secole înainte de existenţa peştilor.

Ne este cunoscut, că erau atunci oceane evaporate, o lume de aburi supra încălziţi, cari au desfăşurat o activitate uriaşă în zidirea lumii, şi au mărit tot mai mult produsele uleioase ale pământului. Şi aceia este cunoscut, că elementul lumii descompus şi dizolvat în forma sa străbună, se deosebeşte ca element de forma lui de mai târziu numai într'atât, că şi-a luat o formă solidă. Dacă din descompunerea corpurilor organice se produce petrol în mică măsură, întrucât carbonul dizolvat se uneşte cu hidrogenul, cu cât mai mult petrol a trebuit să se producă atunci când elementele de hidrogen şi carbon ale pământului în fierbere erau în atingere timp de milioane de ani şi încă în astfel de condiţii, cari au grăbit cu o mie de ori mai mult unirea lor. În consecinţă obiectul întrebării nu este că putea oare pământul să producă uleiul, ci mai mult aceia, cum se putea împiedeca producerea uleiului. Pe baza aceasta s'ar putea trage la îndoială şi rezultatele potrivite a experimentărilor chimistului, dupăcum uni trag la îndoială acest procedeu în cazul pământului topit, că doar este vorba de aceleaşi elemente şi proceduri, numai că comparăm doar experimentarea în mic cu procedeu în mare.

Un pricipiu fundamental al retortei (vas ce se foloseşte la experimentări în chimie) învaţă, că căldura mare şi aburii sunt de lipsă pentru producerea hidrocarbonului uleios, chiar dacă sunt de faţă şi elemente organice. O lume în ardere poate să producă căldură perpetuă şi toate elementele de acest fel, şi chimistul numai în măsură de tot redusă poate ca să imiteze aceia, ce produce natura încontinuu pe planetele în ardere. Dacă geologul neagă această procedură generală, trebuie să nege şi aceia, că hidrogenul şi cărbunele ar fi elemente universale. Inşă

întrucât este vorba de pământul nostru, nu putem să tragem la indoială aceasta, în consecință nici lucrul susținut de mine, că întreg zăcămintul de petrol a existat deja în marele cuptor al lumii, încă în timpul acela, când nu exista încă nici o stea luminătoare, nu se poate trage la indoială în mod logic și cuminte nici măcar o clipă. „Sistemul inelar al pământului.“ pag. 398, 399.

Majoritatea covârșitoare a dovezilor nu teorie că așezămintele de cărbuni și uleiuri minerale s'ar fi produs în urma descompunerii vegetațiunii de plante și animale o sprijinește, ci admit părerea, că aceste elemente au existat deja și au fost asezate în pietrișurile înfocate de marele Creator. Dupăce au evaporat în formă de aburi, au format inele în jurul pământului, cari la timpul lor s'au prăbușit asupra pământului formând zăcăminte de cărbune și petrol în diferite părți în scoarța pământului. Deci în locul părerii, că aceste s'ar fi produs în ziua perioada treia a creațiunii, se pare mult mai logic că acestea s'au produs încă cu mult înainte acestui period.

Luminători pe firmament

Despre ziua sau perioada a patra a creațiunii Biblia ne spune următoarele: „Și Dumnezeu zise: să se facă luminători pe întinsul cerului, ca să despartă ziua de noapte și cari să servească de semne pentru timpuri, zile și ani; și să fie luminători pe întinsul cerului, ca să lumineze pe pământ; și se făcu așa. Dumnezeu făcu pe doi luminători mari: pre luminătorul cel mare, ca să guverneze ziua, și pre luminătorul cel mic, ca să guverneze noaptea; făcu și stelele. Și-i puse Dumnezeu în întinsul cerului, ca să lumineze pământul, și să guverneze ziua și noaptea și să despartă lumina de întunec, și văzu Dumnezeu că aceasta este bine. Așa fu seara și fu dimineața ziua a patra.“ I Moise 1:14-19.

Dacă lumina aceia despre care am mai vorbit mai înainte, care s'a făcut în ziua întâie a creațiunii

nici la porunca Creatorului, ar fi venit dela soare, atunci cum putem noi armoniza această părere cu următoarea declarație a Bibliei, că soarele și luna numai în ziua a patra a creațiunii s'au ivit? Nici în Scriptură, și nici în alt loc nu găsim dovadă, că soarele ar fi luminat chiar până la suprafața pământului în ziua a patra a creațiunii, și nici despre faptul, că ar fi trăit atunci cineva pe pământ, care ar fi văzut soarele, luna și stelele. Soarele luna și stelele trebuiau să fi fost create cu mult timp înaintea timpului în discuție deoarece pământul face parte din sistemul solar.

În ziua patra a creațiunii dupăcum am arătat pământul nu a fost luminat direct de soare, ci dimpotrivă, avem dovezi convingătoare, că soarele nici în ziua sau perioada a șasa a creațiunii (când Adam trăia deja pe pământ) nu a luminat direct pământul, ba chiar mai mult, înainte de timpul lui Noe nu a văzut încă nimenea soarele. Aceasta nu împiedică faptul, că lumina soarelui a luminat adâncul, și conform Scripturei, lumina soarelui s'a ivit pe bolta cerească.

Să nu uităm, că darea de seamă asupra zilei întâi a creațiunii zice: „Spiritul lui Dumnezeu se purtă pe deasupra apelor... și se făcu lumină.“ Această lumină s'a făcut fără îndoială din razele soarelui, cari raze au luminat într'o măsură oareșcare masele de ape sau adâncul, care înconjura pământul. Dupăceia Dumnezeu a creat în ziua sau perioada a doua firmamentul, și lumina rezultată din razele soarelui numai fi ziua a patra a început să lumineze asupra firmamentului.

Aceasta se vede lămurit din însemnarea despre creațiune unde stă scris: „Și zise Dumnezeu: să fie luminători pe întinsul cerului, ca să despartă ziua de noapte.“ Scriptura nu amintește nicăeri, că înainte de acest timp ar fi existat pe cer lumină

fie de orice natură, în acest timp a apărut mai întâi lumină pe cer, și aceasta s'a întâmplat în ziua a patra a creațiunii. Lumina soarelui, a lunii și a stelelor, care a luminat adâncul apelor așezate deasupra boltei cerești a luminat acum bolta cerească și a despărțit ziua de noapte.

La aceasta urmăază declarația că Dumnezeu a creat doi luminători mari ca să guverneze ziua și noaptea. Pe aceștia Dumnezeu i-a creat cu mult mai înainte, dar numai acum a sosit timpul potrivit, ca unul să guverneze ziua, iar altul noaptea, adecă să fie observată apariția lor. Soarele nu se putea vedea atunci deadreptul de pe pământ. Lumina soarelui, care a căzut asupra boltei cerești a putut să străbată peste învelișurile atârinate în înălțime, cari în timpul acela poate să fi fost destul de transparente, dar razele soarelui totuși nu au putut ajunge încă pământul deadreptul.

O dovadă convingătoare, că Adam nu a văzut soarele, și că până la potopul din timpul lui Noe, nu era posibil pentru nici un om să-l vadă, este faptul, că curcubeul atunci a apărut prima dată, când Noe a ieșit din barcă. (I Moise 9 : 9—13). Era cazul întâi, când razele soarelui s'au refractat în ploaia care cădea; și astfel s'a ivit curcubeul. În timpul lui Adam nu a căzut ploaie pe pământ, pământul a fost udat pe vremea aceia de aburii cari se ridicau. (I Moise 2 : 5, 6) Până când se învârtea un înveliș în jurul pământului, nu putea să cadă ploaie și nu putea să fie nici potop ceiace dovedește Scriptura — dacă nu ar fi existat un astfel de înveliș. Și înainte de prăbușirea învelișului din urmă, nici curcubeul ne se putea arăta.

Nu se poate deci trage la îndoială deducerea, că razele soarelui numai în ziua a patra a creațiunii au început să lumineze bolta cerească. Desvoltarea plantelor dela acest timp a început să ia pro-

portii mari; deoarece lumina soarelui ce a luminat bolta cerească, a răspândit căldură aducând astfel pe pământ o climă favorabilă creșterii plantelor. Până la acest timp, dupăcum ne descopere Scriptura nu au existat ființe vii pe pământ.

Ființe vii

A sosit și ziua sau perioada a cincia a creațiunii. Acelea învelișuri de ape, cari au format în jurul pământului acoperământ și cari au mijlocit lumina soarelui, au produs regimului animalic din acel timp o climă foarte favorabilă. Spiritul sau puterea nevăzută a Atotputernicului Dumnezeu, care a lucrat asupra apelor, în limitele legilor Sale a făcut, că în ape s'au produs o mulțime de ființe vii, pești și alte animale și după aceia păsări de tot soiul, cari sburau deasupra pământului.

„Și Dumnezeu zise: să producă apele mulțime de animale viețuitoare, și păsări să zboare pe deasupra pământului sub întinsul cerului. Și Dumnezeu creă balenele cele mari și toate animalele viețuitoare ce se mișcă, pe cari apele le-au produs din abundență după felul lor, și toate păsările înaripate după felul lor. Și văzu Dumnezeu că aceasta este bine. Și Dumnezeu le binecuvântă zicând: Creșteți și vă înmulțiți și umpleți apele în mări, și păsările să se înmulțească pe pământ. Așa fu seară și fu dimineață, ziua a cincea.“ — I Moise 1 : 20—23.

În perioada a cincea a creațiunii Dumnezeu a chemat la viață nenumărate animale în ape: Balene, reptile și amfibii, ființe cari au putut trăi și în ape și pe uscat, precum și animale săritoare și altele. Geologii au stabilit, că în diferitele părți ale pământului există mari zăcăminte de var, cari conțin mari conglomerate de scoici din care cauză aceste zăcăminte de var se chimă și „cimitirul

scoicilor". Acest fapt adeverește părerea, că după ce pericada cincia a început, s'au prăbușit mai multe învelișuri de acest fel în direcția polilor, și cantitățile mari de zăpadă și ghiață cari se prăvăleau spre equator, au pustiit mari mulțimi al acestor făpturi mici, în urma cărui fapt s'a deschis necesitatea pentru creerea altor animale.

Ziua a șasea a creațiunii

La începutul zilei sau perioadei a șasea a creațiunii au fost trecuți aproximativ douăzeci mii de ani dela timpul când apele au fost despărțite de uscat. Scoarța pământului în acest timp era deja răcită. A produs ierburi, arbuști și fructe și datorită acestui fapt, precum și împrejurărilor climaterice, stările erau foarte potrivite pentru lumea animalică. Insemnarea biblică despre această perioadă a creațiunii ne spune: „Și Dumnezeu zise: să producă pământul animale viețuitoare după felul lor, vite și târâtoare și fiare pe pământ după felul lor, și se făcu așa. Și Dumnezeu făcu fiarele de pe pământ după felul lor și vitele după felul lor, și toate târâtoarele de pe pământ după felul lor; și văzu Dumnezeu că aceasta este bine.” — I Moise 1 : 24, 25.

Nu întotdeauna au trăit pe pământ acelea animale, pe cari le avem azi. Era un timp când au trăit mulți mamuți pe pământ, dintre cari unii au ajuns la înălțimea de douăzeci metri. Aceasta o dovedesc și scheletele găsite în adâncul pământului cu ocazia cercetărilor archeologice. Aceste dobitoace au cutreerat pământul în cirezi. Unele au fost găsite în regiunea polară sub ghiață, până când scheletele altora au fost scoase de sub păturile de argilă și piatră ale regiunii de sud.

Luând în considerare aceste fapte, trebuie să deducem în mod logic, că fiecare dintre aceste

perioade ale creațiunii s'a sfârșit cu câte un dezastru teribil produs de prăbușirea unora sau mai multor inele sau învelișuri, care fapt a adus cu sine, că lumea plantelor și a animalelor a fost inundată de mari cantități de zăpadă și gheață, cari au curățit pământul. Cu timpul însă tot alte și alte animale și plante au ocupat locul celor di'nainte. Astfel au fost produse diferitele feluri ale animalelor în diferitele răstimpuri din perioada creațiunii animalelor. În decursul acestor perioade, clima pe pământ era într'o măsură oareșcare asemănătoare cu clima unei florării închise, care stare a fost răsturnată cu ocazia prăbușirii inelelor noi ce conțineau zăpadă și gheață. Acestea le adevaresc și faptele. Reproducem o scrioare de mare însemnătate a profesorului Vail adresată revistei: „Scientific American“:

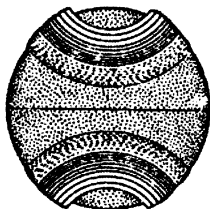
Către editorul revistei „Scientific American“.

În numărul d-voastre din 12 Aprilie am citit cu mare interes notița referitoare la descoperirea unui mamut din partea doctorului Herz, într'un înveliș de gheață din regiunea ghețoasă din Siberia de Ost. După părerea mea aceasta înseamnă ceva mai mult în calea unui geolog decât „Platra Rosetta“. Aceasta aduce dovada cea mai puternică întru sprijinirea presupunerii că toate epocile glaciare și toate potopurile ce le-a văzut cândva pământul au fost pricinuite de o cădere progresivă și succesivă a aburilor primitivi ai pământului, ce înconjurau planeta noastră sub forma de nori de aburi, cari se vede că înconjoară astăzi corpurile planetelor Jupiter și Saturn.

Să-mi fie iertat să vin înaintea colegilor mei geologi cu ipoteza că rămășițele aburilor apoși ai pământului s'au invârtit împrejurul pământului, ca învelișul de nori ce acopere astăzi planeta Jupiter, chiar până aproape de timpurile recente geologice. Aburii aceștia trebuie să fi căzut mai ales în ținuturile polare, dat fiind faptul, că aici au întâlnit cea mai mică rezistență și cea mai mare atracțiune, și au căzut de sigur ca masse nemărginit de mari de zăpezi cu conținut teluriccosmic. Această boltă sau înveliș în formă de acoperământ al lumii trebuie să fi temperat clima până la poli, procurând astfel nutreț pentru mamuți și pentru neamurile lor din lumea arctică,

— făcând pământul ca un fel de florărie cu acoperământ. Dacă se admite aceasta, atunci noi nu suntem în stare de a mărgini puterea și eficacitatea cu care puhoalele de mase de omăt au nimicuit viața imbelșugată de pe pământ.

Se pare că mamutul doctorului Herz, după cum s'a întâmplat și cu alte animale îngropate în gheață, cari au fost aflate cu hrana încă nemistuită în stomahurile lor, este o dovadă că el a fost surprins pe neașteptate de o cădere izbitoare de omăt. În cazul acesta, cu iarba încă nemistuită în gura sa, el povestește o poveste fără greș a morții în mormântul de omăt. Dacă se admite aceasta, atunci avem ceea ce s'ar putea numi un atotputernic izvor de zăpezi glaciale și putem scăpa cu bucurie de alternativa nefilozofică că pământul a devenit rece pentru ca să poată primi un veșmânt de omăt, pe când, după cum văd eu, pământul a primit zăpezile sale și s'a răcit.

Ilustrația de sus reprezintă pământul curățit de inveșișurile sale, cu cel din urmă inveliș care a mai rămas în văzduh, care plutea ca un nor uriaș asupra polilor. Deasupra tropicelor și a zonei moderate aburii s'au rărit în așa măsură, că în unele locuri se putea vedea și cerul senin. Soarele a luminat această boltă a aburilor răriți, și a format-o de un corp luminător minunat. Soarele se putea vedea numai nelămurit pe acest cer strălucitor, care ca și un erou viteaz s'a luptat cu succes împotriva gazelor vrăjmașe.

În timpul vârstei de foc sau infocată oceanele evaporară, dimpreună cu o mulțime nemăsurată de sublimațiuni minerale și metalice; și dacă concidem că acești aburi formară în jurul pământului un sistem inelar, și că în cursul vârstelor se întoarseră sub formă de mari vârsări de apă, dintre cari unele ajunseră să cadă tocmai în vârsta omului, atunci suntem în stare a explica multe lucruri cari astăzi sunt întunecate și tulburi.

Deja în anul 1874 am publicat unele din aceste idei în forma unei broșuri, și în nădejdea că cugetătorii din

secolul al douăzecilea vor căuta să le afle, amintesc din nou „Teoria sistemului inelar.“ Isaac N. Vall.“

Dacă luăm în considerare, că singuratecele zile sau perioade ale creațiunii fac câte șapte mii de ani, vom putea înțelge, și accia cum s'a putut, că un soi de animale creat în accia zi a și pierit în acciaș ziuă. Dumnezeu a creat regimul animalic la timpul său potrivit, după felul lor și pe toate cari trăiesc pe pământ, nesocotind nici animalele domestice, dintre cari unele soiuri mai trăiesc și azi. Singuratecele soiuri au venit în existență la timpul hotărît de voința lui Dumnezeu. Fiecare a trebuit să-și îndeplinească misiunea pentru care a fost creat, și fiecare era important înaintea lui Iehova în lucrarea creațiunii pământului.

Se pare de sigură părerea, că dela începutul lucrării creațiunii amintite în I Moise, până la timpul din chestie au trecut mai bine de patruzeci mii de ani. In timpul acesta globul de foc numit Pământ, a aruncat din sine mari cantități de materiale mineralice în formă de gaze, cari au produs inele în jurul pământului, cari la timpul potrivit s'au lățit formând învelișuri peste întreaga suprafață a pământului.

Toate aceste inele probabil afară de unul s'au prăbușit în răstimpuri consecutive stabilite de Dumnezeu și au depus în sânul pământului mari zăcăminte de aur, argint, metale prețioase, fier, cărbune, asfalt, ulei și alte elemente prețioase; pământul uscat a apărut; s'au produs plante, din cari a dispărut un soi după altul, numai ca să dea loc altor soiuri de plante. In urmă au urmat în rând peștii păsările și animalele după felul lor. Dupăcum dezastrele se succedau, și acest procedeu a continuat până când pământul a fost răcit întratât, că a fost în stare

nu numai să producă viața plantelor și a animalelor, dar s'o poată și suporta.

În acest period al creațiunei, Dumnezeu a lucrat prin scumpul său Logos, care întotdeauna era credincios și drept față de Dumnezeul etern. Ordinele marelui Arhitect al lumii au fost executate de cete mari ale îngerilor. Despre o astfel de ființă spirituală citim în Biblic; „Ai umblat între pietrele înfocate.“ (Ezechiel 28 : 14) Asemenea: „cel care face îngerii Săi vâhuri, și flacări de foc pe servii Săi.“ — Psalm 104 : 4, traducere engleză.

Marile arderi a lumilor, precum și urmările acestor arderi au fost supravegiate de aceste ființe spirituale. Aceste planete sau globuri de foc, nu au constituit lucruri spăimântătoare pentru dânșii. Fiecare și-a îndeplinit misiunea, întrucât a îndeplinit ordinele lui Dumnezeu în legătură cu pregătirea pământului. Procedurile pregătirii și facerii pământului au stârnit admirația și interesul oștilor cerești, deoarece toți au știut că pământul se face pentru niște ființe, cari atunci încă nu erau în existență.

Oare pentruce a creat Dumnezeu pământul? Pentruce l'a fost adus în existență cu atâta osteneală și încordare? Pentruce a folosit Iehova Dumnezeu atâtea secole și atâta energie ca să facă pământul așa dupăcum s'a prezentat la sfârșitul zilei a șasea a creațiunei? Pentruce a așezat temelia pământului, și penruce l'a zidit? Dacă aceasta a făcut-o în interesul unor creaturi pământene ale Sale, atunci trebuie să recunoaștem, că prin aceasta dovedește mare iubire față de acele creaturi. Fiecare cititor al acestor rânduri ar dori un răspuns sincer și adevărat la întrebarea: Pentruce a creat Dumnezeu pământul? Las, să ne răspundă la aceasta Cuvântul lui Dumnezeu.

Capitolul III

Omul

Iehova este sfătuitoarea Său propriu. Hotărârile Sale le face El însuși, și tot El le și duce la îndeplinire. Hotărârea Sa, dată în știre omenirii, este depusă în Cuvântul Său. „Prin consfătuiri se întăresc hotărârile.” (Proverbe 20 : 18) Prin toate faptele, Dumnezeu duce la îndeplinire câte o intenție a Sa. Pentru pregătirea pământului, El a folosit timp de peste patruzeci mii de ani. A știut ce are să facă încă înainte de începerea lucrului, și a cunoscut înainte și rezultatul. (Fapte 15 : 18) Prin urmare, chiar dela început, când a creat pământul, a avut înaintea ochilor Săi o țintă hotărâtă. Scopul l'a scris în Cuvântul Său, care este hotărârea Sa vecinică. Și hotărârile Sale le-a îndeplinit întocmai cum a hotărât dinainte.

Stă scris: „Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune, căci Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul. Eu sunt Dumnezeu și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit dela început, ce are să se întâmple și cu mult înainte, ce nu este încă împlinit. Eu zic: Hotărârile Mele vor rămânea în picioare și îmi voi duce la îndeplinire toată voința Mea... da Eu am spus, și Eu voi împlini; Eu am hotărât și Eu voi înfăptui.” (Isaia 46:9-12) „Așa va fi Cuvântul Meu care ese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine deșert, ci va împlini toate câte am voit și va prospera în toate în câte l-am trimis.” — Isaia 55 : 11.

Scopul lui Dumnezeu este, ca pământul să nu fie nimicit niciodată. „Pământul va rămânea în etern.” (Eclesiastul 1 : 4) Dacă pământul trebuie să rămână în etern, atunci Dumnezeu desigur are

de scop să-l folosească în etern. Dumnezeu a și declarat aceasta cu hotărîre: „Căci așa zice Iehova cel ce a creat cerurile, singurul Dumnezeu, care a întocmit pămîntul, l'a făcut și l'a întărit, l'a făcut, ca să nu fie pustiu, ci l'a întocmit, ca să fie locuit.“ — Isaia 45 : 18.

El, nu numai că a creat pămîntul în forma lui de glob, și l'a atârnat în spațiu, dar prin acțiunea puterilor uriașe, l'a și format de locuință potrivită creaturilor Sale. L'a făcut de locuință, da, și hotărîrile Sale nu vor eșua. Locuința înseamnă loc de adăpost, casă de locuit în etern. Deoarece pămîntul trebuie să existe în veci, trebuie să fie și locuit după voința marelui Creator, deci trebuie să fie create ființe inteligente pe pămînt, ca să'l poată și folosi potrivit.

Această creatură este omul, care a fost creat de Dumnezeu. Susținerea, că omul s'ar fi dezvoltat de sine, constituie nu numai defăimarea lui Dumnezeu, dar este pe lângă aceasta și un păcat ireparabil. (Psalm 100 : 3) Teoria evoluțiunii aplicată asupra omului, constituie negarea inteligenței omului, și constituie defăimarea Numelui lui Iehova, deci nu merită s'o luăm în considerare. Ori credem în Dumnezeu, ori nu. Dacă avem credință în El, atunci Cuvîntul Său ne va călăuzi.

Procedura creațiunii

Temelia pămîntului a fost depusă de Dumnezeu cu multe secole înainte de creațiune. Cuvîntul Său nu ne descopere că oare dintre făpturile spirituale ale lui Dumnezeu a știut, vre'una pe timpul acela, că va fi creat omul pe pămînt. În tot cazul putem presupune, că au fost lămurii în privința aceia, că stăpînitorul pămîntului va fi o creatură inteligentă. Cu ocazia așezării temeliei pămîntului mare serbare trebuie să fi avut loc în fața Dumnezeului Creator. Cei doi fii ai lui Ie-

hova, Logos și Lucifer au intonat o cântare de laudă al cărei înțeles și melodie minunată a făcut pe ceilalți fii ai lui Dumnezeu să izbucnească în strigăte de bucurie. (Iov 38 : 6, 7) Se poate, că marele Creator a explicat fiilor săi din cer, că va crea pe pământul întocmit de dânsul o ființă inteligentă, ca să locuiască și să domnească pe el, care veste a umplut cerul cu răsunetul cântecelor pline de bucurie.

Timpul pentru creerea acestei ființe inteligente numită om, a sosit. Se pare de sigur, că Dumnezeu s'a sfătuit cu iubitul său Logos în vederea scopului Său de a crea pe om. Darea de seamă zice: „Și Dumnezeu zise: să facem om după chipul și asemănarea Noastră, care să stăpânească peste peștii mării, și peste păsările cerului și peste patrupede și peste tot pământul și peste toate târâtoarele cari se târăsc pe pământ. Și Dumnezeu creă pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu îl creă pe dânsul, bărbat și femei fi creă pe dânșii.“ — I Moise 1 : 26, 27.

Asemănarea amintită în Bibile nu se poate referi la trupul, sau înfățișarea omului, deoarece Dumnezeu este spirit etern, pe care nimenea dintre oameni nu l'a văzut și nici nu'l poate vedea vre-odată. Această însemnare nu ne spune, că omul va primi un corp asemănător ființelor spirituale. Din potrivă, aceia cari la timpul potrivit vor fi schimați dela natura omenească la cea spirituală, vor primi și astfel de corpuri, cari vor corespunde situației lor spirituală. Este corp firesc și este și corp spiritual. (I Corinteni 15 : 44) Atâta e sigur, că forma corpului omenesc nu se aseamănă cu forma corpului spiritual. (I Ioan 3 : 2) In ce privință a fost deci omul creat „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu“?

Insușirile principale ale lui Dumnezeu: Înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea conlucrează întotdeauna în deplină armonie. Aceasta o dovedește hotărîrea Sa descoperită. Fiarele de pe câmp niciodată nu au fost înzestrate cu aceste însușiri. Însă și la cel mai nedesăvârșit om din prezent putem găsi unele trăsături ale înțelepciunii, iubirei, dreptății și puterii. Faptul, că omul chiar și în starea sa nedesăvârșită posedă aceste însușiri, dovedește, că omul desăvârșit ar putea să se folosească de ele într'un mod desăvârșit.

Astfel omul din următorul punct de vedere a fost creat „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”: El a fost înzestrat cu însușirile: înțelepciune, dreptate, iubire și putere. Spre încheiere trebuie să mai adăugăm, că numai Dumnezeu are drept de stăpânire asupra tuturor creaturilor. Atunci când Dumnezeu a dat omului domnia asupra pământului, omul și în această privință a devenit asemănător cu Dumnezeu. Din acest text nu se poate deduce, că ființele cerești nu ar fi create după chipul lui Dumnezeu. Explicarea acestui text este că dintre creaturile de pe pământ numai omul singur a fost creat „după chipul lui Dumnezeu”.

Iehova a pregătit hotărîrea și amănuntele creerii omului. În această hotărîre a Sa ni se descopere o înțelepciune minunată. Pentru alcătuirea scheletului omenesc prescrie două sute șase bucați de oase. S'a îngrijit de un sistem desăvârșit al arterelor pentru circulația sîngelui; pentru asigurarea circulației sîngelui și pentru păstrarea curăteniei sîngelui a plănuit plămânile, și s'a îngrijit de cel mai minunat sistem electric numit „sistemul nervos”, care întrețese întreg organismul. Nu avem de scop, să enumerăm aici hotărîrea sau detaliile creațiunii omului, numai atîta dorim să comunicăm, că toate, până și păr-

ticica cea mai mică, au fost hotărâte cu mult înainte cu îngrijire, doar și „numărul perilor de pe cap a fost numărat.“ — Matei 10 : 30.

După aceia a început Logos să creeze pe om după hotărârea și amănuntele prescrise. Este scris, că omul este din pământ și este deci pământean. (I Corinteni 15 : 47) Aceasta este adevărat, pentru că omul este creat din elementele pământului. În consecință, pământul conține toate acelea elemente, cari sunt de lipsă pentru facerea unui organism omenesc desăvârșit. Despre procedeul creerii omului citim următoarele: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, și i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s'a făcut astfel o ființă vie (suflet viu).“ I Moise 2 : 7.

Animalele aduse la existență înaintea creerii omului asemenea se numesc suflete, deoarece orice ființă care respiră este un suflet. (I Moise 1 : 20) Darea de seamă nu conține deloc cugetarea, că Dumnezeu după ce a creat pe om, ar fi așezat într'ânsul un suflet. Din potrivă, Dumnezeu l'a format și a suflat în nările sale suflare de viață, ce a rezervat pentru toate creaturile Sale de pe pământ, și sufletul (ființa vie) astfel a fost adusă în existență. Sufletul înseamnă o ființă care respiră, simte și are viață.

Se poate oare susține, că întrucât Dumnezeu este nemuritor, și a creat pe om după chipul Său, în consecință a trebuit să înzestreze pe om cu un suflet nemuritor? O astfel de concluzie este ne la loc și se contrazice și cu Scriptura. Dacă Dumnezeu ar fi așezat în om un suflet, și dacă un astfel de suflet așezat în om ar avea nemurire, atunci acest fapt ar fi însemnat că Dumnezeu nu ar putea osândi la moarte pe om pentru violarea legii Sale. Aceasta ar însemna, că după ce Dumnezeu a adus în existență o ființă (viață) umană, nu-i

mai stă în putință s'o nimicească, s'o șteargă dintre cei vii, însă o susținere de acest fel nu se poate aduce în armonie cu atotputernicia Lui. Dar și afară de aceasta stă scris, că numai Dumnezeu singur este nemuritor. (I Timotei 6 : 16) Dat fiind, că Dumnezeu este dătătorul de viață, rezultă, că El are și dreptul, ca să stingă această viață. Din Scripturi reesă, că și-a păstrat dreptul, ca să ieie viața dela oricare creatură a Sa, deci este convingătoare dovada, că omul este muritor.

Ori nu cumva suflarea, pe care Dumnezeu a suflat-o în nările omului este scânteia nemuritoare așezată fiind într'ânsul de Dumnezeu?

La aceasta trebuie să răspundem negativ, din simplul motiv, că Scriptura arată, că Dumnezeu nu a procedat astfel, ci a creat pe om din elementele pământului; și când a așezat suflarea în el prin nări, a devenit o ființă respirătoare, mișcătoare, adecă suflet viu. Respirația ce respiră omul formează proprietatea lui Iehova, deoarece orice lucru este dela Dumnezeu. Dreptul de viață s'a pogorît dela Dumnezeu. Respirația nu este nemuritoare. Deoarece respirația în sine nu constituie viață. Respirația ține în mișcare circulația sângelui, care ține în viață corpul omenesc. Scriptura declară că viața este în sânge. (V Moise 12: 23) Intre ființele pământești omul este ființa de căpetenie. Toate ființele împreună cu omul, respiră aceiaș suflare. — Eclesiastul 3 : 19.

Experiența omului dovedește hotărît, că omul moare, și care ființă moare, aceia nu este nemuritoare. Dacă numim neumuritoare, o ființă aceasta înseamnă, că ființa respectivă nu poate fi supusă morții. Dumnezeu a creat pe om de coroana sau membrul cel mai presus al creaturilor pământene. „Ce este omul de-ți amintești de dânsul? ... Cu puțin mai mic decât îngerii l'ai făcut.“ (Psalm

8 : 5, 6) Crearea omului a produs mare bucurie lui Dumnezeu, și a declarat, că această operă a mâinilor sale este „bună”. Omul era fiul pământean al marelui Iehova Dumnezeu, pe care Dumnezeu l'a iubit și a aranjat mediul său așa, ca să nu lipsească nimic pentru fericirea lui.

Locuința

Dumnezeu a lăsat, ca partea pământului numită Eden, să fie pregătită în mod desăvârșit. Trebuia să fie un loc nespus de frumos. Omul creat pentru Eden și ca să stăpânească pământul a fost desăvârșit, deoarece toate lucrurile lui Dumnezeu sunt desăvârșite. (V Moise 32 : 4) Ce teren ocupa Edenul nu ne descopre Scriptura, însă din lucrurile însemnate se poate vedea atâta, că era un teren mare. Unele dovezi se par a sprijini părerea, că Edenul se întindea pe plaiurile Armeniei.

În partea de răsărit a Edenului Dumnezeu a plantat o grădină, care era un adevărat paradis în înțelesul cuvântului. Acolo creșteau pomi, cu flori minunate, cari îmbucurau ochiul și îmbălsămau aerul. Iar altele produceau fructe ce numai se pot închipui și au servit de nutremânt plăcut omului. Grădina a fost populată de tot felul de animale, cari nu erau sălbatice, ci blânde și supuse. Ele se plimbau în fața regelui lor Adam, care le dădea nume fiecăreia dintre dânsule. Îi cunoșteau glasul, și ascultau de el. Erau nenumărate păsări încântătoare și cântărețe, una era mai frumoasă decât cealaltă. Imprejurările climaterice erau perfecte și mireme dulci umpleau aerul și cântece de laudă întru peamărirea lui Dumnezeu se ridicau în văzduh.

Din grădină a izvorit un mare fluviu, care s'a împărțit în patru, și a servit apă îndestulitoare împrejurimei. Aceste râuri au contribuit în mare

măsură la ridicarea frumseții ținutului. În această grădină se puteau găsi mulțime de pietre scumpe și aur fin, pe cari omul le putea folosi pentru plăcerea sa. Scurta dare de seamă a Bibliei despre aceasta sună astfel: „Apoi Dumnezeu a sădit o grădină în Eden spre răsărit, și a pus acolo pe omul, pe care-l făcuse. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și a răului. Un râu ieșea din Eden și uda grădina: și de acolo se împărțea în patru brațe. Numele celui dintâi este Pison: el înconjoară toată țara Havila, unde se găsește aur. Aurul din țara aceasta este curat: acolo se găsește și bedelion și piatră de onix. Numele râului al doilea este Ghihon: el înconjoară toată țara Cuș. Numele celui de al treilea este Hidechel: el curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea râu este Eufratul.“

„Domnul Dumnezeu a luat pe om și l'a așezat în grădina Edenului, ca s'o lucreze și s'o îngrijească. Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din toți pomii din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca vei muri negreșit.“ — I Moise 2 : 8—17.

Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur, am să-i fac un ajutor asemenea lui.“ Dumnezeu a voit să facă deplină fericirea omului. În acest scop în timp ce Adam dormea a creat pe femeie de soție. Când Adam s'a deșteptat, s'a pomenit în fața sa cu o femeie desăvârșită de o frumsețe neasemănătoare. Natural că a iubit-o din clipa când a observat-o. Deacum împreună s'au desfătat în frumsețea și măreția desăvârșită a locuinței lor și vocile lor s'au unit întru slăvirea și preamărirea Creatorului. Nu

a mai existat de atunci o relație atât de binecuvântată între femeie și bărbat, deoarece de atunci nici doi indivizi nu au mai fost desăvârșiți.

Adam era domnitorul pământului, și regina lui frumoasă era soția sa, din locuința lor frumoasă nu a lipsit nimica din toate câte au dorit inimele lor. Cine a pregătit aceste lucruri minunate pentru om? Toate aceste lucruri le-a pregătit Iehova în iubirea Sa mare față de dânșii. Omul fiind înzestrat cu capacitate desăvârșită a închinării, a trebuit să onoreze pe Creator sau pe alt cineva în locul lui. Bărbatul și femeia desăvârșită și-au parcurs calea în pace și în bucurii continue.

Însă în calca acestei părchi fericite pândeau un dușman blestemat. Fericirea lor a fost curmată repede de acest dușman. O dovadă scripturală ne relatează, că în acest mediu plăcut și în locuința lor frumoasă au petrecut împreună aproape doi ani. După aceasta au urmat suferințele și de atunci omenirea a fost urmărită de necazuri continue. Aceasta s-a avut motivul, său și trebuie să cunoaștem bine acest motiv înainte de ce am putea aprecia pe marele Creator.

Proba

Oare pentru ce a lăsat Dumnezeu să prindă în cursă dușmanul pe această pereche desăvârșită de oameni, cu scopul ca să le dărâme fericirea?

Ființa aceia nu a fost creată de Dumnezeu, chiar de dușman. Numele său a fost „Lucifer“ și era fiul lui Dumnezeu, care cu ocazia punerii temeliei pământului a cântat imnul fastual laolaltă cu ceilalți fii ai lui Dumnezeu. El era în Eden, în locuința omului. Dumnezeu pe dânsul l'a împărțit de cinstea că l'a numit de supraveghetorul omului, și l'a însărcinat cu conducerea afacerilor în grădina Edenului. — Ezechiel 28 : 13, 14.

Lucifer ca ființă spirituală a fost nevăzut pentru om, însă ca să poată intra în relație cu Adam și soția sa, s'a putut folosi de alte mijloace. Șarpele era un animal cuminte și isteț, și s'a purtat pe vremea aceea, cași celelalte animale. Era frumos și avea un exterior atrăgător. Lucifer s'a folosit de șarpe, ca să între în relație cu Eva și să-i atragă atențiunea. Din Scripturi reesă, că animalele aveau capacitatea ca să poată fi înțelese de oameni, și ele asemenea au putut înțelege pe om. — I Moise 2 : 20; 3 : 1, 2.

Lucifer a știut că Dumnezeu a înzestrat pe Adam și pe Eva cu capacitatea zămislirii, adeca cu puterea, ca să înmulțească soiul. El a știut, că folosindu-se de capacitatea zămislirii, cu timpul vor nașta copii, cari la rândul lor asemenea vor da viață la alte generații, populând astfel pe rând întreg pământul cu niște ființe, cari vor cânta preamărirea lui Dumnezeu. Inima lui însă a fost năpădită de răutate și de nelegiuire.

Datorințele lui Lucifer au fost bine croite de legea lui Dumnezeu; dânsul însă a voit să treacă peste hotar, a voit să întreacă pe Dumnezeu și să facă lucrurile după dorința sa. Cam în modul următor s'a cugetat: „Pentruce n'ași putea fi asemenea Celui prea Înalt? El domnește peste toate atât în cer cât și pe pământ. Eu sunt denumit de supraveghetorul ființei inteligente a pământului, al omului, pentruce dar nu s'ar putea, ca să împărțească Dumnezeu cu mine întreaga sa glorie?“ Rezultatul cugetării sale a fost, că s'a hotărît să și realizeze dorința sa și să-și așeze tronul în înălțime, ca să'l puie într'un rând cu al Celui prea Înalt. (Isaia 14 : 13, 14) Aceasta arată timpul când s'a încuibat nedreptatea în inima sa, dar a fost descoperit de Dumnezeu. Incepând cu acest minut el a devenit dușmanul lui Dumnezeu și al

omului. Omul în Edenul său frumos nici n'avea idee despre scopul viclean a lui Lucifer.

Iehova într'adevăr putea să împiedce pe Lucifer în realizarea planului său nelegiuit, însă nu a voit să facă aceasta. A voit doar să pună la probă pe omul desăvârșit, care a fost înzestrat cu voință liberă, ca să vadă, dacă va rămânea credincios față de Dumnezeu, sau se va întoarce dela El. În caz când omul într'adevăr ar fi iubit și onorat pe Dumnezeu, atunci ar fi putut rezista oricăror probe, cari aveau de țintă să-l înstreineze de Dumnezeu; și dacă în această probă pusă înaintea lui și-ar fi dovedit credincioșia și supunerea, atunci s'ar fi dovedit de vrednic pentru starea sa fericită și pentru viața vecinică. Omul a trebuit pus la probă și nici o nedreptate nu i s'a făcut prin aciasta. În acest scop a permis Iehova lui Lucifer, ca să ducă la îndeplinire planul său nelegiuit și ca să ducă în ispită pe om.

Dumnezeu i-a comunicat lui Adam legea Sa încă înaintea creerii soției sale. Această lege Adam fără'ndoială a comunicat-o Evei, deoarece când atențiunea Evei a fost atrasă asupra lucrului, a cunoscut însemnătatea legii, ceiace reesă din cuvintele ei rositate. Legea ce a fost dată omului desigur era cunoscută și de Lucifer, și chiar din această lege a voit să tragă folos în ce privește realizarea planului său nelegiuit. Așa s'a cugetat, că i-a fi cu mult mai ușor să convingă pe Eva, decât pe Adam, că atitudinea sa este corectă, și dacă a câștigat odată pe Eva, a și câștigat jumătatea victoriei, pentrucă așa s'a cugetat, că Eva îi va ajuta ca să atragă în partea sa și pe Adam, care va vedea mai potrivit, să nu se despărțescă de Eva. Lucifer a știut bine în ce măsură ține Adam la Eva, și că ce mare influență are Eva asupra bărbatului său.

Pentru scopul său s'a folosit de șarpe, și în acest mod s'a apropiat Lucifer de Eva făcând următoarea conversație din care Scriptura înregistrează următoarele:

„Locuința voastră este într'adevăr frumoasă cu acești arbori, fructe minunate și flori pompoase. Cu toate acestea voi nu folosiți toate fructele, deoarece Dumnezeu v'a oprit ca să nu mâncați din toți pomii. Pentru aceasta nu mâncați, nu-i așa?

Eva a răspuns: „Din fructele pomilor grădinei mâncăm, dar din fructele pomului celui din mijlocul grădinei a zis Dumnezeu: Dintr'ânsul să nu mâncați nici să nu v'atingeți de dânsul ca să nu muriți.“ — I Moise 3 : 2, 3.

Pasul următor a lui Lucifer a constat din aceea, că s'a niziut să convingă pe Eva, că el este un amic sincer al ei și al bărbatului său, și că Dumnezeu le este dușman, care din motive egoiste îi ține pe dânsii în necunoștință în privința multor lucruri minunate. Argumentele lui folosite față de Eva au țintit, ca să arate, că arborele din chestie produce fructe bune și delicioase, și fructele lui sunt necesare pentru toți aceia, cari doresc să-și înmulțească cunoștința. Așa a vorbit: „Nu veți muri; dar Dumnezeu știe, că în ziua în care veți mânca dintr'ânsul, se vor deschide ochii voștri și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.“ — I Moise 3 : 4, 5.

Eva cedând ispitei, a rupt din fructul pomului și a mâncat din el. După aceea a arătat lui Adam ce a făcut și i-a dat și dânsului și el a mâncat asemenea. Această faptă era violarea legii lui Dumnezeu, și prin fapta lor Adam și Eva au călcat cu voința legea lui Dumnezeu. Incepând dela această clipă, Adam a devenit un bărbat stricat, soția sa asemenea. Conștiința lor i-a muștrat și s'au ascuns. Au fost puși la probă, ei au cedat influen-

ței nelegiuite a individului, care a trebuit să urmeze altă cale, prin fapta lor s'au dovedit de necredincioși față de Dumnezeu Creatorul lor. Ce a trebuit să li se întâmple?

Iehova este drept cciace înseamnă, că întotdeauna este drept și nu se schimbă niciodată. Dacă ar fi permis creaturei omenesti ca să rămână în viață pe pământ și să-l stăpânească, atunci aceasta s'ar fi înregistrat ca o nedreptate din partea lui Dumnezeu, deoarece prin aceasta ar fi nimicit puterea legii Sale. Afară de aceasta, omul care s'a răsculat împotriva lui Dumnezeu trăind într'un mediu perfect, ar fi continuat această faptă și ar fi influențat și alte creaturi, ca și acelea să se facă nelegiuite pe vecie. Pentru aceasta a trebuit să aplice Dumnezeu pedeapsa cuvenită conform legii Sale pentru păstrarea autorității legii Sale.

Dreptatea a cerut aplicarea legii. Adam și Eva au recunoscut, că au călcat legea lui Dumnezeu. Amândoi au știut că legea conține următoarele: „În care zi vei mânca din el, vei muri negreșit.“ În urma purtării lor, Dumnezeu s'a văzut nevoit să facă pașii necesari. Punctul Său de vedere ca judecător trebuia să fie în armonie cu legea Sa. Pentru aceasta a declarat următoarea sentință:

„Femei i-a zis: Voi mări foarte mult suferința însărcinării tale, cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine. Omului i-a zis: Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem, să nu mănânci deloc din el, blestemat să fie acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci din iarba de pa câmp. În sudorarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământul din care ai fost luat; căci

țărână ești și în țărână te vei întoarce. Deaceia Domnul Dumnezeu i-a izgonit din grădina Edenului ca să lucreze pământul din care au fost luați. Astfel a izgonit El pe Adam, și la răsăritul grădinei Edenului a pus niște heruvimi, cari să învârtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieți." — I Moise 3 : 16-19, 23, 24.

Legea și sentința lui Dumnezeu dovedește, că El nu a așezat în om suflet nemuritor, și nici nu l'a creat pe om ca suflet nemuritor. Legea a declarat înainte: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri.“ (I Moise 2 : 17) Sentința asupra omului a sunat astfel: „Omul a fost creat din pulberea pământului și acolo trebuie să se întoarcă.“ (I Moise 3 : 19) A fost creat din pământ și iară trebuie să se întoarcă în pământ în forma elementelor, din care este compus.

Din însemnarea Domnului reiesă, că numai grădina Edenului a fost aranjată, și făcută desăvârșită, până când partea ceialaltă a pământului nu a fost preghetită. Sentința exprimată zice: „Blestemat să fie pământul din pricina ta“, ceiace dă de înțeles: că pământul din pricina voastră încă o bună vreme nu va fi perfecționat. Și pentru ce din pricina omului?

Pentru că a fost gonit în ținuturile neterminate ale pământului, unde numai spini și pălămidă au crescut, și nutremântul de lipsă trebuia să și-l câștige prin muncă ostenitoare. Munca întotdeauna a fost un scut pentru om. Omul neactiv nu este spre folos nici sieși și nici altora. A fost deci o îngrijire binevoitoare, că Dumnezeu s'a îngrijit de ocupațiune pentru om.

Dumnezeu a trimis pe om afară din Eden în ținuturile mari neterminate ale pământului și timp de nouă sute treizeci de ani l'a folosit ca

muncitor. In acest timp a avut destulă ocazie ca să se cugete asupra greșelii sale ireparabile. În decursul acestui timp a trecut printr'o agonie, până când în sfârșit s'a stins. Dumnezeu putea să omoară pe Adam imediat, dar a făcut altcum, și din purtarea pe mai departe a lui Dumnezeu reeșă, că moartea înecată a lui Adam va servi spre binele rasei omenеști și spre gloria lui Dumnezeu.

In Eden se afla un arbore numit „pomul vieții“, care arbore a primit acest nume dela Dumnezeu, și este evident, că creaturile cărora Dumnezeu le permite ca să se nutrească din acest pom, nu vor muri, ci se vor bucura de viață. Putera minunată a vieții nu era în fructul aceluia pom. Pomul și fructul său reprezentau viața, și legea lui Dumnezeu era și este și azi, că acela, care se va dovedi demn să mănânce din pomul vieții, acela nu va muri, ci va trăi în veci. Dacă Adam și-ar fi dovedit credincioșia în probă, fără'ndoială i s'ar fi dat ocazia la un timp potrivit, ca să mănânce din pomul vieții; Dumnezeu prin aceasta i-ar fi dat în știre, că s'a dovedit de credincios și drept și astfel este demn să trăiască vecinic pe pământ.

Legea sau regula de conduită a lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Despre acest obiect așa vorbește legea Sa: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu.“ (Apocalips 2 : 7). Această regulă trebuie să însemne, că fiecare membru al familiei omenеști care dorește vre-odată să primească viața vecinică, va fi pus la probă și trebuie să biruiască în probă, ca să-și poată dovedi credincioșia și supunerea; când oamenii vor birui în acest fel, atunci vor primi și drept la viața vecinică. Aceasta este o altă dovadă, că pomul vieți este simbolul vieți, de care se vor împărtăși toți cari se vor

supune lui Dumnezeu, dar afară de cei supuși nimenea nu se va împărtăși de viața vecinică.

Organismul omenesc este din carne. Minte sau rațiunea creaturii este puterea de judecată, care poate deduce. Voința este aceia capacitate a creaturii, prin care se poate hotărî ca să facă un lucru oareșcare sau nu. Eva a fost ispitită din trei direcții, și anume din partea corpului, a minții și a voinței. Ea a văzut, că pomul produce fructe frumoase bune de mâncat și s'a cugetat în modul următor: „Acesta ar fi bun pentru corpul, adevărul organismul meu. Voi folosi puterea mea întru îndestulirea prosperării corpului meu.“

Eva a văzut că fructul este plăcut la privire, fantazia ei a fost excitată de înfățișarea desfătătoare a fructului. Fructul a oferit o priveliște minunată, și Eva l'a dorit. Pentru aceasta a zis: „Eu vreau să posed acest fruct frumos.“ A mai văzut că pomul este încă plăcut și pentru înmulțirea cunoștinței. Aceasta a nutrit mândria cugetării sale privitor la importanța și valoarea ei proprie și a mânat-o să devină înțeleaptă încă înainte de timpul potrivit al lui Dumnezeu. A hotărît, că va proceda conform voinței sale, chiar dacă face împotriva voinței lui Dumnezeu. A zis: „Eu vreau să mănânc din fruct, ca să fiu mai înțeleaptă decât toate celelalte creaturi, încă și mai mult, vreau să fiu atât de înțeleaptă ca Dumnezeu.“

Eva a fost pusă la probă și în toate aceste trei puncte, a cedat și a căzut. Importanța ei proprie a luat așa mari proporții, că a dat din fruct și bărbatului său, care asemenea a mâncat din el. El nu a dorit să se despartă de Eva. El a știut bine că această faptă îl va înstreina dela Dumnezeu, dar a ținut mai mult să-și mulțumească dorința corpului, decât să se supună lui Dumnezeu, și a mâncat. A văzut că Eva e frumoasă și plăcută,

a cedat. El a știut bine că Dumnezeu voiește să nu mănânce din fruct. A știut și aceia, că chiar și față de voința lui Dumnezeu poate să se folosească de voința sa proprie, și astfel și el s'a pus înaintea lui Dumnezeu. Mai târziu i-ar fi îngăduit Dumnezeu fărăndoială să mănânce din fruct. În să Adam, pentru atingerea dorinței sale egoiste, a cedat și în această privință. Omul a căzut în toate trei punctele ispitei.

Din declarațiile de mai târziu ale Scripturii re-esă, că aceste trei metode de ispită Dumnezeu le-a permis și de atunci încolo, și nu a împiedecat pe Satan, ca să probeze în această privință pe toți acei membri ai omenirii, cari au susținut vre-odată că sunt în armonie cu Dumnezeu. În Cuvântul Său stă scris: „Fiindcă tot ce este în lume, pofta trupului și pofta ochilor și mândria deșartă a vieții nu este dela Tatăl ci este din lume. Și lumea trece și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.“ (I Ioan 2 : 16, 17) Aceasta este încă o dovadă pe lângă aceia, că fiecare membru din familia omenească care dorește viața vecinică, trebuie să fie pus la probă, să-și dovedească credincioșia și supunerea față de Dumnezeu.

Adam și soția lui au fost goniți din locuința lor care era în paradis. Au ieșit din Eden ca și cei ce au pierdut grația, și acuma stau sub osânda morții. Domnul a pus paznic la intrarea grădinei, ca să împiedece întoarcerea lor. Ei au călcat legea lui Dumnezeu cu voința, iar acuma a început pentru dânșii pedeapsa croită de lege. În locuința lor din Eden au avut hrană desăvârșită. Iar în afară de grădina Edenului au crescut spini, măcăci și pomi ce produceau fructe veninoase. Hrana lor trebuiau s'o prepare din aceste plante și încă cu muncă istovitoare. Cu timpul au devenit otrăviți de ele, au slăbit și în urmă au murit. Ziua

în care au părăsit Edenul a fost pentru dânsii o zi de mare întunec, și acest vâl de întunec i-a urmat pe cale. Au început suferințele lor îndelungate. După nouă sute treizeci de ani întunecoși plini de păcate, Adam căzu în mormânt și pământul se închise asupra dânsului.

O altă parte a sentinței zice: „Femeii i-a zis: Voi mări foarte mult suferința însărcinării tale, cu durere veș naște copii, și dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.“ (I Moise 3 : 16) . Suferințele de șase mii de ani ale femeii în facere este destulă dovadă, că această parte a sentinței s'a împlinit. Această pedeapsă a avut scopul său bun urmărit de Domnul și la timpul potrivit se vor cunoaște binecuvântările izvorâte din ea. Legea lui Dumnezeu a mai dispus, ca femeia să fie supusă bărbatului. Și aceasta dintr'un scop bun. Multe familii numai pentru violarea acestei legi au trebuit să îndure atâtea suferințe și să divorțeze.

Experiențele prețioase de obicei se plătesc scump. Dumnezeu a dorit, ca creaturile Sale să învețe spre binele lor înșiși acele lecții, de cari s'a îngrijit pentru dânsii. La timpul hotărât de Dumnezeu fiecare trebuie să învețe, că Iehova Dumnezeu toate lucrurile le face în ordine. Vor învăța, că bărbatul este capul femeii, dupăcum Isus Christos este capul celor aleși iar Iehova este autoritatea cea mai supremă, și este capul Christosului. Satan a voit să calce în fiecare familie această regulă de autoritate. Din bărbat adeseori a făcut un tiran brutal și răutăcios, și prin aceasta ușor a putut duce în rătăcire pe femeie, ca să nu se supună bărbatului. Din aceasta apoi a rezultat neînțelegere și suferință.

Când Dumnezeu a creat pe Adam și Eva, așa a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul

Cine a creat această planetă minunată, în univers? Invățații socotiți înțelepți încrezându-se în înțelepciunea lor proprie, vreau să dovedească, că toate acestea sunt produsele „naturii“. Dar pentru ce să ne pierdem timpul cu părerile oamenilor nedesăvârșiți când avem la îndemână o dovadă sigură, pe care nicidecum nu o putem trage la îndoială? Pământul a fost creat de marele Creator Dumnezeu. Lucrarea creației Scriptura o împarte în șapte zile sau epoci. Sub cuvântul „zi“ trebuie să înțelegem o epocă, care cuprinde mai multe secole. Timpul dela începutul operei creației până la sfârșitul ei, face 49 000 ani.

Ce ajunge înțelepciunea acestei lumi?

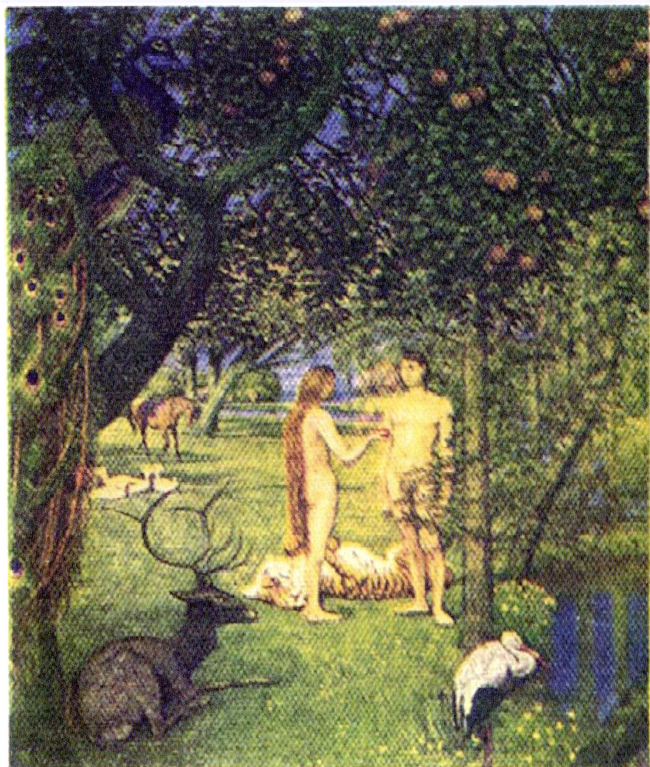
Carol Spitzweg

„Anatomia“

R. Rembrandt

Dumnezeu a creat pe om și prin aceasta și-a arătat înțelepciunea Sa minunată. Pentru formarea scheletului omului au fost stabilite 206 părți de oase. Un sistem de săvârșit de artere, plămâni, cari țin curat sângele și ajută circulația sângelui, și sistemul electric minunat numit nervi, cu un cuvânt până la cel mai mic amănunt, toate au fost alcătuite cu cea mai mare grijă.

„Ispita“

Ioan Thoma

Pentruce a permis Dumnezeu unui dușman vicelan, să înșele părechea des ărsită de oameni? ... Natural, că Dumnezeu putea sa împiedece pe Lucifer în executerea planului său nelegiuit... Cu toate acestea creatura desăvârșită, omul trebuia pus la probă, ca să se vadă, dacă-și va păstra credințioșia față de Dumnezeu, șau că va deveni necredincios... Din această cauză a permis Iehova lui Lucifer, să-și vadă de înfăptuirea planului său blestemat, și astfel omul să fie supus probei.

„Cain și Abel“

Ladislau Hegedüs

După ce Abel a fost încunoștințat de mamă-sa despre „sămânța“, care va rîine pe dușman, fără'ndoială el a așteptat timpul, când Iehova Dumnezeu îl va binecuvînta împreună cu toți aceia care îl servesc pe Dumnezeu. Credința lui a fost plăcută lui Dumnezeu și el a crescut în harul Său. Satan desigur a avut grijă de acești doi feciori. În cazul, dacă unul dintre acești doi, s'ar bucura de harul lui Dumnezeu, Satan ar vedea în acela pe dușmanul său, pentru înlăturarea căruia ar trebui să înceapă acțiune.

tul." Prin aceste cuvinte și-a exprimat voința, ca să aducă la viață o generațiune de oameni, și astfel pământul l'a creat Dumnezeu pentru om. Cum Adam și Eva au părăsit Edenul nu s'au folosit îndată de acest drept primit dela Dumnezeu. Copiii lor s'au născut mai târziu. (I Moise 4 : 1, 2). Ce copil se poate aștepta dela niște părinți nedesăvârșiți și cari au stat sub osânda morții? Trebuie să ne amintim, că Adam nu mai avea drept la viață, prin urmare nici urmașilor săi nu le-a putut da acest drept. Pe lângă pierderea dreptului de viață Adam trecea printr'un procedeu de agonie, în consecință în astfel de împrejurări nici nu a putut da viață la niște urmași desăvârșiți.

Și Adam și Eva, ambii au fost păcătoși. În consecință și copiii lor nu puteau înconjura ca să nu se nască în păcate. Profetul lui Dumnezeu mai târziu a însemnat regula lui Dumnezeu aplicabilă în orice împrejurare: „Iată în fărădelegi m'am născut și în păcate m'a conceput mama mea." (Psalm 51 : 7) Tot despre acest lucru a scris un alt martor inspirat al lui Dumnezeu: „Drept aceia dupăcum printr'un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea străbătu la toți oamenii, pentrucă toți păcătuiră" (Romani 5 : 12) Aceste texte ne descopăr regula lui Dumnezeu, că pentruce s'au născut toți copiii lui Adam în nedesăvârșire și fără drept de viață, și pentruce se îmbolnăvesc și mor toți cu timpul.

Toată mizeria a fost cauzată de păcat. Și de care păcat? Călcarea legii lui Dumnezeu. (I Ioan 3 : 4) În consecință orice călcare de lege este păcat. Călcarea de lege înseamnă necredincioșie față de Dumnezeu. Lucifer a cunoscut legea lui Dumnezeu, și a călcat-o. Adam a cunoscut legea lui Dumnezeu și a nesocotit-o. Pedeapsa păcatului este moartea. (Romani 6 : 23) Abatere dela a-

ceastă regulă nu există, pentru că Dumnezeu nu se schimbă. — Maleahi 3 : 6.

Diavolul

Dintre ființele spirituale ale lui Dumnezeu, Lucifer a fost cel dintâi păcătos. Dintre creaturile pământene ale lui Dumnezeu, Adam a fost cel dintâi păcătos între oameni. Păcatul s'a ivit în lume în urma călcării de lege a lui Adam. Pentru călcarea legii lui Dumnezeu oare Satan trebuie să fie pedepsit cu moarte? Judecata lui Dumnezeu sună astfel, că dânsul trebuie să moară și pe veci trebuie să rămână în starea morții. (Ezechiel 28 : 15—18; Evrei 2 : 14) Pedepsa pentru nelegiuirea sa va fi executată asupra lui la timpul hotărît de Dumnezeu. Toate lucrurile Sale Dumnezeu le execută la un timp hotărît.

Numele lui Lucifer înseamnă purtător de lumină (reprezentant al luminei) sau Lucifăr de dimineată. După ce a păcătuit a fost cunoscut sub denumirile de Balaur, Satan, Șarpe și Diavol. (Apocalips 20 : 1—3). Dacă Dumnezeu dă nume unei creaturi, atunci acest nume este de mare importanță. Balaur înseamnă înghițitor, Satan ispititor, dușman, Șarpe înșelător și Diavol defăimător. După însemnătatea acestor numiri ale Diavolului putem urmări pașii săi nelegiuți după săvârșirea fărâdelgii sale din Eden.

Începând dela acel timp, el a devenit ispititorul și dușmanul lui Dumnezeu și a tuturor aceluia, cari s'au nizuit să se supună legilor lui Dumnezeu. Prin urmare aceia cari au fost atacați de Satan, au fost puși la probă în privința acestor puncte. Din Scriptură reesă clar, că Dumnezeu dorește să deie tuturor ocazie pentru probarea lor, ca să aleagă, la cine vreau să se supună; lui Dumnezeu sau Diavolului; aceasta explică pentru ce a amâ-

nat Dumnezeu așa de mult executarea judecării Sale aduse asupra lui Satan.

O rază de speranță

O altă parte a judecării exprimată după păcătuirea lui Adam este următoarea: „Vrăjmășie voi pune între tine șarpe și femeie, între sămânța ta și sămânța ei, aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei mușca călcâiul. (I Moise 3 : 15) Această declarație a Scripturii are însemnătate dublă. Șarpele, care pe vremea aceea umbla drept, a fost judecat, ca să se târască pe pânțele pe pământ, să fie urât de om și omul să cute să-l omoare unde-iesă în cale. Intrucât șarpele a fost folosit de Diavol, acesta a devenit simbolul înșelăciunii, în măsură ce îl folosește Diavolul. „Sămânța“ șarpelui amintită aici înseamnă astfel de creaturi, cari devin reprezentanți ai diavolului. — Ioan 8 : 40—44.

Femeia este simbolul organizației lui Dumnezeu numită Sion, „care va naște sămânța promisiunii“. Iar sămânța este Christos, unsoi lui Dumnezeu. (Galateni 31 : 16, 27, 29). Judecata amintește, că între „sămânța șarpelui“ și „sămânța femeii“ se va desfășura o dușmănie. Diavolul, îngerii săi și reprezentanții săi vizibili au atacat cu vemență pe toți aceia, cari s'au năzuit să pășească pe urmele lui Isus Christos. Lupta s'a descins de o poarte între Domnul și unsoii Săi, de altă parte între Diavol și îngerii săi. — Efeseni 6 : 12.

Această parte a judecării conține promisiunea, că „sămânța femeii“ va învinge și va zdrobi capul șarpelui. Din aceasta rezultă, că „sămânța“ trebuie adusă în existență, dar până la acest timp Dumnezeu va permite, ca Satan, dușmanul să-și continue lucrul său nelegiuit și în această lucrare a sa să meargă până la culme, celiace Satan a și făcut. Dumnezeu însă promite, că Satan va suferi

înfrângere și la timpul hotărît de Dumnezeu picioarele unșilor îl vor strivi. (Romani 16 : 20) Faptul că capul dușmanului va fi zdrobit, de „sămânța femeii“, lasă să licărească o rază de lumină pe calea omenirii și arată că în viitor va ajunge o epocă mai bună.

Deoarece aceste stări mai bune vor fi realizate prin „sămânța femeii“, ca unealtă a lui Dumnezeu, această „sămânță“ va trebui făcută desăvârșită și adusă în armonie deplină cu Dumnezeu. Ca aceasta să se poată întâmpla, Dumnezeu trebuie să aducă în existență o „creatură nouă“ înainte de ce ar fi realizabile stările mai bune pentru omenire. La această rază de speranță au ținut cu tărie vr'o câțiva urmași ai lui Adam. Unii au rezistat și fără să cunoască însemnătatea adevărată. Acum însă cercetătorul hotărîrii finale a lui Dumnezeu, care cu evlavie și plin de mulțumire urmărește desfășurarea judecății lui Dumnezeu, se bucură mult de această rază de speranță, cuprinsă în formă de judecată cu multe secole înainte.

Incepând dela ziua aceia în care a rostit judecata, Dumnezeu a cunoscut toate amănuntele procedurii Sale în relație cu omul. Iubirea Sa, care este expresiunea desăvârșită a neegoismului a croit, ca singuratecele părți ale hotărîrii Sale să aibă împlinirea la timpuri hotărîte. În această, hotărîre Dumnezeu s'a îngrijit de o „creațiune nouă“, prin care omul va fi restatornicit. Descoperirea și împlinirea treptată a hotărîrii Sale a fost condusă de înțelapciunea Sa. Când va fi împlinită, va reoglindi măreția, dreptatea, înțelapciunea, iubirea și puterea nemărginită a lui Dumnezeu. Cercetând lucrurile minunate ale lui Dumnezeu, să mergem cu credință înainte, pentru că studiind vom găsi calea ce duce la viață și fericire.

— Ioan 3 : 17.

Capitolul IV

Decădere

Prin decădere se precizează un progres al degenerării, adică o demoralizare treptată, care dacă se continuă duce la înjosire și imbecilitate (slăbiciune de minte). Decăderea omului a început în afară de grădina Edenului și s'a continuat, până când a ajuns culmea.

Omul desăvârșit este desăvârșit în trup și spirit și are drept să trăiască. Judecata lui Iehova l'a despoiat pe Adam de acest drept de viață. După gonirea lui din grădina Edenului, avea încă deplină sănătate trupască și sufletească, dar deoarece a fost osândit la moarte sentința judecătorească a trebuit să fie executată, și a luat început procedeul agoniei. Cu toate că omul a dovedit neșupunere față de Creatorul său și prin aceasta a pierdut orice pretențiune de prietenie, Dumnezeu totuși a avut grijă de dânsul. Adam și soția sa au fost neîmbrăcați. „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei sale haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele“. (I Moise 3 : 21) Se presupune că acele piei erau blănuri de animale, dar nu e sigur, și aceasta și de altfel nu are importanță. Important este, că Dumnezeu i-a îmbrăcat.

Purtarea astorfel de haine nu era de lipsă în scop de apărare împotriva temperaturii, pentru că în acel timp nu erau pe pământ nici furtuni și nici friguri mari. Datorită inelelor de apă ce încercuiau pământul, împrejurările climatice peste întreg pământul erau la fel. Hainele le-au primit probabil numai ca să-și ascundă goliciunea unul față de celălalt și față de copiii lor cari erau să se nască. Acest fapt a arătat bunătatea marelui Creator față de dânșii.

Insemnarea despre nașterea copiilor lui Adam și a soției sale este foarte scurtă. Aceasta nu arată numele tuturor copiilor lor. Cain este cel dintâi băiat de care se amintește, și Abel este amintit de al doilea. Atâta este sigur, că au născut mai mulți feciori și fete, cari au trăit într'un timp cu Cain și Abel. Acești doi bărbați au fost probabil capi de familie. Din Scriptură reesă, că Cain era om înșurat. (I Moise 4 : 17) Numele Cain înseamnă „câștig“, „primit“. Eva probabil s'a cugețat la sămânța, pe care Dumnezeu i-a promis-o ca să zdrobească capul șarpelui; și că a câștigat sămânța, care în sfârșit îi va elibera.

Cain se ocupa de cultivarea pământului. A trebuit să lupte cu spinii și buruienile vâjnoase, căutând să câștige hrană pentru sine și pentru familia sa. Părinții săi desigur i-au povestit cele întâmplate în grădina Edenului și hotărîrea lui Dumnezeu, că trebuie să desfășure o muncă istovitoare pentru câștigarea hranei lor. Luptând cu spinii și mărăcinile, amărăciunea l'a stăpânit tot mai mult. Cain a moștenit dela părinții săi toate însușirile lor rele. Ei amândoi au fost stricați după ce au călcat legea lui Dumnezeu. În consecință putem înțelege pentru ce a fost Cain nemulțumit, murmurător și cu inima plină de amărăciune.

Abel, al doilea fecior era păstor de oi. Numele său înseamnă hrănitor. Și el a ajutat la îngrijirea familiei tatălui său și desigur dânsul asemenea a fost căsătorit. Și lui i-au povestit părinți cele întâmplate în grădina Edenului. El i-au povestit că ce locuință frumoasă și desăvârșită aveau odinioară și că Dumnezeu i-a izgonit din cauza neascultărei lor, însă le-a lăsat o speranță că într'o zi vor reprimi binecuvântările pierdute.

În cursul zilei, Abel îngrijea turma pe câmp, și o păzea de fiarele sălbatice. Și noaptea le-a pur-

tat de grije, ca să fie scutite de orice pericol. În decursul acestor vegheri mute și lungi adeseori s'a cugetat la cele auzite dela părinții săi despre Dumnezeu, și s'a mai cugetat și asupra acelor lucruri pe cari le-a văzut în jurul său în natură, cari mărturiseau despre Creatorul lor, Dumnezeu. A ajuns la convingerea, că marele Dumnezeu care a creat pe tatăl său și pe mama sa, a dat viață și oilor sale, și dacă pentru dânsul (Abel) era o deosebită plăcere să ocrotească și să poarte grija acestor animale mute, atunci și Dumnezeu desigur află bucurie în aceia, să poarte grije tuturor acelor cari ascultă de El și îi servesc. Abel a cinstit pe Iehova Dumnezeu și credința lui a tot crescut, și a dorit să facă voia lui Dumnezeu.

Dupăce a fost informat de mama sa despre „sămânța“ care trebuie să zdrobească pe dușman, desigur și el a așteptat timpul, când Dumnezeu îl va binecuvânta cu toți aceia împreună, cari îl servesc. Credința lui a fost plăcută lui Dumnezeu și el a crescut în harul lui Dumnezeu.

Satan a păzit pe acești doi feciori. Și îndatăce a văzut că unul se bucură de harul lui Dumnezeu, aceasta a însemnat că-i este dușman, pentru nimicirea căruia trebuie să facă pașii necesari.

Cu timpul cei doi fii, Cain și Abel au adus jertfe lui Iehova. Nemulțumitul și murmurătorul Cain a jertfit din roadele muncii sale, cereale. Se poate că din cauza naturei sale egoiste s'a cugetat, câtă muncă a trebuit să depună, câte buruiene și mărăcini a trebuit să curățească până a câștigat aceste bucate, iar acuma trebuie să le jertfească Domnului, ceiace nu înseamnă nici un folos pentru dânsul. Așa s'a cugetat că prin aceasta face un mare bine lui Dumnezeu, cu atât mai mult fiindcă Dumnezeu nu are nici o lipsă de ele. Și poate s'a cugetat și la ceia, că fiind el întâiul nă-

scut, el trebuie să fie bine primit de Dumnezeu. Era un om mândru, închipuit, și mojit; aceste sentimente Diavolul le-a plantat în inima lui.

În acelaș timp veni și Abel cel bun și cu frica de Dumnezeu să prezinte lui Dumnezeu jertfa sa. Fără'ndoială așa s'a cugetat, că ce are este darul lui Dumnezeu, iar acuma a dorit să-și arate mulțumirea prin aceia, că a jertfit pe cel mai bun din ceiace a avut. A ales cea mai frumoasă oaie din turmă, a înjunghiat-o și a jertfit-o împreună cu părțile ei grase. Grăsimea a închipuit predarea lui sinceră, zelul său iubitor și cele mai bune năzuințe față de Dumnezeu. Injunghierea animalului celui mai bun, într'adevăr a însemnat pentru dânsul jertfă, dar el l'a considerat de puțin, când era vorba să-l jertfească lui Dumnezeu. Este scris: „Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și jertfa lui n'a privit cu plăcere.” — I Moise 4 : 4, 5.

Abel a avut credință și a iubit pe Dumnezeu. Cain nu a avut credință și era egoist și murmurător. Pentru credința lui a privit Dumnezeu pe Abel de drept. Cain însă avea inimă rea și nu s'a împărtășit de harul lui Dumnezeu. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât jertfa lui Cain. Prin ea a primit el dovada, că este după voia lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin credință vorbește el încă măcar că este mort.” — Evrei 11 : 4.

Dupăce Cain a văzut că Dumnezeu nu a primit jertfa lui egoistă adusă din necredință, s'a mâniat și fața lui s'a întunecat. Acuma a sosit pentru Satan momentul potrivit, să între în acțiune. El a înduplecat pe Cain să omoare pe fratele său mai mic Abel, deoarece acesta i-a fost dușman și îl amenința pericolul, că Abel va deveni membrul cel mai important al familiei. Cain cel egoist

și murmurător a așteptat numai clipa potrivită, și îndatăce s-au întâlnit pe câmp, cu Abel, a lăvit mortal pe fratele său. Păcatul său a voit să-l ascundă cu minciună. (I Moise 4 : 8—11) Astfel Cain a devenit cu totul servitorul Diavolului și asemănător măestrului său, mincinos și omoritor. (Ioan 8 : 44) Satan, Diavolul a ținut seamă, că moartea adevăratului Abel nu numai aceia înseamnă pentru dânsul că scapă de dușman, dar totodată va servi și de o pildă înfricoșătoare pentru toți cari doresc să servească lui Iehova Dumnezeu.

Mulți ani au mai trecut, în care timp s'au născut mai mulți băieți și fete. Dintre aceștia era și Iabal, care a devenit căpetenia păstorilor și a celor ce locuiau prin corturi. După aceia Iubal, care a inventat instrumente muzicale și a organizat orchestre, cari cântau din chitară și cimpoi. Însemnarea mai amintește pe Tubalcain, care era făuritorul uneltelor de aramă și de fier. Enos era nepotul lui Adam și în timpul lui trăiau destui de mulți pe pământ cari cu toții stăteau sub influența Diavolului. Intre oameni atunci a început să prindă rădăcini fățarnicia și înșelătoria, întrucât chiar dacă se numeau după numele Domnului, în realitate au ocărit și defăimat numele Domnului.

După plecarea lui Adam din grădina Edenului, nu era trupește nici slab nici bolnăvicios. Cu toatecă a pierdut dreptul la viață, era încă în putere și sănătos. Cu încetul însă a trebuit să ispășească pentru păcatul lui nelegiuit. La vârsta de 130 ani a născut un alt băiat, pe care l'a numit Seth; Seth a fost considerat ca înlocuitorul lui Abel pe care l-a ucis Cain. După aceia i s-au mai născut și alți feciori și fice. Adam a implinit deja 200 de ani, la care timp și strănepoții săi erau crescuți de bărbați și femei bine desvoltați, și încă și el se bucura de bună pu-

tere bărbătească. După ce a născut pe Seth, a mai trăit 800 de ani în care timp a dat viață la mulți feciori și multe fete. Adam a murit la vârsta de 930 de ani. Puterea omului, puterea de viață și capacitățile sale de a lupta împotriva elementelor pământului se arată prin durata timpului, cât a mai putut trăi după cum ne relatează Sfânta Scriptură. Seth a trăit 912 ani. Nepotul lui Adam Enos a murit la vârsta de 905 ani. Chenan, fiul acestui din urmă a trăit 910 ani. Mahalael a trăit 890 ani. Jared la vârsta de 162 ani a născut pe Enoch. După aceasta a mai trăit 800 de ani și era de 962 ani, când a murit. Enoch era un om iubitor de Dumnezeu pe care îl servea. La vârsta lui de 365 ani în deplină putere a bărbăției sale Dumnezeu l'a luat la sine ca să nu trebuiască să cunoască frica de moarte. Fiul său Metuşael a trăit 969 ani.

Să nu uităm, că nici Adam și nici unul dintre urmașii lui nu a trăit timp de 1 000 de ani.

Pentru ce nu?

Pentru că legea lui Dumnezeu dată lui Adam a zis că: „În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.“ (I Moise 2 : 17) Deci Adam a trebuit să moară treptat până la sfârșitul zilei în înțelesul strict al cuvântului. Ceialalți au fost toți copii sau nepoții lui Adam și s'au născut fără drept la viață; în timp de „o zi“ au trebuit să moară deoarece au moștenit urmările păcatului lui Adam.

Prin cuvântul „zi“ se obișnuiește a se determina un timp limitat; în lucrarea creațiunii — conform Scripturii — o zi cuprinde în sine șapte mii de ani. Aplicând acest timp limitat asupra omului, „o zi“ înseamnă un timp de o mie ani. „Dar iubiților despre aceasta să nu fiți în necunoștință, că înaintea Domnului o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani ca o zi“. — II Petru 3 : 8.

Generația a șaptea dela Adam a fost Enoch. În acest interval de 600 de ani, numai doi oameni, Abel și Enoch și-au arătat iubirea și credința față de Dumnezeu și numai ei l'au servit. Diavolul s'a îngrijit ca Abel să fie omorît, iar pe Enoch l'a luat Dumnezeu ca să nu vadă moartea. Diavolul ar fi cauzat fărândoială și moartea lui Enoch, dacă Dumnezeu nu l'ar fi ocrotit. Toți ceilalți oameni au stat sub influența Diavolului și toți au fost stricați. După moartea lui Enoch degenerarea a luat tot mai mari proporții și rassa umană din ce în ce a decăzut tot mai mult. Nu avem nici o dovadă că după luarea lui Enoch până la nașterea lui Noe ar mai fi fost cineva pe pământ temător de Dumnezeu. Numele Noe înseamnă liniște, mângăiere și exprimă desigur dorința de a avea loc în timpul său o schimbare ce ar aduce mângăiere pentru dânsul și ar împlini speranțele sale.

Femel

Dintre ființele pământesti femeia desăvârșită oferă cea mai frumoasă priveliște. Natural că Eva a fost singura femeie desăvârșită dintre toate câte au trăit pe pământ. Dumnezeu a creat-o desăvârșită. (V Moise 32 : 4) Era frumoasă încă și după plecarea ei din Eden. Fii și fiicele sale le-a născut în timpul agoniei. Fiicele și nepoatele Evei dezvoltându-se femei, erau niște icoane de frumusețe ce nu se pot descrie prin cuvinte.

Scriitorii și poeții pământului au folosit toate substanivele câte erau în folosință pentru descrierea frumuseții acelor femei cari au trăit în timpul Greciei care ajunsese culmea strălucirii și puterii sale. Dacă femeile din acel timp au fost frumoase, atunci fiicele și nepoatele Evei cu cât mai frumoase trebuiau să fie. Aceste femei, întrucât

este vorba de frumsețea seducătoare încă n'au fost prea departe dela perfecțiune. În timpul Greciei clasice, omenirea era mult decăzută, iar în timpul nostru decăderea este cu mult mai mare.

Numai printr'o asemănare putem să ne formăm o icoană aproximativă despre frumsețea naturală a femeilor cari trăiau pe timpul lui Noe. Probabil, că și ele erau tot atât de ușuratece ca mama lor Eva. Fără rezistență au cedat ispitelor rezultate din pofta ochilor, a trupului și a mândriei vieții. Au dorit să fie adorate. Sensuale și pline de spirit cum erau, și cu mințile întoarse dela Dumnezeu și dreptate, trebuia să cedeze de bună voie oricărei influențe, ce le putea oferi înălțare sau împlinirea dorințelor lor egoiste. Ceia-ce promitea acestor femei ateiste mai mult decât orice erau bărbații valoroși, cari le înconjurau cu lingușiri mulțumindu-le dorințele egoiste.

Cea mai frumoasă și mai periculoasă creatură a pământului a fost întotdeauna femea. Frumusețea și drăgălășia ei dezarmează pe bărbat și poate orbi pe bărbatul egoist și față de lucrurile nobile și înalte, ba chiar îl face să uite de Dumnezeu. Această influență seducătoare a fost aceea care a dus pe Adam în cimitirul nelegiuitorilor. O femeie pe deplin consacrată lui Dumnezeu, bună și virtuoasă este o binecuvântare pentru un bărbat bun, deoarece aceasta știe unde-i este locul și este conștientă de chemarea ei. Care însă îngăduie influenței femeilor egoiste și mândre, acela a apucat drumul ce duce la decădere și la moarte. În timpul lui Noe aproape toate femeile erau egoiste și rafinate și umblau pe calea vanității. Făptura lor frumoasă atrăgătoare a oferit o privilegiu fascinatoare; împinse de mândria lor au căutat să fie adorate și stimate de bărbați.

Diavolul și îngerii săi

Satan, Diavolul dușmanul lui Dumnezeu a văzut timpul potrivit pentru a face un nou pas. Planurile sale a început să le ducă la îndeplinire așa că a folosit mai întâi o femeie, iar acum tot femeii a dorit să folosească pentru scopurile sale. De la izgonirea omului din Eden, în timp de 1 600 de ani numai trei bărbați au fost devotați lui Dumnezeu. Moartea unuia dintre aceștia a cauzat-o Satan, iar pe al doilea l'a luat Dumnezeu. Această împrejurare Satan a putut-o folosi ca dovadă în interesul încercărilor sale blestemate.

În cer trăiau o mulțime de ființe spirituale numite îngeri, cari erau fiii lui Dumnezeu. Aceste ființe desigur au urmărit cu atenție drumul ce a apucat creatura de pe pământ. Scriptura ne descoperă că aceștia aveau în putere să îmbrace fizic omenesc, ceea ce s'a întâmplat probabil cu învoirea lui Dumnezeu. (I Moise 18 : 1—10) Judecători 13 : 2—21) Când acești fii ai lui Dumnezeu au apărut pe pământ în formă de om, ei au plăcut femeilor mai mult decât nepoții lui Adam. Satan a plănuțit ca prin femeii să aducă pe pământ o generație de oameni, pe cari apoi să-i poată cârmui după placul său. Cele însemnate în Scriptură ne îndreptățesc să presupunem următoarele:

Satan a chemat la sine pe creaturile cerești cărora probabil le va fi spus următoarele: „Voi ați putut observa drama omenirii de un timp încoace. De când Iehova m'a numit de îngrijitorul omului am drept asupra puterii morții. Iehova a hotărât, că voi fi nimicir de seminția femeii. Aceasta a fost însă numai o amenințare din partea lui Iehova. Ați văzut că în cei 1 600 de ani trecuți numai doi bărbați au stat lângă Iehova. Pe unul l'am lăsat să fie omorir, și pe celălalt ca să nu ajungă asemenea sfârșit, Iehova l'a luat la

sine. Toți oamenii pe mine m'au recunoscut de dumnezeul lor. Numai Noe face excepție. La timpul său însă și pe el îl voi înlătura din cale.

„Dacă voi fii lui Dumnezeu faceți legământ cu mine și veți asculta de cuvintele mele, vom ridica o mare împărăție pe pământ și pământul îl vom popula cu o rasă de oameni, cari se vor bucura de viață vecinică. Voi sunteți cu mult mai tari decât urmașii lui Adam. Puterea de viață a voastră încă nu a fost slăbită. Femeile de pe pământ sunt urmașele sau fetele lui Adam. Ați văzut cât sunt ele de frumoase! În împărăția spirituală nu găsiți asemenea lor, cu cari să vă puteți îndestula plăcerile voastre. Pe acestea le puteți lua de neveste. Ați putea să vă bucurați de plăceri trupești. Ați putea produce o rasă mult mai superioară rasei omenești. Impreună cu mine ca comandant ați putea domni asupra celei mai mari împărății ce a existat vre-odată, și Dumnezeu nu poate să împiedece aceasta. Timpul trecut dela Eden a dovedit, că nici eu și nici voi nu sunteți supuși lui Iehova. Veniți și alăturați-vă la mine!

Pe nebunul de Noc să-l lăsăm pe drumul lui, pânăce voi vedea de bine să-l omor. Mai întâi îi vom arăta că vom lua femeile și vom face cu ele ceiace vrem. În scurt timp toți oamenii vor fi de partea noastră, iar cel ce nu se va supune, pe acela îl vom înlătura. Puterea mea va întrece orice putere. Dupăcum știți Dumnezeu a declarat că omul trebuie să moară și dintre urmașii săi nici unul nu poate să trăiască peste o mie de ani. În-să generația născută pe pământ din relația voastră cu femeile va trăi și nu va muri.“

Această demonstrație mincinoasă și ademenitoare a schimbat modul de cugetare a multora din fii spirituali ai lui Iehova, și s'au învoit. Folosindu-se de puterea lor, au apărut în fizic ome-

nesc. Intr'adevăr erau bărbați puternici și au cucerat întreg pământul, ca să se convingă de cele arătate de Satan, și au făcut pregătirile necesare pentru îndeplinirea îndrumărilor date de Satan. Au privit la femei și au văzut că acelea au un exterior ademenitor. Desigur că aceștia și-au arătat puterile eroice, ca să fie admirați de femei.

Mintea femeii foarte ușor poate s'o preocupe un bărbat neobișnuit de tare, puternic, înzestrat cu un exterior atrăgător. Acești bărbați însă au fost uriași în înțelesul cuvântului. Dintre oameni nimenea n'a fost asemănător lor. Femeile ușor s'au lăsat ademenite de cuvintele lor măgulitoare; Biblia nu ne amintește că femeile s'ar fi opus și că nu ar fi voit să se mărite după dânșii.

„Și când începură oamenii a se înmulți peste fața pământului și fete se nascură lor, văzură fii lui Dumnezeu pe fetele oamenilor, că sunt frumoase și-și luară lor de femei din toate pe cele ce le alegeau.“ — I Moise 6 : 1—2.

Scriptura arată lămurit, că acești fii ai lui Dumnezeu au apărut în forma omenească ca uriași, și au luat de soții pe femeile oamenilor de pe pământ. Aceste ființe ca niște tineri frumoși și chipeși au ademenit pe femei. Din împreunarea femeilor frumoase cu acești uriași, s'a produs o generație de eroi. Scriptura așa amintește despre dânșii: „În zilele acelea erau uriași pe pământ. Chiar și în urmă dupăce fii lui Dumnezeu se împreună cu fetele oamenilor și acestea le nascură lor copii, aceștia, sunt puternicii cei din vechime, oameni cu renume.“ — I Moise 6 : 4.

Acești fii ai lui Dumnezeu cari s'au arătat în formă de om, și cari s'au împreunat cu femeile de pe pământ cu scopul să dea viață la copii, și-au părăsit starea lor dintâi, adevărat treapta spirituală de fii ai lui Dumnezeu și astfel au devenit o parte

a organizației Diavolului. Au devenit asociații și servii lui, deci împreună cu Satan comandantul lor, cu „căpetenia demonilor“ au devenit draci sau demoni. — Matei 9—34; 12 : 24; Marcu 3 : 22; Ioan 12 : 31; 14 : 30; I Petru 3 : 19, 20.

Acești draci sau demoni ca făpturi uriașe de oameni, împreună cu copiii lor aduși în existență din relația lor cu femeile oamenilor, în scurt timp au putut să supună pe oamenii de pe pământ cărmuirii lor. Au stricat soiul omnesc, au întors mintea oamenilor de la Dumnezeu și i-au înduplecat la săvârșirea tuturor nelegiuirilor ce se pot închipui. Generația produsă din această împreunare ilegală și cu bărbații și femeile cari s'au alăturat lor a fost din cale afară de stricată.

„Și văzând Dumnezeu că răutatea oamenilor este mare pe pământ, și că toate închipuirile cugetelor inimei lor sunt numai rele în toate zilele, s'a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ, și s'a întristat în inima Sa. (I Moise 6 : 5—6) Această demoralizare teribilă a întristat inima lui Dumnezeu. Omul desăvârșit pe care l-a creat și l'a așezat într'o locuință desăvârșită, și l'a mai înzestrat cu puterea ca să umple pământul cu o rasă de oameni desăvârșiți a ajuns la culmea decăderii, încât a umplut pământul cu silnicie și încontinuu numai cu lucruri murdare și-a bătul capul.

Până la acest timp omul a putut trăi până la etatea de peste 900 de ani. Iar acum Dumnezeu a declarat, că durata vieții omenești o hotărește la 120 de ani. Și zise Dumnezeu: „Nu va fi spiritul Meu totdeauna la oameni pentru păcatele lor, că ei carne sunt, zilele lor vor mai fi o sută douăzeci de ani.“ (I Moise 6 : 3) Cei 120 de ani amintiți aici, au arătat hotărît că atâta timp va trăi o generație de oameni.

Pe timpul acela, dintre oamenii de pe pământ numai singur Noe a crezut în Dumnezeu și peste toate probele și piedecile și-a păstrat credința față de Dumnezeu. S'a separat de demonii sau ingerii căzuți apăruiți în formă de om și și-a păstrat neatârarea față de dânșii. El a rezistat influenței lor otrăvitoare și în ciuda scopului lor de a-l omorî, a stat neclintit lângă Iehova.

„Și Noe află har în ochii lui Iehova. Aceasta este istoria lui Noe: Noe era drept și neprihănit între contemporanii săi și Noe umblă după Dumnezeu. Și Noe născu trei fii, pe Sem, Cham și Iafet.“ — I Moise 6 : 8—10.

Popoarele de pe pământ au degenerat tot mai mult și pământul întreg l-au umplut cu silnicie (abuz de putere). Dumnezeu drept și iubitor acum numai un martor a mai avut pe pământ. Din cauza nelegiurii lor, ceilalți au căzut în cursa lui Satan și astfel au devenit dușmanii lui Dumnezeu și ai adevărului. Pentru aceasta a hotărît Dumnezeu nimicirea acestei rase, și un nou început al omenirii. „Și pământul era corupt înaintea lui Dumnezeu și plin de violență era pământul. Și văzu Dumnezeu pământul și iată era corupt fiindcă tot corpul își corupsese calca sa pe pământ. Și Dumnezeu zise către Noe: sfârșitul oricărei făpturi este hotărît înaintea mea, fiindcă au umplut pământul de fărădelege; iată am să-i nimicesc împreună cu pământul.“ — I Moise 6 : 11—13.

Corabia

Noe era cuvântătorul adevărului. (II Petru 2 : 5) Prin aceasta trebuie să înțelegem, că el a stat curajos lângă Cel vecinic, și a vestit adevărul lui Dumnezeu. Cu credință deplină și cu puterea lui Dumnezeu a dovedit altora, că Dumnezeu a hotărît nimicirea celor nelegiuiți. Predicile lui au

dat prilej dracilor de sub conducerea lui Satan, cari petreceau în formă de om să-și bată joc de Dumnezeu Cel Atotputrenic, să-l facă ridicol și să-l provoace. Nu este exclus, că Satan a promis și aceia servitorilor săi că într'o bună zi va omorî pe Noe cu o lovitură de fulger. Poate că a și făcut astfel de încercări însă nimic nu l'a putut face pe Noe să-și piardă încrederea în Dumnezeu.

Nici un fel de dovadă nu avem, care ar documenta, că Satan însuși ar fi îmbrăcat vre-odată formă de om, ci este cu mult mai sigur, că în stare nevăzută de oameni a cârmuit și condus lucrurile. Mai sunt dovezi scripturale, că afară de aceștia, și alți îngeri s'au asociat cu Diavolul, pe cari i-a atras dela calea adevărului, și i-a înduplecat să se alăture organizației sale nelegiuite, cari nu au îmbrăcat formă de om și astfel nu și-au părăsit starea dinainte (cea spirituală) cum au făcut ceilalți. Pe aceștia Satan i-a denumit de funcționari ai organizației sale nevăzute. Deci lumea de atunci se compunea din o parte nevăzută și alta văzută.

Cu expresia „lume“ este numită omenirea organizată în formă de guverne stând sub controlul unui domnitor nevăzut. Cerurile reprezintă partea nevăzută a acestei organizațiuni, iar pământul partea ei văzută. Dumnezeu așa a vorbit către Noe: „Toată făptura voi nimici-o împreună cu pământul.“ (I Moise 6 : 13—17) În înțeles simbolic expresia pământ de aici înseamnă nu numai ființele cari trăiesc pe pământ, dar și partea văzută a puterii organizate de Satan pe vremea aceia.

Noe a fost apoi îndrumat să zidească o corabie. Dumnezeu i-a dat îndrumări detaliate în ce privește zidirea corăbiei. În acest plan a fost stabilit, că corabia sau barca a trebuit făcută de 138 metri lungă, 23 metri lată, și 13.8 metri înaltă. Această corabie a fost menită să servească de

scăparea lui Noe și a tuturor acelora pe care Noe îi va ridica în corabie. Noe a început la zidirea corăbie conform îndrumărilor lui Dumnezeu și în ascultare față de poruncile Sale. Pregătirea materialului, munca și osteneala ce a cheltuit cu ocazia zidirii corăbiei a fost o predică. Faptele sale au vorbit mai mult decât cuvintele, deoarece au fost conduse de Dumnezeu adevărat, a procedat și drept; astfel a figurat el ca predicatorul adevărului în fața tuturor acelora cari l'au privit.

La aceasta a mai contribuit și aceia, că Noe — ceiace este și natural — a vorbit și altora despre intenția lui Dumnezeu. Curgerea lumii a condamnat-o prin cuvintele și faptele sale. Pe unde numai a umblat, prin cuvintele și faptele sale și-a exprimat înaintea oamenilor credința lui în Dumnezeu. Credința și-a dovedit-o prin faptele sale. Predicile sale au constituit judecarea dușmanilor lui Dumnezeu. Credința lui a adus harul lui Dumnezeu pe seama dânsului, și a adus scăpare atât lui cât și familiei sale. „Prin credință Noe când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, și plin de o teamă sfântă a făcut un chivot, ca să-și scape familia. Prin credința lui el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al stării omului după voința lui Dumnezeu, stare care se capătă prin credință.“ — Evrei 11:7.

Cât timp a ținut zidirea corăbiei Scriptura nu ne arată hotărît; probabil că a ținut mai puțin de o sută de ani. Noe la vârsta de 500 de ani a dat viață copiilor săi și era de 600 de ani, când a intrat în corabie. (I Moise 5 : 32; 7 : 6) În tot timpul acesta Noe predicatorul adevărului a fost obiectul de ocară și batjocură a nelegiuților și al dracilor îmbrăcați în formă de om. Cei 1 600 de ani de sub influența lui Satan au cauzat demoralizarea deplină a omenirii. Ce privește înfiorătoare

nu mai oferea această stare! Ce teribilă înjosire! Bătându-și joc de Iehova și disprețindu-l cu îndârjire, poporul a recurs la tot felul de blăstămății și violențe. Cei nelegiuți erau ca ciurma pe fața pământului și au ajuns gradul când trebuiau să fie stârpiți. Dintre oamenii de pe pământ numai un singur om și familia lui au crezut în Dumnezeu și cu ajutorul Lui s'au luptat împotriva valurilor. Pentru aceasta i-a privit Dumnezeu de drepti.

Pentru credința lui a arătat Dumnezeu încredere lui Noe și i-a comunicat hotărîrea. Dumnezeu așa a vorbit către Noe: „Și Eu am să fac să vină un potop de apă pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer, care are suflare de viață; tot ce este pe pământ va pieri, dar cu tine fac un legământ, să întri în corabie tu și fii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine. Din tot ce trăește, din orice făptură să iei în corabie câte două din fiecare soi, ca să le ții vii cu tine; să fie o parte bărbătească și o parte femeiască. Din păsări după soiul lor, din vite după soiul lor și din toate târătoarele de pe pământ după soiul lor să vină la tine înăuntru câte două din fiecare soi, ca să le ții cu viață.” — I Moise 6 : 17-20.

Noe ascultând de porunca lui Dumnezeu, a așezat animalele și păsările în barca, pe care a zidit-o în cursul multor ani cu o muncă istovitoare, pe care a zidit-o în timp ce a fost în așteptarea unor evenimente minunate, cari evenimente erau deja în stadiul izbucnirii. După aceia așa a vorbit Dumnezeu către Noe: „Întră în corabie tu și toată casa ta; căci te-am văzut plăcut înaintea mea în neamul acesta de oameni... Căci după șapte zile voi face să ploaie pe pământ ptruzeci de zile și patruzeci de nopți: și voi șterge astfel de pe fața pământului toate făpturile pe care le-am făcut.

Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul.“ — I Moise 7 : 1, 4, 5.

În ochii celor nelegiuți, Noe poate să fi trecut ca o figură foarte ridicolă. Acum el locuia în barcă cu familia sa, cu o mare adunătură de animale, multe păsări și animale domestice, gata să călătorească pe valuri, și de apă nici poveste. Barca stătea pe pământul uscat. Ani de-a rândul a vestit popoarelor potopul ce are să vină, dar nu s'a putut vedea încă nici o dovadă palpabilă. Noe a intrat în barcă cu credință deplină în Dumnezeu și a așteptat. Înaintea lui Dumnezeu credința lui a fost plăcută, acuma a sosit timpul pentru fiecare ca să vadă că ei au ales calea potrivită, când s'au decis să urmeze pe Diavol, sau Noe care s'a încrezut în Iehova Dumnezeu. Ceasul hotărîtor a sosit! Sfârșitul lumii a sosit!

Potopul

Râurile curgeau pașnic în mare. Izvoarele produceau apa de care aveau oamenii lipsă, lacurile au oferit priveliște plăcută și poporul pacinic plutea în luntrii pe valurile lor. Aceste râuri nu au trecut peste alviile lor încă niciodată și nici conținutul lor de apă nu s'a micșorat și nici nu a sporit. Ploaie nu a văzut nimenca, pentrucă decând trăia om pe pământ încă nu a plouat. Umezeala de lipsă pentru desvoltarea plantelor o producea boarea ce se ridica din pământ. — I Moise 2 : 6.

Pentruce a trebuit să aștepte atunci o ploaie mare? Dumnezeu a zis că va fi, iar Cuvântul Său este adevăr. Noe a crezut și s'a supus dupăcum credea. Dumnezeu a știut bine în care zi și ceas va deschide izvoarele adâncului. A comunicat lui Noe că potopul va izbucni la șapte zile după intrarea lui în barcă. Noe s'a urcat în barcă și a așteptat. Au trecut șase zile fără să fi căzut ploaie.

Fărădelegea a luat proporții tot mai mari în timpul zidirei corăbiei. Ingerii de sub conducerea lui Satan cari au îmbrăcat formă de om s'au dat la tot felul de imoralități ce se pot numai închipui, descendenți lor i-au urmat în fărădelegi și încontinuu își băteau mințile spre ceva rău. Dracii îmbrăcați în formă de om și sclavii lor probabil că au sărbătorit cu cele mai neînchipuite orgii, desfrâuri și fărădelegi pregătirea corăbiei și intrarea lui Noe în ea. Diavolul sau oricare dintre ingerii săi ar fi putut aprinde corabia și ar fi putut nimici pe toți aceia, cari erau în ea dacă mâna lui Dumnezeu nu-i păzea. Martorul credincios al lui Dumnezeu petrecea în barcă. Dumnezeu etern întotdeauna păzește pe ai Săi. „Ingerul lui Iehova tăbărește în jurul celor ce se tem de dânsul și-i mântue.“ — Psalm 34 : 7.

A sosit timpul când Dumnezeu a voit să-și arate puterea și să-și înalțe numele în fața întregii creațiuni. Scriptura arată, că ingerii răi cari și-au părăsit starea dintâi și au corupt rassa omenească înduplecând oamenii la fărădelegi, la un timp dat au fost împiedecați de a face rău. Se poate presupune că înainte de nimicirea făpturilor de pe pământ Dumnezeu a închis pe acești ingeri, în consecință închiderea lor a avut loc încă înaintea nimicirii ființelor pământene. Poporul astfel a putut înțelege, că ce lucru netrebnic a fost urmarea conducerii lui Satan.

Diavolul și oștirile sale probabil că au protestat cu toată puterea împotriva prinderii ingerilor căzuți, pe cari dânsii i-au înduplecat să îmbrace formă de om. Însă față de Iehova Dumnezeu s'au dovedit de neputincioși. Scriptura arată că Dumnezeu și ingerii Săi buni s'au luptat pe partea dreptății împotriva puterilor întunecului. (Judecători 5 : 20; Apocalips 12 : 7) Că

acești ingeri căzuți, cari au corupt rassa omenească, au fost întemnițați, Scriptura o dovedește cu hotărfire. (I Petru 3 : 19, 20) Marcele păcat al lor constă în aceia, că au părăsit starca lor dintâi și s'au împreunat trupește cu ființe omenești. Dumnezeu acuma a voit să le poruncească oprire prin aceia, că i-a întemnițat până la timpul din urmă când vor fi trași la judecată.

Cu ocazia întemnițării ingerilor căzuți, s'a descins o mare mișcare în cer. Satan capul oștirilor acestor nelegiuți a condus lupta din partea lor. În fruntea oștirei din fața lor se găsea Logos, care a fost ajutat de tabăra ingerilor drepti și sfinți. În această luptă a biruit Dumnezeu; îngerii cei răi au fost prinși și întemnițați. Astfel s'a arătat puterea nemărginită a lui Dumnezeu.

„Căci dacă Dumnezeu pe îngerii cari au păcătuit nu i-a cruțat ci cu lanțurile întunerecului legându-i i-a aruncat în tartar, și i-a dat spre a se păzi pentru judecată.“ (II Petru 2 : 4) „Și pe îngerii cari nu și-au păzit starea lor cea dintâi ci și-au lăsat locașurile lor îi are păstrați în eterne lanțuri sub întunerec spre judecata zilei celei mari.“ (Iuda 6) Asemenea soartă trebuiau să ajungă și femeile și bărbații de pe pământ. Fărădelegile lor au ajuns culmea și au trebuit să moară.

A sosit și ziua a șaptea dela intrarea lui Noe în barcă. În ziua aceasta Noe a împlinit șase sute de ani. Aceasta a avut loc în ziua 17 a luni a doua. Acum a sosit ceasul din urmă pentru lumea stricată. De departe dinspre nord se auzea o detunătură teribilă, se auzea ca și cum s'ar fi răsturnat munții. Din sud tot o astfel de detunătură a cutremurat văzduhul. Animalele de pe câmp și păsările cerurilor au simțit apropierea unei catastrofe teribile. Din nord și din sud se rostogolea

câte un puhoi de ape. Toate izvoarele adâncului și canalele cerurilor s'au deschis. I Moise 7 : 11.

Valuri puternice de ape au inundat văile. Cu vuet puternic și în formă de vârteje cutropitoare s'au apropiat cu putere elementară acești munți de ape. Au adus cu sine lemne uriașe, case prăvălite, stânci și pământ. În urma puhoiului s'au născut niște vârtejuri furtunoase, cari au făcut să înghețe măduva din creeri, dat fiind, că oamenii nu au cunoscut până atunci ce-i frigul. Acest puhoi a măturat terenurile locuite și a zdrobit locuințele. De frică oamenii fugeau pe munți de unde li se oferea o priveliște înspăimântătoare, văzând creșterea valurilor ceace însemna moartea sigură.

Apele vuiau cu putere încordată. Timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți se revărsau încontinuu apele din sud și din nord. Puhoiul a tot crescut până când și ridicăturile le-a acoperit. Valurile au măturat pe oamenii și animalele încă în viață refugiați pe vârfurile munților.

Valurile puternice au ridicat barca. Corabia uriașă a gemut, grinzile au scârțăit. În urmă s'a ridicat și a început să plutească pe suprafața mării noi. Puterea vântului a crescut, pământul se clătina și se cutremura, dar apele tot mai sus ajungeau, până când au acoperit și munții pierzând întreg regimul vegetal.

„Apele au ajuns din ce în ce mai mari și toți munții înalți cari sunt sub cerul întreg au fost acoperiți. Cu cincisprezece coți s'au înălțat apele deasupra munților, cari au fost acoperiți. Și a perit orice făptură care se mișca pe pământ, atât păsările cât și vitele și fiarele tot ce se târa pe pământ, și toți oamenii. Tot ce răsufla și tot ce avea suflare de viață în nări, tot ce era pe pământul uscat a murit. Toate făpturile cari erau pe suprafața pământului au fost nimicite, dela om

până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului au fost nimicite de pe pământ. N'a rămas decât Noe și ce era cu el în corabic. Apele au fost mari pe pământ timp de o sută cincizeci de zile.“ — I Moise 7 : 18—24.

Dumnezeu și-a justificat numele în inima lui Noe și a aceloră, cari erau cu dânsul, cari au trecut potopul cu viață, dar și în mintea îngerilor cerești. Toate semințiile popoarele și națiunile coborâte din Noe, și fii săi au trebuit să aibă cunoștință despre această manifestare a puterii lui Iehova, sau cel puțin li se oferea ocazia să-și însușească cunoștința. Cu toate acestea unii oameni nu vreau să creadă aceasta. Dovezile cari întăresc potopul le-au văzut toate popoarele de pe pământ cari au trăit dela Noe încoace. Dar dupăcum a fost în zilele lui Noe așa și acuma cari s'au înturnat dela Dumnezeu și nu cred în Cuvântul Său, tăgăduesc faptul potopului, și sunt în necunoștință și în privința lucrurilor pe cari Dumnezeu intenționează să le îndeplinească în viitor.

„Să fac că nu știu, că întâiaș dată cerurile și pământul s'au născut prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de ape. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin acelaș cuvânt pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor necinstitori de Dumnezeu.“ — II Petru 3 : 5—7.

Cauza potopului

Secole dearândul a domnit părerea, că potopul de pe timpul lui Noe s'a produs în urma ploilor rezultate din norii atmosferei. Însă Scriptura și faptele văzute dovedesc că aceasta părere este greșită. Marele potop nu putea fi cauzat de ploaia din nori, dar se putea și s'a și produs în urma

prăbușirii unui inel de apă, care a încercuit timp îndelungat pământul, și prăbușirea căruia Dumnezeu a amânat-o în interesul scopurilor Sale.

Sistemul inelar al pământului s'a compus din niște inele suprapuse cu conținut de ape și substanțe mineralice evaporate, cari elemente au fost aruncate din sămburele pământului în ardere și cari au fost reținute la o depărtare oareșcare dela pământ datorită puterii centrifugale a pământului. Învățații înțelepți e drept că au susținut, că nu poate să atârne nimic în aer, ce nu este mai ușor decât aerul atmosferic. Aceasta teorie însă a fost spulberată în urma folosirii avioanelor și a dirijabilelor. Cum se poate că un avion având greutate de mai multe sute de Kilograme, poate să ducă cu sine și pasageri și poate să parcurgă 150 Km. pe oră? Răspunsul este, că avionul poate să facă aceasta datorită iuțelii cu care se mișcă. Pentrucă îndatăce motorul se oprește, avionul imediat începe să se prăbușească. Deci inelele de ape au fost susținute în atmosferă prin energia mișcării până când a sosit timpul lui Dumnezeu, când a avut loc prăbușirea lor.

Inelul care s'a format la cea mai mare depărtare dela pământ, și pe care îl numim de învelișul cel mai din afară, conținea în cea mai mare parte apă. Celelalte inele, cari conțineau mai multe substanțe minerale și carbonice, s'au prăbușit cu mult timp înaintea creerii omului. În decursul timpului dela creerea omului până la potop cel din urmă inel s'a lățit asupra equatorului, și în jurul întregului pământ a format un înveliș. Aceasta a cauzat că domnea aceiaș climă atât în părțile equatorului, cât și a polilor. Aceasta o dovedește și creșterea plantelor dela poli de pe vremea aceea, și și descoperirea rămășițelor animalice găsite.

În ultimi ani au fost găsite astfel de animale înghețate în partea nordică, cari numai în părțile calde din sud pot să trăiască. S'a găsit încă iarbă verde în stomahul lor, ceiace dă de înțeles că în cursul păscutului le-a ajuns moartea neașteptată. Asemenea s'au găsit în ghiață și rămășițele unui mastodont, care avea încă iarbă verde în gură. Toate acestea întăresc cele susținute în rândurile de mai sus. Faptele nu se contrazic în evenimentele naturei, și nici nu sunt ridicole ca unii învățați. Când un învățat oareșcare disprețuește Biblia, acela într'adevăr a apucat o cale greșită.

În urma invelișului de ape ce înconjura pământul, oamenii nu puteau să vadă nici soarele și nici luna. Faptele științelor naturale sprijinesc părerea că oamenii înainte de potop nu au văzut soarele. Aceasta o adevărește în mare măsură curcubeul care numai după potop a apărut. Dacă razele soarelui ar fi ajuns chiar la pământ și l'ar fi încălzit prin aceasta ar fi produs undulațiuni ale aerului și vânturi. Temperatura s'ar fi schimbat, cari schimbări și vânturi ar fi cauzat ploaia. Însă acolo unde nu bate soarele, și unde nu există nici undulațiuni de aer sau vânturi, acolo nu se pot produce nici ploi. Astfel de stare însă numai atât timp era posibilă să se mențină, cât timp era pământul încercuit cu un inel de apă. „Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ... ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată suprafața pământului.“ — I Moise 2 : 5, 6.

Dacă ar fi existat în acel timp vânturi și schimbări de temperatură, atunci trebuiau să se părânde și anotimpuri reci și calde, iarna și vara, timp de arat și de secerat. Însă înainte de potop nu au cunoscut așa ceva. Despre iarnă, frig, secerat, numai după potop se amintește. (I Moise 8 : 22) Inelele de apă, cari au căzut cu mult timp

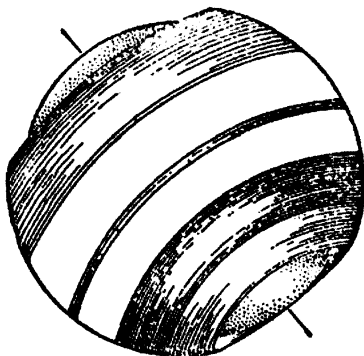
înainte de creerea omului, au conținut multă apă; din aceste s'au făcut mările și râurile.

Scriptura ne amintește de „marele adânc“, dar pe acest mare adânc îl amintește ca fiind în afară de mări. Marele adânc nu putea să însemne mările, lacurile de pe pământ, și nici nu înseamnă pe acestea. Dovada scripturală sprijinește aceia, că expresiunea „marele adânc“ înseamnă învelișul de apă ce era deasupra firmamentului. Aceste mari cantități de ape nu au fost suportate de firmament, ci au fost susținute în atmosferă grație puterii centrifugale a pământului. Firmamentul a făcut numai separarea (deosebirea) între ape, adică între apele de pe pământ și cele ce erau deasupra pământului în văzduh. (I Moise 1 : 6, 7) Aceasta arată, că la o mare depărtare dela pământ a atârnat o mare cantitate de apă ce învelea pământul în formă de inel.

Cel din urmă inel din jurul pământului, care a conținut în cea mai mare parte apă, a lăsat să străbată prin el mai multă lumină a soarelui, decât celelalte inele, cari s'u prăbușit înaintea acestuia. În consecință pământul a primit mai multă căldură dela soare. În timpul acela probabil, că împrjurările de pe pământ semănau cu timpul cețos, când cu toatecă este ziuă, soarele nu se vede. În urma învelișului ce înconjura pământul, el se bucura de o stare asemănătoare unei grădini acoperite. Acest inel din urmă s'a lățit asupra pământului și se învârtea cu cea mai mare iuțeală în dreptul equatorului.

„Marele adânc“ după însemnarea Scripturei, era fără îndoială acest înveliș de apă care a înconjurat pământul. Darea de seamă a lui Dumnezeu s'a înregistrat sub îngrijirea lui Iehova, în consecință este adevărată. Este scris: „Cine a închis marea cu porți, când s-a aruncat din mitra mu-

mei ei?... când i-am pus hotarele și i-am pus porți și zăvoare, și i-am zis: până aici să vii și mai departe nu, și aici frângă-se sumeția valurilor tale.“ — Iov 38 : 8, 10, 11.

Ilustrația de mai sus arată inelul din urmă al pământului. Epoca glacială dinainte a fost curmată de acesta și pământul din nou a îmbrăcat o pompă edenică. Omul a putut să trăiască neîmbrăcat într'o lume caldă și voioasă. Timp necunoscut de lung omul a privit sus pe o boltă de apă, care a și numit-o potrivit. Evreii i-au dat numele de Schamagim, adeca „trei ape“; grecii l-au numit Uranos, „cerul de apă“; indienii Varuno, „cerul de ape“; iar romanii Coelum, ceiace tot „cer de apă“ înseamnă, deoarece a trecut.

„Un val chiamă pe alt val... toate undele și valurile tale trec peste mine.“ — Psalm 42 : 8.

„Tu ai așezat pământul pe temeliiile lui și niodată nu se va clătina. Tu îl acoperise-și cu adâncul, cum l'ai acoperit cu o haină; apele stătut-au pe munți.“ — Psalm 104 : 5, 6.

Darea de seamă dumnezeiască despre minunata creațiune ni-l înfățișează pe Logos, care așa vorbește: „Când gătea cerurile acolo eram, când El trăgea cercul în jurul adâncurilor. Când întărea norii de sus, și întărituri făcea adâncului. Când punea mării așezământ ca apele ei să nu

treacă peste țărmurile ei și tari făcea temeliiile pământului.“ — Proverbe 8 : 27—29.

Timpul pentru nimicirea lumii rele vechi a sosit. Pe Noe și familia sa precum și pe animalele și păsările pe cari a voit să le țină în viață, Dumnezeu le-a trimis în corabie. Pe când se aflau ei în corabie în deplină siguranță, Dumnezeu a deschis canalurile cerurilor; adecă a făcut să se prăbușească adâncul ce era deasupra pământului, ca apele lui să acopere pământul. „În ziua aceea se desfăcură toate izvoarele adâncului celui mare și stăvilile cerurilor se deschiseră și ploaia căzu pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.“ — I Moise 7 : 11, 12.

Aceasta nu se poate referi la mările și lacurile de pe pământ, deoarece aceste nu s'au desfăcut. Ploaia care cade din văzduh mai întâi trebuie să se evaporeze de pe pământ și acolo sus în atmosferă să se facă deasă prin mișcarea aerului. Ploaia se produce apoi în urma căldurei soarelui, mișcarea vânturilor și schimbarea temperaturii. Înainte de potop nici lumina soarelui și nici vânturi nu erau pe pământ. Deci apele lacurilor nu au putut evapora în văzduh și nici nu au putut forma norii. „Stăvilile cerurilor“ înseamnă deschiderea adâncului ce plutea asupra pământului, ce a avut loc în urma prăbușirii inelului de apă.

Învelișul de apă a avut cea mai mare iuțeală de învârtire în dreptul equatorului, însă în măsură ce s'a lățit spre poli, și iuțeala lui a scăzut în părțile acelea, în consecință și prăbușirea acolo trebuia să se înceapă. În conformitate cu legea care precizează, că avionul trebuie să se prăbușească dacă încetează mișcarea, și învelișul de apă a trebuit să se prăbușească îndată ce a început să-i slăbească mișcarea, datorită tendinței de lățire spre poli. Despicarea învelișului de apă în dreptul

equatorului a adus cu sine că în urmă dupăce aburii de apă au căzut asupra atmosferei din jurul pământului s-au luat direcția spre poli unde s'au prăbușit la pământ.

Prăbușirea torențială a apei a trebuit să producă vânturi teribile, cari vânturi ajungând spre equator s'au desvoltat în niște uragane uriașe. (I Moise 8 : 1) Vântul a luat proporții uriașe și a târît marele puhoi înspre equator. Pentru aceasta a trebuit să se verse puhoiurile din partea ambilor poli, tot spre equator. Iar vânturile pornite din diferitele părți ale pământului au produs mari viscole și mari vârtejuri de ape. Potopul trebuia să fie urmat de viscole uriașe, sunete și zguduituri. Din aceasta putem deduce că murmurul teribil produs de potop a umplut cu frică și groază pe fiecare necredincios.

Partea cea mai exterioară a învelișului de apă se găsea la mare depărtare dela soare, dar și dela pământ era mai departe decât partea interioară a învelișului; în consecință partea exterioară nu a primit căldură dela pământ și dela soare asemenea numai foarte puțin era încălzită, din care motiv trebuia să fi fost rece, chiar ghețoasă. Partea interioară a învelișului probabil că nu era înghețată. Dar dupăcum se vede, Scriptura mărturisește pe lângă faptul că partea exterioară a învelișului era înghețată, deoarece stă scris: „Din al cui sân a eșit ghiața? Sau bruma cerului cine a născut-o? După care se ascunde apa prefăcându-se în piatră, și fața adâncului se leagă?” — Iov 38 : 29, 30.

Dupăcum spune Scriptura, față adâncului a fost înghețată. Așa aspect putea să aibă ca piatra, deoarece ghiața seamănă cu piatra. Acolo sus avea stăpânire bruma înghețată a cerurilor. Bruma era formată de mari cantități de aburi albi

Înghetați, cari s'au strâns acolo în decursul veacurilor și au format uriașe câmpuri de omăt și gheață. Aceste ghețare au fost înmagazinate acolo de Domnul. Aceste probabil au oferit o priveliște minunată de frumoasă. Aceasta era una din minunile creațiunii lui Dumnezeu.

Când învelișul de apă s'a prăbușit, apa și aburii au căzut pe atmosfera pământului. Iuțeala mișcării învelișului a trebuit să arunce vânturile și bruma înghetată înspre poli. În acelaș timp au trebuit să cadă pe lângă aburi și mari cantități de zăpadă și gheață cari asemenea au fost aruncate spre poli de puterea centrifugală a pământului. Alergarea acestora către poli a trebuit să slăbească în apropierea polilor, unde au trebuit să se și prăbușească. Aceasta explică pentru ce au fost găsite în aceste regiuni cadavre de animale cu iarbă verde în gură și stomah.

Gheața și zăpada căzută la poli a silit aerul cald către equator, în apropierea căruia s'a ridicat în sus. Din aceasta s'au mai produs din nou viscole puternice, cari au alergat din spre poli către equator. Marile cantități de ape amestecate cu zăpadă și gheață au năvălit cu mare vuit către equator și probabil că munții și ridicăturile le-au culcat în drumul lor și au produs multe feluri de schimbări de relief pe suprafața pământului. În drumul său apa ghețoasă a nimicit orice vegetațiune, și împrejurarea climatică produsă astfel la poli a făcut, că apa aproape în acelaș timp a inundat întreg pământul.

Dacă ne cugetăm că inundația de apă, zăpadă și gheață a căzut mereu timp de patruzeci de zile, și apa a tot crescut până ce a acoperit și vârfurile piscurilor, ușor putem înțelege pentru ce a pierit toată vietatea de pe pământ, afară de cei din corabie, după cum ne relatează Scriptura.

Polul de sud și cel de nord și azi sunt încă acoperite de gheață și zăpadă. Numai acest fapt, și aceia, că s'au găsit acolo cadavre de animale cu iarbă verde în stomah dovedesc absolut concret, că a fost mare potop, și arată și accia cum a venit pe pământ. Când marele adânc s'a prăbușit complet și întreg învelișul de apă a căzut pe pământ, și soarele a putut să lumineze curat și neîmpiedecat pe pământ. Deoarece pământul descrie anual un drum în formă de elipsă, din aceasta a trebuit să rezulte iarna și vara, căldură și frig; și deoarece părțile polare primesc mai puțină lumină, prin urmare regiunile acelea trebuie să rămână înzăpezite, și înghețate.

Toate evenimentele naturii se unesc cu Biblia. În timpul modern în care trăim nu mai rămâne alta oamenilor cari în calitate de preoți se mândresc înaintea poporului cu înțelepciunea lor proprie afară de negarea Cuvântului lui Dumnezeu, decât să nege și faptul, că era vre-odată potop pe pământ ce este însemnat în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu putem să spunem alta decât aceia, că acești oameni cari se susțin a fi „înalți critici“, sunt servii Diavolului și ajută Diavolului să fure pe oameni de credința lor în Dumnezeu și lucrurile Sale. O de ar primi fiecare om inteligent adevărul și l'ar urma, pentrucă aceia cari sunt înțelepți în ochii lor — dupăcum spune Scriptura — sunt mincinoși. — Romani 3 : 4.

Popularea din nou a pământului

Prin potop Dumnezeu și-a arătat neplăcerea față de răutatea ce a desvoltat Diavolul în inimile oamenilor. Dumnezeu și-a justificat Numele sfânt. Și-a arătat puterea nemărginită. Prin înțelepciunea și iubirea Sa s'a îngrijit, ca pământul din nou să fie populat de oameni și animale. Potopul a nimicit lumea veche, rea. Numai opt per-

soane, Noe și familia sa au fost trecuți în lumea nouă, și Dumnezeu pe ei i-a încredințat să populeze din nou pământul.

Noe în etate de 600 ani a intrat în barcă, pe care a părăsit-o după un an și zece zile. Apele s'au retras în pământ și pe suprafața pământului în mări, lacuri și râuri. Solul s'a uscat. „Și Dumnezeu a vorbit către Noe: ieși din corabie, tu și femeia ta, și fii tăi și femeile fiilor tăi cu tine, toate animalele cari sunt cu tine de tot felul, păsările și patrupedele și toate târâtoarele ce se târesc pe pământ, scoatele afară cu tine, ca să mișune, să crească și să se înmulțească pe pământ.” — I Moise 8 : 15—17.

Dupăce a ieșit Noe din barcă a zidit un altar și a făcut foc sub el. Și după aceea a luat din toate animalele curate și păsări curate și a jertfit ca ardere de tot lui Iehova Dumnezeu. Prin aceasta și-a exprimat credința deplină în Dumnezeu. Dumnezeu a privit cu plăcere manifestarea credinței lui Noe și așa a vorbit către dânsul: „Nu voi mai blăstâma pământul altă dată din cauza omului, deoarece cugetul inimei omului este rău din tinerețele lui; nici nu voi mai omori tot ce este viu cum am făcut. Câte zile va sta pământul, nu va înceta semănătura și secerișul, frigul și căldura, vara și iarnă, ziua și noaptea.” — I Moise 8:21, 22.

Cu ocazia aceasta Iehova a declarat solemn, că iarna și vara, căldura și frigul, semănatul și secerișul vor ținea întotdeauna, de care omul poate să fie sigur. Noe a primit răsplata credinței lui, ceiace Dumnezeu a lăsat să fie însemnată. Credința lui Noe stă ca mărturie eternă pentru toate creaturilor inteligente din univers. — Evrei 11:7.

Legământul vecinic

Pe Noe și fii săi, Dumnezeu în acel timp i-a încredințat, „să se înmulțească și să umple pământul

tul". Atunci a început o lume nouă, care dupăcum ne spune Scriptura va avea asemenea sfârșit. Din nou va trebui să sufere mulți, deoarece nu au luat seama la învățătura oferită de potop, și Dumnezeu din nou își va manifesta puterea și își va înălța Numele sfânt.

Dupăce Noe a prezentat jertfa, Dumnezeu a făcut legământ cu dânsul. Acesta a fost un legământ vecinic. Legământul înseamnă o învoire sau contract solemn, prin care ne obligăm la împlinirea sau neîmplinirea unor lucruri. Un astfel de legământ, care obligă numai una din părți la îndeplinirea unui lucru, din care lucru rezultă ceva folos cecialalte părți, dacă consimte cu punctele contractului, se numește legământ **unilateral**. Dacă punctele contractului obligă ambele părți la îndeplinirea unui lucru, atunci este **bilateral**.

Legământul lui Dumnezeu încheiat cu Noe, a obligat pe ambele părți la îndeplinirea unui anumit lucru. Dumnezeu s'a obligat că va îndeplini partea Lui din legământ; Noe a fost instruat asupra faptului, că toate animalele câmpului și păsările cerului au fost date omului, pe cari le poate tăia spre a se nutri cu ele, și că viața este în sânge. Prin urmare sângele nu se poate folosi spre hrană. Acest legământ a mai ordonat, că omul nu are drept să ucidă pe aproapele său, numai dacă nu cumva face aceasta din porunca lui Dumnezeu ca executor al sentinței lui Dumnezeu. „Cel ce va vărsa sânge de om, și sângele aceluia, se va vărsa de om, că Dumnezeu după chipul Său a făcut pe om.“ — I Moise 9 : 6.

Legământul a mai precizat: „Să nu mai fie potop pentru nimicirea a tot corpului“. Spre garantarea că Dumnezeu va împlini partea Lui din legământ a dat un semn lui Noe, care a putut fi văzut de orice om de pe pământ, adeca curcubeul.

Curcubeul nu putea să apară atât timp, cât pământul era înconjurat de învelișul de apă, deoarece razele soarelui nu au putut bate direct asupra pământului. Curcubeul apare numai în timp ploios când razele soarelui se refrâng în ploaie.

„Eu am pus curcubeul Meu în nori și acesta va fi semn de legământ între Mine și între pământ. Și Eu când voi acoperi pământul cu nori, curcubeul se va arăta în nori. Și-mi voi aduce aminte de legământul Meu ce este între Mine și tine și între toate viețuitoarele, de orice corp; și apa nu se va mai face în potop ca să piardă tot corpul. Și arcul va fi în nori și Eu îl voi vedea pe el spre a-mi aduce aminte de eternul legământ, care este între Dumnezeu și între toate viețuitoarele de orice corp, cari sunt pe pământ. Și Dumnezeu zise lui Noe: acesta este semnul de legământ pre care l'am întărit între Mine și între tot corpul ce este pe pământ,” — I Moise 9 : 13—17.

Dumnezeu prin acest legământ a declarat mai întâi voința Sa referitoare la sfîntenia vieții omenești. Voința lui Dumnezeu este lege. Orice viață se pogoară dela Dumnezeu; deoarece nimenea afară de Dumnezeu nu poate „a viață, prin urmare nimenea nu are drept să ia viața altuia fără să fie încredințat de Iehova la aceasta. După hotărîrile acestui legământ, legea (care lege este de valabilitate eternă între oameni) dispune, că nimenea nu poate să ia viața aproapelui său, fără să nu fie pedepsit. Dacă cineva ucide împotriva legii lui Dumnezeu, acela trebuie să ispășească cu viața lui proprie. Pe baza hotărîrilor legământului vecinic, viața omenească numai în acel caz fi stă în drept altui om s'o nimicească dacă făptu-este în calitate de executor încredințat de Iehova.

Hotărîrile acestui legământ mai prescriu și aceia, că nimenea nu are drept să ia viața anima-

lelor sau a păsărilor, dacă nu face aceasta să se nutrească din ele sau din apărare. Uciderea animalelor și păsărilor din plăcere sau capriciu sportiv este o crimă înaintea lui Dumnezeu. Legământul vecinic a fost călcat de toate națiunile. Și Dumnezeu va trage la răspundere pe toate elementele responsabile pentru acest fapt.

Preoțimea pământului susține, că reprezintă pe Dumnezeu și învață cuvintele lui Dumnezeu, și cu toate acestea s'au unit la aceia ca oamenii să se ucidă în război fără nici un motiv. Mulți au murit înainte de timp, sau au cauzat moartea altora înainte de timp fără nici un motiv. De obicei războaiele sunt puse la cale nu de aceia cari fac măcelul, ci de elementele domnitoare financiare, politice și eclesiastice, cari trimit pe câmpul de luptă pe oamenii nevinovați să se ucidă reciproc. Iehova Dumnezeu a declarat, că la timpul Său hotărît va face o socoteală definitivă cu aceia, cari sunt responsabili pentru călcarea nemiloasă și neghiuită a legământului vecinic. — Isaia 24 : 5, 6.

Marele potop a mărturisit pe lângă următoarele: Dumnezeu arată creaturei Sale omului binele și calea pe cari trebuie s'o urmeze; permite omului ca după alegerea sa liberă să ajungă sub influența Diavolului; El nu împiedecă pe Diavol în urmarea drumului său nelegiuit, nici în năzuința lui de a înșela pe oameni ca să-l urmeze; însă la timpul său hotărît Dumnezeu va arăta înțelepciunea și puterea Sa tuturor creaturilor Sale și va dovedi, că El este singurul Dumnezeu Atotputernic și numai supunerea față de El conduce la viață.

Numai un singur Dumnezeu există, care este creatorul cerului și al pământului, și este dătătorul de viață a toate. Nu este nimenea asemenea Lui. A Lui este toată lauda și onoarea în etern!

Capitolul V

Scopul Bibliei

Biblia este voința descoperită a lui Dumnezeu. Aceasta este candela, care îndrumă pașii omului pe calea potrivită. (Psalm 119:105) Este lumina ce provine dela Iehova Dumnezeu. „Lumina este semănată pentru cel neprihănit, și bucuria pentru cei cu inima curată.” (Psalm 97 : 11) Cel ce umblă în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, acela se bucură de binecuvântarea Domnului. — Psalm 1 : 1, 2.

Cele dintâi cinci cărți ale Bibliei au fost scrise de Moise. Aceste sunt cunoscute sub denumirea de „Pentateuc” sau cele cinci cărți ale lui Moise. Cum a putut ști Moise ce trebuia să scrie? Cum putem noi ști, dacă el a înregistrat adevărul? Ca să putem răspunde la întrebare, trebuie să privim în urmă la unele fapte bine cunoscute. Omul este înzestrat cu capacitatea cugetării, de care ar și trebui să se folosească. Biblia este astfel împărțită, că în caz de interpretare potrivită ne întărește pe deplin încrederea față de ea, ca de Cuvântul lui Dumnezeu.

Noe era temător de Dumnezeu. El a fost scăpat din lumea nimicită prin potop și în ascultare față de poruncile lui Dumnezeu a început din nou popularea pământului. (I Moise 9 : 1) Noe era cel mai de seamă bărbat al timpului său. El a avut cunoștință de astfel de lucruri de cari nimenea altul nu a știut, și pe cari el le-a transmis generației născută după potop. Dela creerea lui Adam până la sfârșitul potopului au trecut 1656 ani. Dela Adam până la potop oamenii trăiau aproape câte o mie de ani.

Enoch era un om cinstit, consacrat pe deplin lui Dumnezeu, și desigur și-a însușit orice cunoștință ce-i stătea la îndemână, ce privea scopurile lui Dumnezeu față de omenire. Adam a mai trăit 300 de ani după nașterea lui Enoch și a murit la etatea de 930 de ani. Enoch reprezenta generația a șaptea dela Adam și a trăit 365 de ani. În viața sa a putut auzi toate lucrurile mai importante din istoria omenirii, și aceste cunoștințe le-a comunicat și fiului său Metușael, deoarece este lucru obișnuit ca lucrurile mai importante să le comunice părintele și fiului său. Metușael a ajuns adânci bătrânețe, a trăit 969 de ani.

Socotind dela Enoch, Noe reprezenta generația treia. Noe s'a născut numai cu puțin după luarea minuată a lui Enoch. Noe a putut să fie în legătură personală cu bunicul său Metușael, și dela dânsul, precum și dela părintele său Lamech a putut să primească cunoștință asupra lucrurilor referitoare la omenire, despre cari Dumnezeu a vorbit părinților din vechime. Când a început potopul, Noe era de 600 de ani, în care timp a putut să cunoască dela contemporanii săi toate cele ce trebuia să știe despre înaintașii lui, și aceste lucruri natural că le-a comunicat și la fii și nepoții lui.

Noe a eșit din barcă împreună cu fiul său Sem. După potop, Noe a mai trăit 350 de ani, iar Sem 502 ani. Avraam se născu la doi ani după moartea lui Noe. Prin urmare Sem și Avraam au mai trăit 150 de ani împreună pe pământ și încă pe acelaș teritor, trebuia deci să se cunoască. Probabil că Avraam dela Sem a auzit despre potop și despre situația omenirii față de Dumnezeu.

Avraam este cunoscut ca „părintele credincioșilor“. Pentru ca cineva să creadă, are nevoie de cunoștință. Fără cunoștință Avraam nu ar fi putu crede și astfel a trebuit să aibă cunoștință despre Dumne-

zeu, despre creerea omului și despre situația lui față de Dumnezeu, iar această cunoștință el o câștigase dela strămoșul său.

Fiul iubit al lui Avraam era Isaac, și se înțelege că Avraam i-a comunicat pe larg toate cunoștințele ce le avea. Isaac era un om temător de Dumnezeu, și Dumnezeu l'a și binecuvântat cu dărnicie. (I Moise 26 : 4) Acești oameni ca descendenții lui Sem, și cari au locuit în vecinătate, cunoștințele lor le-au transmis din generație în generație. Isaac pe Iacob l'a avut mai drag. (I Moise 28 : 5—14) Iacob avea doisprezece fii, dar acela pe care l'a iubit mi mult dintre dânsii era Iosif.

Pe Iosif l'au vândut în Egipt și după ce a trăit acolo un anumit timp, a devenit omul cel mai renumit din Egipt. În urmă și Iacob și toți ceilalți fii ai dânsului s'au mutat în Egipt și acolo au petrecut tot timpul cât au mai trăit. Iosif a făcut mare serviciu poporului din Egipt și a cinstit pe Dumnezeu. Despre lucrurile vechi, Iosif a luat cunoștință chiar dela părintele său, fiind lămurit pe deplin despre acele lucruri. (I Moise 49 : 1—28) Cunoștințele pe cari le-a primit Iosif și cari el le-a transmis urmașilor lui nu se puteau uita ușor.

Moise s'a născut la cincizeci de ani după moartea lui Iosif. Cu ocazia nașteri sale a fost scăpat cu viață în mod minunat și crescut de familia regală a Egiptului. Moise a devenit bărbat înțelept și renumit. Citim despre dânsul că a fost instruit în toate științele Egiptului. (Fapte 7 : 20—22) Când a devenit major a stat de partea lui Dumnezeu și a poporului Său ales. Suferința pentru cauza adevărului a ținut-o de mai valoroasă ca plăcerile și bogățiile oferite de curtea regală a Egiptenilor. (Evrei 11 : 24—27) Egiptul era împărăția mare văzută a Diavolului. Diavolul s'a năzuit să ademenească pe Moise prin orice mijloa-

ce, pe cari însă Moise le-a respins cu dispreț, și pentru credința lui în Dumnezeu a devenit martorul credincios al lui Iehova.

Se poate presupune rațional, că Moise a cunoscut în amănunt cele transmise de părinții din vechime. Istoria omenirii s'a moștenit din generație în generație. El a avut cunoștință despre toate evenimentele începând dela timpul lui Adam până la timpul său. Nu este lucru neobișnuit azi, că părinții români dau instrucție copiilor lor despre istoria patriei lor și despre unele evenimente mai importante. Și nici aceia nu este lucru neobișnuit, că băieții englezi învață istoria Britaniei dela părinții lor. Dar să poate presupune mult mai sigur, că un bărbat ca Moise a învățat toată istoria omenirii dela început până la timpul său, dela înaintașii lui. Astfel din mila lui Dumnezeu, el era potrivit să facă însemnarea istoriei omenirii.

Faptele bine cunoscute azi în domeniul științelor naturale formează dovezi vorbitoare pe lângă marele adevăr că zăcămintele mari de cărbune și câmpiile mari de uleiuri au fost așezate de Iehova marele meșter și arhitect în pământ și a creat munți, văi, râuri și mări; a adus la viață forme de viață animalică și de plante, și a făcut din pământ un loc potrivit pentru locuință. Chiar și cel mai mărginit om poate să vadă, că omul este creatura cea mai minunată și este cel mai inteligent dintre toate creaturile de pe pământ.

Omul are aplicare și năzuințe naturale să însemne evenimentele timpului său pentru binele său propriu și al generațiilor viitoare. Acest fapt mărturisește pe lângă scopul referitor al lui Dumnezeu. Cu această capacitate Dumnezeu a înzestrat pe om. Deoarece între creaturile de pe pământ fără 'ndoială omul este cel mai superior, și are obiceiul de a însemna evenimentele, se poate

deduce rațional, că Iehova s'a îngrijit și de aceia ca omul să aibă și uneltele necesare pentru însemnarea lucrurilor mai importante în legătură cu omenirea. Dacă Iehova este în legătură cu însemnarea evenimentelor, putem ști, că această dare de seamă este sigură și corespunde adevărului.

Biblia înregistrează astfel istoria creerii pământului de Dumnezeu, ba chiar dă lămurire și despre creațiunea cerească a lui Dumnezeu, în măsură ce această creațiune este în legătură cu omul și locuința lui pământescă. Biblia este cartea lui Dumnezeu, în care Dumnezeu se descopere creaturilor Sale inteligente pământene. Aceasta este exprimarea voinței Sale, prin urmare ea este o arhivă a legilor lui Dumnezeu date pentru conducerea creaturilor Sale inteligente de pe pământ. Partea mai mare a Bibliei ne relatează astfel de fapte întâmplătoare, cari preumbresc lucruri mai mari din viitor. Profetia este istoria omenirii scrisă înainte de timp. Deaceia nu se poate înțelege înainte de împlinire sau începutul împlinirii.

Biblia pe Iehova îi numește de vecinicul Creator al cerului și al pământului, de întruchiparea desăvârșită a înțelepciunii, dreptății, iubirei și a puterii, de dăruitorul a toate darurile bune și desăvârșite. El este expresiunea desăvârșită a neegoismului, De aceia citim despre El în Scriptură: „Dumnezeu este iubire“. Biblia spune scopul creerii omului, nașterea păcatului, judecarea la moarte, și îngrijirile miloase ale lui Dumnezeu pentru răscumpărarea, vindecarea și restatornicirea la viață și așezarea omului din nou în locuința lui desăvârșită.

Biblia servește și cu explicări filozofice. Arată împotrivirea neîmpăcată ce există între principiul bun și cel rău. Arată pentruce urmările păcatului conduc la moarte și pentruce conduce bi-

nele la viață și fericire vecinică. Aceasta este cartea de lege a lui Dumnezeu referitor la omenire, prin urmare prescrie toate regulile de conduită, după cari trebuie să se conducă omul, ca să poată urma calea dreptății. Această carte ce explică principiile de drept, arată și pedepsa ce rezultă în urma călcării legii dreptății. Biblia s'a scris spre folosul omului și spre gloria lui Dumnezeu.

Considerând faptele de mai sus și întrebarea pusă la începutul acestui capitol, două motive importante s'ar putea aminti cu privire la aceia, că pentruce a știut Moise ce are de scris, și pentruce a însemnat numai adevărul:

1. Lucrurile întâmplare între oameni au fost povestite și păstrate din generație în generație și pe acestea Moise le-a însemnat. Nu avem motive să tragem la îndoială aceia, că această însemnare nu ar corespunde întocmai adevărului.

2. Moise era un om temător de Dumnezeu. Dumnezeu l'a ales pe dânsul să îngrijească însemnarea și în această lucrare Moise a stat sub conducerea înțelepciunii infailibile a lui Iehova. În realitate Moise a figurat numai ca secretarul lui Iehova. El a făcut parte exact din acel soi de oameni, despre cari se poate presupune, că Dumnezeu îl va alege pentru acest lucru. El a respins pe Diavol și pe organizația sa, care căuta să'l ademenească, și în mijlocul acestor lupte s'a devotat adevărului. El nu numai că a fost un om genial și experimentat în viață; dar afară de aceasta era un om cu deplină credință în Dumnezeu, ceiace l'a făcut îndeosebi destoinic. Din mai multe adevăruri explicate de dânsul se poate vedea, că acelea nu formează un produs al minții omenești, ci au rezultat din puterea nevăzută a lui Dumnezeu, care a lucrat asupra minții omului.

Acest fapt nu numai în cazul lui Moise, dar în cazul tuturor scriitorilor Bibliei este așa. Pe acești bărbați Dumnezeu i-a ales pentru această lucrare, pentru credința lor în Dumnezeu și pentru credințioșia lor față de El. Dupăcum cu ocazia creeri lucrurilor de pe pământ a lucrat puterea nemărginită a lui Dumnezeu, tot astfel a lucrat această putere asupra minții lui Moise și a bărbaților sfinți și i-a îndrumat când făceau însemnarea voinței lui Iehova referitoare la omenire. David era unul dintre acești bărbați credincioși, devotați lui Dumnezeu, și despre partea Bibliei care a scris-o dânsul scrie următoarele: „Spiritul lui Iehova vorbește prin mine și cuvântul Lui este pe limba mea.“ — II Samuel 23 : 2.

Acești bărbați din vechime se chiamă profeți și au scris profeții. Apostolul Petru pe care Isus l'a ales de ucenic, sub inspirație dumnezeiască a scris următoarele: „Căci nici o profeție n'a fost făcută prin voia oamenilor; ci sfinții oameni au vorbit din partea lui Dumnezeu, mânați de spiritul sfânt.“ — II Petru 1 : 21.

Este foarte interesant a observa, cum s'a îngrijit Dumnezeu ca evenimentele mai importante să le păstreze spunându-le din generație în generație, pe cari apoi Moise le-a însemnat; și cum a folosit Dumnezeu și după el pe alți bărbați pentru exprimarea și însemnarea voinței Sale spre binele omeneirii.

Manuscrite

Partea Bibliei numită Vechiul Testament a fost scrisă în limba ebraică, iar Noul Testament în original a fost scris în limba greacă. După textele srăbune au fost făcute copii, cari au fost numite de manuscrite sau suluri de pergament.

Izrael a devenit păzitorul Sfințelor Scripte ale lui Moise și ale celorlalți profeți, și pe aceste

Scripturi Sfinte le-a păstrat cu o deosebită grijă, și poporul asemenea a fost învățat despre conținutul lor. Din cele douăsprezece seminții ale lui Izrael, seminția Levi a fost aleasă de Dumnezeu în scopul să învețe poporul despre Dumnezeu și despre cuvintele Sale. Din această seminție au fost aleși și preoții lui Dumnezeu. Acești preoți au fost reprezentanții lui Dumnezeu și în numele Domnului au trebuit să servească binele poporului lui Dumnezeu. Preoții au fost aleși ca să servească lui Dumnezeu. — II Moise 28 : 1—4.

Dumnezeu a obligat pe preoți să citească în fața poporului legea pe care a însemnat-o prin Moise. S'a cerut dela dânșii să instruiască poporul despre lucrurile pe cari le-au vorbit profeții. În porunca Sa dată primului arhiereu a vorbit astfel: „Pentru ca să puteți deosebi între lucrul sfânt și între cel profan și între cel curat și cel necurat. Și pentruca voi pe fii lui Izrael să-i învățați toate legile, pe cari Iehova le-a vorbit lor prin Moise.“ (III Moise 10 : 10, 11) „Căci buzele preotului trebuie să păzească cunoștința, și din gura lui să se caute învățătură, căci el este trimisul lui Iehova, Dumnezeul oștirilor.“ — Maleahi 2 : 7.

Poporul a fost îndrumat să asculte învățătura de pe buzele preotului. „Și vino la preoții cei din Leviți și la judecătorul care va fi în acele zile și-i întreabă; și ei vor spune ție hotărîrea legi.“ (V Moise 17 : 9) Prin aceasta este arătat scopul lui Dumnezeu, că dorește ca poporul Său permanent să fie luminat de Cuvântul Său, ca întotdeauna să fie câțiva inși pe pământ, cari să creadă în Biblie ca în Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

Cu vre-o câteva secole în urmă ce legea a fost dată, apostolului Pavel ca evreu și martorul inspirat al lui Dumnezeu a scris următoarele: „Astfel legea ne-a fost îndrumător care să ne ducă la

Christos, ca să fim puși într'o stare după voința lui Dumnezeu, prin credință" și „legea era umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor" (Galateni 3 : 24; Evrei 10 : 1) Datorința îndrumătorului și învățătorului este aceea, să instruiască și să transmită cunoștințele celor pe cari îi învață. Și aici este arătat, că scopul hotărît al lui Dumnezeu era să transmită poporului cunoștința despre El și relația lui față de omenire.

Aceasta întărește cugetul, că transmiterea adevărarilor dela generațiuni la generațiuni, pe cari Dumnezeu a dorit să le comunice omenirii, s'a făcut sub îngrijirea Dumnezeiască; aceasta a avut loc îndeosebi în cursul timpului dela Adam la Moise. Dela Moise începând, Dumnezeu a lăsat să se scrie Cuvântul Său care este Biblia de oameni credincioși, dreپți stând sub îndrumarea Sa.

Scrierile străbune s'au pierdut, nu mai sunt. Aceasta însă nici decum nu este în dauna Bibliei. Scriptele străbune au fost păzite în biserica lui Dumnezeu, și din timp în timp aduse afară să se citească poporului. (II Cronica 34 : 14—16) Cu ocazia întoarcerii Izraeliților din prinsoarea babilonică, au rezidit zidurile Ierusalimului, au scos la iveală Cuvântul lui Dumnezeu dat lui Moise și l'au citit în fața poporului.

„Când a venit luna a șaptea, copii lui Izrael erau în cetățile lor. Atunci tot poporul s'a strâns ca un singur om pe locul deschis dinaintea porții apelor. Au zis cărturarului Ezra să se ducă să ia cartea legii lui Moise, dată de Domnul lui Izrael și preotul Ezra a adus legea înaintea adunării alcătuită din bărbați și femei și din toți cei ce erau în stare s'o înțeleagă. Era întâia zi a luni a șaptea. Ezra a citit în carte de dimineată până la amiază, pe locul deschis dinaintea porții apelor, în fața bărbaților și femeilor și în fața celor ce erau în

stare s'o înțeleagă. Tot poporul a fost cu luare aminte la citirea cărții legii. Cărturarul Ezra stătea pe un scaun de lemn, ridicat cu prilejul acesta. Lângă el la dreapta stătu Matitia, Sema, Anaia, Urie, Hilchia și Maascia. și la stânga: Pedaiă, Mișael, Malchia, Hașum, Hașbadana, Zaharia și Meșulam. Ezra a deschis cartea înaintea întregului popor căci stătea mai sus decât tot poporul. Și când a deschis-o, tot poporul s'a sculat. Ezra a binecuvântat pe Domnul, Domnuzeul cel mare, și tot poporul a răspuns, ridicând mâinile: Amin! Amin! Și s'au plecat și s-au închinat înaintea Domnului cu fața la pământ.

„Ei citcau deslușit în cartea legii lui Dumnezeu, și arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră. Dregătorul Neemia, preotul și cărturarul Ezra și Leviții cari învățau pe popor au zis întregului popor: Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului nostru; să nu vă bociți și să nu plângeți!“ — Neemia 8 : 1—6, 8, 9.

Neținând seamă de dovezile Scripturii, este un fapt istoric concret că manuscrisele străbune începând dela timpul profetului Ezra au fost copiate, lucru făcut de oameni credincioși, temători de Dumnezeu, ce s'a continuat până la anul 900 după Christos. Mai multe din aceste manuscrise au fost nimicite cu ocazia persecuțiunilor Evreilor și a războaielor cruciate de așa zișii creștini fanatici. Pe altele chiar Evreii le-au nimicit, cu scopul vădit ca aceste să nu ajungă în mâna dușmanului. Deci dovezile constituie un lanț neîntrerupt al evenimentelor adevărate, dela Eden până la 900 d. Ch., din cari se poate vedea că aceasta s'a întâmplat sub îngrijirea lui Iehova Dumnezeu.

În prezent numai trei manuscrise vechi se mai găsesc. Aceste sunt copii după manuscrisele străbune. Următoarele manuscrise sigure le mai a-

vem: Cel Alexandrian, cel Sinaitic și cel din Vatican. Aceste manuscrise ne înfățișează Biblia în forma cum a rămas cu puțin după Isus Christos și apostoli.

Manuscrisul Alexandrian a fost dăruit în anul 1629 de patriarhul Lucar Cyril al Constantinopolului regelui Carol I al Angliei, și în prezent se păstrează în muzeul britanic din Londra. Pe o față a manuscrisului se găsește însemnat, că a fost copiat cu mâna proprie a martirului Teklas.

Manuscrisul Sinaitic a fost găsit de învățatul german Tischendorf într-o mănăstire dela poalele muntelui Sinai. Acest manuscris este păstrat în biblioteca orașului Leningrad din Rusia.

Dintre manuscrisele existente cel din Vatican este cel mai vechiu. Acuma se găsește în biblioteca Vaticanului din Roma. În timpul din urmă aceste manuscrise au fost puse la dispoziția mai multor învățați să le studieze. Nici unul dintre aceste trei manuscrise nu este ireproșabil, dar sunt totuși aproape complete.

Cum a ajuns citibilă

Copiile exacte ale scriptelor străbune se numesc manuscrise. Traducerea textului original pe o limbă străină se chiamă versiune de citire. Versiunile vechi ale Scripturei încă la începutul vârstei creștine au fost traduse în diferite limbi străine. Mai multe dintre acestea traduceri au fost executate numai cu o generație după apostoli.

Într-aceste traduceri, cea asiriană seamănă cu limba pe care a vorbit-o poporul și pe care a vorbit-o și Domnul cu dânșii. Versiunea asiriană este foarte sigură. Pela sfârșitul secolului al patrulea Eusebius Hieronymus care a locuit mult timp în Bethlehem a prelucrat traducerea veche latină. Această traducere se chiamă Vulgata. Ea este traducerea latină ce a fost comparată cu manus-

criptele grecești și ebraice. Și este una din cele mai prețioase versiuni ale Bibliei. Aproape toate traducerile cari au urmat, se refera la aceasta.

În limba engleză Biblia a fost tradusă mai întâi în anul 1397 de John Wiclef și a fost făcută accesibilă poporului. Aceasta a fost lucrată din limba latină. Cu toată traducerea a fost făcută atât de timpurie totuși numai după patru sute de ani s'a putut tipări. Pentru credințioșii lor dovedită cu ocazia traducerilor făcute, atât Hieronymus, cât și Wiclef au trebuit să sufere multe persecuțiuni. Îndeosebi din partea preoților au suferit aspre prigoniri. Satan încetinuș s'a luptat împotriva martorilor credințioși ai lui Iehova. Împotriva traducerii lui Wiclef Satan a întreprins un atac atât de vehement, încât mulți martori principali ai lui Iehova au trebuit să sufere moarte pe rug cu traducerile agățate de gâtul lor.

Următoarea traducere mai de seamă, William Tyndale a făcut-o la o sută de ani după Wiclef. Tyndale a publicat mai multe ediții a Noului Testament. A tradus și mare parte a Testamentului Vechiu. Cu ocazia traducerii a ținut seamă de aproape toate manuscrisele grecești și ebraice cari erau accesibile pe timpul său. Poporul englez de fapt și azi se folosește de traducerea lui Tyndale, care este prelucrată de mai multe ori.

Satan a folosit îndeosebi pe preoții englezi ca să persecute pe Tyndale pentru credințioșia lui dovedită la traducerea Bibliei. Aceasta dovedește că Tyndale era un serv credincios al lui Dumnezeu. După ce a tradus o parte a Bibliei, a fost exilat în Germania, unde a terminat lucrarea și a publicat Noul Testament în mai multe exemplare. El a hotărât să pună traducerea în mâinile poporului englez. Exemplarele tipărite le-a ascuns

în butoaie, stofe și în făină și pe alte asemenea căi ascunse le-a transportat în Anglia.

Episcopii și preoții bisericii Angliei s'au folosit de toate uneltele ce le stăteau în putere spre a împiedeca răspândirea traducerilor lui Tyndale. Au confiscat mai multe mii de exemplare ale Bibliei pe care apoi le-au ars în public în fața crucii vechi a sf. Paul. Tyndale a rămas în exil, opunându-se multor invitații de a se întoarce în țara sa, deoarece a știut bine, că după întoarcerea lui în țară episcopii și preoții englezi i-ar fi stins viața. În Germania a fost tras în cursă de un preot, care l'a înhățat cu silnicie, l'a dus într'o încăpere subterană, unde a trebuit să îndure frig și foame pânăce a fost ars pe rug. Această crimă a fost pusă la cale de preoții din acel timp.

Satan și reprezentanții săi cu toate acestea, nu au putut împiedeca ca Biblia să nu ajungă în mâinile poporului, deoarece a fost sosit timpul lui Dumnezeu, când Biblia a trebuit să fie pusă în mâna poporului, ca s'o citească. Îndată după moartea lui Tyndale a apărut „Biblia lui Matei“. În realitate aceasta era traducerea lui Tyndale. După aceasta în anul 1539 a apărut „Biblia mare“ și în anul 1560 „Biblia din Geneva“. Aceste erau toate numai traducerile prelucrate ale lui Tyndale.

În anul 1611 a apărut traducerea cunoscută sub denumirea de „versiune autorizată“. Este cunoscută și sub denumirea de „Traducerea King James“, deoarece publicarea ei a fost ajutată de regele Iacob al Angliei. Revizorii cari au făcut lucrarea au fost împărțiți în șase grupe și fiecare grupă a făcut o parte anumită de revizuire. În cursul lucrului acești revizori s'au folosit de toate lucrările cari le-au fost accesibile. Au învățat cu sârguință limba ebraică și cea greacă și cu ocazia

comparației s'au folosit și de traduceri franceze, italiene, spaniole și germane.

În engleză nu este o traducere mai bună și mai completă a Bibliei, ca versiunea autorizată. Aceasta o folosesc mai mult ca pe celelalte traduceri. Însă nici aceasta traducere nu este desăvârșită, deoarece cu ocazia comparării de mai târziu cu manuscrisele originale, au găsit în ea mai multe greșeli. Redactorii traducerii autorizate nu au avut posibilitatea să se folosească de cele trei manuscrise vechi amintite.

În anul 1870 s'a format un cerc de învățați, pentru revizuirea traducerii autorizate, și după puțin timp au fost ajutați și de niște învățați vestiți din America. În timpul când s'a făcut traducerea nu se puteau folosi de manuscrisele vechi, Alexandrian, Sinaitic și Vatican. Însă comitetul de revizuire care a început în anul 1870 la versiunea revizuită, a putut să se folosească și de aceste manuscrise vechi. Pe aceste le-au studiat împreună cu alte traduceri și s'au folosit de orice ajutoare, ca să fie în măsură să facă o Biblie engleză, care să redeie întocmai înțelesul manuscriselor originale.

Cea dintâie ediție a traducerii revizuite engleze a apărut în anul 1881, iar ediția revizuită americană în anul 1885. În cursul lucrului, comitetul a luat mare folos din traducerea lui Tyndale deoarece aceasta a ușurat mult lucrul revizuirilor. Între traduceri engleze, aceste două ediții revizuite sunt cele mai bune, deoarece cugetele sunt exprimate într'un limbaj simplu și clar. La aceste mai contribuie și faptul, că în cei trei sute de ani din urmă multe cuvinte și-au schimbat înțelesul ce'l aveau pe vremea aceia. Aceia cari au îngrijit edițiile revizuite engleze și americane, și-au dat silința să redeie înțelesul lucrurilor precis și lămurit.

De exemplu cuvântul vechiu englez „hell“ (în românește tradus „iad“) înseamnă un loc întunecos, o groapă în pământ în care de obicei se țin legumele. În timpurile mai recente preoțimea tâlmăcind acest cuvânt au arătat că înseamnă locul chinului vecinic, ceiace nicidecum nu exprimă cugetarea veche originală. Un alt exemplu: cuvântul englez „damnation“ de origină însemnă judecată sau osândire. Preoții moderni așa i-au tâlmăcit înțelesul că ar însemna locul chinului vecinic.

Ediția revizuită a lăsat netradus cuvântul grecesc „hades“, cuvântul pe care preoțimea îl tâlmăcește că ar însemna iadul aprins, sau locul chinului vecinic. Cuvântul „damnation“ (judecată, osândă) l-au înlocuit cu cuvântul „judgement“, deoarece cuvântul dintâi pe înțelesul vechiu a însemnat ceiace înseamnă acuma în limba modernă cuvântul din urmă; aceasta dovedește lămurit, că preoțimea a dat un înțeles cu totul greșit acestui cuvânt. (Fapte 2 : 26; Ioan 5 : 29) Cu ambele ocazii atît aceia cari au făcut ediția autorizată, cât și aceia cari au făcut ediția revizuită, au folosit cuvântul care a exprimat exact cugetul potrivit în timpul în care s'a făcut. Preoțimea a fost aceia care folosindu-se de ocazie, tâlmăcind greșit Cuvântul lui Dumnezeu l'au înfățișat tendențios. În ciuda luptelor dârze îndreptate împotriva Scripturei, este de mirat că limbajul Bibliei tradusă după diferite copii de manuscrise a putut rămânea atît de curat. (Traducerea Bibliei în limba românească a început în secolul trecut și sunt folosite pe lângă traducerea veche, trad. dr. Nițulescu și Cornilescu, precum și altele mai noi).

Cea mai bună traducere a Noului Testament este traducerea engleză „Emphatic Diaglott“. Aceasta este traducerea textului original grecesc. Cu ocazia pregătirii acestei traduceri a fost con-

sultat îndeosebi manuscrisul din Vatican, dar s'au folosit și de cel Sinaitic și altele. Aceasta traducere exprimă cugetele corespunzător limbajului modern și oferă un mare ajutor cercetătorilor englezi și greci ai Noului Testament.

Cu ocazia scrierii textului străvechiu al Bibliei fără'ndoială Dumnezeu a condus mintea și mâinile scriitorilor. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și a lăsat să se înregistreze evenimentele întocmai. Deoarece acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, Satan cel nelegiuit s'a folosit de toate uneltele posibile să nimicească Biblia și pe cei ce au tradus-o cu atâta zel și devotament. Dumnezeu a permis aceasta până la un anumit timp, iar în urmă a împiedecat pe dușman. În decursul diferitelor secole, bărbații cinstiți, devotații lui Dumnezeu au făcut copii după Biblie. Poate cineva să tragă la îndoială faptul, că acești oameni au fost conduși în lucrarea lor de Dumnezeu? Deoarece ei s'au nizuit cu credincioșie și seriozitate să reprezinte pe Iehova Dumnezeu, El a avut grije, ca Cuvântul Său să fie lipsit de unele greșeli mai de seamă.

Dintre acești bărbați, care-și îndeplineau lucrul cu credincioșie și devotament pe mulți a omorât Satan prin reprezentanți săi; dar niciodată nu i-a reușit să ducă la îndeplinire crima, înainte ca aceștia să-și fi terminat lucrarea. Cei necredincioși au nimicit nenumărate mii de Biblii, dar cu toate acestea Satan niciodată nu a putut împiedeca să nu fie descoperită poporului hotărîrea lui Dumnezeu depusă în Cuvântul Său. Deoarece Diavolul nu a putut împiedeca răspândirea Bibliei, a căutat să tâlmăcească greșit înțelesul Bibliei prin reprezentanții săi. El s'a folosit de toate uneltele cari îi stăteau în putere, ca să întoarcă mintea poporului dela Dumnezeu și dela adevărul Său curat. Adevărurile minunate ale lui Dumnezeu

le-a întunecat Diavolul și agenții săi în decursul veacurilor, și le-a ascuns dinaintea poporului. În să aceste adevăruri la timpul hotărît de Dumnezeu au fost restatornicite pentru cercetătorii sinceri ai adevărului.

Ființa care în Scriptură este înălțată mai presus de toate este Fiul iubit al lui Dumnezeu. Timp de 4000 de ani Evreii și-au concentrat speranțele asupra lui Messia și au așteptat venirea Lui. Cam de vre-o 2000 de ani creștinii își concentrează speranțele asupra lui Christos așteptând întoarcerea Lui. Iubitul Fiu a lui Iehova este Logos, Isus sau Messia, unsul lui Dumnezeu sau Christosul. Timpul prezenței Sale a doua a sosit, El este acum prezent. Dela venirea Lui Cuvântul lui Dumnezeu a fost îndeosebi luminat, ceiace este în armonie cu promisiunea Domnului. (Proverbe 4 : 18; I Corinteni 10 : 11) Venirea a doua a Domnului a avut loc pe la anul 1874. Dela acest timp încoace au fost restatornicite mai multe adevăruri, până atunci ascunse de dușman, pentru creștinii sinceri și iubitori de Dumnezeu.

Dupăcum Domnul a folosit pe William Tyndale ca să atragă atenția poporului asupra Bibliei, tot astfel a folosit și pe Charles T. Russel să atragă atenția poporului asupra înțelesului Bibliei, și asupra acelor adevăruri, cari până atunci au fost întunecate de Diavol și agenții lui. Întrucât a sosit timpul pentru restatornicirea acestor adevăruri, Domnul a folosit pe Charles T. Russel să Scrie și să publice seria de „Studii biblice“, în cari au fost descoperite adevărurile fundamentale ale hotărîri dumnezeiești, Satan a făcut tot posibilul să nimicească aceste cărți deoarece ele conțineau adevărul. Dupăcum traducerea Bibliei făcută de Tyndale au nimicit-o preoții, tot astfel preoțimea din diferitele părți ale pământului au adu-

nat cu miile exemplarele „Studiilor biblice“ și le-au ars în public. Însă nelegiuirile de acest fel au contribuit în mai mare măsură la propagarea și răspândirea adevărului și a hatăriri lui Dumnezeu.

A sosit timpul lui Dumnezeu când adevărul trebuie să fie cunoscut peste tot, și nu mai poate Satan să împiedece răspândirea adevărului. A sosit timpul, când steagul Domnului trebuie ridicat, ca să poată vedea poporul drumul pe care trebuie să umble. Cei sinceri și curați la inimă se vor aduna sub steagul Domnului. Apele adevărului se ridică tot mai sus și se vor ridica atât timp, până când vor acoperi întreg pământul, dupăcum apele acopăr alviile mărilor. Toate acestea se fac spre mărirea Numelui lui Dumnezeu, ca Numele Lui să fie cunoscut peste tot pământul, ceiace va și face prin arătarea Cuvântului și a puterii Sale. Să nu uităm, că adevărul nu este proprietatea omului, ci este al lui Dumnezeu. Pentru executarea ordinelor Sale Dumnezeu a folosit în diferite veacuri oameni sau unelte de oameni; dar adevărul a fost și va și rămânea întotdeauna a lui Iehova Dumnezeu. Biblia este cartea care cuprinde adevărul lui Dumnezeu și e menită să servească de îndrumătorul celor ce se nizuiesc spre adevăr.

În rândul oamenilor sfinți din vechime, cari au înregistrat profețiile era și Daniel, omul iubit de Dumnezeu. Dumnezeu a condus mintea și mâna lui să scrie evenimentele minunate ce vor avea loc în viitor. Daniel nu a înțeles ce scrie și a și declarat aceasta. Dumnezeu i-a servit cu dovezi, cari dovezi vor ajuta pe aceia cari trăiesc în timpul din urmă, când profețiile se vor împlini să afle înțelesul profețiilor. Timpul împlinirii îl stabilește ca timpul prezenței a doua a Domnului, atunci când „marele principe care stă pentru poporul tău“ se va scula. Așa a vorbit către Daniel: „Tu însă Da-

niele ține ascunse aceste cuvinte și pecetluște cartea până la timpul sfârșitului. Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește.“ — Daniel 12 : 4.

Popoarele pământului peste tot pot să vadă împlinirea acestei profeții. Noi trăim acum în veacul abundenței de cunoștințe. Acuma a sosit timpul, când Scriptura se poate înțelege.

Dupăce Daniel a însemnat istoria puterilor universale și lucrurile ce erau a se împlini cu mult timp în urma morții lui, așa a vorbit: „Eu am auzit, dar n'am înțeles; și am zis: Domnul meu care va fi sfârșitul acestor lucruri?“ (Daniel 12 : 8) La întrebarea lui, Iehova i-a răspuns: „Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la timpul sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; cei răi vor face răul și nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.“ (Daniel 12 : 9, 10) Fără'ndoi-ală a sosit timpul pentru înțelegerea Bibliei, și aceia cari se încred în Dumnezeu, în Cuvântul Său și în marea jertfă a scumpului Său Fiu, vor fi curățiți, albiți și lămuriiți. ca credincioșia lor față de Dumnezeu să se întărească.

„Cei răi“ sunt astfel de indivizi, cari au avut odinioară oareșcare cunoștință despre Dumnezeu, dar această cunoștință au exploatat-o în interesul unor scopuri egoiste. Aceștia nu vor primi pricepere. Aceasta explică faptul, pentruce preoții de azi nu au priceperea Scripturei. Cei pricepuți în înțelesul profeției lui Daniel sunt aceia, cari cunosc într'o măsură oareșcare pe Dumnezeu și Cuvântul Său și această cunoștință o folosesc după voința lui Dumnezeu. Aceștia imediat ce găsesc adevărul îl urmează cu bucurie și umilință. Timpul pentru priceperea acestor mari și minunate adevăruri, cari erau secrete pentru omenire timp atât de îndelungat, a sosit. Cercetătorilor harnici

ai adevărului le spune Dumnezeu: „Cine este omul care se teme de Domnul, aceluia îi arată calea pe care trebuie s'o alcagă.“ — Psalm 25 : 12.

Făcând pe scurt rezumatul: dintre creaturile pământului pe om l'a creat Dumnezeu de ființa cea mai importantă. Pământul l'a creat de locaș omului. Așa a voit ca oamenii să păstreze amintirea evenimentelor mai importante și astfel dela Adam, până la Moise o generație dela alta a moștenit cunoștința despre relația dintre Dumnezeu și om. Scrierea Scripturii a început cu Moise. În scrierea Bibliei Dumnezeu a condus pe Moise și pe ceilalți bărbați credincioși. Dumnezeu a ocrotit Biblia împotriva tuturor atacurilor de nimicire din partea lui Satan și a agenților săi. A premis, ca să facă mai multe copii după Biblie ceiace a lăsat să se facă de bărbați cinștiți și buni. Prin urmare ne putem încrede în Biblie, care este o dare de seamă corespunzătoare întocmai a adevărului. Profetul David a scris: „Căci Cuvântul Domnului est adevărat și toate lucrurile Lui se împlinesc cu credincioșie.“ — Psalm 33 : 4.

Deci cercetătorul înțelept poate să ia în mână Biblia cu încredere, că aceia exprimă voința lui Dumnezeu ce se referă la om și arată omului adevărul. Se poate sprijini de ea cu toată încrederea. Baza credinței în Dumnezeu o servește Biblia, și cunoștința Bibliei ne face capabili să înțelegem iubirea mare a lui Dumnezeu ce o păstrează față de omenire. Prin faptul că Dumnezeu aruncă mai multă lumină asupra adevărului Său și această lumină străbate în inimile oamenilor cu temere de Dumnezeu, cari s'au consacrat să facă voința lui Dumnezeu, aceștia așa se exprimă prin cuvintele profetului:

„Înainte sfântului Tău templu mă voi proșterne și voi lăuda Numele Tău pentru în-

durarea Ta și pentru adevărul Tău, Căci mărit-ai făgăduința Ta peste tot numele Tău. În ziua când am strigat răspunsu-mi-ai, încurajatu-m'ai. În sufletul meu este o nouă putere. Lauda-Te vor Iehova toți regii pământului, căci auzit-au cuvintele gurii Tale," — Psalm 138 : 2—4.

Cercetătorul sincer și serios al adevărului nu este avizat să facă presupuneri. Concluziile lui nu trebuie să le bazeze pe păreri omenești, fiindcă este în proprietatea Bibliei, despre care stă scris că este Cuvântul lui Dumnezeu, care este ireproșabil și corespunde întocmai adevărului, la lumina acestui cuvânt poate să examineze orice. „La lege și mărturie, căci pentru cei ce nu vorbesc după cuvântul acesta nu le va răsări nici o lumină.“ — Isaia 8 : 20. Continuând studierea hotărârii lui Dumnezeu, să cercetăm toate punctele pe baza Scripturii. Dacă cele spuse nu se vor uni cu Scriptura, nu trebuie primite, dacă însă le dovedește Biblia atunci trebuie primite.

Oh ce milos este Domnul față de creaturile lui omenești! Omul cu toată este nedesăvârșit și păcătos, totuși Dumnezeu așa-i vorbește: „Veniți acum să ne judecăm zice Iehova; de vor fi păcatele voastre roșii ca carmăzul, se vor face albe ca zăpada.“ (Isaia 1 : 18) Folosindu-ne înțelepciunea primită dela Dumnezeu, prin faptul că legăm în mod armonios expresiune cu expresiune, ne putem zidi o astfel de clădire a credinței pe care nu o poate dărâma nici un fel de cumințenie omenească sau influență rea. În măsură ce creștem în cunoștința lui Dumnezeu și a hoatării Sale așa vom crește și în iubire și devotament față de Dumnezeu dătătorul a „toate darurile bune și desăvârșite.“ Înaintând astfel în lumină, calea noastră va fi tot mai bine luminată până va ajunge la lumina din miezul zilei. — Proverbe 4 : 18.

Capitolul VI

Creațiunea nouă preumbrită

Iehova nu se folosește de silă, pentru a îndupleca pe oameni, să-i dea ascultare. Dumnezeu este iubire și El a hotărît să dea lecție omenirii, ca să cunoască, că numai iubirea constituie pornirea potrivită a tuturor faptelor. Iubirea este întruchiparea neegoismului. Dumnezeu a arătat calea ce duce la viața vecinică, și afară de această cale alta nu mai există. Cine iubeste pe Dumnezeu, acela ascultă de El. Cel ce mânat de iubire urmează calca descrisă de Dumnezeu, în sfârșit va primi viața vecinică. Conform voinței lui Dumnezeu, omul trebuie să învețe această lecție.

Prin înșelăciune, viclesug și silă, Satan a înduplecat poporul să-i urmeze. Minte omului astfel îl întoarce dela Dumnezeu și îl face să apuce calea pierzaniei. Omul trebuie să aibă ocazie, ca să aleagă între calea adevărului sau a nelegiurii. Adam a avut această ocazie și el a ales calea nelegiurii. Cei mai mulți oameni tot această cale si-au ales-o. Numai aceia, cari au avut deplină încredere în Domnul, și cu credincioșie s'au străduit să-l servească, nu au trebuit să guste din fructele nedreptății.

Pe Dumnezeu l'a durut văzând, că marea majoritate a omenirii a apucat drumul nelegiurii și s'a depărtat dela Dumnezeu adevărat. Prin marele potop, Dumnezeu a dorit să servească lecție creaturilor Sale inteligente despre puterea Sa nemărginită, și că cei nelegiuți în urmă vor fi nimiciți cu desăvârșire. Marele potop adus de Iehova Dumnezeu nu a fost manifestarea mâniei Sale răzbunătoare, doar Dumnezeu nu este stăpânit de

ură și nici nu procedează rău. Ura arată o stare a inimei, ce duce la fapte neprevăzute și la nesocotirea drepturilor și bunurilor altora, și în principiu este hotărît să săvârșească ceva rău ireparabil. Potopul s'a întâmplat pentru apărarea numelui lui Dumnezeu și spre folosul creaturilor Sale inteligente și mai presus pentru om. Aceasta numai atunci o vor înțelege în măsură deplină, când omenirea va putea înțelege pe deplin hotărârile nestrămutate ale lui Dumnezeu. Potopul cel mare era de lipsă și prin el s'a dovedit procedura lui Dumnezeu mânată de iubire.

Se poate oare susține, că creerea omului a dat greș? Ce privește pe om din punctul său de vedere, da; dar ce privește pe Dumnezeu, nu. Dacă omul ar fi dovedit supunere față de Dumnezeu, atunci într'un timp anumit pământul ar fi fost populat cu o generație desăvârșită. Privind chestia din punctul de vedere, că omul prin influența răului a fost întors dela Dumnezeu și a urmat pe Diavol, ce privește pe om, din partea lui înseamnă nereușită. Dar au fost câțiva, cari au făcut tot ce au putut pe terenul supunerii față de Dumnezeu și au servit cu iubire pe Dumnezeu, aceștia nu au dat greș. Dacă luăm în seamă îngrijirile lui Dumnezeu pentru deslegarea situației grele, vedem, că privind din punctul de vedere a lui Dumnezeu, creațiunea nu a dat greș. La timpul potrivit Dumnezeu va lămuri înțelepciunea căii ce numai puțini oameni credincioși au urmat-o. Când vor înțelege programul lui Dumnezeu, aceasta va adevăra înaintea tuturor, că toate faptele lui Dumnezeu sunt potrivite și drepte.

Programul lui Dumnezeu referitor la omenire nici într'o privință nu va da greș. În orice situație grea El știe ce are de făcut. El a văzut de bine să nimicească lumea din pricina nelegiurii din

lume, dar puterea lui este nemărginită și la timpul potrivit, din toate relele va scoate bine. Dela început Dumnezeu a știut și s'a și îngrijit pentru cazul, dacă omul ar urma influența rea. Stă scris: Cunoscută din etern sunt lui Dumnezeu toate lucrările Lui." (Fapte 15 : 18) Este cert, că Dumnezeu s'ar fi bucurat mai mult, dacă omul ar fi dovedit supunere deplină față de legile Sale, dar faptul, că creaturile Sale au călcat legile Sale, nicidecum nu poate constitui dovadă împotriva înțelepciunii creatoare a lui Dumnezeu.

După potop Dumnezeu a ordonat adevăratului Noe și fiilor săi, să se înmulțească și să populeze pământul. (I Moise 9 : 1) Așa au și procedat. Noe într'adevăr era drept? Ca urmașul lui Adam era nedesăvârșit, dar era om cu inima sinceră, a avut credință în Dumnezeu, despre ce a și dat dovadă, deaceia a fost socotit neprihănit. Dar Noe și fii lui, urmașii lui Adam, nu aveau posibilitatea să producă niște vlăstare desăvârșite.

Dacă omenirea trebuie să aibă vreodată viață vecinică, în acest scop va fi neapărată nevoie să intervină o putere supraomenească. Nici un om nu se poate ridica mai sus decât ceiace poate să-i servească de bază solidă sub talpă, chiar dacă s'ar ridica și pe cele mai înalte coline. Chiar așa omul oricât s'ar nizu, el singur niciodată nu va ajunge să devină desăvârșit. „Înțelepciunea“ mărturisită de credincioșii teoriei evoluționiste seamănă cu omul, care caută să se ridice mai sus decât talpa sa pe care calcă. Mulți fac parte din aceia clasă de nebuni, cari cred, că prin năzuință proprie poate să se desvoalte la desăvârșire. Omenirea trebuie învățată să cunoască adevărul, de care Dumnezeu s'a îngrijit cu prisosință.

Cu multe secole mai înainte Dumnezeu a început să preumbreze pe acele unelte, pe cari le va

folosi pentru călăuzirea oamenilor ascultători înapoi la starea desăvârșită; adică a preumbririi o „creațiune nouă“. Aceasta nu înseamnă nimicirea omenirii întregi și crearea altei generațiuni, ci crearea unei ființe cu totul aparte, pe care va folosi-o în lucrarea pentru eliberarea și restatornicirea omenirii.

După potop, Noe și fii săi s'au așezat în părțile diferite ale pământului. Iafet și neamul său și-au ales de locuință Europa. Ham și familia sa s'au mutat în partea nordică a Egiptului. Sem cu descendenții a rămas în Asia. Despre Sem a prorocit Noe: „Glorie Celui Vecinic, Dumnezeuului lui Sem.“ Prin aceasta a arătat, că Dumnezeu a rezervat pentru descendenții lui Sem mari binecuvântări. Acest fapt îl arată Scripturile.

La doi ani după potop, Sem a născut un băiat, pe care l'a numit Arpacșad. (I Moise 11 : 10) Tareh era un urmaș a lui Sem și a lui Arpacșad. (I Moise 11 : 24) Cu timpul Tareh a primit un fiu, pe care l'a numit Avram. Mai târziu Dumnezeu a schimbat numele Avram în Avraam. (I Moise 11 : 27) Tareh și familia lui locuiau în cetatea Ur din Caldea. Avraam a luat de soție pe Sarai. „Sarai era stearpă, n'avea copii deloc.“ (I Moise 11 : 30) Tareh cu familia sa, între ei și Avraam au apucat la drum să călătorească în Canaan. Din însemnarea Biblică reesă, că au înaintat pe malul râului Eufrat până în Haran, unde a trăit familia până la moartea lui Tareh.

După moartea lui Tareh, Avraam a devenit persoana cea mai importantă din familie. El a crezut în Dumnezeu, și Dumnezeu i-a păstrat o încredințare. „Domnul zise lui Avraam: Ieși din țara ta, din rudenția ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un nem mare și te voi binecuvânta; îți voi face un

nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.“ — I Moise 12 : 1—3.

Urmând îndrumarea Domnului, Avraam și-a adunat toate avuțiile, tot ce au adus în Haran și tot ce au mai strâns acolo, și împreună cu soția sa Sarai, și cu Lot și familia sa au placat la drum din Haran. O caravană compusă din cămile, măgari, vite, oi, servitori și servitoare, femei și copii au apucat drumul către sud vest spre o țară necunoscută. În fruntea caravanei era Avraam. Au trecut prin deșerturi neatrinse și pe coline necoperite. Au făcut un drum îndelungat, încet și greoi, și Avraam nici nu a putut înțelege atunci pe deplin scopul călătoriei sale. Au înaintat în mers reușit. Ce însemna călătoria lui Avraam spre o țară necunoscută? Marele Dumnezeu al universului prin aceasta a folosit pe servul său credincios să formeze cu el o icoană, prin care să preumbreze o creațiune nouă, națiune și guvernământ desăvârșit, care națiune nouă va fi folosită de Dumnezeu spre binecuvântarea tuturor națiunilor de pe pământ.

Prin servii săi credincioși în timp de vreo două mii de ani, Dumnezeu a format icoana mare care a început-o cu Avraam, prelucrând toate amănunțele ei, prin care icoană va da lecție omenirii, să cunoască calea ce duce la viața vecinică. Convingerea despre aceste preumbriri formate cu atâta vreme înainte, este instructivă și interesantă. Aceia cari au trebuit să joace rolurile distribuite lor în această icoană, n'au cunoscut îndeajuns înțelesul acestor lucruri, dar au fost în clar, că Iehova este marele regisor; ei s'au mulțumit să știe atât. (I Petru 1 : 10, 12) Aceste lucruri pen-

tru aceia au fost însemnate, ca aceia, cari vor trăi la sfârșitul lumii (la care am ajuns deja) să aibă cunoștință despre calea lui Dumnezeu, ca să înțeleagă și să găsească mângăiere în ea. — I Corinteni 10 : 11, Romani 15 : 4.

Dumnezeu a condus în urmă pe Avraam în Palestina, unde a avut de gând să isprăvească la timpul său icoana; și acest pământ îl privesc de sfânt și de onorat toți aceia cari iubesc pe Dumnezeu. Evenimentele cari au avut loc în Palestina și părțile vecine, au preumbrit descoperirea de mai târziu a hotărîri lui Dumnezeu.

Hotarul din răsărit al Palestinei este mărginit de un șireag de munți. O privire împrejur de pe aceste piscuri oferă o priveliște atât de minunată, încât cu drept cuvânt se poate numi Pisga acest șireag de munte. Când Caravana lui Avraam venită din răsărit a ajuns aici, a ridicat cort la poalele munților, deoarece din acest loc a putut să vadă întreg pământul. Cu ochi deschiși tare a privit priveliștea încântătoare, unde nu peste mult a trebuit să se înceapă formarea celei mai mari icoane vii, unde mai târziu a trebuit să aibă loc și realitatea icoanei.

De pe vârful muntelui, Avraam a putut vedea muntele Libanului, marea Galileană, valea Esdrunului, muntele Carmel, șerpuirea văii Iordan, râurile mai mărunte cari curgeau în Iordan munții Moria și Sion, precum pe toți munții cari se lătesc până la apele albastre ale Mării Mediterane. Aceia cari au mai călătorit și de atunci pe acest drum, ajungând în vârful muntelui au strigat entuziați: „Aceasta este cea mai frumoasă priveliște ce i se poate oferi ochiului omenesc de pe întregă suprafața pământului“.

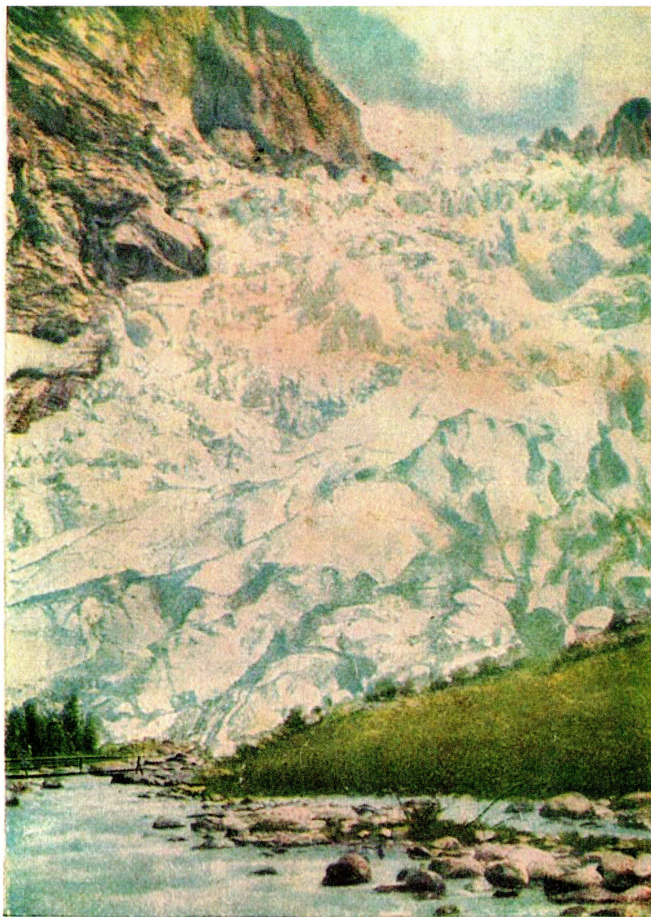
Încântat de priveliștea minunată, Avraam desigur s'a cugetat la promisiunea lui Dumnezeu.

»Găsirea lui Moise«

L. Alma Tadena

Moise a devenit om învățat vestit . . . Se poate presupune rațional, că Moise a fost introdus bine în istoria părinților, săi. El a cunoscut descendența omenirii după neamuri. Incepând de la Adam, până la timpul său a trebuit să aibă cunoștință despre toate evenimentele.

„Ghețarul din Oberer Grindelwald în Elveția“

Cu ocazia prăbușirii inelului, apele și aburii de apă s'au adunat asupra păturilor de aer ale pământului... Marea cantitate de apă amestecată cu gheață și zăpadă, cu trosnete înspăimântătoare a înaintat înspre equator, dealurile și ridicăturile le-a făcut asemenea văilor și alte multe schimbări a produs pe scoarța pământului.

„Nunta din Cana“

Paul Veronese

Sub influența învățăturilor false mulți au crezut, că sfințenia înseamnă o pietate prefăcută pe dinafară, solemnitate sau gravitate dusă până la extrem. Din această cauză poartă mulți niște haine deosebite, avată o față lungă, solemnă, vorbesc pe un ton fățarnic; alții își împreună mâinile și arată o față blândă, dar tot atunci își bat capul cum ar putea ajunge la mai mare vază, și să înainteze mână în mână cu elementele politice și financiare ale lumii acestuia.

„Inviere“ Cu aprobarea casei Hanfstaengel Franz, München) **de Albert v. Keller**
Multe miliarde de oameni, cari zac in morminte, vor fi inviați.

Avraam a cunoscut fără'ndoială importanța neamăsurată a promisiunii, dar însemnătatea ei deplină, și că ce trebuie să facă în relație cu aceia, în timpul acela nu a putut înțelege pe deplin. Promisiunea făcută lui Avraam sună: „În sământa ta se vor binecuvânta toate națiunile de pe pământ.“ În această icoană Avraam a închipuit pe Iehova Dumnezeu, dela care se pogoară orice dar bun și desăvârșit, și la timpul hotărît va binecuvânta pe toți oamenii cari se vor supune lui Dumnezeu.

Coborînd de pe munte, Avram și-a continuat calea, a pășit pe pământul Palestinei și l'a cutreerat până la valea Moreh. „Domnul s'a arătat lui Avraam și a zis: Toată țara acesta o voi da sămânței tale.“ (I Moise 12 : 7) Această promisiune înseamnă, că la timpul hotărît Dumnezeu va dărui de locuință vecinică întreg pământul celor supuși și ascultători. Pământul l'a creat Dumnezeu de locuință omenirii, și la timpul hotărît de El, omenirea în înțelesul strict al cuvântului va ajunge în posesiunea pământului întreg. — Isaia 45 : 12, 18.

Avraam a mai cutreerat pământul și în partea de sud, iar în urmă a trecut spre Egipt. De acolo s'a întors și și-a ridicat corturile în valea Mamre. Aici i s'a arătat Domnul și i-a zis: „Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor meamuri.“ (I Moise 17 : 5) Această promisiune poate că a sunat ca ceva ciudat în urechile lui Avraam, dar cu toate acestea a crezut în Dumnezeu. În acest timp Sara a ajuns la etatea ei de 90 de ani, și era încă tot stearpă, căci nu avea copii, iar acuma a primit promisiunea, că bărbatul său Avraam va deveni părintele multor neamuri. Mai târziu Dumnezeu a comunicat lui Avraam, că Sara va naște un băiat, pe care va trebui să-l numească Isaac. — I Moise 17 : 19.

Promisiunea lui Dumnezeu s'a împlinit când Avraam a intrat în anul o sută al vieții sale, și Sara a dat naștere unui fecior, pe care l-a numit Isaac. (I Moise 21 : 5) Nașterea acestui fecior o fi produs mare bucurie lui Avraam și Sarei. Din cuvintele Sarei putem vedea, că pentru amândoi era un timp de mare bucurie. Le-a născut un fecior în care s'a întruchipat toată spreanța lor nutrită din primisiunea lui Dumnezeu. „Și zise Sara: răs îmi făcu mie Dumnezeu, că oricine va auzi va râde de mine. Și ea zise: Cine i-ar fi zis lui Avraam: Sara va alăpta copii! Totuși eu i-am născut un copil la bătrânețele sale. Și pruncul crescu și fu înțercat. Și Avraam făcu oasrăt mare în ziua în care fu înțercat Isaac.“ — I Moise 21:6-8.

Icoana cea mare

A sosit timpul lui Dumnezeu, ca să formeze icoana ce va preumbri răscumpărarea și binecuvântarea omenirii. În această icoană vie Avraam și fiul său iubit Isaac au jucat rolurile principale. În această icoană Avraam a închipuit pe Dumnezeu, și fiul său Isaac a închipuit pe scumpul Fiul unuia născut al lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l'a trimis în lume pentru răscumpărarea omenirii. Avraam nu a știut, că cele întâmplare cu dânsii vor preumbri lucruri reale din viitor. În consecință aceasta era mare probă peste dânsul, însemnarea ne lămurește că aceasta a constituit probarea credinței lui Avraam.

Lui Avraam, Dumnezeu i-a dat următoarea îndrumare: „I-a pe fiul tău, pe care-l iubești, pe Isaac și mergi în pământul Moria și-l adă acolo jertfă în unul din munții care-ți voi zice.“ (I Moise 22 : 2) Isaac constituia comoara cea mai scumpă a inimei lui Avraam, și l'a iubit atât de mult, doar era singurul copil dela nevasta lui iubită. Dar

pe lângă toate acestea a iubit mai mult pe Dumnezeu și a avut încredere, că Dumnezeu va purta de grije copilului său. — Evrei 11 : 19.

După îndrumarea lui Dumnezeu, Avraam a luat la sine lucrurile necesare pentru clădirea altarului și materialul de foc, a pornit la drum din ținutul Hebronului cu Isaac și slugile sale, către muntele Moria, în partea Ierusalimului de azi, unde a zidit altar și a legat pe Isaac și l'a așezat pe altar; apoi a ridicat cuțitul să junghie pe fiul său și să-l jertfească. În această clipă feroasă, Dumnezeu a vorbit către Avraam printr'un înger și numai până la punctul acesta a lăsat să meargă lucrurile: „Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic, căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu pentru Mine.“ — I Moise 22 : 12.

Credința ce a arătat Avraam față de Dumnezeu cu aceasta ocazie, a fost plăcută lui Dumnezeu, și prin îngerul Său, așa a vorbit către Avraam: „Pe mine însumi jur zice Domnul; pentru că ai făcut lucrul acesta, și n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume ca stelele cerului și nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!“ — I Moise 22 : 16—18.

Pentruce este aceasta cea mai mare icoană dintre toate câte s'au mai format pe pământ? Pentru că reprezintă faptul, că din promisiunea lui Dumnezeu se va naște o sămânță, care a fost preumbrită de soția lui Avraam, Sara și copilul său Isaac, care sămânță va fi o unealtă pentru binecuvântarea tuturor națiunilor de pe pământ. Jertfirea lui Isaac a preumbrit aceia, că Dumnezeu

va da pe singurul său fiu pentru mântuirea lumii, ca să răscumpere omenirea. — Ioan 3 : 16.

Promisiunea originală a lui Dumnezeu ce a dat lui Avraam așa zice: „În tine se vor binecuvânta toate familiile de pe pământ.“ Iar promisiunea exprimată mai întâi cu ocazia jertfirei lui Isaac așa zice: „În sămânța ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului.“ Promisiunile făcute în legătură cu icoana începută atunci, arată că binecuvântarea ce trebuie să vină dela Iehova, și canalul mijlocitor al acestor binecuvântări va fi Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu. — Romani 9 : 7; Evrei 11 : 17—19.

Unii au fost de acord să atribuie orice binecuvântare, lui Isus, până când în realitate toate binecuvântările se pogoară dela Iehova Dumnezeu. Pentru transmiterea acestor binecuvântări Christos este executorul principal al lui Dumnezeu. Aceasta se vede clar din promisiunea sus citată făcută lui Avraam. Isaac, singurul fiu al lui Avraam și al Sarei a preumbrit pe Christos. Că într'adevăr a preumbrit pe Isus, aceasta a fost documentat prin Scriptură. — Galateni 3 : 16; 4 : 28.

A sosit și timpul când Isaac trebuia să se însoare. Soția i-a ales-o Avraam, tatăl său. Nu din Egipt, și nici dintre locuitorii Canaanului nu a ales soția lui Isaac, ci a trimis Avraam pe servul său la Nahor, o rudenie a sa și de acolo a ales pe Rebeca de soție lui Isaac. (I Moise 11 : 29; 24 : 1—67) Împrejurarea, că Rebeca a fost aleasă din casa lui Avraam și dintre rudeniile sale, înseamnă, că era de aceeași credință cu Avraam. Rebeca a devenit soția lui Isaac, și prin aceasta s'a format o altă icoană frumoasă.

Avraam reprezintă pe Iehova Dumnezeu, iar fiul său Isaac pe Isus Christos, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Avraam a ales mireasă lui Isaac. Tot

asemenea alege și Dumnezeu mireasă pentru Fiul său iubit. Creațiunea nouă preumbrită aici o reprezintă mirele și mireasa împreună. Accastă icoană mai arată, că aceia cari vor fi aleși ca membre în clasa miresei alcasă pentru Fiul iubit al lui Dumnezeu, trebuie să aibă credință ca a lui Avraam și în fine numai aceia pot să devină creaturi noi cari au astfel de credință și și-o și păstrează până la sfârșit. Pe când apostolul Pavel a vorbit despre alegerea miresei Domnului, așa explică acest lucru: „Căci negreșit nu de îngeri are grijă, ci de seminția lui Avraam.“ (Evrei 2 : 16) „Înțelegeți și voi dar, că fii lui Avraam sunt cei ce au credință.“ (Galatnei 3 : 7) Dupăcum din punctul de vedere a lui Dumnezeu bărbatul și femeia constitue o ființă, astfel și Isus Christos și mireasa Sa, cari constitue creațiunea nouă, sunt o ființă; după promisiune ei împreună formează sămânța lui Avraam. (Galateni 3 : 16, 27, 29) Aceasta creațiune nouă, este „sămânța“ prin care vor veni binecuvântările la toate popoarele pământului.

Toată averea lui Avraam a moștenit-o Isaac. (I Moise 25 : 5) Aceasta a reprezentat faptul, că acel care a fost reprezentat prin Isaac, va „moșteni toate“. Apostolul Pavel se referă la Domnul Isus Christos și zice: „Pe care l'a pus moștenitor al tuturor lucrurilor.“ (Evrei 1 : 2) Acei credincioși, cari au luat parte la formarea acestei icoane vii, nu au putut înțelege însemnătatea ei, prin urmare trebuia să spere, că binecuvântările promise ale lui Dumnezeu, vor veni prin sămânța naturală a lui Avraam. Scopul lui Dumnezeu a fost, ca înțelesul acestor icoane numai în viitor să le descopere; aceste trebuiau să însemne și să preumbrize lucruri cu mult mai mari decât ce au putut înțelege atunci din ele. — I Corinteni 10 : 11; Evrei 10 : 1.

Iehova a continuat formarea acestor icoane vii, cari au preumbrit programul Său. Promisiunea Sa și-a întărit-o față de Isaac. (I Moise 26 : 4, 5) Cu timpul Rebeca a născut doi fii gemeni, pe Esau și Iacob. În mod natural lui Esau i-ar fi căzut dreptul de întâi născut, dar această binecuvântare Dumnezeu a rezervat-o lui Iacob. În această icoană, acești doi feciori au preumbrit două clase a creștinilor.

Esau închipue astfel de creștini, cari din fătărie arată supunere față de Dumnezeu și în aparență sunt demni de binecuvântarea lui Dumnezeu, însă Iacob reprezintă astfel de creștini cari nu numai că se declară de creștini, dar întotdeauna sunt credincioși față de Domnul, se bucură de binecuvântările lui și vor fi făcuți o parte din sămânța promisă. Esau a persecutat pe Iacob, și corespunde exact acestei icoane faptul, că în decursul vârstei creștine urmașii falși ai Domnului au căutat mereu să persecute pe reprezentanții adevărați ai Domnului. Creștinii nominali reprezentați prin Esau, de fapt constitue o parte din lumea, care formează organizația Diavolului. Iar aceia, cari în adevăr și cu credincioșie se supun lui Dumnezeu, formează o parte din organizația lui Dumnezeu.

Dupăce Iacob a fugit dela casa părințească în urma persecuțiunilor, pe înserate a ajuns la poalele unei coline, unde s'a pus jos, să se odihnească peste noapte. În vis Dumnezeu l'a împărțășit de o vedenie. Iacob a văzut o scară ce lega cerul cu pământul, pe care umblau îngerii. Prin icoana aceasta Domnul a arătat, că la timpul potrivit va face o legătură între creaturile sale cerești și cele pământene, iar acest scop al Său îl va realiza prin creațiunea, nouă. Cu această ocazie Dumnezeu a

întărit și față de Iacob promisiunea Sa de a binecuvânta toate națiunile de pe pământ. — I Moise 28: 11—15.

Iacob, numele căruia Dumnezeu l'a schimbat în Izrael, a devenit părintele a doisprezece fii, cari la rândul lor au devenit căpeteniile celor douăsprezece seminții ale lui Izrael, cari seminții după moartea lui Iacob au format poporul organizat a lui Dumnezeu pe pământ. Dumnezeu a organizat acest popor pentru anumite scopuri. Una dintre aceste scopuri era preumbrirea programului Său hotărît de a chema la iveală o creațiune nouă. Simțind Iacob moartea lui apropiată a chemat la sine pe fii săi, ca să le comunice lucrurile, cari vor avea loc în viitorul îndepărtat. Cu ocazia aceasta puterea nevăzută a lui Dumnezeu a condus mintea și limba lui Iacob, ca să profetească prin el o profeție care preumbrește pe viitorul prinț și domnitor puternic al păcii.

Cu ocazia aceasta Iacob a zis între altele: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda. Nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de el vor asculta popoarele.“ (I Moise 49 : 10) Această profeție arată că sămânța promisă, prin care trebuie să vină binecuvântările se va naște din seminția lui Iuda. Toiagul de domnie este simbolul autorității domnitoare. Numele Șilo înseamnă liniștit, pașnic și fericit. Autoritatea și puterea va fi dată acestui domnitor și legiuitor puternic, Lui i-se vor supune toate popoarele de pe pământ, și după promisiunea lui Dumnezeu El va binecuvânta pe toți. Intr'adevăr toate națiunile de pe pământ vor fi binecuvântate de acest puternic. Această profeție a fost repetirea promisiunii Avraamice, și formează o parte din icoana ce preumbrește pe marele Mântuitor.

În acest timp Izraeliții au locuit în Egipt. Iosif, fiul cel mai iubit al lui Iacob numai cu ceva mai înainte a fost vândut în Egipt, unde din harul lui Dumnezeu nu peste mult a devenit un bărbat cu mare renume, și a ocupat slujba cea mai însemnată după Faraon. Acele binecuvântări, pe cari Domnul prin Iosif le-a dat poporului egiptean, au preumbrît pe marele distribuitor al binecuvântărilor, reprezentat prin Iosif. După moartea lui Iosif tronul egiptean a fost ocupat de alt domnitor, care nu a fost temător de Dumnezeu, și care a uitat și de acele binefaceri în cari a împărtășit Dumnezeu Egiptul prin Iosif, care și-a arătat starea rea de inimă prin aceea, că a persecutat cumplit pe Evrei, poporul ales al lui Dumnezeu.

Moise s'a născut în timpul acestor persecuții. Nelegiuitul rege al Egiptului a ordonat, ca toți copii de parte bărbătească ce se vor naște în familiile Evreilor să fie omorîți. (II Moise 1 : 16, 22) Dumnezeu însă în mod minunat a ocrotit pe Moise. Pe când copilul era de trei luni, mamă-sa a făcut o lădiță din papură, în care a așezat pe copil și lădița a pus-o în marginea râului Nil. Copilul din îngrijirea lui Dumnezeu a fost găsit de un membru al familiei regale. Ca doică a copilului a fost aleasă chiar mamă-sa.

Moise a fost crescut ca și un membru al familiei regale, dar când a devenit major, nu a mai dorit să figureze ca copilul fetei Faraonului. El a prețuit mai mult să țină relație de rudenie cu poporul lui Dumnezeu. (Evrei 11 : 24) Credința lui în Dumnezeu l'a mișcat să i-a această atitudine și drumul său fără'ndoială a fost condus de Iehova Dumnezeu. Apăsarea Evreilor în pământul Egiptului a ținut mai departe. Aceasta a format o altă parte a icoanei, din care omul poate acum să învețe. Domnitorul egiptean nelegiuit de atunci a

reprezentat pe Satan, Diavolul, pe apăsătorul popoarelor lumii.

Mulți au cugetat, că lumea o formează popoarele de pe pământ, ce nu fac parte din oareșcare sistem religios, dar aceasta nu este așa. Lumea o formează puterile ce domnesc asupra popoarelor. Guvernul egiptean, al cărui cap era Faraonul, închipue organizația blestemată a lui Satan, ce ține poporul în apăsare. Acum Dumnezeu a dorit să formeze o astfel de icoană, care a avut de scop să preumbreze eliberarea poporului de sub jugul Diavolului, a lui Satan. În această icoană, Moise a preumbrit pe acel puternic Messia, care va elibera popoarele de pe pământ din subjugarea lui Satan și a agenților săi, și-i va conduce la fericirea vecinică.

Pe când a sosit timpul ieșirii Izraeliților din Egipt, Moise a fost pus de conducătorul lor. Când au ieșit la drum șase sute de mii bărbați pedestri, cu soțiile, copii și personalul lor de serviciu, această plecare trebuie să fi oferit o priveliște remarcabilă. În această icoană, Moise a închipuit pe Christos, Messia, pe marele Mântuitor, care va conduce poporul în locul de siguranță; aceia cari au urmat pe Moise închipuie pe aceia, cari în sfârșit vor primi pe Christos, și îl vor urma, ca pe marele executor al hotărîri lui Dumnezeu și pe Mântuitorul omenirii rânduie de Dumnezeu.

Domnitorul din Egipt, nelegiuitul Faraon și-a adunat oastea și a pornit pe urma Evreilor, cu scopul să-i nimicească. Scopul și l'ar fi și ajuns, dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit în apărarea poporului Său și nu le-ar fi arătat drumul prin Moise. (II Moise 12 : 37, 38; 14 : 1—5) Faraon și oastea cu care a pornit la persecutarea Evreilor a închipuit pe Diavolul și pe acei reprezentanți ai Dia-

volului, pe cari fi folosește întru încercarea să nimiciască pe aceia cari iubesc pe Dumnezeu.

Pe când Izraeliții au ajuns la Marea Roșie și era aproape să-i ajungă oștile Egiptenilor, Dumnezeu a trimis pe îngerul său să apere pe Izraeliți, și Domnul a tras între cele două oștiri un stâlp de nor, ca să acopere pe Izraeliți. După aceia Domnul a dat îndrumare lui Moise ce să facă. Moise primind ordinul Domnului a întins toiagul său asupra mării, și Domnul a desfăcut apele mării și astfel poporul Izrael cu picioarele uscate a putut trece peste alvia Mării Roșii sub conducerea lui Moise. Pe când Faraonul cu oastea sa au ajuns între valurile mării, apele mării s'au împreunat asupra capetelor lor și au pierit cu toții. (II Moise 14 : 13—30) Această icoană preumbrește faptul, că la timpul hotărît, Dumnezeu va elibera de sub mâna apăsătoare a lui Satan pe toți aceia, cari i se vor supune, și pe organizația lui Satan, împreună cu dânsul fi va nimici cu desăvârșire; această mare lucrare Dumnezeu o va duce la îndeplinire prin marele său executor.

Moise și Evreii îndatăce s'au văzut în siguranță dincolo de Marea Roșie, împreună au cântat mulțumită lui Iehova, care mulțumire între altele vorbește de următoarele: „Dreapta Ta Doamne și-a făcut vestită tăria, mâna Ta cea dreaptă Doamne a zdrobit pe vrăjmași.“ (II Moise 15 : 6) Aceasta a preumbrit, că pe când poporul va fi eliberat cu desăvârșire de sub mâna apăsătoare a lui Satan, va cunoaște că Dumnezeu prin harul Său neamăsurat s'a îngrijit de eliberarea lor. Pe vremea aceia poporul va intona asemenea cântec ca în timpurile vechi: „Domnul îmi este tăria și cântarea mea, mi-a adus scăparea.“

Arătarea puterii lui Dumnezeu cu ocazia căderii Egiptenilor și scăparea Evreilor s'a făcut în

scopul, ca să întipărească în mințile poporului, că Iehova este singurul și adevăratul Dumnezeu, și că numai dela El putem aștepta orice binecuvântări. Aceste lucruri s'au făcut nu numai în interesul Izraelului, și nu numai spre binele lor, ci mai cu seamă au fost însemnate în interesul oamenilor cari trăesc la sfârșitul veacului (care timp l'am și ajuns deja) și cari vor căuta adevărul. (I Corinteni 10 : 11) Dumnezeu a voit, ca poporul Său din secolul al douăzecilea, sa primească mângăere și încurajare prin aceia, că se bucură de a înțelege împlinirea acestei icoane formate atât dedemult. Această icoană formată de Dumnezu arată, că Dumnezeu chiar dela început a hotărît să aducă la existență o sămânță, adeca o creațiune nouă, care va fi în deplină armonie cu dânsul, și va dovedi credință și credincioșie deplină față de El, și pe aceasta sămânță va folosi-o pentru binecuvântarea omenirii.

O împărăție preumbrită

După nimicirea oștirilor egiptene la marea Roșie, Domnul a procedat pe mai departe la formarea icoanelor vii, în care scop tot pe poporul său ales l'a folosit. Aceste icoane au preumbrit o împărăție dreaptă și desăvârșită, prin care omenirea va fi readusă din nou la armonia deplină cu Dumnezeu. Moise a închipuit pe creațiunea nouă, care va forma cârmuirea dreaptă sau autoritatea oficială; iar Izrael din această icoană închipue pe aceia cari doresc să vină în armonie cu Dumnezeu. Studiarea acestor icoane la lumina profeției împlinite, întărește credința tuturor acelor, cari se interesează de viitorul mai fericit și mai bun al omenirii.

Izrael tăbăra în deșert sau pustiu, pe la poalele muntelui Sinai. Moise a lăsat poporul în corturi, iar el s'a suit pe munte. Însemnarea ne spune:

„Așa să-i vorbești casei lui Iacob și aceste să le spui copiilor lui Izrael.“ (II Moise 19 : 3) În urmă Dumnezeu i-a comunicat ce să spună. Cu ocazia preluării dispozițiilor, Moise era nevăzut pentru popor. Și a preumbricit aceia, că guvernul nou drept va fi nevăzut pentru popoare și dela Iehova va primi împuternicirea deplină. Pe când Moise s'a întors și a vorbit din nou către popor, a închipuit pe reprezentanții vizibili ai cârmuirii noi.

Dumnezeu a îndrumat pe Moise să comunice următoarele: „Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v'am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Aceste sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Izrael.“ (II Moise 19 : 4—6) Urmând porunca lui Dumnezeu, Moise a comunicat aceste cuvinte poporului Izrael. „Tot poporul a răspuns: Vom face tot ce a zis Domnul! Moise a spus Domnului cuvintele poporului.“ (II Moise 19 : 8) Prin aceasta s'a încheiat un legământ între Dumnezeu și poporul Izrael, în care mijlocitorul dintre Dumnezeu și popor era Moise și tot el a fost și reprezentantul legal al ambelor părți contractante, atât al lui Iehova, cât și al poporului.

Dela moartea lui Iacob, poporul Izrael a devenit poporul ales a lui Dumnezeu. Legile Sale pentru dânșii a început să le deie atunci când a instituit paștele în Egipt în ajunul plecării lor din acel pământ. La muntele Sinai a avut loc înregistrarea solemnă a legământului încheiat cu poporul Izrael pentru înființarea unei împărății, care a preumbricit împărăția care va fi pusă în putere prin creațiunea nouă, și prin care poporul — la timpul hotărît de Dumnezeu — va fi împărțășit de binevuvântările Sale. Cu alte cuvinte: Dumne-

zeu prin icoane comunică înainte, ce are de scop să facă la timpul hotărît al Său. Nici Moise și nici poporul Izrael, cu toatecă au contribuit la formarea acestor icoane, n'au înțeles însemnătatea lor, deoarece Dumnezeu nici nu a voit să știe ei atunci.

Dacă găsim în Noul Testament explicarea unei părți oareșcare al Vechiului Testament putem fi siguri, că explicarea aceia este potrivită. Despre membrele creațiunii noi citim: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt un popor pe care Dumnezeu și l'a câștigat, ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui, ce v'a chemat din întunec la lumina Sa minunată; pe voi cari odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu, pe voi cari nu căpătaserăți îndurare, dar cari acum ați căpătat îndurare. (I Petru 2 : 9, 10) Din aceste cuvinte din Scriptură inspirate de Dumnezeu, știm că poporul Izrael de sub conducerea lui Moise care s'a purtat conform îndrumărilor lui, D-zeu, a preumbrit creațiunea nouă.

La trei zile după suirea lui Moise pe munte când a preluat poruncile lui Dumnezeu, legământul a fost înregistrat cu solemnitate. Accastă parte a icoanei preumbrește aceia, că socotind dela începutul alegerii creațiunii noi, în zorile miei a treia de ani, Dumnezeu în mod solmn va așeza în putere cârmuirea dreaptă sau legământul nou spre binele poporului întreg. În Noul Testament citim; că pentru „Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi.“ (II Petru 3 : 8) Înregistrarea legământului nou de Messia, este astfel aranjat. În Cuvântul Său Domnul a lăsat să se însemne și alte lucruri deosebite, cari sprijinesc această deducere. Ziua a treia de o mie de ani a început deja.

Inregistrarea solemnă a legământului și a împărăției la muntele Sinai care a preumbrit împărăția Messianică, a avut loc în mijlocul unei manifestații elementare. „Și după trei zile dimineța se făcură tunete și fulgere și un nor gros pe munte și un mare sunet de trâmbiță și tot poporul cel din tabără se cutremură.“ (II Moise 19 : 16—18) Aceasta a preumbrit împrejurările, cari vor exista în timpul așezării în putere a creștiunei noi sau al guvernului drept. Apostolul Pavel amintește aceasta în legătură cu introducerea împărăției messianice, și citând lucrurile întâmplare la muntele Sinai, arată, că aceste lucruri au preumbrit lucrurile ce vor avea loc în împărăția dreaptă a lui Dumnezeu, de sub cârmuirea seminției mari, a creațiunei noi. — Evrei 12 : 18—27.

După aceasta a dat Dumnezeu legea, care avea menirea să conducă pe popor, și a arătat, că binecuvântarea poporului atârnă numai dela aprobarea, primirea și servirea lui Dumnezeu, care înseamnă servirea singurului Dumnezeu adevărat. În urmă a declarat acele reguli, cari arată, că binecuvântarea popoarelor de pe pământ atârnă numai de recunoașterea din partea popoarelor, că Iehova este singurul și adevăratul Dumnezeu, și nu există altă cale care conduce la viață, afară de calea pregătită de Iehova. Regulele legământului legii care s'a încheiat la muntele Sinai, au preumbrit legile cari vor regula purtarea popoarelor, cari vor trăi sub cârmuirea dreaptă a Christosului sau al ceațiunei noi. — II Moise 20 : 1—17.

Nu poate exista nici o îndoială în ce privește faptul, că și cârmuirea Izraelului, care a fost prezidat de Moise, să nu fi preumbrită o mai mare domnie, al cărei cap va fi Christos. Aceasta a fost preumbrită foarte lămurit de profeția, care a lăsat Dumnezeu să se însemne de Moise: „Pro-

fet din mijlocul tău, dintre frații tăi asemenea mie va scula ție Iehova, Dumnezeuul tău; pre care să-l ascultați... Profet le voi scula dintre frații lor asemenea ție și voi pune cuvintele Mele în gura lui și acela va vorbi lor toate câte Eu voi ordona lui." — V Moise 18 : 15, 18.

Nici o nedumerire nu poate să fie asupra faptului, că introducerea organului de guvernare la Izrael, legile, orânduelile și altele cari au stabilit felul nutremântului, beutura și ținerea diferitelor sărbători și altele, au „fost umbra lucrurilor mal bune din viitor“; în Scriptură citim: „Acestea erau umbra lucrurilor viitoare, dar lucrurile cari aruncau umbra aceasta, sunt în Chistos.“ — Coloseni 2 : 17.

Promisiunea lui Dumnezeu a declarat, că marele domnitor se va naște din seminția lui Iuda. (I Moise 49 : 10) Fiul lui Isai din Betlehem, David, s'a născut din seminția lui Iuda. După îndrumarea lui Dumnezeu, Samuil l'a uns pe el de rege, al Izraelului. (II Samuil 16 : 12, 13) David a devenit un rege puternic. (II Samuil 5 : 10) Dumnezeu a întărit tronul lui David în Izrael, și prin profetul Său a comunicat următoarele lui David: „Intemeiată va fi casa ta și împărăția ta în etern; tronul tău întărit va fi în etern.“ (II Samuil 7 : 16) Evreii au sperat că în David se va împlini promisiunea lui Dumnezeu, că prin domnia lui se vor binecuvânta toate națiunile de pe pământ.

E cert, că nu David era „seminția“ promisă, care ar fi fost chemat, să întemeieze domnia vecinică a dreptății. David a murit și împărăția lui nu a fost vecinică. Numele David înseamnă iubit. Fiul unul născut al lui Dumnezeu este Iubitul Său, pe care l'a trimis în lume. David a preumbrît pe acest Fiu iubit și a figurat de simbolul „Christosului“. Incepând dela urcarea pe tron, până la

moartea sa, David a trebuit să treacă prin multe experiențe furtunoase. În această icoană a preumbrit pe iubiții lui Dumnezeu, adeca pe creaturile noi în timpul formării, și dezvoltării lor.

David a scris și a cântat multe cântece, cari se referă la puternicul acela, pe care l'a reprezentat dânsul. El a scris de exemplu următoarele: „Zis-a Iehova Domnului meu, șezi la dreapta Mea, până voi pune pe neamicii Tăi așternut picioarelor Tale. Toiagul puterii Tale-l va trimite Iehova din Sion, să domnești în mijlocul neamicilor Tăi.“ (Psalm 110 : 1, 2) Prin aceasta David a vorbit despre începutul domniei acelui puternic, care este capul creațiunii noi. Membrele unse ale Christosului pentru aceasta citesc cu înțelegere psalmii, din cari au atâta mângăere și bucurie.

Multe secole au trecut după promisiunea făcută lui Avraam, până la venirea lui Isus pe pământ. El a fost născut de femeie. După procedura naturală a lucrurilor, El s'a născut din seminția lui Iuda și din creanga lui David. El a fost un om desăvârșit, fără păcate, neprihănit. A fost oferit Izraelului ca rege, dar poporul Evreu nu l'a primit, și cu puțin mai târziu a murit pe cruce.

Câțiva urmași cinstiți și credincioși ai lui Avraam, au sperat, că Isus va fi regele Izraelului, și va aduce binecuvântările așteptate de atâta vreme. Doi din acești bărbați credincioși, după răstignirea lui Isus au însemnat următoarele: „Am sperat, că El va izbăvi pe Izrael.“ (Luca 24 : 21) El a fost regele uns, însă timpul hotărît de Dumnezeu pentru stabilirea împărăției Sale, n'a fost încă sosit pe vremea aceia, și aceasta n'au putut înțelege atunci acești bărbați credincioși. Numai la Rusalii au început să înțeleagă lucrurile. În decursul mai multor veacuri, Dumnezeu a format icoanele cari preumbreau lucrurile mai bune din

viitor, cari au preumbrit lucruri de o însemnătate cu mult mai importantă, ca ceia ce au însemnat aceste lucruri în timpul formării lor. Acuma a sosit timpul, când se împlinesc realitățile acestor i-coane.

În caz dacă, ar fi fost introdusă pe pământ o domnie dreaptă și poporul s'ar fi supus acelei domnii, și ar fi făcut tot posibilul să îplinească legile acestei domnii, oare ar fi putut primi binecuvântările promse? Răspunsul: Nu ar fi putut primi. Și anume din următoarele motive: Oamenii de pe pământ toți au fost nedesăvârșiți, în consecință au fost păcătoși, imperfecțiunea lor au moștenit-o în urma nedesăvârșirii la care a fost supus Adam după căderea în păcat. Toți au stat sub osândă. Nu au fost judecați toți, după cum se crede aceasta în general. Numai Adam a fost supus la probă și a fost judecat. Urmașii lui nu au fost puși la probă și nici nu au fost astfel judecați. Evreii au încheiat legământ cu Dumnezeu, dar au neglijat să-l îplinească. Omenirea numai în urma imperfecțiunii sale a devenit lipsită de favoarea lui Dumnezeu sau a fost osândită. Dumnezeu nu poate să aproabe nici un lucru nedesăvârșit. Cuvântul osândă înseamnă neaprobare. Dumnezeu pe fiecare om a trebuit să-l neaproabe, pentru că fiind urmașii lui Adam toți la un loc au fost nedesăvârșiți. Imperfecțiunea lor nu a rezultat din faptele lor individuale.

Încă nici credinciosul Avraam, ba chiar nici cei cu credință asemenea nu au putut ajunge în posesiunea binecuvântărilor promise. Cu toate puterile lor s'au nizuit să se supună Domnului, ei toți au adormit în credință, dar promisiunea n'au primit-o. (Evrei 11 : 13—19) Apostolul Pavel ne spune, pentruce nu au primit promisiunea, și anume, „deoarece Dumnezeu avea în vedere ceva mai

bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârșire fără noi." Cuvântul „noi“ din acest text se referă la creațiunea nouă. (Evrei 11 : 40) Că omenirea întregă din pricina păcatului a căzut din favoarea lui Dumnezeu, se dovedește din următoarele citate ale Scripturii: „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m'a zămislit mama mea.“ (Psalm 51 : 6) „Deaceia dupăcum printr'un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentrucă toți au păcătuit.“ — Romani 5 : 12.

Deoarece totii s'au născut în păcate, și au devenit lipsiți de favoare sau neluați în seamă de Dumnezeu, prin urmare înainte de introducerea binecuvântărilor a trebuit să se găsească îngrijire pentru a pune capăt imperfecțiunii sau a neaprobării. Această imperfecțiune nu era în stare s'o oprească nici creațiunea nouă și nici o domnie dreaptă, și să împărtășească poporul de binecuvântări vecinice. Pentru ștergerea păcatului trebuia depusă o jertfă care trebuia să aibă egală valoare cu omul desăvârșit din grădina Edenului, care a păcătuit. Legea lui Dumnezeu a cerut „viață pentru viață“. (V Moise 19 : 21) Legea lui Dumnezeu este dreaptă și are valabilitate eternă. Dela aceasta nu există abatere. Dumnezeu a judecat la moarte pe Adam pentru violarea cu voința a legii lui Dumnezeu, iar această judecată a trebuit executată.

Deoarece toată imperfecțiunea oamenilor a rezultat în urma acelei judecăți, pentru stăvilirea acestei imperfecțiunii a și trebuit să se facă oareșcare îngrijire, care să fie în armonie cu legea lui Dumnezeu, încă înainte ce binecuvântările ar putea fi împărțite omenirii. În conglăsuire cu legea Sa, Dumnezeu putea să permită unui om asemenea lui Adam, ca să ocupe de bunăvoie locul lui

Adam în mormânt, și prin acest fapt să pună capăt imperfecțiunii ce stătea în calea generației întregi a lui Adam. Condițiunile legilor lui Dumnezeu arată lămurit, că aceasta se putea face. Citim: „viață pentru viață“. Pe pământ nu exista însă un singur om, care să fi putut face destul acestei cerințe. Citim: „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altal, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării.“ (Psalm 49 : 8) Motivul era, că toți erau urmașii lui Adam.

Oare promisiunile lui Dumnezeu erau osândite la nereușită pentrucă nu se găsea un singur om, care să facă destul cerințelor legii? Nu. Pentrucă Dumnezeu a folosit bunătatea Lui iubitoare și înțelepciunea Sa spre binele omului și s'a îngrijit de deslegarea acestei probleme grele. În Cuvântul Său citim: „Ii voi răscumpăra din mâna locuinței morților, fi voi izbăvi dela moarte.“ (Osea 13 : 14) Promisiunea lui Dumnezeu, că va răscumpăra omenirea din moarte și din puterea mormântului, a trebuit s'o îplinească, deoarece Dumnezeu întotdeauna își ține cuvântul. (Isaia 55:11) Înaintea cercetătorului Scripturei imediat se face clar, că prin aceasta este vorba de punctul cardinal al hotărîrii dumnezeiești ce se referă la binecuvântarea omenirii. Prin urmare se poate spera, că icoanele cari preumbresc hotărîrea lui Dumnezeu, preumbresc și acest punct. Marele preț de răscumpărare și jertfa de păcat despre care s'a făcut îngrijire în favoarea omenirii, este preumbrită și este însemnată în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste icoane Dumnezeu le-a format cu ajutorul poporului Său ales, ca să poată face astfel capabili în timpul de acum, pe aceia cari cu sinceritate și credincioșie caută adevărul, să înțeleagă hotărîrea măreață a lui Dumnezeu. Înțelegând aceasta, creștinul bun

vede că Dumnezeu într'adevăr este iubire și El s'a îngrijit de binecuvântarea tuturor națiunilor de pe pământ.

Unii preoți au susținut timp îndelungat că numai singuri sunt în stare să explice Biblia, și au susținut, că omul singur prin năzuința sa proprie își poate asigura mântuirea. Spre dovadă au adus înainte, că Isus chiar dacă servește de un mare exemplu omenirei, dar sângele lui nu are puterea răscumpărătoare. Prin cumiștenia falsă al acestor preoți, mulți oameni sinceri și-au pierdut credința în Dumnezeu și în Cuvântul Său, și tot ei au fost folosiți de Diavol spre orbirea omenirei față de cel mai important punct a hotărîrii lui Dumnezeu.

Icoanele examinate în acest capitol arată, că Dumnezeu a preumbrit aducerea în existență a unei „semințe“, sau creațiune nouă și un guvern drept și desăvârșit în favoarea omenirei, dar înainte ce această domnie s'ar întemeia și și-ar începe activitatea, trebuie să se câștige marele preț de răscumpărare care să se ofere pentru păcat. Aceasta este atât de lămurit arătat în Scriptură prin icoanele cari preumbresc prețul de răscumpărare și jertfa pentru păcat, încât nu se poate trage nicidecum la îndoială. Acela care vede aceasta, se bucură mult de descoperirea iubirei lui Iehova, care este exprimată prin câștigarea căii mântuirii în interesul omenirei. Dumnezeu nu numai că s'a îngrijit de aceasta, dar cercetătorului sincer al adevărului i-a mai permis, ca să privească înapoi, și ca să poată înțelege lucrurile, cari au fost hotărîte cu multe secole înainte. Cercetătorul Bibliei va examina cu mult interes acele icoane, pe cari le vom examina în capitolele următoare, și cari preumbresc marele preț de răscumpărare și jertfa pentru păcat.

O jertfă desăvârșită

Iehova este izvorul vieții. (Psalm 36 : 10; V Moise 30 : 20; Iov 33 : 4) El este marele dă-tător de viață, și numai El are drept să ia viața cuiva. Când o creatură transpune viața altei crea-turi, aceasta o face numai datorită puterii, cu care Dumnezeu a înzestrat-o, de a putea perpetua viața. Viața înseamnă existența, și cuprinde în sine și dreptul de existență sau viață. Generația ome-nească există deja de un timp anumit, dar nu po-sedă dreptul de viață, în consecință, nici nu a gustat viața în realitatea ei.

Adam după ce a fost creat, a avut viață, fiindcă a fost adus în existență și a avut și drept la viață, ce i-a dăruit Iehova. Acest drept nu i-l putea lua nimeni afară de Iehova. Dacă ar fi ascultat de Dumnezeu, s'ar fi bucurat și pe mai departe de acest drept la viață. Dumnezeu i-a pus în vedere în mod serios, că dacă calcă legea dumnezească aceasta aduce cu sine pierderea vieții. Adam a călcat legea lui Dumnezeu și a pierdut dreptul de viață și cu timpul a încetat din viață. Numai cei dreپți au drept de viață. Decând judecata a fost declarată asupra lui Adam, el a devenit un călcător de lege. Urmașii lui s'au născut mai târziu, și deoarece Adam nu a fost în stare, ca să transpună în dânșii dreptul de viață, copiii lui s'au născut fără drept de existență sau viață.

Dorința principală a omului, în înțelesul rest-râns al cuvântului, a tins întotdeauna spre pose-siunea vecinică a vieții. Neputința de a câștiga viața prin năzuință proprie întovărășită cu im-perfecțiunea rezultată din păcat, actualmente toți se întrebă: Cum ar putea omul ajunge în pose-

siunea vieții desăvârșite? La această întrebare a răspuns Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu; și răspunsul Lui l'a însemnat David, profetul, care a preumbrit pe Isus: „Îmi vei arăta cărarea vieții.“ (Psalm 16 : 11) Mai târziu, Isus a declarat spre binele omenirii: „Și aceasta este viața vecinică, ca să te cunoască pe Tine singurul și adevăratul Dumnezeu și pe Isus Christos pe care l'ai trimis.“ — Ioan 17 : 3.

Omul nu poate ajunge la aceasta fără de cunoașterea îngrijirii lui Dumnezeu cu privire la viața vecinică a omenirii. Este scris: „Darul lui Dumnezeu este viața vecinică în Christos Isus. . .“ (Romani 6 : 23; 5 : 18) Este imposibil a primi un dar dela un dăruitor pe care nu-l cunoaștem. Tot asemenea este imposibil a obține viața vecinică fără de cunoștința lui Dumnezeu și a drumului Său ce duce la viață. Pentru ce să ne pierdem timpul cu examinarea teoriilor omenești asupra vieții, dacă acele sunt izvorite numai din cuminenție omenească! Astfel de teorii sunt mai rele decât orice lucru netrebnic. Omul într'adevăr cumințe se străduiește să cunoască calea lui Dumnezeu și să țină prescripțiile căii Lui. Astfel Dumnezeu s'a îngrijit de răscumpărarea omenirii și de împrejurarea, ca omenirea să ajungă la cunoștința adevărului ce le arată aceasta, ca să se poată folosi de alegerea drumului care duce la viață. Indatăce omul înțelege, că Dumnezeu s'a îngrijit de un drum ce duce la viață, pe care dacă umblă poate să ajungă la viață; supunându-se, începe să umble pe acest drum, care îl va conduce la împlinirea dorințelor lui.

Oamenii toți sunt nedesăvârșiți, pentru aceasta pot atât de greu înțelege lucrurile mai profunde. (Evrei 5 : 11, 12) La aceasta se mai adaugă faptul, că Satan a împiedecat pe oameni în înțelege-

rea adevărului, și că cerința principală este ca să dorim cunoașterea lui Dumnezeu și al drumului Său. Icoanele, cari au precumbrat viitorul, deaceia le-a format Dumnezeu, ca să ajute prin aceasta omenirea la câștigarea înțelepciunii. Aceste icoane sunt folositoare 1) pentru că servesc de învățătură acelor cari cercetează adevărul, 2) pentru că întăresc credința în Dumnezeu.

„Este cu neputință a fi cineva plăcut lui Dumnezeu fără credință.“ (Evrei 11 : 6), deoarece drumul ce duce la viață nu se poate cunoaște altfel. „Credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu.“ (Romani 10 : 17) Cu alte cuvinte: Omul trebuie să aibă cunoștință și această cunoștință trebuie s'o câștige din izvorul competent; izvorul competent este Cuvântul lui Dumnezeu și afară de acesta nu mai există alt izvor competent. Pentru ca să obțină credința, omul trebuie să se bazeze pe această cunoștință adevărată. Bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu s'a îngrijit de unealta, prin care cercetătorul adevărului poate să ajungă în posesiunea adevărului, și poate progresa în credință.

A trebuit să se câștige prețul de răscumpărare spre binele omenirii, deoarece Dumnezeu a promis, că va câștiga prețul de răscumpărare și va mântui omenirea. (Osea 13 : 14) Prețul de răscumpărare înseamnă un preț sau plată de răscumpărare corespunzătoare, adică un lucru, care are putere legală de cumpărare. Legea lui Dumnezeu a fost călcată de un om desăvârșit, pentru care fapt a trebuit judecat la moarte. Legea lui Dumnezeu ese voința Lui exprimată. În privința îngrijirii pentru răscumpărare, legea Lui a cerut „viață penru viață.“ (V Moise 19 : 21) Această lege înțeleasă potrivit, înseamnă, că în locul unei vieți perfecte omenești, trebuie dată o

viață umană desăvârșită, ce a retras Dumnezeu dela Adam în urma nelegiurii sale.

Jertfirea înseamnă junghierea jertfei, și cuprinde în sine și porcedura predării vieții acestei jertfe în mâinile aceluia, care este în drept s'o primească. Deoarece pentru răscumpărarea vieții desăvârșite omenești se cerea o viață omenească desăvârșită, prin urmare trebuia să se jertfească o viață desăvârșită omenească, fiindcă Adam viața sa a pierdut-o în urma păcatului său, rezultă din aceasta, că procedura jertfirei vieții omenește desăvârșite, ce are loc pentru câștigarea prețului de răscumpărare, trebuie să cuprindă în sine și predarea meritului acestei vieți desăvârșite ca ispășire pentru păcat. Deoarece pentru primirea jertfei de împăcare Iehova este persoana în drept, aceasta trebuia deci predată Lui, și anume această predare trebuia s'o facă așa cineva, care avea drept să între în fața Lui.

Viața stă în sânge. Din această cauză a interzis Dumnezeu consumarea sângelui. (I Moise 9 : 4; V Moise 12 : 23) „Că sufletul (viața) fiecărui corp este în sângele lui; viața lui este, pentru aceia am zis fiilor lui Izrael: Sângele din nici un corp să nu-l mâncați, că viața a tot corpul este sângele lui. Tot cel ce va mânca stârpi-se va“. (III Moise 17 : 14) Vărsarea sângelui cutărei ființă înseamnă, că jertfirea s'a îndeplinit și viața s'a stins. Prin urmare îngrijirea pentru prețul de răscumpărare și jertfa pentru păcat, a cuprins în sine vărsarea sângelui unui om desăvârșit.

Unii oameni sau predicatori ipocriți, cari nu cred în Dumnezeu și nici nu doresc să aducă laudă numelui său, când aud, că Evreii în legătură cu ceremoniile zilei mari de împăcare au junghiat animale, cu dispreț prefăcut își bat în palme. Un atare ipocrit dacă ar crede în Biblie, pe care sus-

ține că o învață, atunci ar trebui să știe și aceia, că Evreii pentru aceia au jertfit animale, că le-a fost prescris de lege. (III Moise 17 : 11) Întrucât aceasta au făcut-o din supunere față de legea lui Dumnezeu, fiecine ar trebui să știe, că au procedat potrivit. „Calea lui Dumnezeu este desăvârșită.“ (Psalm 19 : 8) Considerând această declarație a Cuvântului lui Dumnezeu, cu ce față pot să steie astfel de oameni în fața poporului și au curajul să defaime jertfele pe cari atât de lămurit le ordonează Dumnezeu! Despre unul, care face așa, nimenea nu poate să susțină pe drept, că reprezintă pe Dumnezeu.

Legea înscamnă regulă de acțiune. Orice regulă de acțiune sau lege, pe care Dumnezeu a dat-o în scopul ajungerii vieții vecinice, aceasta întotdeauna a fost desăvârșită și potrivită, fără considerare la părerile oamenilor. Calea lui Dumnezeu este desăvârșită, și afară de calea Sa nu există alta. Orice lege sau regulă de acțiune ce a prescris Dumnezeu vr'o dată pentru preumbrirea drumului ce duce la viață, aceasta a făcut-o totdeauna din motive temeinice; și legea sau îngrijirea Sa de acest fel a fost întotdeauna potrivită și la loc. Legea Lui a ordonat Evreilor facerea unor lucruri anumite, prin cari s'au făcut icoane vii ce se părăndau mereu. Să observăm bine 1) icoana, 2) ceiace a preumbrit, și 3) evenimentele, cari au fost date spre împlinirea icoanei. Care le poate înțelege pe acestea în regulă, credința și iubirea aceleia față de Dumnezeu va crește, și va fi umplut de dorul, ca să progreseze strâns pe drumul prescris de Dumnezeu.

Paștele

Pe când Evreii se pregăteau să părăsească Egiptul, Dumnezeu a făcut pregătirii pentru formarea unei icoane minunate, ceiace a și îndeplinit.

Importanța acestei icoane o reliefează faptul, că ziua în care a început formarea icoanei, Dumnezeu a stabilit-o de luna întâi a anului evreesc. Icoana a luat început în ziua a zecea a lunii întâi și în ziua a patrusprezecea a ajuns la culme. Aceasta este cunoscută ca luna Nizan, și corespunde aproximativ cu luna Aprilie. Izraeliților a fost ordonat, ca în fiecare an, în acelaș timp să reînnoiască această icoană. — II Moise 12 : 1—14.

Dumnezeu, vorbind prin Moise către Evrei, a ordonat că în ziua a zecea a lunii întâi, fiecare familie sau casă izraelită trebuia să aleagă câte un miel pentru jertfă. Urmând legea lui Dumnezeu, Moise a strâns în jurul său pe conducătorii lui Izrael și i-a instruat amănunțit asupra acelor ce au de făcut. Mai cuseamă următoarele le-a ordonat:

„Și mielul să vă fie fără cusur, parte bărbătească de un an, dintre oi, sau și dintre capre să-l luați, și să-l păstrați până la ziua patrusprezecea a acestei luni, și atunci toată adunarea comunității lui Izrael să-l junghie între amândouă serile. Și vor lua din sângele lui și-l vor pune pe amândoi stâlpii ușei și pe pragul de sus în casele în care-l vor mânca. Și-i vor mânca carnea lui în noaptea aceia, friptă la foc și cu azime, și cu ierburi amare îl vor mânca. Astfel să-l mâncați pre el; fiindu-vă coapsele voastre încinse, încălțămintele în picioarele voastre și toiegele voastre în mână și să-l mâncați cu grăbire, că este Pasca lui Dumnezeu. Că Eu în noaptea aceasta voi trece în pământul Egiptului și voi bate pre tot întâiul născut din pământul Egiptului dela om până la vită; și voi face judecată tuturor zeilor din Egipt; Eu Iehova.“ — II Moise 12 : 5—8, 11—12.

„Și sângele acela va fi vouă semn pe casele acelea în care veți fi, ca Eu văzând sângele, să trec pe lângă voi, va fi vouă să nu se întâmple plagă

pierzătoare când voi bate pământul Egiptului. Și aceasta zi să fie vouă spre amintire, ca să păziți pre ea serbătoare-lui Iehova, ca lege vecinică între generațiile voastre o veți păzi. Și va fi când vor zice vouă fii voștri: Ce fel de ceremonie este aceasta? Voi veți zice: „Aceasta este jertfa de Paște a lui Iehova, care trecu în Egipt pe lângă casele fiilor lui Izrael, când bătu el Egiptul, iar casele noastre le mântuî.“ Și poporul își plecă capul și se închină.“ — II Moise 12 : 13—14, 26—27.

Icoana

Nu există nici o dovadă, că Evreii ar fi cunoscut însemnătatea evenimentului la făptuirea căruia se pregăteau. Ordinul l'au primit dela Dumnezeu prin Moise, și ei au fost mulțumiți să știe atât. Pe baza credinței lor au început la realizarea lui. In ziua a zecea a lunii fiecare familie a ales câte un miel fără cusur. Acest miel l'au junghiat spre seara zilei a patrusprezecea. În urmă cu sângele mielului au stropit stâlpii și pragul de sus al ușei. În urmă mielul, fără să-i fi zdrobit vre-un os l'au fript întreg.

Membrii familiei s'au strâns toți la un loc într'o odaie unde au consumat mielul întreg cu pâine fără aluat și cu ierburi amare, și au așteptat îngerul, executorul lui Iehova, care a trebuit să treacă peste țară. La miezul nopții îngerul lui Iehova, ca un agent executiv, a trecut peste pământul Egiptului, și a omorît pe toți întâi născuții Egiptenilor, începând dela robii, până la casa regală. Evreii ascultători de Dumnezeu, cari au stropit stâlpii ușilor cu sângele mielului, ce a dovedit supunerea lor față de legea lui Dumnezeu, au fost cruțați de îngerul lui Iehova, și întâii născuții ai acelor familii au fost scăpați. — II Moise 12 : 28—30.

Se poate oare spune, că sângele mielului a ocrotit pe Evrei și acela a scăpat de moarte pe întâii născuți ai dâșilor? Nu, nu sângele animalelor i-a scăpat. Iehova, pentru credința lor în El și în aceia ce a reprezentat sângele, i-a mântuit. Prin supunerea lor față de legea lui Dumnezeu, ei și-au dovedit credința. Sângele vărsat al mielului, cu care au stropit stâlpii ușei a închipuit cu mult mai mult, decât au putut ei înțelege atunci. Dumnezeu numai în timpul hotărît de dâșul a voit să permită oamenilor înțelegerea acestor lucruri.

Ce s'a preumbrit?

Lucrul cel mai important ce preumbrește această icoană, este jertfa de răscumpărare. Sunt preumbrite și alte mai multe lucruri destul de importante, dar prețul de răscumpărare este mai presus de toate. Icoana preumbrește, că într'un viitor îndepărtat va trebui să se aleagă o jertfă de junghiat; și că această jertfă va fi adusă prin vărsarea de sânge al acelei jertfe, ceiace va fi foarte prețios pentru alții. Aceasta înseamnă, că numai aceia, cari vor crede în viața lui stinsă (sângele lui vărsat), vor găsi drumul ce duce la viața vecinică, și aceasta este chiar așa.

Porunca dispunea, că trebuia ales un miel de un an de parte bărbătească. Mielul este un animal blând, fără prihană. Jertfa de tăiat preumbrită prin miel, trebuia să fie neprihănită. Afară de aceasta legea a mai dispus, că mielul trebuia să fie fără cusur, ceiace a preumbrit, că jertfa antitipică trebuia să fie neprihănită, desăvârșită și fără păcat. Animalul trebuia ales cu patru zile înainte junghierii; aceasta a preumbrit, că animalul de tăiat trebuia ales cu patru ani literal — precum și cu patru zile de câte o mie de ani înainte de stingerea vieții lui.

Vărsarea sângelui mielului a preumbricit aceia, că și sângele jertfei antitipice trebuia să se verse, și deoarece „viața este în sânge“, a inchipuit aceia, că viața jertfei trebuie depusă în interesul altora. Din mielul fript fiecare membru al familiei a trebuit să mănânce. Luarea mesei înseamnă consumarea mâncării în scopul susținerii vieții. Consumarea cărnii mielului a închipuit, că lucrul preumbricit de miel tot poporul trebuie să și-l însușească și prin credință să ieie parte din aceia, ca să ajungă la viață și s'o și poată păstra.

Pentru Izrael, paștele a constituit începutul legii lui Dumnezeu. (Galateni 3 : 17) Această lege a fost dată în scopul preumbririi lucrurilor mai bune din viitor. (Evrei 10 : 1) Evreilor le-a ordonat repetarea anuală a acestei sărbători, ceia înseamnă, că aceasta a trebuit s'o continue până la împlinirea realității preumbrită de lege.

Realitatea

Realitatea preumbrită de mielul de Paște a lui Izrael este Isus, scumpul Fiu al lui Dumnezeu. Sângele mielului din aceia icoană a fost important din punctul de vedere al sângelui pe care l'a preumbricit. Sângele de jertfă vărsat al Fiului iubit a lui Dumnezeu este important pentru fiecare om. Acel om, care desconsideră sângele lui Isus, sau defaimă valoarea lui, ca prețul de răscumpărare al omului, acela falsifică Cuvântul lui Dumnezeu. și ajută Diavolului, ca să întoarcă poporul dela singurul drum și nume ce duce la viața vecinică.

Legea lui Iehova a ordonat Evreilor să facă pregătiri pentru Paște. În icoană fiecare cap de familie a reprezentat pe Iehova. Mielul a trebuit ales cu patru zile înainte de jertfirea lui. Isus, cu patru zile literale mai înainte de moartea Sa s'a oferit poporului evreesc. Iehova însă cu patru mii de ani mai înainte l'a ales de Mântuitorul o-

menirei. Deci cele patru zile a icoanei atât literal, cât și simbolic, în Isus Christos s'au împlinit.

Dupăcum știm mielul de Paște a trebuit să fie fără cusur și de parte bărbătească. Acela, pe care l'a preumbrat mielul, a trebuit să fie om fără cusur. Pentruce a trebuit, ca jertfa să fie un om desăvârșit? Pentrucă legea lui Dumnezeu a fost călcată de Adam, omul desăvârșit, pe care a trebuit să-l lipsească de viață. Legea lui Dumnezeu a pretins viață pentru viață; pentru aceasta a trebuit să fie om desăvârșit acela, care a voit să ocupe locul lui Adam în mormânt. Din această cauză a trebuit, ca animalul care a închipuit pe Mântuitorul, să fie fără cusur. Pentru aceasta a trebuit, ca răscumpărătorul lui Adam și al urmașilor săi să fie om desăvârșit, nici mai mult, nici mai puțin.

Pe pământ nu era nici un singur om desăvârșit. În urma imperfecțiunii rezultă din păcatul lui Adam, fiecare s'a născut sub osândă. „Nimenia nu face bine, nici unul chiar.“ (Psalm 14 : 3) Nimenea nu poate să răscumpere pe aproapele său. (Psalm 49 : 8) Aceste citate arată neputința și mizeria omului. Pământul, Dumnezeu l'a creat de locuință omului. (Isaia 45 : 12, 18) Omul totdeauna a dorit după viața vecinică. Dumnezeu a promis binecuvântarea tuturor națiunilor de pe pământ, această binecuvântare înseamnă primirea ocaziei de viață. Dumnezeu a promis răscumpărarea omului. Deci ce se putea face?

Iehova a trimis pe Logos, scumpul Său Fiu pe pământ. A fost oare de lipsă, ca Logos să moară, ca să devină om? Nu. Existența și dreptul Său de viață au fost transpuse simplu de pe faza spirituală, pe cea omenească. Natura oricărei creaturi o hotărăște organismul său. El a fost conceput ca copil în mitra Mariei, iar aceasta s'a întâmplat prin puterea sau Spiritul nevăzut a lui Iehova. La

timpul hotărît Isus s'a născut. Iehova prin folosirea directă a puterii Sale a dat viață și drept de viață copilului Isus, și în urma acestui fapt s'a născut El de copil desăvârșit. Faptul, că Isus s'a născut dela o femeie imperfectă, nicidecum nu dă de înțeles, că Isus, chiar în măsura cea mai mică, să fi fost imperfect. Deoarece viața și dreptul de viață, l'a primit deadreptul dela Iehova, și considerând că Iehova este singurul izvor al vieții, în consecință și Isus a trebuit să fie desăvârșit în toate privințele. — V Moise 32 : 4.

Identitatea lui Logos Fiul iubit a lui Dumnezeu Scriptura o stabilește de începutul creațiunii, și zice: „Cuvântul a devenit corp și a locuit între noi“, și „era plin de har și adevăr.“ (Ioan 1 : 14) „Dar când veni împlinirea timpului, Dumnezeu trimise dela sine pe Fiul Său născut fiind din femeie, născut fiind sub lege.“ (Galateni 4 : 4) Faptul că a fost născut de o femeie nedesăvârșită, nu înseamnă că ar fi fost nedesăvârșit, deoarece viața Lui a provenit dela Dumnezeu. El s'a născut de om, ca să poată deveni Mântuitorul omenirii. (Luca 2 : 11) Iehova astfel l'a pregătit pe acela, care era înzestrat cu toate capacitățile în scopul să îplinească lucrurile preumbrite prin icoană; El a fost instruat pe deplin în ce privește câștigarea prețului de răscumpărare în interesul mântuirii omenirii. — Evrei 10 : 5.

Următoarele dovezi temeinice însemnate în Scriptură dovedesc fără'ndoială, că mielul de Paște în mod simbolic a închipuit pe Fiul lui Dumnezeu, și Isus într'adevăr a fost Fiul iubit a lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul, ca prevestitorul Mântuitorului a vestit ascultătorilor săi venirea Lui. „A doua zi vede Ioan pe Isus venind la dânsul și zice: iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Acesta este despre care am zis: după mine

vine bărbat care a fost înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine . . . Și eu am văzut și am mărturisit, că acesta este Fiul lui Dumnezeu. A doua zi iară sta Ioan și doi dintre ucenicii săi. Și uitându-se în fața lui Isus care umbla, zice: iată Mielul lui Dumnezeu!“ — Ioan 1 : 29, 30, 34—36.

Scriptura stabilește pe mai departe și aceia, că Isus este acel neprihănit, pe care Iehova l'a rânduit dela început de Mântuitorul omenirii, și în acest scop l'a preumbrit prin mielul de Paște.“ Deoarece știți că nu prin cele stricăcioase, argint sau aur, ați fost răscumparați din mersul vostru desert în viață dat dela părinți. Ci cu sânge prețios, ca al unui miel desăvârșit și fără pată, al lui Christos, cunoscut fiind într'adevăr mai înainte de întemeierea lumii, dar la sfârșitul timpurilor arătat pentru voi.“ — I Petru 1 : 18—20.

Animalul amintit în icoană era fără cusur și neprihănit. În antitip, realitatea acestuia, era „sfânt, nevinovat, neprihănit, și deosebit de cei păcătoși.“ (Evrei 7 : 26) Astfel dovada, adevărește pe deplin, că mielul a preumbrit pe Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu. Isus la vârsta de 30 de ani și-a început serviciul. Dovada servită de El însuși, zice că El care a fost desăvârșit, deoarece viața Lui a primit-o direct dela Părintele din care cauză era în măsură să răscumpere omenirea, chiar în acest scop a și venit. „Fiul omului n'a venit să fie servit, ci ca să servească și să dea sufletul Său preț de răscumpărare pentru mulți.“ — Matei 20 : 28.

Deoarece legea a prescris Evreilor ținerea Paștelor, întrucât în ziua de 14 Nizan trebuia să jughie mielul, și întrucât Isus s'a născut sub lege și el era mielul real preumbrit, în consecință în ziua de 14 Nizan Isus trebuia să fie omorât. Ziua evreiască începe cam la orele 6 seara. La timpul

precis, Isus s'a pus la masă cu învățăceii Săi, ca în conformitate cu legea, să mănânce mielul de Paște. Cu ocazia aceasta a zis Isus învățăciilor Săi: „Cu dor am dorit să mănânc cu voi aceste Paște, mai înainte de pătimirea Mea.“ (Luca 22 : 15) Cu această ocazie s'a serbat icoana în mod potrivit ultima dată.

Tot în aceia ziuă mai târziu, pe Isus l'au răstignit. El atunci a împlinit însemnătatea mielului de Paște. Ceiace a fost închipuit prin mielul de Paște, acuma a devenit realitate prin moartea Fiului lui Dumnezeu. Iehova toate le face la timpul lor precis. Nu Iehova a luat viața Fiului, dar nu a împiedecat pe alții în aceasta, și a aranjat lucrurile, că aceasta s'a întâmplat exact în timpul, pe care l'a preumbrit icoana mielului de Paște.

Când au omorât mielul folosit în icoană, acela nu s'a împotrivit, prin profeții lui sfinți, Dumnezeu îl descrie pe Fiul Său iubit ca pe un miel, care merge pe cruce, fără cea mai mică împotrivire: „Când a fost asuprit și chinuit, n'a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea acelora ce o tund: n'a deschis gura.“ — Isaia 53 : 7.

Un titlu al Fiului iubit a lui Dumnezeu este „Mielul“, Prin aceasta asemenea este arătat, ca acela, care a fost preumbrit de mielul de Paște. Despre El citim: „Mielul junghiat înainte de întemeierea lumii.“ (Apocalips 13 : 8) În această legătură mai este vorbă de El, ca de cel puternic din seminția lui Iuda, despre care Dumnezeu a profetizat prin patriarhul Iacob. (I Moise 49 : 10) El mai este arătat și ca acela, pe care David l'a preumbrit, și ca marele executor a lui Iehova, căruia i-a fost dat titlul de onoare „Credincios“.

Este scris: „Iată a biruit leul care este din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, să deschiza

cartea și cele șapte pecete ale ei. Și văzui între tron și cele patru ființe și între bătrâni un Mielușel stând ca înjunghiat . . . Vrednic este Mielușelul cel înjunghiat ca să ia puterea și bogăție și înțelepciune și tărie și cinste și mărire și laudă." (Apocalips 5 : 5, 6, 12) Apostolul Pavel ca martorul inspirat a lui Dumnezeu, scriind despre Isus Christos și jertfa lui adusă, îl arată ca pe acela, care a fost preumbrit de mielul de Paște. „Căci și Christos Paștele nostru fu înjunghiat." — I Corinteni 5 : 7.

Prețul de răscumpărare

Să nu uităm, că Adam a pierdut viața, și că omul totdeauna a dorit după viață, și singurul drum care duce la viață Iehova l'a preumbrit prin mielul de Paște care a închipuit pe Fiul Său. Acest fapt xeplică, pentruce a trebuit ca Logos să devină om și pentruce i-a fost dat numele Isus. Despre El stă scris, că „se goli pe sine însuși luând formă de rob în asemănare de oameni, arătându-se și în înfățișare aflat fiind ca om, s'a smerit pe sine ascultător fiind până la moarte, moarte însă de cruce." (Filipeni 2 : 7, 8) Din neputința în care zăcea, omenirea numai prin jertfirea unei vieți omenesti desăvârșite putea fi scăpată. Omenirea se poate asemana cu oile pierdute, deoarece s'au conceput în nedreptate și născut în păcate. (Psalm 51 : 7) Dumnezeu a permis Fiului Său, preumbrit de miel, ca să înlătore neputința aceasta, provenită din păcatul omului. — Isaia 53 : 6.

Pe când Isus petrecea pe pământ, el a asemănat omenirea cu oile, iar pe sine cu păstorul acestor oi, și a arătat clar că prin jertfa Sa se va deschide drumul, care duce la Dumnezeu. „Deci iarăș le zise Isus: adevăr, adevăr vă zic vouă că Eu sunt ușa către oi . . . Eu sunt ușa, dacă va fi

întrat cineva prin Mine, mântuit va fi și va intra și va ieși și pășune va afla. Furul nu vine decât să fure și să înjunghie și să piarză; Eu am venit pentruca oile Mele să aibă viață, și să o aibă de prisos. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale.“ — Ioan 10 : 7, 9—11.

Fiul lui Dumnezeu a fost trimis pe pământ cu scopul, ca să câștige prețul de răscumpărare pentru omenire. El n'a fost silit să vină pe pământ și să moară aici; El a venit însă, ca să facă voia Părintelui Său, pentru aceasta l'a iubit Părintele. „Eu sunt Păstorul cel bun și cunosc pe ale Mele, și ale Mele încă Mă cunosc. Dupăcum Mă cunoaște Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl și sufletul îmi pun pentru oile Mele. Deaceia Tatăl Mă iubește, fiindcă pun sufletul Meu, ca iarăș să-l iau. Nimenia nu-l ridică dela Mine; ci Eu îl pun dela Mine însumi. Putere am ca să-l pun, și putere am ca iarăș să-l iau. Aceasta poruncă am primit-o dela Tatăl Meu.“ — Ioan 10 : 14, 15, 17, 18.

Izraeliții trebuiau, ca să frigă mielul întreg fără să-i frângă vreun os, iar carnea trebuia s'o mănânce cu pâine fără aluat. Ceiace a preumbrit această icoană, Dumnezeu a prezis și prin profetul Său. (Psalm 34 : 21) Când Isus a murit, ca întruchiparea mielului din icoană, nici un os nu i-a fost vătămat. „Iar venind la Isus, când îl văzură mort, nu-i zdrobiră oasele picioarelor, căci acestea s'au făcut, ca să fie împlinită Scriptura: „Os nu i se va zdrobi.“ Ioan 19 : 33, 36.

Pâinea pe care Evreii trebuia s'o mănânce cu mielul, trebuia s'o facă fără aluat. Aluatul nu este curat, prin urmare este simbolul păcatului. Pâinea era asemenea simbol și închipuia viața omenească a Mântuitorului, dată pentru omenire. Mărturisind despre sine, a zis Isus: „Părinții vo-

ștri au mâncat mană în pustiu și au murit. Aceasta este pâinea care se pogoară din cer, ca cineva să mănânce dintr'ânsa și să nu moară. Eu sunt Pâinea cea vie, care s'a pogorît din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, în veac va fi viu; și pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii, este trupul Meu... Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață vecinică și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este mâncare adevărată și sângele Meu bețură adevărată." — Ioan 6 : 49—51, 54, 55.

Viața este în sânge. Vărsarea sângelui mielului a însemnat moartea Lui. Sângele vărsat al Mântuitorului, a însemnat stingerea vieții Sale omenesti. Profetic s'a scris despre dânsul: „și-a dat spre moarte sufletul.” (Isaia 53 : 12) Această dovadă arată, că în ce privește binecuvântarea omenirii, esența hotărîrii dumnezeiești o forma jertfirea Fiului iubit a lui Dumnezeu; despre aceasta, Dumnezeu a format o icoană mai înainte prin mielul de Paște, pe care a trebuit s'o repețească în fiecare an până la venirea Domnului Isus; că Dumnezeu pentru aceia a trimis în lume pe Fiul său iubit, ca să moară și să câștige prețul de răscumpărare pentru omenire; și că vărsarea sângelui mielului, a preumbrit vărsarea sângelui Mântuitorului nostru Isus Christos pentru noi; și că Dumnezeu a făcut acest mare bine neamului omenesc, mânat fiind de marea iubire ce i-o purta.

Pentru aceasta este scris: „Căci Dumnezu iubi lumea atât de mult, încât dete pe Fiul Său unul născut pentruca oricine care crede într'ânsul să nu piară, ci să aibă viață vecinică. Căci Dumnezeu nu trimise pe Fiul Său în lume, ca să osândească lumea, ci pentruca lumea să fie mântuită printr'însul.” (Ioan 3 : 16, 17) În fața atâtor dovezi convingătoare, cum ar putea spune un om in-

teligent, că sângele Domnului Isus n'ar avea valoarea de deschidere pe terenul netezirii drumului de viață pe seama omenirei? Poate cineva, cine se cugetă cinstit, să fie un preot, care susține că predică pe baza Bibliei, și să zică, că sângele Domnului Isus nu era de absolută trebuință, ca să poată primi viața popoarele de pe pământ?

Înțelesul literal al cuvântului mântuire, este: a desface sau a deslega. Aceasta înseamnă o valoare corespunzătoare întocmai pentru răscumpărarea unui obiect. Prețul de răscumpărare al omenirei, a fost câștigat prin sângele scump al Mântuitorului nostru, vărsat pe cruce. Viața lui desăvârșită a corespuns întocmai cu viața desăvârșită a lui Adam, ce a avut pe când era în grădina Edenului; prin urmare a corespuns cerințelor legii lui Dumnezeu. Aceasta a constituit valoarea de cumpărare a vieții neamului omenesc. „Căci cumpărați ați fost voi cu preț, măriți dar pe Dumnezeu în corpul vostru.“ (I Corinteni 6 : 20) Aceasta corespunde și cu o altă dovadă, care sună astfel: „Deoarece știți, că nu prin cele stricăcioase, . . . ci cu sângele prețios . . . a lui Christos, ați fost răscumpărați.“ — I Petru 1 : 18, 19.

Tot despre Isus mai este scris și ceiace urmează: „Căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău oamenii din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.“ (Apocalips 5 : 9) Din harul lui Dumnezeu a gustat moartea pentru toți. (Evrei 2 : 9) Din Isus, omul desăvârșit a curs afară sângele ce-i ținea viața, și prin aceasta a câștigat prețul de răscumpărare al omenirei, iar omenirea, la timpul hotărît de Dumnezeu, trebuie să primească ocazie, ca să aibă cunoștință despre aceasta. „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus

Christos, care s'a dat pe sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți, dovadă pentru timpurile Sale cuvenite." — I Timoteiu 2 : 5, 6.

Jertfa pentru păcat

Iehova atât de lămurit a descris drumul ce duce la viață, pentru cercetătorul sincer al adevărului, încât în această privință nu mai încapă nici o îndoială. Pe când timpul stabilit de Dumnezeu pentru cunoașterea din partea tuturor al acestui drum binecuvântat, a sosit, nici chiar cel fără minte nu se poate scuza, dacă ar rătăci. Satan folosind învățături false și învățători mincinoși, timp de mai multe secole a întors poporul dela Dumnezeu, și a orbit mintea oamenilor față de adevăr, și astfel hotărârile lui Dumnezeu, numai o mică parte a omenirii le-a putut înțelege. (II Corinteni 4 : 3, 4) Iehova nu a împiedecat această năzuință a lui Satan, dar a răsplătit pe aceia, cari cu sânguință s'au străduit să cunoască și să urmeze această cale a Domnului.

Vârsta creștină se întinde dela venirea întâia a Domnului, până la venirea Lui a doua, în care timp are loc vestirea vestei de bucurie poporului. Vestirea acestei evanghelii sau veste de bucurie a părut de nebunie învățaților și înțelepților din lume, îndeosebi oamenilor moderniști sau „liberi cugetători“, cari se susțin a fi învățați și preoți. Pentru aceasta a scris apostolul: „Fiindcă propovăduirea crucii este nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi ce suntem pe calea mântuirii, este o putere a lui Dumnezeu.“ — I Corinteni 1 : 18.

Preotul liber cugetător, care se crede de înțelept și are rolul de mare învățător în fața poporului, consideră de nebunie, dacă cineva atribue putere de răscumpărare sângelui Nazariteanului. Dar să luăm seamă la cele ce ne zice Iehova: „Că-

ci este scris: voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți, și voi nimici priceperea celor pricepuți. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N'a dovedit oare Dumnezeu că înțelepciunea lumii acestuia este nebunie? Căci întrucât lumea cu înțelepciunea ei n'a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși, prin nebunia propovăduirii crucii." — I Corinteni 1 : 19—21.

Acum însă din harul lui Dumnezeu a sosit timpul, ca puhoiul de lumină și adevăr al lui Dumnezeu să măture minciuna, ca omenirea să poată vedea calea potrivită. Fiecare om inteligent recunoaște, că este nedesăvârșit. Dorește după viață și fericire. Din observațiunile și experiențele sale numai tristețea, suferința și moartea le vede dovedite. Marele obstacol al omenirii se trage din păcat. Acelora, cari din inimă sinceră doresc să cunoască adevărul, le zice Iehova: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face albe ca zăpada, de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna, de veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării." — Isaia 1 : 18, 19.

Oamenii ar trebui să fie doritori a cunoaște și a urma calea Domnului, și nu pe învățații încrezuți, sau pe predicatorii fățarnici. Scriptura a provenit din inspirație dumnezească, și „este de folos, ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune și sfîntenie vieții, pentruca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și destoinic pentru orice lucrare bună." (II Timotei 3 : 16, 17) Nu s'a dat, pentru ca oamenii egoiști s'o folosească în scopuri înșelătoare și nelegiuite, s'o sucească și s'o exploateze în scopuri materiale. Dumnezeu nici într-un loc nu îndrumă pe om, ca să discute și să medite-

ze asupra părerilor omenești, dar îl îndrumă să mediteze asupra Cuvântului Său.

Mielul de paște a fost tăiat în Egipt, care țară reprezintă lumea păcătoasă, al cărei domnitor nevăzut este Satan. Lumea reprezintă omenirea organizată în forme de guvernameinte sub un domnitor nevăzut. Pătura domnitoare a lumii, care constituie partea văzută a lumii, constă din elementele financiare, politice și confesionale. În general marea parte a preoților se susține de a fi un element ce constituie lumea, și lucrează umăr la umăr cu politicianii și capitaliștii. Isus Christos, care a fost preumbrit prin mielul de Paște, a fost omorât în această lume rea. Pentru aceasta a zis lui Pilat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta;” și iarăș a zis învățăceilor săi. „Voi nu sunteți din lumea aceasta”, dupăcum „nici Eu nu sunt din lumea aceasta.” (Ioan 18 : 36; 15 : 18,19; 17 : 14) Când au omorât mielul de Paște Evreii în Egipt, și în călătoria lor au ajuns dincolo de Marea Roșie, unde se găseau în siguranță, icoana era completată. După aceasta Dumnezeu a făcut pregătiri pentru formarea altei icoane, pe care asemenea a realizat-o, și care a ilustrat și preumbrit un alt pas ce duce la viața vecinică.

Cortul întrunirei

Dumnezeu a ordonat lui Moise să se urce pe muntele Sinai. Moise s'a supus și a rămas timp de patruzeci de zile și nopți pe munte. Cu ocazia aceasta Dumnezeu a comunicat lui Moise, că trebuie să facă un cort. L'a instruat în ceiace privește materialul necesar pentru cort, ce trebuie să strângă dela popor.

„Moise a vorbit întregii adunări a copiilor lui Izrael, și a zis: Iată ce a prouncit Domnul. Luați din ce aveți și aduceți un prinos Domnului fiecare să aducă prinos Domnului ce-l lasă inima: aur,

argint și aramă, materii vopsite în albastru, în purpur, în cărmiziu, în subțire și păr de capră, piei de berbeci vopsite în roș și piei de vițel de mare; lemn de salcâm, untdelemn pentru sfeșnic, mirodenii pentru untdelemnul ungerii și pentru tămâia mirositoare, pietre de onix și alte pietre pentru împodobirea efodului și a pieptarului. Toți cei iscusiți dintre voi să vină și să facă tot ce a poruncit Domnul.“ — II Moise 35 : 4—10.

E interesant, că Dumnezeu nu a silit pe nimeni, ca să dea materiale pentru cort, sau să contribuie la facerea cortului. Toate acestea a trebuit să le facă de bună voie. Domnul a vorbit următoarele despre înțelepciunea potrivită din partea omului: „Fiule dacă vei primi cuvintele Mele, dacă vei păstra la tine învățăturile Mele... atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu.“ (Proverbe 2 : 1, 5) Înțelepciunea înseamnă folosirea cunoștinței ce o are omul în armonie cu voința lui Dumnezeu. Iehova atunci a început să instruiască pe Evrei. Învățăturile au fost date nu numai spre binele lor, dar și a urmașilor lor. „Căci Domnul dă înțelepciune, din gura lui iese înțelepciune și pricepere... chibzuința va veghea asupra ta, priceperea te va păzi.“ — Poverbe 2 : 6, 11.

Aceia, cari au crezut în Dumnezeu și l'au iubit, s'au supus. „Toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință au venit și au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întrunirii pentru toată slujba lui și pentru veșmintele sfinte. Au venit îndată bărbații și femeile, toți cei cu tragere de inimă și au adus belciuge de nas, inele, cercei, brățări, salbe și tot felul de lucruri de aur, fiecare a adus prinosul de aur, pre care'l închinase Domnului. — II Moise 35 : 21, 22.

Dumnezeu desigur ar fi putut câștiga aceste materiale și pe altă cale; dar întrucât a permis Evreilor să le aducă pe aceste de sacrificii, prin aceasta i-a împărtășit în astfel de ocazie de serviciu, din care a rezultat binecuvântări pentru dânșii. Acest serviciu nu era limitat numai asupra unora, mai puțini la număr; deoarece stă scris, că o parte al acestor obiecte a fost dat de bărbați și femei, cealaltă parte de conducători și principii. Toți aceia cari au iubit pe Dumnezeu au luat parte la acest serviciu. Din aceasta pot învăța toți aceia, cre iubesc pe Domnul. „Fruntașii poporului au adus pietre de onix și alte pietre pentru efod și pieptar.“ — II Moise 35 : 27.

În legătură cu ridicarea cortului era mult de lucru. Unii cari aveau capacitate, au trebuit să facă cioplituri frumoase. Alții, cari s'au priceput la prelucrarea aurului și al argintului, au făcut aceste lucrări; alții au țesut pânza pentru cort ori au făcut ceiace le-a fost încredințat. În decursul studierii hotărîrii lui Dumnezeu vom observa, că aceleia, pe care Dumnezeu îl luminează, îi dă ocazie pentru împlinirea unui lucru de făcut în numele Său, de care cei cu inima înțeleaptă s'au și folosit și au fost binecuvântați.

După o muncă ostenitoare au strâns tot materialul necesar pentru facerea cortului, și lucrarea au executat-o conform ordinului lui Dumnezeu. După aceasta Moise a ordonat ridicarea lui: „Copiii lui Izrael au făcut toate aceste lucrări după toate poruncile, pe cari le dăduse lui Moise Domnul. Moise a cercetat toate lucrurile; și iată le făcuseră cum poruncise Domnul. Și Moise i-a binecuvântat.“ — II Moise 39 : 42, 43.

Dela eliberarea Evreilor de sub jugul egiptean, până la terminarea cortului a trecut un an.

„Domnul i-a vorbit lui Moise și i-a zis: În ziua întâi a luni întâi să întinzi locașul cortului întrunirii. Să pui în el chivotul mărturiei, și înaintea chivotului să atârni perdeaua dinlăuntru. Apoi să aduci masa și să pui pe ea cele rânduite. După aceea să aduci sfeșnicul și să-i așezi candelile. Altarul de aur pentru tămâie să-l așezi înaintea chivotului mărturiei și să atârni perdeaua la ușa cortului. Să așezi altarul pentru arderile de tot înaintea ușii locașului cortului întâlnirii. Lighianul să-l așezi între cortul întâlnirii și altar, și să pui apă în el. Să așezi curtea de jur împrejur și să pui perdeaua la poarta curții.“ II Moise 40 : 1—8.

„Să iei untdelemnul pentru ungere, să ungi cu el cortul și tot ce cuprinde el și să-l sfințești cu toate uneltele lui și va fi sfânt. Să ungi altarul pentru arderile de tot și toate uneltele lui și să sfințești altarul; și altarul va fi prea sfânt. Să ungi lighianul cu piciorul lui și să-l sfințești, și apoi să aduci pe Aron și fii lui la ușa cortului întrunirii și să-i speli cu apă. Să îmbraci pe Aron cu vestmintele sfinte să-l ungi și să-l sfințești, ca să-Mi facă slujba de preot. Să chemi și pe fii lui, să-i îmbraci cu tunicile și să-i ungi cum ai uns pe tatăl lor, ca să-Mi facă slujba de preoți. În puterea acestei ungeri ei vor avea pururea dreptul preoției printre urmașii lor. Moise a făcut întocmai cum îi poruncise Domnul; așa a făcut. În ziua întâi a luni întâi a anului al doilea, cortul era așezat.“ — II Moise 40 : 9—17.

Ungerea cortului și al tuturor obiectelor dinăuntru lui, precum și al lucrurilor ce erau în legătură cu el, a însemnat că cortul întrunirii și mobilierul lui, precum toți aceia care au servit în el, erau așezați acolo din orânduiala lui Dumnezeu, fiind puși acolo în mod oficial, ca să servească în locul designat și să-și îndeplinească dato-

rințele. În icoana pe care Dumnezeu a format-o ca preumbrirea desfășurării hotărîrii Sale, fiecare a trebuit să-și îndeplinească serviciul obligat.

Schiță

Cortul întrunirii se poate numi potrivit de adăpost, care era făcut din scânduri așezate cu capetele; scândurile au fost cuprinse în tălpi de argint, și erau încopciate laolaltă, erau acoperite cu aur, și acest adăpost făcut din scânduri era acoperit cu pânză de cort.

Măsurile cortului au fost date în coți. Un cot era lung de 21 de țoli, cari șase, fiecare era măsurat cu trei și jumătate țoli de un lat de mână. Ezechiel amintește un cot de altar ca „un cot și o palmă“. (Ezechiel 43 : 13) Dovezile covârșitoare arată, că cortul avea 15 picioare lățime, 15 picioare înălțime și 45 picioare lungime.

Cortul întrunirii era împărțit în două încăperi, cari erau despărțite printr'o perdea. Încăperea dela apus, și care era mai departe dela intrare, se numea „Sfânta sfintelor“. Aceasta avea câte 15 picioare în formă de pătrat. Cealaltă încăpere avea 30 picioare lungime, 15 picioare lățime și 15 picioare înălțime, și se numea „Sfânta“. Perdeaua care despărțea „Sfânta“ de „Sfânta sfintelor“, atârna pe patru stâlpi de salcâm acoperiți cu aur. Această perdea era de culoarea purpurie și cărmămie de în răsucit subțire și era lucrată cu măiestrie, întrețesută cu heruvimi.“ — II Moise 26 : 31, 32.

Perdeaua ce servea de ușă la intrarea în cort, a fost făcută din in țesut albastru, purpur și cărmămie, cu cusătură la gherghef, și era atârnată pe cinci stâlpi de salcâm îmbrăcați în aur. — II Moise 26 : 36.

Despre mobilierul cortului, apostolul Pavel ne spune următoarele: „In adevăr s'a făcut un cort.

În partea dinainte numit „Locul Sfânt“, era sfeșnicul, masa și pâinile pentru punerea înaintea Domnului; după perdeaua a doua se afla partea cortului care se chema „Locul prea sfânt“. Ea cuprindea un altar de aur pentru tămâie, și chivotul legământului, ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aron care înflorise, și tablele legământului. Deasupra chivotului erau heruvimii slavei, cari acopereau capacul ispășirei cu umbra lor. Nu este vremea să vorbim acuma ce deamănuț despre aceste lucruri.“ — Evrei 9 : 2—5; II Moise 40 : 19—29.

Cortul întrunirii era locul întâlnirii lui Dumnezeu cu Evreii, ceiace a dovedit strălucirea supranaturală dintre heruvimii din Sfânta sfintelor, ce a arătat prezența lui Dumnezeu. Afară de această strălucire, în Sfânta sfintelor nu mai era altă lumină. În Sfânta, era un sfeșnic, care ardea încontinuu, în această încăpere acesta servea singura lumină. Pânza grea ce acoperea cortul, a împiedecat orice lumină dinafară.

Cortul întrunirii era împresurat de o curte. Aceasta avea 75 picioare lățime și 150 picioare lungime, și era îngrădită cu pânză de in răsucit, atârnată pe stâlpi cari aveau cârlige de argint la partea de sus cu cari era susținută pânza, acești stâlpi erau așezați în niște tălpi de aramă. Stâlpii erau susținuți de proptele bătute în pământ. Și cortul întrunirii a fost astfel legat. Curtea nu constituia o parte a cortului, dar au îngrădit-o și a fost folosită în legătură cu cortul; și i-a dat numele de „pridvor“. Întrarea ei era spre răsărit și se chema „poartă“. Această poartă era făcută de o pânză albă împodobită cu albastru, purpur și cărmiziu. — II Moise 27 : 9—18.

Înăuntrul curții, înaintea intrării cortului era așezat altarul arderei de tot. La echipamentul al-

tarului se mai țineau diferite grătare, furculițe, cârlige etc. Acest altar era făcut din lemn și era acoperit cu aramă; acesta se chema altarul pentru arderi de tot.

Pe teritorul dintre altar și intrarea cortului se afla lighianul de spălat. (II Moise 40 : 5—7, 29, 30) Lighianul era făcut din aramă, și se ținea în el apă de spălat pentru Moise, Aaron și fii lui, în acesta își spălau mâinile și picioarele. — II Moise 40 : 31—33.

Adeseori se amintește în Scriptură de „întrarea cortului întrunirei“. Din Scriptură reesă clar, că „întrarea“ (deschizătura) înseamnă intrarea în cort, și nu intrarea curții. Curtea nu era de mare importanță în ochii Evreilor, deoarece acolo puteau intra oricând, afară de ziua ispășirii. (III Moise 1 : 3; 12 : 6; IV. 6 : 13—18) Pe dânșii i-a interesat mai mult cortul, deoarece acesta era locul de întâlnire a lui Dumnezeu cu dânșii.

Când Scriptura spune, că poporul lui Izrael s'a adunat în fața „întrării cortului întrunirei“, aceasta a însemnat fără'ndoială întrunirea poporului lui Dumnezeu în partea de răsărit al cortului, ceiace nu era una și aceiaș cu tăbărârea poporului în jurul cortului, adecă pe când petreceau în corțurile lor de locuit. Probabil că la astfel de ocazii au deschis poarta curții și poporul adunat înaintea întrării a putut să vadă edificiul cortului.

Pământul dinăuntrul îngrăditurii curții, precum și partea aceia, pe care era edificat cortul, era teritor sfânt. Aceasta era așa îndeosebi cu ocazia procesiunii din ziua mare a ispășirii.

Evreii tăbărau în jurul cortului după o regulă stabilită. Aceasta s'a întâmplat din orânduiala lui Dumnezeu. „Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron și a zis: Copii lui Izrael au să tăbărăscă fiecare lângă steagul lui, semnele casei părinților lui,

să tăbărască în fața și împrejurul cortului întrunirei.“ — IV Moise 2 : 1, 2.

Iuda avea favoare, întrucât a tăbărât spre răsărit în direcția soarelui ce răsare. Cu fața către gardul curții spre stânga, adeca dela Iuda la dreapta spre răsărit au tăbărât semințiile lui Zebulon și Isachar. În partea de nord au ocupat loc semințiile lui Dan și Neftali; spre apus Benjamin, Efraim și Manasse, iar spre sud Ruben, Gad și Simeon.

Seminția lui Levi era favorizată întrucât a fost așezată în apropierea cortului. Familia Gerson a tăbărât spre apus lângă îngrăditură, merariții la nord, fii lui Kehat la sud. Moise și Aron erau nepoții lui Kehat. Locul corturilor lor era stabilit spre răsărit chiar în fața intrării curții, deoarece ei au fost deosebiți de frații lor prin ungere specială, ca să facă serviciul sacrificiului, îndeosebi în ziua ispășirii, deoarece în această zi au fost aduse jertfele speciale de împăcare.

În legătură cu serviciul cortului întrunirii, Iehova a ales o preoțime, pe care a uns-o și a înfărit-o în slujba Sa. Un adevărat preot, este servul împuternicit al lui Dumnezeu. În organizațiile făcute de oameni preoții sunt numiți de oameni, sau chiar dâșii se pun în slujbă și slujba lor adesea o folosesc în mod egoist pentru câștig material. Dumnezeu însă nu a voit așa ceva. Nimenea nu a fost autorizat să deție o astfel de slujbă. (Evrei 5 : 4) Preotul folosit în legătură cu serviciul cortului, era servul lui Iehova. El a făcut lucrurile stabilite de Dumnezeu. După orânduiala lui Dumnezeu preotul trebuia ales din seminția lui Levi. Primul arhiereu sau mare preot era Aaron. Fii lui erau subpreoții dâșului.

„Apoi să aduci pe Aaron și fii lui la ușa cortului întrunirii și să-i speli cu apă. Să îmbraci pe

Aaron cu vestmintele sfinte, să-l ungi și să-l sfințești, ca să-mi faci slujba de preot. Să chemi și pe fii lui, să-i îmbraci cu tunicile, și să-i ungi cum ai uns pe tatăl lor, ca să-mi faci slujba de preoți. În puterea acestei ungeri, ei vor avea pururea dreptul preoției printre urmașii lor.“ — II Moise 40 : 12—15.

Ungerea preoțimei și îmbrăcămintele oficiale, pe cari au trebuit să le îmbrace, în mod simbolic dovedesc, că ei au fost denumiți oficial de servi ai lui Dumnezeu. Ei au fost încredințați cu acest serviciu printr'o formalitate stabilită, și tot poporul a fost adunat cu ocazia aceasta în fața intrării cortului. În urmă Moise a comunicat poporului, ceiace Dumnezeu a ordonat cu referire la numirea preoțimei. (III Moise 8 : 2—5) În urmă Moise a sfințit pe preoți și i-a numit în slujbele lor, așa dupăcum ne relatează cartea a treia a lui Moise.

Este important a observa, că cu ocazia acestei ceremonii, uleiul ungerii a fost turnat numai pe capul lui Aaron și nu și pe capul fiilor lui. Aceasta înseamnă, că Aaron a fost preotul mare, sau capul, iar fii lui erau preoții inferiori. Ei împreună au închipuit creațiunea nouă constătătoare din cap și corp, în timpul dezvoltării sale de pe pământ. Preoțimea nu numai că a fost unsă să servească lui Dumnezeu în calitate oficială, dar serviciul făcut în legătură cu ungera și numirea preoțimei a preumbrit faptul, că aceia cari intră în legământ cu Iehova, trebuie să se consacreze pe deplin, fără rezerve lui Dumnezeu, și urmând legile Sale trebuie să-l servească cu supunere.

În legătură cu edificarea cortului, numirea preoțimei și serviciile de jertfă, multe icoane și detalii ar trebui să examinăm, dar jertfa de mare importanță în legătură cu întrebarea noastră o formează jertfa adusă în ziua ispășirei.

Ziua ispășirei

Iehova a ordonat, ca în ziua a zecea a luni a șaptea, a fiecărui an să se țină ispășire. „Căci în ziua aceea se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți, veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului.“ (III Moise 16 : 30) În ziua aceasta preoții trebuiau să se îmbrace în haine albe de în, pentru îndeplinirea slujbei lor preoțești. Aceste haine potrivit se pot numi de haine pentru aducerea jertfelor.

Preoții inferiori, orice ar fi făcut în calitate de ajutori, trebuia să lucreze strict după îndrumările lui Dumnezeu, și trebuia să ție seamă de faptul, că în ziua ispășirei numai singur arhiereul avea drept să între în Sfânta-sfintelor. În ziua aceea, nici arhiereul nu avea drept să între acolo fără să țină seamă de regulile prescrise. Dacă nu a ținut legea, pentru aceasta a trebuit să moară. (III Moise 16 : 2) Că legea lui Dumnezeu referitoare la aceasta trebuia împlinită cu cea mai mare strictețe, aceasta arată ce mare importanță are icoana formată prin aceasta. Iehova pe Moise l'a folosit, ca acesta să dea instrucție lui Aaron, că ce trebuie să facă cu astfel de ocazii importante.

Icoana

Urmând îndrumările lui Dumnezeu, marele preot a început la formarea unei icoane minunate, ce a preumbrit evenimentele din viitor. Dacă observăm bine, vom vedea, că s'a adus înaintea lui un taur tânăr pentru jertfă de ispășire, un berbec și doi țapi pentru ardere de tot (olocaust) și un alt țap pentru jertfă. Acum preotul mare taie vițelul adus pentru jertfa de ispășire, pentru sine însuși. Sângele vițelului se scurge într'un vas ținut în acest scop. Preotul ia o cădelniță în mână, o umple cu cărbuni aprinși de pe altar, și ia o mâ-

nă de tămâie. Se află încă în curte, dar îndată pornește să între în Sfânta-sfintelor cu sângele, cădelnița și tămâia.

În această ilustrație nu este ordonat, ca să se oprească în Sfânta, dar nici nu avem dovezi, că s'ar fi oprit acolo. În Sfânta numai cu ocazia jertfelor de dimineața și seara s'a ars tămâie, dar cu ocazia jertfei de ispășire, nu. Marele preot trece dedesubtul perdelei dela intrarea Sfintei sfintelor. Tămâia o presară pe jăratec, și în timp ce arde, se produce fum de tămâie, care se învârte deasupra capacului ispășirii care este totodată capacul chivotului. Dacă ar întrerupe acest gest, ar muri îndată. În urmă ia cu degetul din sângele vițelului și presară în direcția răsăritului capacul ispășirii și partea dinaintea lui de șapte ori. În urmă se întoarce în curte.

Ce a preumbrit?

Ilustrația schițată, care a fost executată conform ordinelor și legilor lui Dumnezeu, a preumbrit lucrurile mai bune din viitor. (Evrei 10 : 1) La timpul hotărît de Dumnezeu a trebuit să se îplinească realitatea ei.

Tabăra era formată de Evrei. Ei au încheiat legământ cu Iehova, în consecință erau sub lege, și au căutat calea vieții promisă de lege. Datorită stării lor păcătoasă, au călcat legământul, și astfel jertfa din ziua ispășirii a fost adusă pentru păcatele lor, ca prin ea să fie aduși din nou în starea lor de legământ cu Dumnezeu. Când poporul a fost adunat înaintea intrării cortului întru nirei, a preumbrit pe toate popoarele de pe pământ, cari au căutat calea spre Dumnezeu și viață, care se va deschide printr'o jertfă de ispășire pentru păcat. Cei înafară de tabără erau dușmanii lui Dumnezeu, cari au preumbrit lumea, adeca organizația lui Satan.

Ziua de ispășire a lui Izrael a ținut timp de 24 oare în fiecare an, cu care ocazie au pregătit și adus o jertfă de ispășire în Sfânta sfintelor. Aceasta a preumbrit o mai mare vârstă, adică vârsta creștină sau de sacrificiu, în care timp va fi pregătită o mare jertfă de ispășire, și va fi prezentată în cer.

Curtea era loc sfânt, și a reprezentat relația de împăcare cu Dumnezeu. În ziua ispășirii numai preoții au avut drept să între acolo. Aceasta a arătat aceia stare de împăcare cu Dumnezeu, de care numai câțiva privilegiați vor avea parte în vârsta evangheliei. În mod simbolic, aceasta a însemnat situația îndreptățită (curățită), starea de a fi socotit de drept înaintea lui Dumnezeu. Animalele au fost tăiate în curte, ce a arătat o jertfă mai mare ce va fi adusă pe pământ.

Cortul a închipuit lucruri spirituale sau cerești. Ceiace s'a întâmplat în el, nu se putea vedea de cei dinafară, deoarece în ziua ispășirii numai preotul mare avea drept să între acolo. Ce s'a întâmplat în cort, preumbrește aceia ce se va întâmpla în cer cu ocazia deschiderii drumului spre viață pentru omenire.

Marele preot, ca servitorul împuternicit al lui Dumnezeu, a preumbrit pe un mai mare servitor și mare preot al lui Dumnezeu, pe Isus Christos, unsul lui Dumnezeu. Serviciul pe care l'a făcut Arhiereul Aaron în ziua ispășirii, a preumbrit o lucrare mai mare și mai bună a marelui preot, ce o va face în vârsta creștină.

Taurul fără cusur care a fost jertfit, a preumbrit o jertfă mai mare, desăvârșită. Sângele taurului care a fost vărsat în curte, a preumbrit sângele unei jertfe mai bună și mai mare, adică aceia viață desăvârșită umană, care a fost vărsată pe pământ pentru câștigarea prețului de răscum-

părare. Deci sângele taurului vărsat în curte a preumbrit jertfa de răscumpărare al celui desăvârșit, trimis de Dumnezeu pe pământ. Sângele taurului, pe care marele preot l'a dus în Sfânta sfintelor, a preumbrit pe și mai marele preot, cum prezintă în cer valoarea vieții sale omenești desăvârșite ce are puterea de răscumpărare.

Realitatea

Legea a cerut viață pentru viață; prin urmare pentru o viață adusă în pericol în urma nesupunerii, trebuia să se jertfească o viață desăvârșită. Isus la vârsta de 30 de ani era bărbat desăvârșit, a devenit major în înțelesul legii, și printr'o consacrare deplină s'a oferit lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că el a făcut legământ să facă voia lui Dumnezeu. (Psalm 40 : 8; Evrei 10 : 7) Consacrarea lui a fost primită cu drag, și în acest timp a fost el conceput la natura dumnezeiască și a fost uns de spiritul lui Dumnezeu. (Matei 3 : 16, 17) El atunci a devenit Marele Preot după ordinul lui Melchisedec, și a fost numit în slujbă, ca să servească pe Dumnezeu. — Evrei 7 : 1—17.

Aaron nu era antitipul lui Messia, deoarece Isus Christos era un preot mai mare decât ordinul lui Aaron, Aaron a preumbrit numai pe Christos și lucrarea Sa din vârsta evanghelică. În timpul serviciului Său de pe pământ, Isus neîntrerupt a staț în relație de pace și armonie cu Dumnezeu, ce a fost preumbrit prin curtea cortului întrunirii. Ca om desăvârșit, preumbrit printr'un taur, și ca preot reprezentat prin Aaron, Isus Christos s'a jertfit pe sine lui Dumnezeu. Această lucrare a îndeplinit-o pe pământ preotul după ordinul lui Melchisedec. Jertfa de răscumpărare din ziua ispășirii a închipuit-o numai taurul junghiat în curte, realitatea acestei icoane atunci a împlinit-o Isus, când a murit pe cruce.

Prețul de răscumpărare pe care Isus l'a câștigat pe pământ, a trebuit să-l prezinte în cer. Isus a fost înviat din morți ca ființă dumnezeiască, și s'a suit în cer unde a prezentat lui Iehova prețul de răscumpărare, ca și jertfa de ispășire pentru păcat. Aceasta era realitatea procedurii, de preumbrire, când Capacul ispășirii a fost stropit cu sângele taurului în Sfânta sfintelor. Opera ilustrată de Aaron, marele preot prin jertfa de sânge și ducerea sângelui în Sfânta sfintelor, a fost împlinită în realitate de Isus în decursul timpului dela botezul Său în Iordan până la suirea Sa în cer când s'a prezentat în fața lui Iehova.

Cu ocazia exeminării prețului de răscumpărare și al jertfei de ispășire pentru păcat, ce a avut loc în ziua ispășirii, dupăcum am văzut, încăperea dinainte a cortului, adica Sfânta nu au folosit-o deloc, deoarece în relație cu jertfa de ispășire nu era lipsă să se folosească de ea. În ziua aceasta tămâia a fost arsă în Sfânta sfintelor, încât preotul a presărat tămâia pe jăratecul pe care l'a adus cu sine în cădeliniță. În Sfânta, numai cu ocazie jertfelor aduse dimineața și seara se ardea tămâie pe altarul de aur. — II Moise 30 : 1—8.

Țapul din icoană

Dupăce Aaron a stropit cu sângele taurului în Sfânta sfintelor, s'a întors în curte unde a început formarea unei alte icoane. „Să ia cei doi țapi să-i pună înaintea Domnului la ușa cortului întrunirii. Aaron să arunce sorț pentru cei doi țapi un sorț pentru Domnul și unul pentru Azazel. Aaron să ia țapul care a ieșit la sorț pentru Domnul și să-l aducă jertfă de ispășire... Să junghie țapul adus ca jertfă de ispășire pentru popor, ca să-i ducă sângele dincolo de perdeaua dinăuntru. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele taurului să stropească cu el capacul ispăși-

rei și înaintea capacului ispășirei.“ (III Moise 16: 7—9, 15) În această icoană este vorba numai de Țapul Domnului, pertractarea Țapului pentru Azazel (ceiace după însemnarea traducerei germane de Elberfeld înseamnă „cel îndepărtat“) îl rezervăm pe mai târziu. Ziua ispășirei a preumbrit prețul de răscumpărare și jertfa pentru păcat.

Preumbrirea

Țapul Domnului din această icoană a preumbrit pe unșii lui Dumnezeu, pe o astfel de clasă, care în decursul vârstei creștine se socotește de corpul lui Christos. Această clasă a fost preumbrită și de fii lui Aaron, preoții inferiori. Tot uleiul ungerii a fost turnat pe capul lui Aaron, și s'a scurs pe hainele lui dealungul, ceiace a preumbrit că preoții inferiori prin căpetenia lor Isus Christos se împărtășesc de ungere. — Psalm 133.

Junghierea Țapului Domnului, și ducerea sângelui lui în Sfânta sfintelor a preumbrit moartea de sacrificiu al acelei clase de oameni, care va constitui corpul lui Christos; precum și faptul, că la sfârșitul vârstei preumbrită prin ziua ispășirei, Domnul din nou va prezenta sângele Său ca jertfă de ispășire pentru păcat, în care se va cuprinde și biserica ca o parte a Christosului.

Realitatea

În decursul vârstei creștine, preumbrită prin ziua de dispășire a Evreilor, mulți bărbați și femei s'au consacrat să facă voia lui Iehova. Aceasta au făcut-o din credință în El, și în Isus Christos, care prin sângele Lui ne-a răscumpărat. După ce Iehova a primit consacrarea lor au ajuns într'o situație de pace cu Dumnezeu, ce înseamnă starea de îndreptățire preumbrită prin curte.

Aceștia devenind îndreptățiți (curățiți) au primit drept de viață omenească, care viață Dumne-

zeu a primit-o imediat cași o parte a jertfei Fiului Său Isus Christos. Unii ca aceștia în acest timp devin membre ale corpului Christosului născuți de spiritul sfânt, și sunt prezentați din partea Marelui Preot, Christos ca o parte a jertfei Sale. Când consacrarea membrilor corpului se termină, atunci Isus Christos marele arhiereu din nou va prezenta valoarea jertfei Sale, cași jertfa de ispășire adusă pentru popor.

Jertfirea taurului s'a făcut în interesul lui Aaron și a casei lui. (III Moise 16 : 11) În realitate, sacrificiul de sânge a Mântuitorul în interesul acelorora a fost prezentat când s'a suit în cer, care în decursul vârstei creștine sunt concepuți la natura dumnezeiască. Țapul a fost jertfit în interesul poporului. (III Moise 16 : 15) La sfârșitul vârstei de sacrificiu, sângele Domnului Isus Christos va fi prezentat ca jertfă pentru popor. Se vede deci, că prețul de răscumpărare a fost preumbrat în curte, iar jertfa ispășirii în Sfânta sfintelor.

Cortul întrunirii a constituit o parte al legământului legii, care a fost introdus cu solemnitate la muntele Sinai. „Legământul dintâi avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un locaș pământesc de închinare. În adevăr s'a făcut un cort, în partea dinainte numită „Locul sfânt“ (Sfânta) era sfeșnicul, masa și pâinile pentru punerea înaintea Domnului; după perdeaua a doua se afla partea cortului, care se chemă „Locul prea sfânt.“ (Sfânta sfintelor) Ea cuprindea un altar de aur pentru tămâie, și chivotul legământului ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înflorișe, și heruvimii slavei, cari acopereau capacul ispășirii cu umbra lor. Nu este loc să vorbim acum cu deamănuntul despre aceste lucruri. Și după ce au fost întocmite astfel lucrurile aceste, preoții cari fac

slujba, întră întotdeauna în partea dintâi a cortului.“ — Evrei 9 : 1—6.

Darea de seamă de aici zice, că preotul a intrat „totdeauna“ adeca zilnic în Sfânta, să facă slujba. Această slujbă se compunea din aducerea jertfelor de dimineața și seara, dar nu era în legătură cu jertfa din ziua ispășirei. — IV Moise 28 : 3—4.

Sfânta sfintelor a constituit aceia încăpare a cortului în care au stropit cu sângele taurului în ziua ispășirei. Aceasta a preumbrit jertfa mare a Domnului nostru cum va fi prezentată în cer. Când Isus Christos a petrecut pe pământ, viața Sa a depus-o ca pe o jertfă desăvârșită. În urmă s'a ridicat la cer și jertfa Sa a depus-o în cer ca jertfă de ispășire, dupăcum citim :

„Dar în partea a doua întră numai marele preot, odată pe an și nu fără să ducă acolo sânge pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele norodului. Prin aceasta duhul sfânt arăta că drumul care dă în Locul prea sfânt nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâi. Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe, cari nu pot duce pe cel ce se închină lui Dumnezeu în felul acesta la desăvârșirea cerută de cugetul lui. Ele nu sunt decât niște porunci pământești, date, ca toate cele privitoare la mâncări, beuturi și felurite spălături, numai până la o vreme de îndreptare. Dar Christos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mână omanească, adecă nu este din zidirea aceasta.“ — Evrei 9 : 7—11.

Apostolul spune pe mai departe, că sângele animalelor jertfite în ziua ispășirei a preumbrit sângele jertfit al Mântuitorului și răscumpărarea omenirii. „A intrat odată pentru totdeauna în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței

ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică. Căci dacă sângele țapilor și al taurilor și cenușa unei vaci stropită peste cei întinați li sfintește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Christos, care ca un duh vecinic s'a adus pe sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu." — Evrei 9 : 12—14.

Sângele animalelor junghiate la Sinai au preumbrit prețul de răscumpărare și jertfa de ispășire și au pus baza legământului legii. Sângele Mântuitorului Isus Christos a câștigat prețul de răscumpărare și jertfa de ispășire pentru păcat în interesul omenirii, și a pus baza noului legământ al legii. (Evrei 9 : 15—21) Afară de aceasta apostolul ne lămurește, că pentru răscumpărare era absolută trebuința de sângele Mântuitorului:

„Și după lege aproape totul este curățit cu sânge, și fără vărsare de sânge nu este iertare. Dar deoarece chipurile lucrurilor cari sunt în ceruri au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însuși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât aceasta. Căci Christos n'a intrat într'un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfățișeze acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Și n'a intrat în cer ca să se aducă de mai multeori jertfă pe sine însuși, ca marele preot care intră în fiecare an în Locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al său; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori dela întemeierea lumii, pe când acum la sfârșitul veacurilor s'a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa." — Evrei 9 : 22-26.

Dovada scripturală citată dovedește fără'ndoială, că marele preț de răscumpărare al omenirii îl

formează sângele Domnului Isus, iar jertfa de ispășire în interesul omenirii o formează prezentarea meritului sângelui Său.

Uni vor întreba desigur, că pentru ce sunt atât de mulți oameni, cari se pretind a fi propovăduitorii evangheliei, și cu toate acestea neagă dovezile convingătoare cari mărturisesc pe lângă însemnătatea și valoarea de cumpărare al sângelui lui Isus? La această întrebare Domnul a răspuns de cu vreme, făcând să fie însemnat de martorul Său inspirat: „În norod au fost și proroci mincinoși. Tot așa și între voi vor fi învățători mincinoși cari vor strecura pe furis erezii nimicitoare; și fiindcă se vor lepăda de Domnul, care i-a răscumpărat, vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică“. (II Petru 2 : 1) „Căci s'au strecurat printre noi uni oameni, a căror osândă a fost scrisă de mult, oameni netemători de Dumnezeu, cari schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduesc pe singurul nostru Stăpân pe Domnul Isus Christos.“ — Iuda 4.

Voiește poporul, ca și pe mai departe să fie înșelat de astfel de profeți mincinoși, cari își închipuesc că sunt atât de înțelepți și se mândresc cu predicarea evanghellei, ori dorește să fie condus de Cuvântul curat a lui Dumnezeu, pentru care a sosit timpul să-l înțelegem? Fiecare cititor să decidă el însuși asupra acestei întrebări.

Din cele premergătoare se poate vedea lămurit, că jertfa desăvârșită a Domnului nostru a fost arătată în mod simbolic, a fost preumbrită și a fost adusă și în realitate. Afară de aceasta se arată, că sângele Său vărsat pe Golgota a câștigat prețul de răscumpărare; că a fost prezentat în cer ca jertfă pentru păcat, și ca urmare a deschis Dumnezeu calea vieții pe seama omului și a dat ocazie creațiunii noi să primească coroana vieții.

Creațiunea nouă

Iehova în ziua a șaptea și-a sfârșit lucrarea. „... Că întru aceasta s'a repauzat el de toate lucrările Sale, pe cari Dumnezeu le creă și făcu.“ (I Moise 2 : 2, 3) Această dare de seamă se referă negreșit la lucrarea lui Dumnezeu. Cu creerea pământului Dumnezeu niciodată nu șade în neactivitate. Cu mult timp în urma creerii omului a declarat Isus: „Tatăl Meu până acuma lucrează, și Eu lucrez.“ — Ioan 5 : 17.

Coroana lucrării pământești a lui Dumnezeu o formează omul. Lucrarea lui Dumnezeu a fost desăvârșită. (V Moise 32 : 4) Cu mult mai târziu a venit Isus pe pământ și într'adevăr se putea pune întrebarea: Nu a fost oare Isus creațiunea pământească a lui Dumnezeu, fiindcă venirea Lui este în legătură cu afacerile pământești? Nu, El nu a fost pământesc. El a fost al doilea om desăvârșit pe pământ, dar nu a fost creat așa ca Adam. El, adevăratul Dumnezeu, cu toate drepturile aparținătoare a fost transpus din cer, pe pământ. În mitra Mariei a fost conceput de puterea lui Dumnezeu; așa dupăcum a prezis profetul, că o virgină va concepe un fiu și-l va naște. (Isaia 7 : 14) Isus nu a fost creat, El a fost fiul unul născut al lui Dumnezeu. (Ioan 3 : 16) Scriptura adeseori vorbește despre El, ca de Fiul unul născut al lui Dumnezeu.

Mulți cad în greșala să susțină, că pentru nașterea fiecărui copil, Dumnezeu este răspunzător. Dumnezeu a provăzut pe Adam cu puterea și capacitatea zămislirei, dar când a fost judecat la moarte, și-a pierdut dreptul de viață, în consecință nici nu a putut aduce la viață pe urmașii săi cu drept de viață, ci numai cu o măsură oareșcare

de viață. Isus s'a născut asemenea altor copii, dar s'a născut desăvârșit, deoarece viața sau dreptul Său de existență l'a primit deadreptul dela Iehova. „Omul dintâi fiindcă a fost luat din pământ este pământesc, omul al doilea este din cer.“ — I Corinteni 15 : 47.

Deoarece întreaga omenire se trage dela Adam și s'a născut în urma păcătuirii lui, toți s'au născut în păcate. Avraam, Isaac, Iacob toți au fost nedesăvârșiți. De sub această regulă numai Isus a făcut excepție. El a fost desăvârșit, deoarece dupăcum am amintit, nu a fost conceput de om. Este deci clar, că Dumnezeu și-a sfârșit după creerea lui Adam activitatea Sa în ce privește creerea lucrurilor pământești.

Când Avraam a dus pe munte pe fiul său Isaac, să-l jertfească lui Dumnezeu, așa a vorbit Dumnezeu către dânsul: „În sămânța ta se vor binecuvânta toate neamurile de pe pământ.“ (I Moise 22: 18) Binecuvântările vecinice pentru omenire trebuie să conțină ocazia câștigării vieții vecinice. Deoarece fiul lui Avraam a fost nedesăvârșit, este clar, că nici binecuvântările promise nu puteau rezulta dela dânsul. Chiar și faptul, că Isaac a murit și binecuvântarea nu a fost primită în timpul său, în sine este o dovadă convingătoare, că într-adevăr nu Isaac a fost acela, la care a arătat promisiunea, ci el numai a preumbrit pe acela adevărat, prin care se va aduce jertfa de răscumpărare. „Și Scriptura văzând mai înainte, că din credință îndreptățește Dumnezeu pe neamuri... Iar lui Avraam și urmașului său fură rostite promisiunile, Nu zice: și urmașilor ca de mulți, ci ca de unul: „și urmașului tău“, care este Christos.“ — Galateni 3 : 8, 16.

„Sămâna promisiunii“, prin care va veni binecuvântarea la popoarele de pe pământ, era înveli-

tă în secret. Dumnezeu s'a îngrijit astfel. Descoperirea acestui secret a început la Rusalii, dar și atunci numai aceluia, cari s'au consacrat lui Dumnezeu și Domnului și au fost credincioși. (Coloseni 1 : 26; Efeseni 3 : 4, 9) „Această sămânță a promisiunii“ constituie secretul (taina) lui Dumnezeu. Ea este creațiunea nouă și unealta aceia pe care Iehova a folosit-o spre executarea hotărârii Sale, și pe care va folosi-o spre binecuvântarea tuturor națiunilor de pe pământ.

Creațiunea nouă este „Christosul“. Christosul este o corporatiune constătătoare din mai multe membre. Capul Christosului este Isus Christos, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Christosul complet, îl vor forma astfel de indivizi, care au fost aleși dintre oameni, au fost îndreptățiți, născuți prin spiritul lui Iehova de fii ai Săi și s'au dovedit de credincioși până la moarte. (Efeseni 1 : 22, 23) „Și El însuși este capul corpului, al bisericii; El este început, întâi născut dintre morți, ca să se facă dânsul în toate cel dintâi. Pentru că într'ânsul a binevoit Dumnezeu să locuiască toată plinătatea.“ — Coloseni 1 : 18, 19.

Creatura nouă este o realitate chiar și în timpul acela cât petrece pe pământ, și nu este numai un lucru închipuit sau presupus. Creațiunea nouă nu o formează toți aceia, cari se susțin a fi creștini, ci numai aceia, cari prin Christos au fost primiți în familia lui Dumnezeu.“ Deci dacă este cineva în Christos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s'au făcut noi.“ — II Corinteni 5 : 17.

Christosul este ilustrat printr'un corp omnesc, și este vorbă despre un corp unitar compus din cap și membrele Lui. „Căci dupăcum corpul este unul și are mai multe membre, dar toate membrele corpului, deși multe fiind, un corp sunt,

așa este și Christos.... Căci și corpul nu este un singur membru, ci mai multe." (I Corinteni 12 : 12, 14) Expresiunile: „Christos“ și „creațiune nouă“, înseamnă unul și același lucru.

Christos înseamnă pe unsul lui Dumnezeu. Turnarea uleiului pe capul lui Aaron, în mod simbolic exprimă următoarele: „Acesta pentru aceia a fost ales și uns, ca să servească pe Dumnezeu în calitate de preot.“ Aceasta a ilustrat ungerea lui Isus Christos. El a fost uns de Dumnezeu, deci Isus Christos este unsul lui Dumnezeu, uns și numit fiind de Mare Preot în serviciul lui Dumnezeu. (I Corinteni 12 : 13; Efeseni 1 : 27) „Iar Fiului i-a zis: Scaunul Tău de domnie Dumnezeule este vecinic, toiagul domniei tale este un toiag de dreptate. Tu ai iubit sfințenia vieții și ai urit negliuirea, deaceia Dumnezeule, Dumnezeu te-a uns cu un untdelemn de bucurie, cu mult mai pe sus decât pe tovarășii Tăi.“ — Evrei 1 : 8, 9; Psalm 45 : 7—8.

Christos, „sămânța promisiunii“ sau „sămânța lui Avraam“ este canalul oficios prin care trebuie să se reverse binecuvântările la toate națiunile de pe pământ. (Galateni 3 : 27—29; 14 : 28; Evrei 6 : 17; II Petru 3 : 13) După ce identitatea „sămânței promise a lui Avraam“ am stabilit-o cu desăvârșire în Christos, sau corporațiunea Christosului, se vede deci clar, că Dumnezeu amână binecuvântarea popoarelor de pe pământ, până la alegera, desvoltarea și terminarea „sămânței“, iar această „sămânță“ constituie creațiunea nouă a lui Dumnezeu.

Sectele și confesiunile au învățat, că numai raiul este locul mântuirii, și că nimeni nu poate fi mântuit, care nu aparține uni secte ori confesiuni, și în acest caz după ce moare ajunge în cer. Au făcut pe oameni să creadă, că Dumnezeu se

luptă încontinuu ca să ducă pe oameni în cer. Pentru această rătăcire Satan este de vină. Prin aceasta Satan a dorit să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu, și ca să-i orbească față de îngrijirea lui Dumnezeu în ce privește răscumpărarea și binecuvântarea omenirii. Lui Satan i-a succes până acum să orbească omenirea, dar acum a sosit timpul hotărîtor, deoarece a sosit timpul lui Dumnezeu, ca să comunice poporului adevărul Său.

Fără 'ndoială a sosit timpul ca să înțeleagă poporul, că taina lui Dumnezeu, Christosul formează „sămînta promisă“ și că prin El trebuie să se împărtășească în binecuvântări. Drumul lui Dumnezeu ce conduce la viață pe seama omenirii, îl formează Christosul. (Ioan 14 : 6; Romani 5 : 18; 6 : 23) Inșă poporul înainte de primirea acestor binecuvântări trebuie să aibă ceva cunoștință. La timpul hotărît, Dumnezeu pe toți dorește să-i aducă la cunoștința adevărului, și dupăcum se vede acest timp a sosit. Poporul poate acum să-și ieie curaj și poate să studieze hotărîrile lui Dumnezeu în speranța, că în ea va găsi calea care duce la viața vecinică și la binecuvântările fără sfârșit. Aceasta nu se atribue faptului că oamenii acum ar fi mai înțelepți decât în trecut, ci pentru că a sosit timpul stabilit de Dumnezeu când se poate înțelege. — I Timotei 2 : 3—6.

Capul

Isus, omul desăvârșit s'a consacrat lui Dumnezeu. Consacrarea înseamnă o învoire de a face voia lui Dumnezeu. Așa a zis: „Iată că vin! — în sulul cărții este scris despre Mine — vreau să fac voia Ta Dumnezeule!“ (Psalm 40 : 8, 9; Evrei 10 : 7) Aceasta a făcut-o atunci când a venit la Iordan și s'a botezat în apă. Botezul Său a reprezentat în mod simbolic moartea Sa omenească, ca

să poată fi Mântuitorul omenirii. (Romani 6 : 3—4) De când s'a născut ca copil, până la clipa consacrării Sale a fost om; nici mai mult, nici mai puțin. Om desăvârșit.

După botezul Său în apă, Isus a fost născut spre natura dumnezeiască. Și Dumnezeu l'a uns cu spiritul sfânt. (Matei 3 : 13—17) Cu aceasta ocazie a devenit Isus Christosul, unsul lui Dumnezeu. „Știți cum Dumnezeu a uns cu duhul sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret . . .” (Fapte 10 : 38) Creațiunea nouă atunci a luat început, și Isus Christos atunci a devenit capul acelei creațiuni noi, care formează corpul Său. (Coloseni 1 : 18) Ungerea Sa a cuprins în sine și încredințarea lui Dumnezeu de a îndeplini o lucrare anumită. (Isaia 61 : 1, 2) După ce Isus a fost uns, a început să înțeleagă relația Sa față de Dumnezeu și lucrarea ce trebuie să facă. — Luca 4 : 16—21.

După botezul Său în timpul ungerii Sale, Isus a fost numit și primit ca preot al lui Dumnezeu. El este „Preot după ordinul lui Melchisedec.” (Evrei 5 : 3—6; Psalm 110 : 4) Ca om s'a născut din seminția lui Iuda și se știe, că nici o dispozițiune nu era, că s'ar putea alege preot din această seminție. El în calitate de creatură nouă a semănat cu preoția lui Melchisedec. (Evrei 7 : 1—22) În această calitate de preot, a fost întotdeauna servul și executorul onorat al lui Dumnezeu și acela va și rămânea. Ca mare preot s'a jertfit pe sine ca om; ca să câștige prețul de răscumpărare, și acest preț de răscumpărare El l'a și câștigat.

Isus Christos a murit pe cruce și astfel a devenit prețul de răscumpărare a omenirii întregi. (I Timotei 2 : 5, 6; Evrei 2 : 9) L-au omorât trupește, dar ca spirit a înviat din morți. (I Petru 3 : 18) El a fost cel dintâi, care a înviat din morți. (I Corinteni 15 : 1—20) După promisiunea lui

Dumnezeu, El a fost înzestrat cu nemurire, după-cum i-a promis aceasta Dumnezeu, și acuma trăește în veci. — Ioan 5 : 26; Apocalips 1 : 18.

Fiind Isus Christos preotul uns al lui Dumnezeu, ca să servească în această calitate denumită, așa a vorbit: „Eu nu pot face nimic dela Mine însumi . . . pentrucă nu caut să fac voia Mea, ci a Tatălui, care m'a trimis.“ (Ioan 5 : 30) Incepând dela ungerea Sa, orice lucrare și orice judecată ce se referă la mântuirea omenirii, i-a fost încredințată. (Ioan 5 : 22) Când a zis: „Nu am venit ca să caut voia Mea“, aceasta nu înseamnă, că Iehova l-a silit la supunere, ci trebuie să înțelegem, că El cu tot devotamentul și fără rezerve a ținut la Părintele, și afară de aceasta nici nu a voit dar nici nu a putut face, numai aceia ce a fost în armonie cu voința lui Dumnezeu.

Isus Christos a fost înviat din morți ca un mare preot de ordinul lui Melchisedec, s'a suit în cer și s'a prezentat în fața lui Iehova prezentându-i valoarea vieții sale omenești ca jertfă de ispășire. (Evrei 9 : 24—26) Jertfa lui a fost acceptabilă din partea lui Iehova, și Dumnezeu a și primit-o. Primirea ei a exprimit-o la Rusalii, prin revărsarea spiritului sfânt asupra apostolilor. (Fapte 2:1—4) Astfel a deschis Iehova Dumnezeu prin scumpul Său Isus Christos calea ce duce la viață și nemurire. — II Timotei 1 : 10.

Scriptura astfel stabilește faptul, că Logos, Isus și Christos Isus este una și aceeași persoană. Faptul că nu a murit cu ocazia venirii Lui pe pământ, ci numai că viața Lui a fost transpusă de pe faza cerească pe cea pământească, o dovedește declarația următoare: „Înainte de Avraam, Eu am fost.“ (Ioan 8 : 58) Această declarație arată continuitatea existenței. Moartea înseamnă încetarea existenței. Deci declarația Domnului Isus astfel

trebuie să o înțelegem, că dela începutul creațiunii și până la data acestei declarații, El a trăit neconținut și a avut drept de viață. Ca om el a murit pe cruce și ca om tot mort trebuie să rămână pe vecie, însă dreptul Său de viață omenească îl jertfește pentru viața lumii. Aceasta o dovedește declarația Sa: „Putere am ca să o pun și putere am ca iarăș să o iau. *Această poruncă am primit-o dela Tatăl Meu.“ — Ioan 10 : 18; 6 : 51.

Membrele corpului său

Hotărîrea lui Iehova numai Isus Christos poate s'o împlinească. El însuși a câștigat prețul de răscumpărare. Cu toate acestea, Iehova Dumnezeu a văzut de bine în manifestarea iubirii Sale, ca să aleagă și pe alții, pe cari să-i facă membre în corpul lui Christos. În scopul acesta nu a ales îngeri, ci bărbați și femei cu o credință ca a lui Avraam. (Evrei 2 : 16, 17) Pentru aceia a vizitat Dumnezeu popoarele, ca să-și aleagă un popor pentru numele Său. (Fapte 15 : 14) Din partea lui Dumnezeu numai prin Isus Christos pot ei fi primiți. Dumnezeu nu a stabilit dinainte persoanele cari vor forma Christosul, ci numai atâta a rânduit dinainte, că pentru compunerea acestui corp să se aleagă dintre oameni o mulțime oareșcare. Despre aceasta citim:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări sufletești în locurile cerești în Christos. În El Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, dupăce în dragostea Lui ne-a rânduit mai dinainte să fim copii ai Lui, înfiați prin Îsus Christos după hotărîrea voiei Sale. Și aceasta spre lauda arătării slavei harului Său, pre care ni l'a dat în prea iubitul Lui. În el avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păca-

telor, după bogățiile harului Său. Harul acesta Dumnezeu l'a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere, căci a binevoit să descopere taina voei Sale." — Efeseni 1 : 3—9.

Preumbrit

Izrael era poporul ales a lui Dumnezeu. Nu acest popor a fost creațiunea nouă, căci numai a preumbrit pe creațiunea nouă, care este poporul lui Dumnezeu ales și deosebit pentru un scop anumit. Izraelul trupesc a fost o icoană formată de Dumnezeu, și a preumbrit răscumpărarea, adică pe Izraelul spiritual, pe creațiunea nouă. Iacob, numele căruia a fost schimbat în Izrael, a format începutul Izraelului trupesc. Urmașii lui Iacob au ajuns în favoarea lui Dumnezeu în urma condițiilor legământului încheiat la muntele Sinai. Creațiunea nouă constituie pe Izraelul spiritual, și a fost adusă în existență în urma altui legământ.

Izraeliții prin mijlocirea lui Moise au făcut legământ cu Dumnezeu. Cum arată condițiunile legământului, ei s'au obligat să facă voia lui Dumnezeu și să i se supună. Legământul încheiat la muntele Sinai a servit de învățător, ca să păzească și să conducă pe cei ascultători, până va sosi timpul stabilit a lui Dumnezeu pentru aducerea în existență a creațiunii noi. Națiunea ca o corporațiune, a neglijat respectarea condițiilor legământului, și a pierdut tot ceia ce a promis acel legământ. Cu toate acestea o mică rămășiță al acelui popor a primit pe Christos, ca pe Mântuitorul și eliberatorul lor, și acești Evrei din mila lui Dumnezeu au ajuns să fie o parte din creațiunea nouă. — Romani 11 : 5.

Către Izraelul natural a spus Dumnezeu la muntele Sinai: „Acum, dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci

tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le veispune copiilor lui Izrael." II. Moise 19 : 5, 6.

Despre Izraelul spiritual preumbrit prin Izraelul trupesc, adeca despre aceia, cari au primit pe Christos, ca pe Mântuitorul lor, și cari se găesc în Christos, spune Dumnezeu prin martorul Său inspirat: „Dar voi sunteți semintie aleasă, preoție împărătească, neam sfânt." (I Petru 2 : 9) Aceste texte dovedesc cu hotărîre, că Izraelul trupesc a fost icoana aceia, prin care Izraelul spiritual sau adevărat a fost prumbrit, și această realitate reprezintă pe creațiunea nouă.

Cum s'a format

Creațiunea nouă sau Izraelul spiritual își trage origina din hotărîrile unui legământ și tot în acelaș mod se și termină. Capul acesteia, Isus, la Iordan a încheiat legământ cu Iehova pentru îndeplinirea voinței Părintelui Său. Prin acest legământ Isus a fost obligat, să se jertfească pe sine ca om. Nu avem dovadă, că el ar fi știut atunci când a încheiat legământul, că are să moară. După ce mintea lui a fost luminată de spiritul sfânt, a petrecut în pustiu printre munți patruzeci de zile și tot atâtea nopți unde a studiat Cuvântul lui Dumnezeu și a comunicat cu Dumnezeu, în timp ce mintea Lui a fost luminată de spiritul lui Dumnezeu. Atunci s'au lămurit înaintea Lui toate și legământul Său l'a executat înțelept și cu credincioșie.

Membrele corpului Său trebuie să parcurgă acelaș drum ca El. (I Petru 2 : 21) Cîneva dacă va deveni creatură nouă, numai pe baza legământului de sacrificiu poate să ajungă aici, (Psalm 50 : 5) Prin faptul că învățăceii Domnului Isus au crezut că El este Messia și au devenit urmașii Săi, s'au învoit să facă voința lui Dumnezeu. Le-

gământul înseamnă o învoire solemnă pentru îndeplinirea sau neîndeplinirea anumitor lucruri. Din partea învățăcelilor, legământul a început în clipa când au recunoscut că Isus este Messia. Acest fapt a semnalat consacrarea lor. Ei nu puteau fi curățiți sau îndreptățiți atât timp, până când răscumpărarea nu a fost prezentată în cer și nu a fost primită de Părintele ceresc. Primirea a fost semnalată la Rusalii și învățăceii atunci au fost îndreptățiți și născuți de spiritul sfânt.

Creațiunea nouă este o grupă aleasă dintre oameni și adusă în familia lui Dumnezeu prin Christos. Procedura lui Dumnezeu în cursul alegerii și înființării creațiunii noi este de prima importanță. El arată în Cuvântul Său cum alege și desvoltă pe fiecare membru al ei. Înțelegând aceasta, să înțelegem și aceia, cum poate cineva să fie un adevărat creștin.

Fiindcă omenirea s'a născut în păcat și nici un păcătos nu poate să se apropie de Dumnezeu, ce să facă atunci un păcătos, ca să poată fi creștin și astfel un membru al creațiunii noi? Sfânta Scriptură spune, că viața este darul lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Christos; este clar, că în primul rând trebuie să se cunoască acest dar, și să se știe cum să poate primi. Omul mai întâi trebuie să învețe — și anume dela o altă persoană, sau prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. — să-și recunoască situația sa păcătoasă, că are lipsă de ajutor și că el nu se poate ajuta pe sine. După ce vede că omenirea umblă pe calea nedreptății, trebuie să se nizuiască spre adevăr. El ia la cunoștință, că Iehova este Dumnezeu și crede în El. Iși bazează credința în Dumnezeu, pentru că fără de aceasta nu poate să fie plăcut nimenea înaintea lui Dumnezeu. (Evrei 11 : 6) În urmă ajunge la cunoștința, că Isus Christos, Fiul iubit

al lui Dumnezeu și-a dat viața pentru mântuirea omenirii.

Temerea lui de Dumnezeu formează începutul înțelepciunii sale. (Psalm 111 : 10) Aceasta înseamnă că acum începe să-și aplice cunoștința ce o are în armonie cu voința lui Dumnezeu, și aceasta o face atunci, când este pătruns de stimă față de Dumnezeu. Despre Isus dorește să știe mai mult, și voieste să știe și aceia, pentru ce a murit și a înviat din morți. Prin aceasta cunoștință și dorință Dumnezeu atrage pe acesta la Isus Christos. Aceasta este în armonie cu următoarea declarație a Domnului: „Nimeni nu poate veni la mine, dacă nu este atras de Părintele, care m'a trimis pe Mine.” (Ioan 6 : 44) Din aceasta vedem, că cerința cea mai importantă de a deveni creștin este dorința dreaptă, sinceră de a veni în armonie cu Creatorul.

Este înțelept să credem, că pe un astfel de om Dumnezeu îl aduce între astfel de împrejurări, cari îi întorc atenția asupra lui Isus, astfel atrage pe individul acesta la Isus. Aceasta o dovedește cazul căpitanului roman Cornelius. El nu a avut cunoștință despre mântuirea prin Isus Christos, dar a crezut în Dumnezeu și i-a dat cinstea cuviincioasă. Serios și cinstit a dorit să vină în armonie cu Dumnezeu. S'a închinat lui Dumnezeu, și Dumnezeu, a avut grijă de dânsul. (Fapte 10 : 1—48) La timpul anumit Dumnezeu l'a făcut să cunoască calea vieții, întrucât a trimis la dânsul pe Petru, ca să-i comunice aceasta.

Așa se întâmplă adeseori, că acela care dorește cu inimă sinceră să cunoască pe Domnul, primește dela cineva o carte, sau cineva îl încunoștințează de îngrijirea miloasă a lui Dumnezeu. Cine cu inimă bună și cinstită primește această știre, învață, că drumul lui Dumnezeu, prin Isus

Christos conduce înapoi la armonia cu Creatorul și la câștigarea viații vecinice. Domnul Isus Christos dovedește următoarele: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimenea nu poate veni la Tatăl, numai prin Mine. — Ioan 14 : 6.

Respectivul până la această dată a umblat pe drumul păcatului. Minteia lui și-a învărtit-o la lucrurile egoiste. Intrucât dorește viața și caută drumul vieții, simte căința. Căința (pocăința) înseamnă schimbarea felului de a cugeta. În posesiunea cunoștinței ce a primit, își schimbă părerea și dorește să cunoască calea lui Dumnezeu ce duce la viață. Starea inimii acestui cercetător este preocupată de următoarea declarație a Mântuitorului: „Dacă voiește cineva să vie după mine, să se lapede de sine și să-și ia crucea sa și să-mi urmeze.“ — Matei 16 : 24.

Consacrare

Ascultarea de chemarea sus menționată a Domnului Isus Christos înseamnă consacrare. Cine se consacrează lui Dumnezeu, acela prin acest fapt se învoește, ca să facă voia lui Dumnezeu. Cine recunoaște că este păcătos și crede, că Isus Christos este răscumpărătorul său, și că Isus Christos este calea ce duce la armonia cu Dumnezeu și conduce înapoi la viața pierdută; după natura lucrului, dacă nici nu cu cuvintele aceste, dar aproximativ așa zice: „M'am hotărît că voi face voința lui Dumnezeu“, și în mintea sa, ori chiar și în cuvinte astfel vorbește către Dumnezeu cu solemnitate și pietate: „Cred în tine și în Cuvântul Tău și în sângele scump al Mântuitorului și cu plăcere doresc să fac voia Ta.“ Aceasta înseamnă negare de sine și consacrare, și fiindcă prin aceasta se învoește cu hotărîre să facă voia lui Dumnezeu, înseamnă că și-a asumat partea ce-l privește din condițiunile legământului încheiat cu Dumnezeu.

Mai potrivit zis, un astfel de om este convertit. Starea convertirii (pocăinței) înseamnă schimbarea purtării. Purtarea atuncia și-o schimbă cineva, dacă abzice de căutarea lucrurilor egoiste și se hotărăște să urmeze pe Domnul Isus Christos, ceiace și face. Domnul Isus stă bun pentru un astfel de om, care să consacră astfel, deoarece și-a exprimat credința, și ca chezaș sau avocat îl conduce pe el în fața lui Dumnezeu.

Indreptățire

Omul este încă tot nedesăvârșit, și Dumnezeu nu poate primi nici un lucru nedesăvârșit. Dumnezeu însă poate să îndreptățească (justifice) pe unul ca acesta. Indreptățirea înseamnă legitimare (justificare) în fața lui Dumnezeu. Procedura îndreptățirii cu drept cuvânt se poate numi de acțiunea judecătorească a lui Dumnezeu, deoarece decide asupra dânsului, că este el drept înaintea ochilor Lui și este împăcat cu El. Trei pași sunt de mare importanță în viața omului care caută pe Dumnezeu: 1) Credința în Dumnezeu și în jertfa Mântuitorului Isus Christos; 2) asumarea sângelui Domnului Isus Christos, care folsește viața Sa în interesul acestui om; și 3) sentința judecătorească a lui Dumnezeu prin care îndreptățește pe om. Omul dorește după viață și caută drumul ce duce la viață, și știe, că acel drum prin Isus Christos conduce înapoi la Dumnezeu. Credința înseamnă cunoștința lucrurilor amintite și încrederea sau bazarea pe această cunoștință câștigată din cuvântul lui Dumnezeu.

Avraam a crezut în Dumnezeu și credința lui i-a fost socotită dreptate. Aceasta n'a fost însemnat numai pentru plăcerea lui Avraam, „ci și pentru noi căroră are să ni se socotească cari credem în Acela care a înviat dintre morți pe Isus Domnul nostru.“ (Romani 4 : 20—25) Calea vieții nu

a fost deschisă pentru Avraam, pentrucă sângele Domnului Isus încă nu era vărsat ca preț de răscumpărare, și nici nu a fost prezentat ca jertfă de ispășire. Baza îndreptățirii o formează sângele Său. Acela, care crede aceasta și dovedește aceasta credință a sa, se consacrează lui Dumnezeu, întrucât se declară de gata să facă voia Lui, deci credința lui în sângele lui Christos astfel și-o exprimă. Dumnezeu după aceasta îl îndreptățește.

Să băgăm bine de seamă cum arată Scriptura aceste trei lucruri importante: Credință, sângele Domnului Isus, și sentința lui Dumnezeu.“ Deci îndreptățiți fiind noi prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Christos.“ (Romani 5 : 1) Deci îndreptățiți fiind acum în sângele Lui, mult mai ușor vom fi scăpați prin El de mânia lui Dumnezeu.“ (Romani 5 : 9) „Dumnezeu este îndreptățitor.“ — Romani 8 : 33.

Din îndreptățire (justificare) rezultă dreptul de viață, deoarece fiecare ființă dreaptă este înzestrată cu acest drept. Acel om, care a fost astfel îndreptățit, prin credința lui dovedită cu consacrarea sa, a câștigat dreptul de viață (existență) omenească. Pentru ce a îndreptățit oare Dumnezeu pe om? Oare pentru aceia a făcut, ca respectivul să trăiască în veci pe pământ ca om? Dumnezeu aceia voește, ca toți aceia, cari au fost îndreptățiți în cursul vârstei creștine sau de sacrificiu (preumbrită prin ziua ispășirii), să devină o parte a jertfei Fiului Său. În vârsta aceasta, îndreptățirea numai în acest scop se întâmplă. Pe cel consacrat Dumnezeu îl primește și îl îndreptățește și prin aceasta are loc încheierea legământului între Dumnezeu și individul respectiv, prin Isus Christos. Acest legământ este legământul de sacrificiu. (Psalm 50 : 5) Când omul se declară gata să facă voia lui Dumnezeu, și Dumnezeu primește

hotărîrea lui și voiește, ca respectivul să moară ca o parte a jertfei Domnului Isus, încheierea legământului de sacrificiu a avut loc.

Să ne aducem aminte ce s'a întîmplat în cortul întrunirii, când au adus doi țapi în curte înaintea intrării în cort. Curtea în mod simbolic a reprezentat starea îndreptățită. Cei doi țapi reprezintă pe toți aceia, cari au fost îndreptățiți în decursul vârstei creștine, prin credința în sângele Mântuitorului. S'a făcut tragere la sorți și unul a căzut asupra țapului Domnului. Aceasta arată, că Dumnezeu nu procedează cu silnicie, ci pe acela care astfel a fost înreptățit, care a primit chemarea, îl împărtășește de privilegiul să îndeplinească partea sa de legământ. Țapul Domnului (Iehova) în icoană, închipuește pe acela, care va îndeplini legământul. Jertfirea țapului a preumbrit aceia că respectivul va face parte din jertfa Domnului Isus Christos.

Dar din aceasta se ivește următoarea întrebare: Ce jertfește omul? Răspunsul este următorul: Individul își jertfește dreptul său de viață omenească. Dela cine a primit acest drept de viață, când el s'a născut în păcat? Aceasta la primit dela Dumnezeu, pentru că Dumnezeu l'a îndreptățit. Jertfirea lui o închipuește tăierea țapului Domnului în curte. Procedura jertferei a fost îndeplinită de marele preot, ceiace arată, că în antitip, pe cel înreptățit Preotul Mare Isus Christos îl prezintă, ca și fiind o parte a jertfei Sale. Deci omul singur nu jertfește nimic, ci Marele Preot îl jertfește, el numai că se învoește la aceasta, atunci când cu ocazia consacrării sale s'a declarat de gata să facă voia lui Dumnezeu.

Chemarea creațiunii noi

Despre creațiunea nouă citim: „Căci fără de părere de rău sunt darurile și chemarea lui Dum-

nezeu." (Romani 11 : 29) Darul lui Dumnezeu este viața, și acelaia, pe care îl îndreptățește îi dă viață. Chemarea ce vine dela Dumnezeu înseamnă o invitație la o funcție sau treaptă mai înaltă. Deci cel chemat trebuie să trăiască pe o treaptă spirituală, ori altcum nu poate rămânea în viață. Dupăcum declară apostolul această chemare este inviolabilă, adeca nu va fi schimbată. Intrebarea este acuma, că ce este Chemarea? Se poate oare spune că Dumnezeu chiamă pe toți oamenii fără deosebire în cer? Răspunsul: Nu! Dumnezeu numai pe aceia îi chiamă pe cari i-a îndreptătit (i-a declarat de drepti, curați), iar îndreptățirea se face numai în acel scop, ca să poată fi o parte a jertfei Fiului Său.

Creațiunea nouă a fost rânduită de Dumnezeu dinainte, nu membrele singuratice, ci clasa întreagă. „Iar pe cari i-a rânduit mai dinainte, i-a chemat, și pe aceia pe cari i-a chemat, i-a și îndreptătit." (Romani 8 : 30) Aceasta dovedește, că cei îndreptățiți sunt și chemați, și că nimenea nu este chemat pânăce nu este îndreptătit, fiindcă nici pe un păcătos nu-l chiamă Dumnezeu la o slujbă glorioasă împreună cu Fiul Său. La ce sunt chemați cei îndreptățiți? Răspunsul: Ei au fost împărtașiți de chemarea în cer. (Evrei 3 : 1) Dumnezeu i-a împărtașit de această chemare sfântă, dupăcum citim: „Care ne-a mântuit și ne-a chemat cu chemare sfântă, nu după lucrurile noastre, ci după a Sa găsimire cu cale și după darul Lui ce ne-a fost dat nouă prin Isus Christos înainte din veacuri vecinice." — II Timotei 1 : 9.

Despre acest text nu se poate spune, că ar însemna, că chemarea s'a rostit înainte de începutul lumii, ci dimpotrivă înseamnă, că Dumnezeu a hotărât încă înainte de începutul lumii, că va forma și va chema o astfel de corporațiune. Dovada

apostolului stabilește, că am fost mântuiți și numai după aceia am fost chemați cu chemare sfântă. Apostolul și despre sine așa vorbește: „Pavel chemat la slujba de apostol al lui Isus Christos prin voia lui Dumnezeu... dupăcum mărturisirea lui Christos fu întărită în voi.“ (I Corinteni 1 : 1, 6) Aceștia s'au împărtășit de chemarea cerească. (Efeseni 4 : 1) Toți au fost chemați la o singură speranță, la speranța învierii împreună cu Christos și la răsplata chemării de sus în Isus Christos. — Filipeni 3 : 11, 14.

Din aceste texte se vede clar, că creațiunea nouă s'a împărtășit de chemare, și îndreptățirea numai pentru aceia să dă, ca îndreptățiți să poată deveni o parte a jertfei. Prin urmare îndreptățirea și nașterea de spirit ce are loc în acelaș timp formează chemarea ca membru în corpul Christosului. Dumnezeu pentru aceia îndreptățește pe cel consacrat, ca să poată primi jertfa, și să-l poată naște spiritual. Chemarea are loc în timpul îndreptățirii și a nașterii spirituale.

Să ne adecum aminte, că marele preot a luat pe țapul lui Iehova, l'a dus în Sfânta sfintelor, așa cum a facut și cu sângele taurului. Moartea țapului lui Iehova a preumbrit jertfirea vieții omești, ce se atribuie aceluia, care este îndreptățit din partea lui Dumnezeu. Prin aceasta va fi cineva născut în Christos, ca creatură nouă.

Naștere spirituală

Uni au crezut și au învățat, ca creatura nouă în Christos ar fi sămânța dumnezeiască sau nemurirea așezată în om, și că această sămânță atâta vreme vagabondează pe pământ, până când la urmă va fi luată și dusă în cer sau în iad. Această teorie este însă nescripturală, și în consecință nici nu este dreaptă. Cel ce este nemuritor, nici nu poate muri. Dacă părerea amintită ar fi adevă-

rată, atunci dacă cineva devine creatură nouă, mai târziu poate să nege pe Dumnezeu și pe Isus Christos, și cu toate acestea ar putea trăi și pe mai departe. Față de această teorie Scriptura arată, că acela care s'a născut ca creatură nouă în Christos, și prin aceasta a gustat Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările minunate a veacurilor viitoare, și după aceasta neagă pe Domnul, acela moare fără speranța învierii. — Evrei 6 : 4—6; 10 : 26—29,

Alți au învățat, și învață și azi, că nașterea sau venirea în existență a creaturei noi în Christos o ilustrează conceperea, dezvoltarea și nașterea ființelor animalice de pe pământ. Această presupunere asemenea este greșită, deoarece Scriptura nu o sprijinește. Dacă aceasta presupunere ar fi corectă, atunci creatura nouă nicidecum nu s'ar putea trage la răspundere în timpul sarcinei, adică în cursul timpului dela concepere până la nașterea sa, când a ajuns dezvoltarea. Față de aceasta Scriptura arată, că creatura nouă este responsabilă dela început. — Romani 8 : 1—13.

Scriptura învață, că creațiunea nouă se începe și se termină pe baza unei dispozițiuni a legământului. Nașterea creaturei noi o cauzează Iehova, adică legământul joacă rolul de mamă și naște pe creatura nouă. Nașterea, (sau aducerea în existență) Iehova se obligă în legământ s'o împlinească față de cel consacrat. „El de bună voia Lui ne-a născut prin cuvântul adevărului ca să fim oarecum cel dintâi rod al fapturilor Lui.“ (Iacob 1 : 18) Aceasta înseamnă că voința lui Dumnezeu este aceia, ca să se nască de spirit, și aceasta o face adevărul (Cuvântul) Său, prin influența spiritului Său sfânt sau puterea lui nevăzută.

Despre aceasta citim: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce face să sporească viața și

evlavia, prin cunoașterea celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui. Prin această slavă și putere El ne-a dat niște făgăduințe așa de mari și de scumpe, încât vă faceți părtași firii dumnezezești, dupăce ați fugit de stricăciunea, pe care o fac poftele să stăpânească în lume. (II Petru 1 : 3, 4) Apostolul aici vorbește către creațiunea nouă și din explicarea lui reesă, că Dumnezeu prin voința Sa a dat respectivului promisiunile neamăsurat de scumpe pentru natura dumnezeiască, cu condiția, că acela care a devenit creatură nouă, va împlini partea ce cade asupra lui din legământ.

Nașterea înseamnă începutul existenței, și un astfel de individ are spreanța, că va ajunge și împlinirea promisiunii. În ce scop s'a adus în existență creațiunea nouă? Apostolul așa răspunde: „Tatăl care după mare mila Sa ne născu iarăși spre nădejde vie prin învierea lui Isus Christos dintre morți. Spre moștenire neperitoare și fără pată și nevestejită, păstrată în ceruri pentru noi.“ — I Petru 1 : 3, 4.

Aceste citate nicidecum nu ne îndreptățesc să presupunem, că creatura nouă în Christos ar fi numai embrion în mitră, care ar trebui să se desvolte până ce se va naște. Dimpotrivă răspunderea lui începe imediat în clipa aceia când se naște de spiritul lui Dumnezeu, ādeca, de când este chemat la existență ca creatură nouă. Cel ce s'a născut sau a fost adus astfel în existență, va fi așezat în corpul lui Christos, și prin așezarea lui acolo a devenit o parte din acest corp. Apostolul spune: „Pentru că nu primirăți spirit de robie iar spre temere, ci primirăți spirit de înfiere în care strigăm: Abba, Tată!“ — Romani 8 : 15.

Botez în Cel uns

Dacă cineva devine creatură nouă în Christos, dreptul la viața (existența) omenească al aceluia

a încetat. Acest drept l'a avut numai o clipă, adică îndreptățirea lui până la nașterea spirituală (de fiu al lui Dumnezeu), iar aceste două lucruri se întâmplă la acelaș timp. Despre aceasta scrie apostolul: „Sau nu știți că toți aceia cari am fost botezați în Christos Isus, în moartea Lui am fost botezați?” — Romani 6 : 3.

Cum se poate crede aceasta despre o persoană, care este încă pe pământ? Viața înseamnă existență și posesiunea dreptului de existență. Cel consacrat a avut viață omenească, și dreptul de viață omenească numai atât timp l'a avut până-când a fost născut (adus în existență, primit ca fiu al lui Dumnezeu) de spiritul sfânt a lui Dumnezeu, dreptul său de viață omenească a încetat. După ce Iehova l'a primit ca o parte a jertfei Domnului, a avut loc și botezul (întroducerea) în Cel uns. El a fost botezat în moartea Domnului Isus, deoarece și el trebuie să moară o moarte de sacrificiu asemenea Domnului, ca să și poată trăi cu Christos. „Deci înmormântați am fost împreună cu dânsul, prin botezul în moartea Lui, pentruca dupăcum Christos fu sculat dintre morți prin mărirea Tatălui așa și noi să umblăm în înnoire de viață. Căci dacă ne-am făcut împreună părtași în asemănarea morții Lui, vom fi și în aceia a învierii Lui.” — Romani 6 : 4, 5.

Oare acest botez în moartea lui Christos are loc în clipa aceia, când se întâmplă predarea sau consacrarea deplină pentru facerea voiei lui Dumnezeu? Răspunsul este negativ. Consacrarea poate avea loc și cu ceva înainte de îndreptățire. Înainte de îndreptățirea celui consacrat, nu se poate face o parte a jertfei. Cel ce se consacrează, numai dupăce a fost îndreptățit (primit de fiu al lui Dumnezeu, sau născut) se va împărtăși de chemare, (deoarece păcătos nu poate fi chemat) și bote-

zul său în moartea lui Christos are loc după ce respectivul a primit chemarea, și-i urmează; astfel legământul atunci va fi încheiat între Dumnezeu și cel consacrat și tot atunci se împărtășește de ungera spiritului sfânt și se introduce (așează) în Christos. Aceasta se poate vedea clar din cele întâmplate cu învățăceii. Ei cu multă vreme înainte de îndreptățirea (primirea lor de copii ai lui Dumnezeu) s'au consacrat pentru facerea voiei lui Dumnezeu. Consacrarea lor se datează dela timpul, când au primit pe Isus ca Messia și au început să-l urmeze.

Cu ceva mai târziu le-a zis Isus: „Puteți bea paharul pe care-l beau Eu, sau să fiți botezați cu botezul cu care mă botez Eu? Și ei îi ziseră: putem. Iar Isus le zise: paharul pe care îl beau Eu îl veți bea, și cu botezul cu care mă botez Eu veți fi botezați.“ (Marcu 10 : 38, 39) Din aceasta reesă clar, că El a fost botezat în moarte, ce a avut loc în acel timp, când a încheiat legământ cu Dumnezeu și a fost primit, și botezul Său s'a sfârșit cu ocazia morții Sale pe cruce.

Despre botezul Său a zis Isus învățăceilor Săi: „Dar am botez spre a fi botezat, și cât de nelinistit sunt, până când se va fi îndeplinit!“ (Luca 12:50) Din declarația Domnului Isus, că: „cu acel botez cu care am fost Eu botezat veți fi și voi botezați“, asemenea reesă clar, că pe vremea aceia învățăceii Lui încă n'au fost făcuți părtași ai botezului Său. Când au fost ei botezați în moartea Domnului? La aceasta numai așa se poate răspunde, că la Ruslii, când au fost îndreptățiți și s'au împărtășit de ungera spiriului sfânt. Această regulă este valabilă pentru toți aceia, cari s'au botezat în Christos. Botezul lor în Christos atunci are loc, când se îndreptătesc (se îndreaptă și sunt primiți sau născuți de copii lui Dumnezeu, se împărtă-

șesc de chemarea cerească și-i urmează) și se împărtășesc de ungera spiritului sfânt; toate acestea se întâmplă după consacrare.

Această concluzie despre creațiunea nouă o întărește și următoarea declarație a lui Dumnezeu: „Gândiți la cele de sus și nu la cele pământești. Căci ați murit și viața voastră este ascunsă împreună cu Christos în Dumnezeu.” (Coloseni 3 : 2—3) Apostolul dorește să documenteze, că cel născut de spirit, a murit ca om în momentul în care a fost născut ca creatură nouă, și de atunci mintea lui și dreptul său de viață sunt în Christos la Dumnezeu. Și că pentruca cineva să poată fi așezat în Christos, este de neapărată lipsă să se boteze în moartea lui Christos, apostolul prin următoarele clarifică acest fapt: „Căci câți în Christos ați fost botezați, în Christos v'ați îmbrăcat.” — Galateni 3 : 27.

Între încheierea și îndeplinirea legământului este mare deosebire. Legământul de sacrificiu între cel consacrat și Iehova este încheiat în timpul îndreptățirii și nașterii de spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Acest legământ însă nu este împlinit, sau executat. Numai atunci va fi împlinit, dacă respectivul care a devenit creatură nouă, și-a sfârșit calea și a intrat în mărirea Domnului. Când se sfârșește îndeplinirea legământului, atunci are loc și sfârșitul botezului în moartea lui Christos. „Inmormântați fiind în botez împreună cu dânsul, în care sculați ați fost împreună prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care l'a sculat pe El dintre morți” — Coloseni 2 : 12.

Legământul de sacrificiu, care se încheie atunci când omul devine creatură nouă în Christos, cere din partea acestuia să-și îplinească partea lui din legământ. Dumnezeu îplinește cu credințioșie și dreptate partea Lui din legământ, și dacă

creatura nouă asemenea își îndeplinește partea sa cu credincioșie, cu timpul legământul va fi completat sau executat cu desăvârșire.

Creatura nouă din Christos s'a împărtășit de ungera spiritului sfânt. Ungerea înseamnă o împuternicire sau numire în serviciul lui Dumnezeu și întocmirea cuiva în Numele lui Dumnezeu ca reprezententul Său. Aaron preotul mare, a fost uns pentru serviciul de preot. (II Moise 40 : 13) În acest post a fost numit în mod oficial. Ungerea lui Aaron a închinuit ungera Domnului Isus de „Christos“. Isus Christos a fost uns de capul (șeful) creațiunii noi. (Coloseni 1 : 18, 19; Ioan 1 : 32) Dumnezeu a uns pe Isus din Nazaret cu spirit sfânt și cu putere. (Fapte 10 : 38) L'a înălțat mai presus decât orice altă făptură. (Evrei 1 : 9) Numirea Lui de Mare Preot, s'a făcut prin ungere.

Toate membrele corpului se împărtășesc de ungera spiritului sfânt, dar nu în măsura ungerii Domnului Isus. Aceasta o arată ungera lui Aaron. În cazul său, uleiul scump de ungere s'a turnat pe capul său, care s'a scurs pe barbă până la marginile hainelor sale. (Psalm 133 : 2) Fii lui Aaron au purtat pălărie și nu s'au împărtășit direct de ungere, ci numai împrejurarea că au fost subalternii lui Aaron, a făcut să fie socotiți ca o parte a preoției. Acest fapt a preumbrit pe creațiunea nouă. Membrele corpului se împărtășesc de ungere, grație împrejurării, că au fost așezați în corpul Celui uns. Ei se socotesc ca o parte a Christosului, și decând au fost așezați în corp, într'adevăr sunt membre. (Isaia 61 : 1, 2) Dumnezeu a uns pe capul Isus Christos și celelalte membre a corpului sunt unse prin capul Isus Christos.“ — II Corinteni 1 : 21; I Ioan 2 : 20.

Acela, care astfel a fost adus în corpul (corporațiunea) Celui uns, a devenit o creatură nouă

reală, adevărată. Apostolul spune: „Deci dacă cineva este în Christos, este făptură nouă, cele vechi au trecut, iată toate s'au făcut noi.“ (II Corinteni 5 : 17) Nu spune, că acela care astfel a fost uns, se socotește ca creatură nouă (adeca, că numai este socotit de creatură nouă), ci el spune clar și hotărît, că respectivul într'adevăr este creatură nouă.

Din ce se compune creatura nouă? Creatura nouă se compune din mintea, voința, inima și corpul consacrat pe deplin lui Dumnezeu. Mintea este capacitatea ființei, prin care examinează, cumpănește faptele și trage concluzia. Voință este aceia capacitate a ființei, care hotărăște executarea sau neexecutarea anumitor lucruri. Pornirea vine de la inimă. Afară de aceasta inima este centrul simțemintelor. Fără organism nu poate exista nici o ființă. Organismul creaturei, noui, atât timp cât petrece pe pământ, îl formează trupul din carne și sânge.

Ca să putem înțelege mai ușor, fi vom da numele de Ioan ființei, care a devenit creatura nouă pertractată mai sus. Când s'a născut ca om din familia lui Adam era păcătos. Ca om a avut minte, inimă și organism corespunzător felului vieții sale. Aceste însă nu au fost consacrate Domnului. Spiritul sau puterea nevăzută a lui Dumnezeu nu i-a pătruns mintea, și speranța, dorința lui o formau scopurile egoiste. Pe când a devenit creatură nouă în Christos, spiritul sfânt a început să aibă influență asupra dânsului, deoarece voința sa și-a folosit-o spre facerea voiei lui Dumnezeu, și mintea lui pentru cercetarea voinței lui Dumnezeu; pornirea lui a fost dorința să facă numai aceia, ce cere Dumnezeu dela dânsul. Dacă spiritul Domnului ajunge să-l stăpânească, atunci cele vechi au trecut (au încetat) și toate s'au înnoit.

Între creerea omului întâi Adam și începutul existenței creaturei noi, este deosebire. Adam a fost creat din elementele pământului, însă de voința sa. Creațiunea nouă constă din materialul supus al pământului în mâinile lui Dumnezeu, unde omul printr'o predare desăvârșită își folosește puterea voinței sale pentru facerea voinței lui Dumnezeu. Cu ocazia creerii lui Adam mai întâi trupul a fost alcătuit din elementele pământului și după aceea a suflat într'ânsul „suflarea de viață“, și ființa mișcătoare, simțitoare astfel a devenit în existență. Însă în cazul creațiunii noi, procedura este chiar întoarsă. Aici lucrează voința prin consacrare pentru facerea voinței lui Dumnezeu, iar mintea (modul de cugetare) sub influența lui Dumnezeu va fi schimbată.

Mintea sau simțământul însă în cursul acestei proceduri de schimbare trebuie să aibă organism, prin care să poată acționa. Fără organism (trup de orice fel) nimenea (nici o ființă) nu poate trăi. Corpul păcătosului Ioan a fost condus de voința sa egoistă. Acum Ioan, care a devenit creatură nouă, trebuie să aibă un organism corespunzător cercului său. Corpul de carne și sânge a lui Ioan, Dumnezeu numai din punctul de vedere, că Ioan este o creatură nouă consacrată, îl privește de drept. „Și dacă duhul (spiritul) Celui ce a înviat pe Isus din morți, locuște în voi, Cel ce a înviat pe Isus Christos din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, prin spiritul său care locuște în voi.“ — Romani 8 : 11.

Acest text din urmă nu înseamnă, și nici nu exprimă aceia, că creatura nouă se concepe, se desvoaltă și dă semne de viață în asemănarea ființelor pământene, ci aceasta înseamnă, și exprimă aceia, că spiritul lui Dumnezeu ce lucrează în el îndeamnă pe individul ajuns ca creatură nouă

în Christos, împreună cu toate capacitățile sale, să lucreze spre mărirea lui Dumnezeu. Acest text nu exprimă o astfel de trezire la viață, ce se poate observa în cazul ființelor pământene. Cugătarea este aceea, că creatura nouă este servul lui Dumnezeu, și creatura nouă trebuie săși folosească corpul spre mărirea lui Dumnezeu și îl va și folosi în acest scop în măsura spiritului Domnului ce lucrează în el.

Mireasă și mire

Cu ocazia creeri omului, Dumnezeu a hotărît relația dintre bărbat și femeie, dintre mireasă și mire. (I Moise 2 : 18—24) Asemenea legătură există între Isus Christos, mirele și mireasa Lui, membrele corpului Său. (Ioan 3 : 29) Acest lucru îl închipuie cazul, când Avraam a trimis pe servitorul său să aleagă mireasă fiului său Isaac. Înainte ca să-i fie nevastă, a devenit mireasa lui Isaac. Tot asemenea sunt logodite membrele corpului cu Domnul, înainte de a deveni soția (tovarășii) Lui. Logodna se întâmplă în timpul ungerii spiritului sfânt. Despre această logodnă profetul lui Dumnezeu a vorbit înainte. Privind logodna din partea Domnului, este nestrămutată, și aceasta legătură se menține atât timp, până când mireasa rămâne credincioasă.

„Și mi-te voi logodi în etern; da mi-te voi logodi în drept și dreptate, în iubire și îndurări: Da mi-te voi logodi în credință, și vei cunoaște pre Iehova.“ (Osea 2 : 19, 20) Ca să se împărtășească în fine de gloria Lui, ca membrele corpului Domnului, trebuie să fie drepti, iubitori de dreptate, iubitori, miloși și credincioși până la moarte. Aceștia neprihăniți și în bucurii nesfârșite ajung în gloria Sa. Apostolul Pavel vorbește despre aceasta când zice: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v'am logo-

dit cu un singur bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Christos, ca pe o fecioară curată." (II Corinteni 11 : 2) Nunta mirelui cu mireasa va avea loc, când numărul creațiunii noi va fi complet. — Apocalips 19 : 7; 21 : 2.

Sfințenie

În rugăciunea însemnată, pe care Isus a rostit-o cu puțin înainte de răstignirea Lui, a rugat pe Dumnezeu, ca să-l lase să fie laolaltă cu mireasa Sa: „Sfintește-i în adevărul Tău, Cuvântul Tău este adevăr." (Ioan 17 : 17) Este asemenea scris, că Christos a iubit pe biserica Sa și și-a dat viața pentru dânsa, ca s'o sfințească și s'o curățească. (Efesen 5 : 25) „ca s'o sfințească prin cuvânt, dupăce a curățit-o prin curățire cu apă, ca s-o înfățișeze El sieși biserică măreață, neavând pată sau încrețitură sau ceva de felul acestora, ci să fie sfântă și desăvârșită." — Efeseni 5 : 26, 27.

Sfințirea înseamnă curățire. Dumnezeu este sfânt deoarece toate umblările Lui sunt drepte. (Psalm 18 : 31) Isus Christos este sfânt, fiindcă întotdeauna face voia lui Dumnezeu și este în armonie cu El. Membrele creațiunii noi asemenea trebuie să se sfințească în asemănarea capului lor. Dumnezeu prin Isus Christos îi împacă cu sine. (II Corinteni 5 : 18) Toate lucrurile creațiunii le-a făcut Dumnezeu prin Isus Christos. (Coloseni 1 : 16) Când cineva leagă legământ cu Iehova, se învoește, să facă voia lui Dumnezeu. Când a fost primit în corpul Domnului, a fost ales pentru serviciul lui Dumnezeu. Acum dar trebuie să dovedească credincioșie față de Dumnezeu. Diavolul a întors pe Adam și pe toți urmașii lui dela Dumnezeu, dar Dumnezeu dorește să aibă în creațiunea nouă un astfel de popor, care dovedește o alipire și devotament neîmpărțit față de Dumne-

zeu, și de care este departe orice simpatie față de Diavol și organizația sa.

Lumea este organizația Diavolului. Aceasta constă din elementele financiare, politice și religioase. Diavolul a sedus multe milioane de oameni, cari susțineau că sunt creștini, să se alăture organizației sale. El le tălmăci sfințenia într-un înțeles cu totul greșit. Prin reprezentanții săi plățiți, cari predică pentru bani, a sucit cu desăvârșire înțelesul sfințirii și al sfințeniei. Prin învățătura lui stricată pe mulți a convins, că sfințenia înseamnă o înfățișare pe dinafară pioasă și prefăcută, o fățarnicie ce arată pe dinafară o înfățișare solemnă. Din acest punct de vedere poartă mulți niște haine anume, având o înfățișare amarnică și țin niște vorbiri serioase teatrale. Iar alții cu mâinile încrucișate, cu fața pioasă își bat capul, cum ar putea conlucra mai bine cu elementele financiare și politice ale lumii.

Dacă cineva se declară de creștin și tot atunci sprijinește și puterile financiare și politice ale lumii, devine prieten de suflet cu aceștia, are legături de prietenie cu ei, un astfel de individ devine un desfrânat și călcător de legământ. Nici un om cinstit nu ar putea suferi, ca soția sa să aibă legături imorale cu un alt bărbat. Legile arată că acest lucru este desfrânare. Tot asemenea nici Dumnezeu nu suferă, ca vre-un membru al creațiunii noi, să aibă ceva legături cu organizația Diavolului sau cu lumea. Dupăcum bărbatul și femeia trebuie să fie credincioși unul față de altul, tot asemenea credincioșie trebuie să fie și între Christos și mireasa Sa. Isus Christos este credincios fără să se schimbe, și cel ce dorește să rămână creatură nouă, asemenea trebuie să rămână credincios față de El. Despre aceasta citim: „Desfrânaților! Nu știți că pretenia lumii este

vrăjmașă lui Dumnezeu?" Deci cine se va fi hotărît să fie prieten al lumii, să face vrăjmaș lui Dumnezeu." — Iacob 4 : 4.

Orice lucru ce nu este în armonie cu Dumnezeu este nesfânt. Între sfințenie și fărădelege nu există prietenie. „Nimenea nu poate servi la doi domni.“ (Luca 16 : 13) Nimenea nu se poate consacra în parte lui Dumnezeu și în parte organizației lui Satan. Membrele creațiunii noi nu pot nutri simpatie față de organizația Diavolului sau o parte a aceleia.

Membrele creațiunii noi nu pot să facă parte din lume sau din organizația Diavolului. Cu toatăcă membrele creațiunii noi trebuie să trăiască pe această lume, dar nu pot face parte din lume, dupăcum și Isus a petrecut în lume, dar nu a făcut parte din lume. Așa a vorbit către membrele corpului Său: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său, dar pentrucă nu sunteți din lume, ci eu v'am ales Mie din lume, deaceia lumea vă urește.“ — Ioan 15 : 19.

Cel ce devine creștin, poate să creadă un timp oareșcare, că este potrivit din partea lui, ca să umble pe un drum cu lumea în lucrurile cinstite. Dar, ca tot în acelaș timp săși păstreze și sfințenia, aceasta nu o poate face. Trebuie să abzică de orice activitate politică, de reforme pentru îndreptarea lumii și alte lucruri de acest fel, să se consacreze pe sine și toate capacitățile pe cari le are Domnului și să le folosească spre mărirea Domnului. Numai așa poate să fie sfânt. Apostolul Pavel întărește această concluzie, când spune: „Și să nu vă conformați cu lumea aceasta, ci prefaceți-vă prin înnoirea minții voastre, ca să cercați care este voia lui Dumnezeu cea bună și plăcută și desăvârșită.“ — Romani 12 : 2.

Diavolul a condus pe unii la rătăcirea, să creadă, că pietatea ar fi sfințenia. Inșă pietatea pe dinafară este numai o prefăcătorie fățarnică. Omul fățarnic poate să aibă înfățișarea pioasă, poate să vorbească în fața altora cu blândețe și pietate, și poate să se arate sfânt, dar pe Domnul nu-l poate înșela. Dela un creștin de fapt se cer următoarele: Intrucât poate, trebuie să trăiască după cele mai înalte cerințe ale curățaniei morale și ale dreptății și toate capacitățile sale pe care le posedă să le folosească ca un om consacrat pe deplin lui Dumnezeu fără nici o rezervă, spre cinstea și mărirea lui Dumnezeu, și nu trebuie să aibă nici o legătură cu organizația Diavolului. Adevărata stare de inimă a creștinului este exprimată prin următoarele: „Căci mare ești Tu și făcător de minuni, numai Tu ești Dumnezeu. Invață-mă Iehova calea Ta să umblu în adevărul Tău, unește inima mea ca să se teamă de numele Tău.“ „Și du-mă în calea cea eternă.“ — Psalm 86 : 10, 11; 139 : 24.

Cine se roagă în acest chip serios, va cerceta cu sârguință calea lui Dumnezeu, și nu se va conforma căii organizației Diavolului. Calea lumii și în cel mai bun caz este greșită. Plăcerile acestui drum, numai atât timp le-au dorit creștinii, până-când nu au devenit copii lui Dumnezeu. Acum însă nu le este permis să se desfăteze în drumul lumii. „Din ordinele Tale mă cumințesc, de aceia urăsc toată calea minciunei.“ (Psalm 119 : 104) Consimțirea creștinului nu poate fi împărțită între organizația lui Dumnezeu și cea a Diavolului, dacă dorește să umble potrivit.

Creștinul numai așa poate să se sfințească, dacă cugetarea lui este la cele de sus, și nu la cele pământene. (Coloseni 3 : 2) Copilul lui Dumnezeu, ca să trăiască în sfințenie, trebuie să se facă după chipul Fiului sfânt al lui Dumnezeu. (Romani

8 : 29) „Chipul“ din propoziția de mai sus înseamnă asemănare. Domnul Isus Christos s'a o-pus ispitei lui Satan și nu i-a reușit să-l facă nestatornic în devotamentul și credințioșia Sa față de Dumnezeu. (Matei 4 : 1—11) Lumea aceasta este organizația Diabolului. Creștinul se află în lumea aceasta. Isus a învins lumea prin credințioșia Sa față de Părintele Său. Așa a zis: „În lume strămtorare veți avea, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.“ — Ioan 16 : 33.

Apostolul spune mai departe: „Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a trupului și să ne ducem sfințirea până la capăt în frica de Dumnezeu.“ (II Corinteni 7 : 1) Ispititorul pe mulți i-a amăgit, că acest text cere numai părăsirea obiceiurilor rele ale corpului, cugetelor și cuvintelor spurcate. Natural, că aceste se cer, dar și oamenii culți din lume asemenea se curăță de murdăria corpului, cugetului, vorbirei și a purtării. Să nu uităm cuvintele apostolului pe care le mai adaugă: „Să ne ducem sfințirea până la capăt în frica lui Dumnezeu.“ Aceasta înseamnă, o rupere desăvârșită cu tot ce este în relație cu organizația Diabolului, o alinare și devotare nețărmurită și desăvârșită către Dumnezeu.

Mai citim afară de aceasta referitor la creațiunea nouă: „Căci cel ce sfințește și cei ce se sfințesc sunt toți dintr'unul, pentru care cauză nu se rușinează ai numi frați.“ (Evrei 2 : 11, 12) Membrele creațiunii noi sunt sfințite prin Isus Christos. El nu se rușinează să-i onoreze cu titlul de frați. Aceasta în sine dovedește îndeajuns, că acela, care dorește să primească aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să fie cu totul sfânt și trebuie să fie devotat fără rezerve lui Dumnezeu. Isus așa a făcut. Membrele corpului Său trebuie să fie

în asemănarea Lui, să mărturisească numele Lui și să cânte gloria lui Iehova. Aceasta înseamnă sfințenie în înțelesul adevărat și potrivit al cuvântului.

Legea creațiunii noi

Legea înseamnă regula de acțiune, adică aceia ce ordonă ceia ce este potrivit și interzice ceia ce nu este potrivit. Legile unei țări sunt aduse din pricina celor ce fac rele, ca să înfrâneze pe unii ca aceștia și să apere pe oameni unul față de altul. Legea creațiunii noi înseamnă aceia regula de acțiune, după care trebuie să se cârmuiască și să se conducă. Isus Christos marele reprezentant al lui Iehova a hotărât regula de acțiune a creațiunii noi, după care trebuie să se conducă, când zice: „Ordin nou vă dau; ca să vă iubiți unul pe altul, precum și Eu v'am iubit, ca și voi să vă iubiți unul pre altul. Într'aceasta vor cunoaște toți că sunteți învățați Mei, de veți avea dragoste între voi.“ — Ioan 13 : 34, 35.

Iubirea este icoana neegoismului (desinteresării) desăvârșite. Domnul Isus, când și-a depus viața, ca să facă accesibilă pentru om ocazia de viață, a dovedit neegoism desăvârșit. (Ioan 15 : 13) Ordinul așa sună, că membrele creațiunii noi așa trebuie să se iubească, dupăcum Isus i-a iubit. Împlinirea legii este iubirea. (Romani 13 : 10) Aceasta înseamnă, că acela, care este plin de dorul neinteresat de a face bine fraților lui, și aceasta o și realizează în măsura posibilității, acela a împlinit legea. În consecință, creatura nouă trebuie să poarte pe inimă bunăstarea fraților săi, și să nu fie niciodată spre paguba lor, ci numai în ajutorul lor.

Domnul stabilește după aceia regula purtării sale față de El și față de Iehova: „Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele . . . Cine are poruncile Me-

le și le păzește, acela mă iubește, și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.“ — Ioan 14 : 15, 21.

Punctele legii, cari regulează purtarea, arată anumite reguli, cari prescriu purtarea potrivită la anumite ocazii. Până când membrele creațiunii noi vor fi pe pământ, și necazuri vor fi între ele, deoarece nu sunt în stare să se poarte în mod desăvârșit. Domnul desigur a știut aceasta, și a lăsat dispozițiuni, că ce este de făcut în asemenea ocazii, așa a vorbit: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, dute și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentruca orice vorbă spusă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii, și dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș“. — Matei 18 : 15—17.

În astfel de caz, când un membru al creațiunii noi vatămă pe un altul și pentru aceasta îi cere iertare, trebuie iertat. În astfel de caz, când păcătuiește împotriva bisericii care constă din creaturile noi și cere iertare, asemenea trebuie iertat. Uni susțin idea: „Eu pot să iert, dar nu pot uita“, Această idee nu dela Domnul, ci dela Diavolul vine. Atât timp, până când partida vătămată, îl acuză în mintea sa pe acela, care l'a vătămat, nici vorbă nu este de o iertare adevărată. Când cineva se căește și cere iertare, atunci trebuie iertat cu toată sinceritatea, dupăcum și Domnul tot asemenea se poartă față de noi. Nu se poate numi de iertare adevărată aceia, dacă cineva și după iertare îl mai acuză pe acela care l'a vătămat. Isus ne-a învățat să ne rugăm: „Iartă-ne nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm aceluia, cari ne greșesc.“ — Matei 6 : 12, 15.

În prescrierile de lege cu privire la asemenea cazuri, Isus ne arată, că iertarea nu se poate mărgini. „Atunci apropiindu-se de El Petru îi zise: Doamne de câteori îmi va greși fratele meu și-i voi ierta lui? Până de șapte ori? Isus zise: Nu zic ție până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte.“ — Matei 18 : 21, 22.

Afară de aceasta nu există altă dispoziție legală, pe baza căreia s'ar putea aplană neînțelegerile obvenite între creaturile noi. Orice procedură ce se contrazice cu aceasta, fără considerare la părerile omenești, este greșită.

Se cere credincioșie

Dumnezeu este credincios întotdeauna. Dacă promite ceva, aceea o și împlinește. (Isaia 46:11) „Credincios este Dumnezeu, prin care ați fost chemați la împărtășirea cu Fiul său Isus Christos, Domnul nostru.“ (I Corinteni 1 : 9) „Credincios este cel care vă chiamă, care și va face aceasta.“ (I Tesaloniceni 5 : 24) Tot asemenea și Isus este credincios necontenit, doară, pentru recunoașterea credincioșiei Sale a primit titlul de onoare „credincios și adevărat“. (Apocalips 19 : 11) Deoarece Domnul a pus în mâinile celor născuți și unși de spirit unele interese și datorințe, pe cari trebuie să le îndeplinească, se cere dela fiecare, ca să dovedească credincioșie, ca administratorul Domnului. (I Corinteni 4 : 2) Capul creațiunii noi, ca Marele Preot a lui Dumnezeu, așa vorbește către membrele corpului Său: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da coroana vieții.“ (Apocalips 2 : 10) Creatura nouă caută viața vecinică, dar mai întâi trebuie împlinită, credincioșia.

Este deosebire între loialitate și credincioșie. Domnul cere dela membrele creațiunii noi loialitate și credincioșie. Loialitatea înseamnă ascultare de cuvintele legii lui Dumnezeu, adică a servi

pe Dumnezeu în conformitate cu regula de acțiune arătată în Cuvântul Său. Iar credincioșia nu înseamnă numai ascultare față de litera și spiritul legii, sau față de regulile de acțiune, ci un devotament neștrămutat, neîmpărțit față de Domnul, întrucât nici o clipă nu dovedim simpatie față de dușman sau organizația sa. Deci loialitatea și credincioșia înseamnă, că suntem pătrunși de un devotament neegoist față de Domnul, ce ne îndeamnă la activitate. Martorul inspirat al Domnului, și ca un membru al creațiunii noi, a scris: „Pentru aceia fraților mai mult siliți-vă să faceți sigură chemarea și alegerea voastră, căci aceasta făcând, nu vă veți poticni niciodată.“ (II Petru 1 : 19) În legătură cu aceasta este amintită credința, statornicia, cunoștința, înfrânarea, răbdarea în îndeplinirea datorițelor, sfințenia, iubirea frățescă și iubirea. Aceia creatură nouă împlinește partea ce cade asupra dânsului din legământ, care se silește să împlinească aceste cerințe sus amintite. Cu organismul său din carne și sânge trebuie să servească lui Dumnezeu. Asigurarea chemării și alegerii înseamnă să fie cineva sigur în speranțele sale, ceiace se poate ajunge prin facerea cu bucurie a voinței lui Dumnezeu în armonie cu hotărârile legământului de sacrificiu.

Se cere deci dela creatura nouă, în interesul binelui său, ca să servească cu mintea, inima, voința și organismul său Domnului. Trupul său și toate capacitățile sale trebuie să le folosească spre mărirea Domnului. Stă scris: „Au nu știți, că corpurile voastre sunt membre ale lui Christos? Deci voi lua membrele lui Christos și le voi face membre ale desfrânatei? Nicidecum!“ (I Corinteni 6 : 15) Din acest punct de vedere interzice Scriptura unei creaturi noi din Christos, să se căsătorească cu un individ neconsacrat, sau necreștin.

Omul îndreptătit devine o parte a Christosului. Jertfirea o face numai Preotul Mare, nici un singur membru al corpului nu se jertfește pe sine, ci numai Isus Christos face jertfirea în calitate de Mare Preot. Cu toate acestea membrele corpului trebuie să dovedească neconținut devotament față de Domnul. „Legati sacrificiul cu funii până la coarnele altarului.“ (Psalm 118 : 27) În armonie cu aceasta este scris: „Vă rog dar fraților prin îndurărilor lui Dumnezeu, ca să aduceți corpurile voastre sacrificiu viu, sfânt bine plăcut lui Dumnezeu, ce este serviciul vostru cel rațional.“ — Romani 12 : 1.

Cu alte cuvinte acest text exprimă următoarele: „Voi, cari ați fost născuți din nou și ați fost unși, să vă bucurați de cel mai mare privilegiu. Corpul vostru este sfânt, deoarece constituie o parte din jertfa Domnului. Serviciul vostru rațional constă din aceia, ca să vă nizuiți, să folosiți corpurile și toate capacitățile voastre spre mărirea lui Dumnezeu.“ Din acest motiv este obligată fiecare creatură nouă prin legământul încheiat, ca după ocaziile ce i se dau, să-și folosească capacitățile și organismul său în serviciul Domnului. Opunrea (împotrivirea) lui față de serviciul Domnului, înseamna opunerea lui față de interesele sale proprii.

Pornirea naturală a trupului este stricată, cu toate acestea corpul sau natura omenească, care prin îndreptățire este privit de drept, trebuie adusă într-o stare supusă voinței care este în armonie cu Dumnezeu. Voința creaturei noi întotdeauna trebuie să se unească cu voința lui Dumnezeu, deoarece s'a învoit la facerea necondiționată a voiei lui Dumnezeu. Prin urmare mintea examinează Cuvântul Domnului și prin aceasta se convinge despre voia lui Dumnezeu. Din această cau-

ză este de lipsă creaturii noi să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, și nu numai arareori, ci necontenit. Innoirea minții se întâmplă în urma pătrunderii în adâncul Cuvântului lui Dumnezeu și prin studierea voinței lui Dumnezeu. Din această cauză stă scris: „Și să nu vă conformați cu această lume, ci prefaceți-vă prin înnoirea minții voastre, ca să cercăți care este voia lui Dumnezeu cea bună plăcută și deplină.“ Romani 12 : 2.

O creatură care nu este născută din nou își folosește mintea și voința spre mulțumirea dorințelor sale egoiste. Această aplecare sau tendință stricată este numită de „omul vechiu“, deoarece Adam a dovedit astfel de aplecare. „Omul vechiu“ trebuie desbrăcat și trebuie nutrit pe cel nou. Omul nou este creatura nouă în Christos cu voința, mintea, inima și organismul său consacrate lui Dumnezeu. În acesta înțeles se desvoaltă la bărbăție matură în Christos. (Efeseni 4 : 13) Cu privire la această țintă dorită spune apostolul: „Dară precum ați auzit de dânsul, și v'ati învățat într'însul, cum este adevărul în Isus; Trebuie să vă desbrăcați de omul cel vechiu cu petrecerea sa de mai înainte, carele se strică prin poftete înșelăciunii, și să vă înnoiți în spiritul minții voastre; și ca să vă îmbrăcați în omul cel nou, care s'a făcut după Dumnezeu în dreptate și în sfințire adevărată.“ — Efeseni 4 : 21—24.

Membrele creațiunii noi nu sunt ființe cu două vieți, ci numai cu **una viață**. (existență). Deoarece organismul ființei înnoite este de carne și sânge, dacă am interpreta greșit expresiunea apostolului, înțelegând ființe cu două vieți, aceasta ar face numai confuzie. Apostolul așa vorbește: „De se și strică omul nostru dinafară, dar cel dinăuntru se înnoiește din zi în zi.“ (II Corinteni 4 : 16) Omul „dinafară“ înseamnă ceiace poate să

vadă oricine. Iar omul „dinăuntru“ înseamnă ceia-ce numai Dumnezeu vede, adică simțământul, voința și inima, care în înțelegere deplină cu legământul consimte cu Dumnezeu. Oamenii privesc exteriorul (partea dinafară) și astfel judecă. (Evrei 4 : 12) Apostolul prin aceasta de fapt înțelege aceia, că oamenii numai exteriorul oamenilor îl pot vedea, și acela se strică, însă dacă se va fi folosit după prescrierile legământului, atunci „interiorul“ (omul dinăuntru), adică simțământul, voința și inima din zi în zi ce merge va deveni în asemănarea Domnului.

Apostolul Pavel deosebește foarte lămurit în scrisoarea sa către Coloseni pe omul vechiu de cel nou. În explicarea sa zice: „Drept aceia omoriți membrele voastre cele de pe pământ.“ (Coloseni 3 : 5) Cuvântul a omori înseamnă a desrădăcina, a duce la pieire. Cu alte cuvinte, apostolul exprimă următoarele: „Dacă sunteți creaturi noi în Christos, să vă năzuiți spre lucrurile de sus, țineți la acelea, și nu la lucrurile pământene. Ca oameni ați murit, iar acuma ca creaturi noi trăiți cu Christos împreună în Dumnezeu. „Drept aceia omoriți membrele voastre pământene: desfrânarea, necurăția, patima, pofta cea rea, și zgârcenia, care este idolatrie, pentru care vine mânia lui Dumnezeu asupra fiilor neascultării... Iar acum lăpădați toate aceste: mânia, iuțimea, răutatea, hula, cuvântul de rușine din gura voastră.“ Astfel descrie principiul omului vechiu, și arată lămurit, că acesta umblă pe calea stricată, pe care a ales-o Adam și urmașii lui. — Coloseni 3 : 3, 5, 6, 8.

Apostolul arată după aceia faptele omului nou și arată, cum se înnoiește omul nou prin cunoașterea Domnului. „Nu vorbiți minciună unul către altul, fiindcă v'ați desbrăcat de omul cel vechiu dimpreună cu faptele lui și v'ați îmbrăcat în cel

nou, care se înnoiește spre cunoștință după chipul celui ce l'a făcut. Deci îmbrăcați-vă ca niște aleși ai lui Dumnezeu sfinți și iubiți în inimă de îndurări, în bunătate; în umilință, în blândețe în îndelungă răbdare. Ingăduind unul pre altul, și iertând unul altuia de are cineva de a se plânge asupra cuiva, precum și Christos va iertat vouă așa și voi. Iar peste toate acestea îmbrăcați-vă în iubire, care este legătura desăvârșirii. Și pacea lui Dumnezeu să domnească în inimele voastre, la care sunteți și chemați ca membre ale unui corp și fiți mulțumitori." — Coloseni 3 : 9—10, 12—15.

Suferințe

De atunci, de când Adam și Eva au fost izgoțiți din grădina Edenului, hotărîrea lui Dumnezeu între altele mai zice: „Și dușmănie voi pune între tine și femeie, și între seminția ta și între seminția ei; aceasta va zdrobi capul tău, și tu vei împunge călcâiul ei.“ (I Moise 3 : 15) Expresiunile „șarpe“ și „femeie“, sunt folosite aici în înțeles simbolic. „Sămânța femeii“ este creștiunea nouă. Iar „sămânța șarpelui“ sunt reprezentanții de pe pământ ai Diavolului, îndeosebi preoții fățarnici, cari susțin că servesc pe Domnul, însă în realitate servesc Diavolului. — Ioan 8 : 44.

Satan, Diavolul a știut, că Isus este unsul lui Dumnezeu, și în consecință va forma „sămânța promisă“ și pentru aceasta s'a nizuit să piardă pe Isus. Aceasta a încercat deja înainte de nașterea lui Isus. (Matei 1 : 19—20) Scopul său criminal să omoare pe Isus a voit să-l ducă la îndeplinire în copilăria lui Isus. (Matei 2 : 16—18) La începutul misiunii sale, a încercat să-l nimicească prin amăgire și înșelăciune. (Matei 4 : 1—11) Când a văzut că toate încercările lui sunt zadarnice, a recurs la preoții de pe timpul acela, pe cari i-a folosit în scopul să acuze pe Isus în orice chip și fel.

Dușmanii au voit să-l nimicească, pentrucă a vestit adevărul. El le-a spus că sunt vlăstarele Diavolului. „Pentruce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentrucă nu puteți auzi cuvântul Meu: Voi sunteți din tatăl vostru Diavolul și voiți să faceți poftele tatălui vostru. Acela dela început era omoritor de oameni și nu stă în adevăr, pentrucă nu este într'ânsul adevăr.“ — Ioan 8 : 43, 44.

Preoțimea de atunci, și aceia cari i-au sprijinit, au constituit o parte din lumea, al cărui dumnezeu sau domnitor nevăzut este Satan. Isus a trebuit să sufere persecuțiuni din partea acestor păcătoși fățarnici și ipocriți. (Evrei 12 : 3) El a petrecut în lume, dar nu a făcut parte din lume. „Și le zise: voi sunteți din cele de jos, Eu sunt din cele de sus; voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta.“ (Ioan 8 : 23) El a fost lumina cea mare care a venit în lume. (Ioan 9 : 5) Învățăceii lui și toți aceia, cari începând dela timpul acela, au devenit adevărații urmași ai Lui, s'au împărțășit de binecuvântările acestei lumini mari. Diavolul și vlăstarele lui au defăimat veacuri dealungul numele sfânt al lui Dumnezeu: aceste defaima au căzut asupra lui Isus ca o împlinire a profețiilor. — Psalm 69 : 9; Romani 15 : 3.

Membrele lui Christos, cari constitue o parte a creațiunei noi, trebuie să treacă prin asemenea suferințe.“ Căci pentru aceasta ați fost chemați că și Christos a pătimit pentru voi, lăsându-vă pildă, ca să urmați de aproape în urmele Lui.“ (I Petru 2 : 21) Dupăcum El nu a figurat ca o parte a lumii rele a lui Satan, tot astfel nici membrele corpului Său, adevărații urmași ai Lui nu fac parte din lume. Așa a vorbit către dânșii: „Dacă lumea vă urește pe voi, cunoașteți că M'a urât mai întâi pe Mine, decât pe voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său, dar pentrucă

nu sunteți din lume, ci Eu v'am ales mie din lume, de aceia lumea vă urește." (Ioan 15 : 18, 19) Când se pregătea să părăsească pământul, în învățătura Lui a zis: „V'am spus aceasta, ca să aveți pace în mine. În lume veți avea strâmtorare, dar îndrăzniți „că Eu am biruit lumea.“ — Ioan 16:33.

Mulți s'au mirat, pentruce este atât de greu să fie cineva un creștin adevărat și statornic. Aceasta se explică prin faptul, că lumea, adeca organizație Diavolului întotdeauna s'a luptat împotriva a orice și a oricăroră, cari erau în unire cu Dumnezeu; Diavolul și reprezentanții săi au persecutat pe adevărații creștini credincioși, pentru credința și credincioșia lor nestrămutată față de Dumnezeu. Amintindu-ne de faptul, că lumea aceasta constituie partea văzută a organizației lui Satan, și că preoțimea necredincioasă față de Dumnezeu este un element din care se compune această lume, ușor se poate înțelege, că pentruce mulți preoți, cari se susțin a fi creștini, totuși persecută pe urmașii adevărați și umiliți ai lui Isus.

Creațiunea nouă, este foarte hotărît deosebită de lume, în consecință totdeauna lângă Domnul îi este locul. Multe milioane de oameni au crezut despre sine, că sunt creștini, dar totodată au dorit să se bucure și de favoarea lumii, au căutat să placă capitaliștilor, politicienilor și preoților, și în curând au căzut în lațul Diavolului. (I Ioan 2 : 15; Iacob 4 : 4) Este lucru cunoscut, că toate persecuțiunile religioase asupra adevăraților creștini, au fost cauzate de astfel de oameni, cari se susțineau a fi asemenea creștini. Esau a preumbrit pe acești creștini cu numele, dar vicleni și fățarnici, și dupăcum Esau a persecutat pe Iacob, tot astfel au persecutat creștinii cu numele pe adevărații creștini. Deci Esau este o icoană a reprezentanților Diavolului, iar Iacob a celor ai Domnului.

Scopul suferințelor

Pentru ce a trebuit să sufere Isus de mâna Diavolului? Este oare ceva legătură între suferința Sa și prețul de răscumpărare sau jertfa pentru ispășire? Nu, nu este legătură între ele, pentru că omul desăvârșit Adam a păcătuit și și-a pus în joc viața, iar prețul de răscumpărare l'a format viața omenească desăvârșită pe care a jertfit-o Domnul Isus Christos, fără considerare la suferințele pe care i le-au cauzat păcătoșii. La această întrebare să ne cugetăm la aceia, că junghierea animalelor de jertfă, ce reprezentau moartea Domnului Isus, a avut loc în curte, fapt ce a preumbrit starea adevărului din fața lui Dumnezeu, iar sângele ce a închipuit jertfa de ispășire, a fost prezentat în Sfânta-sfintelor, ce reprezenta cerurile. Însă suferințele Domnului sunt preumbrite prin stările înafară de curte, ba chiar și înafară de tabără. Pentru ce a trebuit să sufere Isus? Stă scris: „Căci corpurile dobitoacelor al căror sânge este dus pentru păcat în locul prea sfânt prin marele preot corpurile acestora sunt arse înafară de tabără. Pentru aceia și Isus ca să sfințească prin sângele său propriu, pătimi dincolo de poartă. Să ieșim dar la dânsul afară din tabără, suferind înfruntarea lui.“ — Evrei 13 : 11—13.

Pe omul răstignit pe cruce, Evreii l'au ținut de blestemat înaintea lui Dumnezeu; în lege era scris: „Blăstămat de Dumnezeu este cel spânzurat.“ (V Moise 21 : 23; Galateni 3 : 13) Sângele Mântuitorului, care reprezintă viața lui jertfită, trebuia să fie prezentat în cer, spre binele omenirii, ca jertfă de ispășire. Poporul nu se putea sfinți fără de aducerea aceluși sânge ca jertfă pentru ispășire. „Căci cu un sacrificiu a adus la desăvârșire pentru totdeauna pe cei ce se sfințesc.“ (Evrei 10 : 14) Însă înainte de ce Isus putea să se

prezinte în cer și să aducă sângele vieții sale ca jertfă de ispășire, vrednicia lui pentru a apărea astfel în fața lui Dumnezeu a trebuit s-o dovedească. Ca să poată face aceasta, mai întâi trebuia să-și dovedească credinșia și devotamentul său față de Dumnezeu. A trebuit supus probelor aspre, și a trebuit să se dovedească credincios și devotat în aceste probe.

Atacurile din partea păcătoșilor, reprezentanților Diavolului, ce au fost închipuite prin starea dinafară de tabără, au constituit crucea cea grea, ce a ajuns culmea cu ocazia răstignirii sale. Suferințele Domnului Isus Christos au fost cauzate de următoarele lucruri: Defăimările ce au căzut asupra numelui Părintelui Său; ocările ce au căzut asupra dânsului pentru activitatea sa în serviciul lui Dumnezeu, atacurile din partea celor păcătoși, pe cari a trebuit să le sufere; acuza, că este păcătos, și ca păcătos a trebuit să sufere răstignirea pe cruce. El însă s'a bucurat și în aceste suferințe, deoarece a știut că a îndeplinit voia Părintelui Său. Legământul său cerea să facă voia lui Dumnezeu, și Dumnezeu astfel a dorit să pună la încercare credinșia și devotamentul fiului Său; și prin păzirea credinșiei Sale în această încercare ș-a dovedit desăvârșirea.

Pentru aceasta stă scris: „Deși Fiu fiind, învăță ascultare din cele ce pătimi. Și desăvârșit fiind se făcu tuturor cari ascultă de dânsul pricinuitor de mântuire vecinică.” (Evrei 5:8, 9) Chiar și acest singur text dovedește îndeajuns, că prin suferințe a fost școlat, și după ce în aceste a ajuns la desăvârșire, a devenit câștigătorul mântuirii vecinice a omenirii. „Căci se cuvenea Lui, pentru care sunt toate și prin care sunt toate, fiindcă du-se mulți fii la mărire, să desăvârșească prin patimi pe începătorul mântuirii lor.” — Evrei 2 : 10.

Unii susțin, că desăvârșirea lui Isus amintită aici a constat din „desvoltarea unui caracter desăvârșit.“ Aceasta însă este cu neputință. Caracterul desăvârșit este o ființă desăvârșită. Isus a fost desăvârșit ca om, prin urmare a fost și un caracter desăvârșit. Ce să înțelegem deci sub „ducere la desăvârșire“? El și-a dovedit credincioșia și devotamentul său față de Dumnezeu și în împrejurările cele mai contrare. Prin aceasta a dovedit, că totdeauna a fost și va fi credincios și drept față de Dumnezeu, și Dumnezeu cu drept poate să-i încredințeze cel mai mare serviciu din întregul univers. După ce a fost făcut desăvârșit, a fost îndreptățit să între în cer ca reprezentantul lui Iehova, ca să poată prezenta sângele său, ca pe o jertfă de ispășire adusă în favorul omenirii. Din această cauză spune apostolul: „Pentru aceia și Isus, ca să sfințească prin sângele său poporul, pătimi afară din poartă.“ — Evrei 13 : 12.

Dumnezeu a dorit să aducă la existență o ființă care va fi credincioasă și devotată pe vecie. Această creațiune nouă nu ar putea-o altfel pune la probă, numai dacă pe fiecare membru al ei îl su-pune unor aspre încercări. Isus a fost pus la probe prin suferințele sale și în aceasta s'a dovedit de credincios și devotat, și pentru aceasta a primit titlul: „credincios și adevărat“. Dacă nu s'ar fi dovedit de credincios și drept, nu și-ar fi putut prezenta sângele în cer, ca jertfă de ispășire. În-să fiindcă a dovedit supunere față de voința Părintelui Său în tot timpul, până la moartea Lui rușinoasă, Dumnezeu l'a înzestrat cu natura dumnezeiască și i-a încredințat cea mai strălucită slujbă din univers. Stă scris despre dânsul; că „se goli pe sine însuși luând formă de rob în asemănarea de oameni arătându-se în înfățișare aflat fiind ca om. S'a smerit pe sine ascultător fiind până la

moarte, și încă moartea pe cruce. Deaceea și Dumnezeu l'a înălțat foarte sus și i-a dăruit numele care este mai presus de orice nume. Ca în numele lui Isus să se plece orice genunchiu al celor cerești și al celor pământești, și al celor de sub pământ. Și orice limbă să mărturisească spre mărirea lui Dumnezeu Tatăl, că Domn este Isus Christos." — Filipeni 2 : 7—11.

Membrele corpului

Cari se bucură de privilegiul că sunt membre în Christos, natural, că trebuie să fie de aceeași natură. Fiecare dintr'ânșii trebuie să apară înaintea lui Iehova Dumnezeu. Ar fi o contrazicere, dacă membrele corpului ar fi măriți nefiind puși mai întâi la probe, când știm, că Dumnezeu a probat și pe Fiul Său iubit. Deaceia stă scris: „Căci pentru aceasta ați fost chemați, căci și Christos a pățimit pentru voi lăsându-vă pildă ca să urmați de aproape în urmele lui.“ — I Petru 2 : 21.

Suferința membrilor corpului nu tinde câștigarea prețului de răscumpărare sau jertfa de ispășire, dar prin aceasta vor fi ei făcuți o parte a Christosului. Citim: „Acum mă bucur în suferințele pentru voi și umplu cu totul lipsurile suferințelor lui Christos cu trupul meu pentru corpul lui, care este biserica.“ (Coloseni 1 : 24) Fiecare membru al creațiunii noi trebuie să dovedească credincioșie și devotament față de Dumnezeu, apostolul își exprimă aici bucuria, că poate lua parte la suferințele lui Christos, deoarece asigurarea membrăriei sale definitive, prin suferințe se ajunge. Asemenea citim: „Spiritul însuși mărturisește cu spiritul nostru împreună că suntem fii ai lui Dumnezeu. Dar dacă suntem fii, și moștenitori suntem, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Isus Christos, dacă într'adevăr suferim im-

preună cu dânsul, ca să și fim măriți împreună cu El.“ — Romani 8 : 16, 17.

Ca o dovadă pe mai departe, că fiecare membru al creațiunii noi trebuie să fie pus la probă, ca să-și dovedească credincioșia, citim: „Pentru aceasta rabd toate pentru cei aleși cași dâșii să aibă parte de mântuirea ce este în Christos Isus cu mărire vecinică. Credincios este cuvântul, că dacă am murit împreună cu dânsul și vii vom fi împreună cu dânsul; dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu dânsul; dacă îl vom tăgădui, și El ne va tăgădui.“ (II Timotei 2 : 10—12) Ca om, fiecare membru al corpului trebuie să sufere moarte de sacrificiu, ca să primească viață pe treapta naturii dumnezeiești; trebuie să sufere dușmănia Diavolului și al păcătoșilor, cum a suferit și Isus, și credincioșia lui față de D-zeu în probe trebuie să o dovedească, ca să fie un membru al preoției împărătești și să domnească împreună cu Christos.

Mulți au crezut greșit, că Dumnezeu pentru aceea dorește să ducă pe oameni în cer, ca să-i scape din chinul vecinic. Această învățătură a fost iscodită de preoții evului mediu. Diavolul pentru aceea a inspirat aceste învățături, ca să arate pe Dumnezeu în mod fals și să întoarcă mintea oamenilor cinstiți dela El. Când creștinul cunoaște scopul suferințelor sale, atunci se poate bucura de ele. Când vede, că prin ele a primit ocazia să-și poată dovedi credincioșia și loialitatea față de Dumnezeu, se bucură de această ocazie și nu se uită la suferințe. Când vede, că lumea este organizația Diavolului, și că deaici primește atacurile și pentru aceasta suferă, se bucură și în suferințe.

Apostolul la aceasta s'a cugetat, când a zis: „Jubiților nu vă mirați de focul aprins între voi, făcut vouă spre încercare, ca și cum vi s'ar întâmpla ceva strein. Ci întrucât sunteți părtași la su-

ferințele lui Isus Christos, bucurați-vă ca și la descoperirea mărireii lui, să vă bucurați veselindu-vă. Dacă sunteți muștrați în numel lui Christos, fericiți sunteți, pentrucă spiritul mărireii și a lui Dumnezeu stă asupra voastră, după dânsi însă numele lui Christos este defăimat, iar după voi este mărit. Adecă, să nu sefere cineva dintre voi ca omoritor sau fur, sau ca veghetor de cele streine. Iar dacă suferă cineva ca creștin, să nu se rușineze, ci să mărească în numele acesta pe Dumnezeu.“ I Pet. 4:12-16.

Din această cauză nu poate să sprijinească creștinul lumea, ca tot odată să rămână și creștin. În război nu poate lua parte, deoarece Domnul nu i permite. Deoarece împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta, urmașii lui trebuie să aștepte până la întemeierea împărăției lui Dumnezeu. Nu pot să consimtă cu instituțiunile nelegiuite ale lumii, ci trebuie să aștepte domnia dreaptă a lui Christos, pe care Dumnezeu o va întrona.

Apostolul Pavel a întrecut cu mult pe oamenii mijlocii în cunoștințe. El era un aprig sprijinitor al legii. Când a devenit creștin a recunoscut privilegiile ce i se îmbie. A zis că a pierdut tot, și le consideră de nimica, numai ca să poată câștiga pe Christos, „ca să-L cunosc pe dânsul și puterea învierii lui și împărtășirea patimilor Lui asemănat fiind deopotrivă morții Lui. Dacă cumva voi ajunge la învierea cea din morți.“ (Filipeni 3 : 10—11) Apostolul nu zice, că suferă pentru „desvoltarea caracterului“, ci zice, că a luat parte la suferințele lui Christos, și a dorit să fie în asemănarea morții Lui, ca să poată lua parte și la învierea lui.

Învierea

Isus a murit, dar Dumnezeu l'a înviat a treia zi. (I Corinteni 15 : 4) Pe când petrecea Isus pe pământ, a zis, că Dumnezeu i-a dăruit marele dar al nemuririi. (Ioan 5 : 26) Din morți a fost în-

viat în asemănarea lui Dumnezeu, cu natură dumnezeiască, adică în nemurire. (Evrei 1 : 3; Apocalips 1 : 18) Învierea Domnului Isus Christos la natura dumnezeiască, este o asigurare că toate membrele corpului său trebuie să învie la aceiaș treaptă de viață și la nemurire. Pentru aceasta sunt îndrumați creștinii să caute mărirea, cinstea, nemurirea și viața vecinică. (Romani 2 : 7) Nemurirea înseamnă viața de pe cea mai înaltă treaptă, netrecere, nesticăciune. Este scris: „Pentru că dupăcum în Adam toți mor, astfel și în Christos toți vii vor fi făcuți. Dar fiecare după rândul său; pârga este Christos, apoi cei ai lui Christos la venirea Sa.” (I Corinteni 15 : 22, 23) Isus Christos a fost cel dintâi care a înviat din morți și membrele corpului Său vor fi înviați la venirea lui a doua, și anume la nemurire și la o moștenire neperitoare.

Apostolul Pavel a scris: „Căci ați murit și viața voastră este ascunsă împreună cu Christos în Dumnezeu. Când se va fi arătat Christos, viața voastră, atunci și voi împreună cu dânsul vă veți arăta în mărire.” (Coloseni 3 : 3, 4) Această explicare ne arată, că acela, care a fost născut la natură dumnezeiască, a murit (a încetat) ca om și dreptul său de viață este ascuns cu Isus Christos împreună în Dumnezeu, și că învierea lui va avea loc în timpul prezenței Lui a doua. Despre această clasă citim: „Iubiților, noi acum suntem fii ai lui Dumnezeu, și nu s'a arătat încă ce vom fi. Știm, că dacă se va arăta vom fi asemenea Lui, fiindcă îl vom vedea dupăcum este.” — I Ioan 3 : 2.

Aceasta dovedește, că creaturile noi atât timp cât stau pe pământ nu știu cum va fi mărirea învierii lor, numai atâta știu, că vor fi asemenea lui Isus Christos, deoarece vor fi la dânsul și îl vor vedea. Aceasta o întărește și următoarea explicație: „Fericit și sfânt este acela, care are parte la în-

vieea cea dintâi, asupra acestora moartea a doua nu are stăpânire, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos și vor împărăți cu dânsul o mie de ani". — Apocalips 20 : 6.

Despre timpul învierii citim: „Căci însuși Domnul la un semn dat, la glasul unui arhangel și la sunetul trâmbiței lui Dumnezeu se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Christos.“ (I Tesal. 4 : 16) Aceasta dovedește, că creștinii morți dealungul veacului creștinesc, în clipa morții lor nu au mers în cer, ci au trebuit să rămână în starea morții până la venirea a doua a Domnului; și acești credincioși vor fi înviați mai întâi, atunci când Domnul își începe activitatea de domnie pe pământ. Expresiunea „la un semn dat“, din acest text înseamnă ordin, poruncă și arată, că acest text se referă la acel timp când Isus Christos, marele preot al lui Dumnezeu, își ia puterea la mână și începe să domnească. — Psalm 110 : 2.

Această creațiune nouă desăvârșită va compune preoția împărătească preumbrită de Melchisedec. Această creațiune nouă desăvârșită formează „sămânța promisiunii“ sau „Avraamică“. Aceasta formează coroana întregii opere de creare a lui Dumnezeu. Ea este înzestrată cu viață și nemurire și va servi în vecinicie mărirea lui D-zeu.

Deatunci, decând a creat Dumnezeu pe Adam, omul desăvârșit care a căzut în păcat, au trecut șase mii de ani. Timp de două mii de ani, Dumnezeu a procedat la formarea icoanelor, cari au preumbrit dezvoltarea creațiunii noi. În tot timpul acesta omenirea a suferit de boală, mizerie și moarte. Satan a tras folos din acest timp și a încercat, să întoarcă omenirea dela Dumnezeu. Mulți cari se susțin că sunt creștini, s'au întrebat: Pentruce este atâta suferință între popoarele de pe pământ ?

Suferințe omenești de veacuri

Noi știm, că toată făptura suspină și se chinuiește împreună cu noi până acuma." (Romani 8 : 22) Această declarație a Sfintei Scripturi nu numai că este un adevăr, dar pe lângă aceasta oricine se poate convinge personal de suferințele omenirii. Pe pământ nu este nimenia desăvârșit, ca să nu fi suferit. Suferințele le încearcă fiecare, începând dela leagăn, până la mormânt. Mulți au căutat cauza acesteia. Timpul cunoașterii cauzei adevărate, numai acuma a sosit pentru omenire.

Moartea este un mare dușman. Dușmanul a jefuit pe fiecare familie. Diavolul a făcut pe popor să creadă, că pentru moartea ce bântue între oameni, Dumnezeu este răspunzător. Faptul însă este acela, că moartea este consecința păcatului; iar păcatul a venit asupra omenirii, deoarece omul a dovedit nesupunere față de legea dreaptă a lui Dumnezeu. Această răscoală a produs-o Satan. Omul cu voința a călcat legea lui Dumnezeu, și a ascultat de Diavol. Dacă moare un membru dintr-o familie, cei ce-l jelesc adeseori spun: Cum poate Dumnezeu să ne răpească pe cel mai scump al nostru? Dacă oamenii ar cunoaște hotărârile lui Dumnezeu și împlinirea acelor hotărâri, nu ar întreba așa ceva. Nu ar jeli fără speranță. Fără cunoștință, însă nu se poate spera; deaceia este de lipsă cunoașterea adevăratului Dumnezeu, care arată omului calea ce duce la viață și fericire.

Nu ar fi putut oare Dumnezeu crea pe om în așa chip, ca acela să nu păcătuiască, și prin aceasta să se împiedece acele multe suferințe? Sigur, că putea Dumnezeu crea o creatură omenească în așa chip, ca să nu poată păcătui. Dar singurul fapt al acela, că nu a făcut așa ceva, dovedește înde-

juns, că a avut motiv să nu facă aceasta. Dupăcum ne arată darea de seamă despre creațiune, Dumnezeu a creat pe om după chipul și asemănarea sa. Aceasta înseamnă, că a înzestrat pe om cu înțelepciune, dreptate, iubire și putere. Prin aceasta se vede, că așa a voit, ca omul să se și folosească de aceste însusiri, pentrucă altfel nu era nevoie să-l înzestreze cu aceste însusiri. Folosirea voinței înseamnă, că omul se hotărăște ca un lucru să-l facă sau nu. Omul a fost instruat în privința aceia, că supunerea față de Dumnezeu este un lucru potrivit, și că nesupunerea este păcat și va avea ca urmare moartea. Deoarece omul a avut putere de voință, în consecință Adam a trebuit să aleagă între bine și rău, și să suporte consecințele hotărîrii sale. Să presupunem, că așa ar fi creat Dumnezeu pe om, să fie incapabil să aleagă răul, și ar fi fost silit să facă ceiace este bine, în acest caz omul era numai o mașină, nu dispunea de libertatea și puțința, de care trebuie să dispună creaturile inteligente.

Dumnezeu l'a creat pe om desăvârșit, dupăcum a văzut de bine. (Apocalips 4 : 11) Dumnezeu nu are plăcere de lucrurile păcătoase. (Psalm 5 : 5) Și nici nu silește pe nimenea la fapte bune. Legea sa zice, că numai aceia se vor împărtăși de viață și fericire, cari vor avea fapte bune, iar păcătoșii să sufere și să moară. Dacă Dumnezeu ar fi creat pe om fără puțința de a păcătui, aceasta însemna că îl silește să facă bine. Însă supunerea forțată nu aduce adevărată bucurie nici Creatorului și nici creaturii.

Dumnezeu este iubire, prin urmare este expresiunea desăvârșită a neegoismului. El dorește să fie iubit din partea creaturilor Sale inteligente, și să-l servească din iubire. Aceasta numai pe baza serviciului de bunăvoie este cu puțință. Omul cu

să fie fericit are lipsă de asemănarea lui Dumnezeu, adeca de neegoism. Pentru ce a pedepsit Dumnezeu pe cel păcătos, dacă el este neegoist? De aceea, pentru că Dumnezeu este bun, și oricine se împotrivește cu El este rău (păcătos), și cine nu voește să asculte de Dumnezeu, acela părtinește păcatul, din care cauză îl ajunge nenorocirea, și aceasta cauzează durere lui Dumnezeu. Iubirea sau neegoismul înseamnă a contribui la bunăstarea altora; și dacă Dumnezeu nu ar fi pedepsit pe păcătos, aceasta ar fi fost spre paguba omului, și nu spre binele lui.

Dacă Dumnezeu și-ar folosi puterea să silească pe om la supunere, s'ar contrazice cu sine însuși, dar Dumnezeu nu poate să se contrazică. Pentru ce să se contrazică? Dacă ar sili pe om la supunere, aceasta ar dovedi egoism; Dumnezeu nu poate fi egoist, deoarece este expresiunea desăvârșită a neegoismului. El dorește ca creaturile sale să fie în asemănarea Lui, adeca, în toate faptele lor să-i conducă neegoismul. Deci nu-și folosește puterea să silească la supunere, ci numai pentru pedepsirea nesupunerii, și aceasta o face numai în interesul celui nesupus. Acela care iubeste pe Creatorul său, și îl iubeste încă mai presus de toate, va asculta de Cuvântul Lui. Pentru aceea principiul vestit de Fiul Său iubit Isus, cuprinde în sine următoarele:

„Cel ce are ordinele Mele și le păzește, acela Mă iubeste, și cel ce Mă iubeste va fi iubit de părintele Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi face cunoscut lui . . . De Mă iubeste cineva va păzi cuvântul Meu și părintele Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom face locaș la el. Cel ce nu Mă iubeste nu păzește cuvintele mele, și cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu ci al Părintelui ce m'a trimis.“ — Ioan 14:21, 23—24.

Din aceasta cauză s'a scris: „Împlinirea legii este iubirea.“ (Romani 13 : 10) Aceasta înseamnă, că acela, care din iubire este loial față de Dumnezeu, din care cauză este neegoist, a împlinit toate cerințele legii. Dacă Adam ar fi arătat iubire față de Dumnezeu, atunci s'ar fi supus. Adam însă a fost egoist și numai pe sine a dorit să se servească. Soția lui aparținea dânsului, Adam din egoism a dorit să rămână cu ea. Pentru aceasta a devenit neascultător față de Dumnezeu.

Iehova Dumnezeu nu a făcut niciodată ceva lucru contrar iubirii, și nici nu face niciodată. Evreilor le-a ordonat următoarele: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu toată puterea ta.“ (V Moise 6 : 5) Unii ar putea întreba: Nu constituia acest ordin o constrângere pentru Evrei, ca să-l iubească, nu din egoism a adus Dumnezeu acest ordin? Nicidecum! Evreii erau nedesăvârșiți. Singurul Dumnezeu a fost prietenul lor adevărat. Supunerea lor față de legile Sale însemna viață pentru dâșii. Supunerea lor față de Dumnezeu numai prin iubirea lor față de El puteau să o documenteze; deci Dumnezeu nu din egoism, ci spre binele și bunăstarea Evreilor a adus acest ordin. Aceasta descopere regula nestrămutată a lui Dumnezeu, pe baza căreia, acela care dorește viața și fericirea, trebuie să iubească pe Iehova Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea sa.

În privința fericirii depline, omul trebuie să dispună de voință liberă, și să fie mânat la aceasta de iubire și neegoism. Din experiențe învață să cunoască, că în cazul dacă se conduce de egoism și săvârșește păcat, trebuie să sufere. Dimpotrivă dacă este mânat de neegoism spre săvârșirea faptelor bune, se va împărtăși de binecuvântare. Copilul numai dacă atinge fierul înfocat, obsearvă

că-i produce durere; și dacă nu-l mai atinge, atunci nu trebuie să sufere. Și omul, după ce a experimentat aceste lucruri, la lumina Cuvântului lui Dumnezeu învață lecția binelui și a răului. Dumnezeu așa învață pe om, că lasă să-și vadă experiențele sale la lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Că Dumnezeu pentruce nu a creat astfel pe om, ca să nu poată păcătui, și că pentruce a permis atâta timp să covârșească păcatul, trebuie să fie motive serioase, dintre cari trei sunt sigure: 1) Deaceia nu l'a creat în chipul amintit, ca să se dea ocazie deopotrivă tuturor să cunoască urmările păcatului, și să înțeleagă aceasta la lumina Cuvântului Său; 2) ca să dispună de timpul necesar pentru alegerea și desvoltarea creațiunii noi, prin care creațiune nouă, la timpul său va stărpi păcatul, și va împărtăși poporul de binecuvântările vieții și ale fericirii; 3) ca să-i steie la dispoziție destul timp pentru popularea pământului, și după ce aceasta s'a executat, poporul fiind luminat în împărăția sa, purtându-se după legile dreptății, să trăiască pe pământ în bucurii nesfârșite.

Lecții din experiențe

Toată purtarea lui Iehova ce a arătat față de Adam dovedește bunăvoință. Prin această manifestare a preteniei Sale a dorit să arate omului binecuvântările izvorâte din bunătatea lui. Pe Adam l'a creat desăvârșit atât trupește cât și sufletește, și l'a pus domn peste întreaga creațiune de pe pământ. Pe toate animalele și păsările le-a făcut să treacă înaintea lui, ca să le deie fiecăruia nume; animalele s'au prezentat înaintea lui și i s'au supus. Pentru Adam a pregătit o locuință desăvârșită pe care a prevăzut-o cu toate cele necesare.

În urmă prin aceia și-a arătat trăsătura principală a îngrijirii sale iubitoare față de Adam, că a creat pentru dânsul o tovarășă atât de desăvâr-

șită și frumoasă, încât nu i-a văzut până atunci perechea. Aceasta a format bucuria și desfătarea inimei lui Adam. Împreună au cules fructele și florile câmpului și s'au desfătat în ele; împreună au șezut pe țârmurile râurilor frumoase și au ascultat murmurul valurilor, cari netezeau pajiștea țârmurilor. Împreună s'au plimbat sub copacii înfloriți, și cântăreții înaripați pentru ei au cântat cântecele lor vesele. Mână în mână, au pășit dealungul dealurilor ca niște regi, se desfătau în privescerea ce li se oferea, în frumoasele văi, în munții măreți, în râurile line, în pădurile pururea verzi, cu arbori umbroși, aducători de fructe.

Un bărbat desăvârșit și o femeie desăvârșită într-o locuință desăvârșită, înzestrați cu tărie și putere, dăruiți cu o viață și sănătate desăvârșită, ce mai putea cere inima? Toate aceste lucruri le-au fost dăruite de Dumnezeu cași o manifestare a bunătății sale iubitoare. Ceiace a comunicat Dumnezeu lui Adam în grădina Edenului cu privire la drepturile și privilegiile lor, desigur, că Adam le-a comunicat și nevastei sale. Cam așa o fi vorbit: „Uite Eva, toate aceste lucruri frumoase și minunate pe câte le vezi, formează proprietatea noastră, deoarece Dumnezeul nostru iubitor nouă ni le-a dat. Din fructele fiecărui pom al acestei grădini frumoase putem mânca, numai din pomul cunoștinței binelui și al răului nu putem mânca; Dumnezeu ne-a oprit dela el și a declarat, că în ziua în care vom mânca din el, trebuie să murim. Însă până când ascultăm de Părintele nostru, toate aceste lucruri minunate vor rămânea în posesiunea noastră, ca să ne servească de plăcere; afară de acestea a mai ordonat, ca să naștem copii și ca să facem din tot pământul o locuință plăcută.

Toate câte au avut Adam și Eva, le-au primit dela Dumnezeu. El a fost dătătorul lor de viață,

adeca Părintele lor. Ca domnitorul și domnitoarea pământului, ei au trebuit puși la probă, ca să-și poată dovedi aprecierea bunătații iubitoare a lui Dumnezeu și dorința lor de a rămânea totdeauna în armonie cu dânsul. Pentruce nu ar fi iubit pe Dumnezeu, și pentruce să nu fi ascultat de El? Doară El le-a fost prietenul drept și iubitor. Prin desprețuirea bunătații Creatorului lor, ar fi dovedit, că ei nu sunt prietenii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a dorit să-i constrângă la supunere, ci numai a dorit să la deie ocazie, ca să-și dovedească iubirea față de El; și aceasta numai prin supunerea lor ar fi putut-o dovedi. Ceiace s'a cerut dela dânsii a fost o nimica toată. Nesupunerea lor ar fi cauzat pierderea binecuvântărilor. Deoarece Dumnezeu a știut înainte, că ei pot să fie neascultători, în dragostea și înțelepciunea lui nemărginită s'a îngrijit atât de ei, cât și de urmașii lor.

Eva a cedat cursei amăgitoare a lui Satan și a dovedit nesupunere față de Dumnezeu. Adam însă nu a fost înșelat. (I Timotei 2 : 14) Numai că el s'a iubit mai mult pe sine, decât pe Dumnezeu. A dorit mai mult să-și mulțumească dorința urmând pe Eva, decât să asculte de Dumnezeu și să abzică de Eva. Chiar acuma a început Dumnezeu să deie lecție omului, că numai iubirea poate fi conducătorul adevărat, și poate conduce la fericire. Această lecție importantă atunci o va înțelege omul pe deplin, când în împărăția lui Dumnezeu se va cugeta asupra experiențelor sale avute, examinându-le la lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Fiindcă Eva era o parte din Adam, împreună s'au împărtășit de pedeapsa morții, la care a fost osândit Adam. (Romani 5 : 12) Din pricina neascultării acestei perechi desăvârșite, li s'a luat locuința ce au primit dela Dumnezeu și au fost izgoniți din ea, ca să experimenteze pedeapsa dreaptă a pă-

catului ce duce la moarte. Aceasta experiență teribilă au câștigat-o în decursul unui timp anumit și apoi s'au întors în pulberea pământului.

Copii lor s'au născut în timpul mizeriei lor, și aceștia asemenea au trebuit să sufere. Pentruce au fost însă siliți copii lor și urmașii acestora să sufere veacuri de-a rândul în urma păcatului străbunilor lor. Erau oare răspunzători acești urmași oarecum pentru păcatele părinților lor? Nu erau răspunzători, deoarece la săvârșirea păcatului nici nu au fost născuți, însă urmările păcatului au trecut și asupra dânșilor. Înțelepciunea lui Iehova chiar prin aceasta s'a arătat. Prin faptul, că Dumnezeu s'a îngrijit dinainte față de această posibilitate, se arată nu numai înțelepciunea Sa, dar și iubirea Lui față de omenire.

Pronia dumnezeiască, prevăzând posibilitatea căderii omului urmată de moarte, s'a îngrijit în favoarea omului de preț de răscumpărare, precum și de o astfel de ocazie, când omul va avea posibilitatea să fie restatornicit la viață. Acest preț de răscumpărare provăzut de îngrijirea lui Dumnezeu a trebuit câștigat prin jertfa de bunăvoie a acelei ființe desăvârșite, despre care Dumnezeu s'a îngrijit în acest scop. Să presupunem că fiecare urmaș a lui Adam s'ar fi născut desăvârșit și păcatul părinților nu s'ar fi extins asupra copiilor, dar din punctul de vedere al credincioșiei lor față de Dumnezeu, pe fiecare ar fi trebuit totuși pus la probă. Unii s'ar fi supus și ar fi rămas în viață, însă acela care ar fi căcat legea lui Dumnezeu, trebuia să moară fără speranța învierii, dacă nu cumva s'ar fi îngrijit Dumnezeu de răscumpărător pentru dânșii. Dacă însă s'ar fi îngrijit, atunci pentru fiecare în parte trebuia să se îngrijească de un astfel de răscumpărător.

Însă Dumnezeu în iubirea și înțelepciunea lui nemărginită așa s'a îngrijit, ca toți urmașii lui Adam să se cuprindă în osânda lui, ca astfel printr'o jertfă desăvârșită să fie mântuiți toți. Biblia arată lămurit voința lui Dumnezeu referitor la aceasta. (Galateni 3 : 22) Deci împrejurarea aceea, că a permis, ca copii lui Adam să se conceapă în nedreptate și să se nască în păcat, arată numai dragostea lui Dumnezeu față de ei, întrucât astfel printr'o jertfă mare se putea răscumpăra tot neamul omeneasc.

Omenirea se trage din Adam, și din pricina păcatului toți s'au născut nedesăvârșiți. (Psalm 51 : 7) Fiecare a experimentat urmarea rea a păcatului. În decursul veacurilor, Dumnezeu a îndreptat mintea unora asupra faptului, că supunerea față de El și servirea Lui, conduce la viață. Iar aceștia cași martori ai lui Dumnezeu asemenea au atras atenția altora, că la timpul hotărît de Dumnezeu toți vor cunoaște acest mare adevăr. (Habacuc 2 : 14) Atunci toți vor ști, că Dumnezeu este bun și milostiv, iar toți aceia, cari nu sunt în armonie cu El, sunt nelegiuți și păcătoși, prin urmare, acela care dorește să trăiască în pace și fericire cu Dumnezeu, trebuie să trăiască în armonie și înțelegere cu Dumnezeu.

Dacă nu s'ar cuprinde toți urmașii lui Adam în osânda păcătuirii lui, atunci jertfa Domnului Isus nu ar fi în folosul tuturor. Împrejurarea aceea, că toți erau sub osândă, face cu putință, ca prin această singură jertfă să primească toți ocazie pentru viață. Despre aceasta citim: „Căci dupăcum prin neascultarea unui om cei mulți se făcură păcătoși, tot astfel și prin ascultarea unuia cei mulți se vor face drepti”. — Romani 5 : 18, 19.

Cu toatecă omenirea a experimentat prin suferințele proprii și examinarea experiențelor altora,

urmările rele ale păcatului, dar din aceasta n'a învățat nimic bun, deoarece și deatunci tot pe calea rea umblă, însă în aceste timpuri de mari contrarrietăți, Dumnezeu a dat ocazie aceluia care l'au iubit să-și dovedească credințioșia față de Dumnezeu. Credințioșia, la urmă totdeauna va fi răsplătită. Pe când omenirea va cunoaște aceasta în împărăția lui Dumnezeu la lumina Cuvântului Său, probabil că aceasta va îndemna pe cei mai mulți, ca să-și dovedească credințioșia în timpul de probă ce le stă la dispoziție. Timpul lui Dumnezeu a sosit deja, când toți trebuie să ajungă la cunoștința exactă a adevărului, și trebuie să cunoască, că din îngrijirea miloasă a lui Dumnezeu cu mult mai înainte s'a îngrijit, ca prin moartea Fiului său, Domnul Isus Christos, să se câștige pentru toți o nouă ocazie de viață. — I Timotei 2 : 3—6.

„Sămânța“

În iubirea și înțelepciunea lui, Iehova nu numai că s'a îngrijit de prețul de răscumpărare pentru întreg neamul omenesc, dar a avut grije și de aceia, ca individul acela, care în scopul câștigării prețului de răscumpărare pentru omenire va sta neclintit de bunăvoie cu credințioșie până la moarte, să se înalțe la slujba cea mai măreață din univers, să fi răsplătit cu nemurire și să devină distribuitorul binecuvântărilor pentru familiile omenesti. Această mare răsplată a primit-o Fiul Său iubit. Afară de aceasta Dumnezeu a mai hotărât, că va uni cu fiul său 144.000 indivizi, cari împreună cu El vor alcătui „sămânța promisă“, prin care va fi binecuvântat întreg neamul omenesc.

Alegerea dintre oameni, precum și dezvoltarea aceluia, cari vor forma această „sămânță“, a necesitat mult timp. Ceiace a dorit Dumnezeu să facă, mai întâi a preumbrit prin niște icoane vii și numai după aceia a început să desvolte pe crea-

țiunea nouă. Încercarea membrilor creațiunii noi — cari se vor primi în familia regală a lui Dumnezeu — a durat mult timp. Încetarea păcatului și binecuvântarea omenirii nu se poate începe până ce Dumnezeu nu va alege și pregăti unealta aceea, pe care dorește s'o folosească în scopul acesta. După aceasta, toți oamenii vor primi ocazie personală favorabilă, pentru câștigarea vieții vecinice, și vor învăța că numai supunerea față de Dumnezeu conduce la viață și fericire.

Pentru popularea pământului

Iehova Dumnezeu ar fi putut câștiga oricând prețul de răscumpărare, și „sămânța“ ar fi putut-o desvolta demult, și putea să restatornicească pe oamenii ascultători. Însă în cazul acesta numai aceia se puteau bucura de binefacerea rezultată din prețul de răscumpărare și de restatornicire, cari au fost născuți până la timpul acela. În timpul de șase mii de ani, trecuți dela Adam mulți s'au născut. Dacă toți aceia, cari au trăit pe pământ ca urmașii lui Adam, vor fi restatorniciți la desăvârșire, și pământul va fi restatornicit la o stare de paradis, pământul poate fi populat; și în privința traiului fiecare ar avea destul loc. Pământul l'a creat Dumnezeu de locuință oamenilor, și dorește ca să se nască un număr corespunzător de oameni pentru popularea pământului. Vedem deci, că din înțelepciune și iubire a stabilit Dumnezeu timp, ca înainte de lucrarea binecuvântată promisă să se nască un număr corespunzător de oameni pentru popularea pământului.

Fiecare poate fi convins, că la timpul său hotărât, Dumnezeu va împlini neapărat promisiunea sa pentru încetarea păcatului, și pentru primirea ocaziei vieții și a binecuvântărilor. Milioane s'au născut, au trăit și au murit pe pământ; se vor îm-

părtăși oare aceștia de ocazia câștigării binecuvântărilor? Unde sunt aceia cari au murit și în ce stare? Ce au făcut în decursul veacurilor în cari a covârșit păcatul și cum vor ajunge cândva în posesiunea binecuvântărilor promise? Aceste întrebări sunt juste în cadrul acestui obiect, la cari fiecare sincer cercetător al adevărului dorește un răspuns potrivit.

Iarăș cităm declarația apostolului Pavel: „Căci știm, că toată făptura suspină și este în dureri până acum.“ (Romani 8 : 22) Apostolul arată și aceia, că după ce suspină toată făptura: „Pentru-că dorul stăruiitor al făpturii așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu.“ (Romani 8 : 19) Acești fii ai lui Dumnezeu formează creațiunea nouă. Această creațiune nouă a fost dezvoltată de Dumnezeu în veacurile trecute, și binecuvântările promise astfel vor veni, că aceia cari formează „sămânța promisiunii“, în armonie cu voința lui Dumnezeu își vor îndeplini datorințele.

Unde sunt morții?

Multe miliarde de oameni au adormit după izgonirea lui Adam din Eden. Unde sunt aceștia, și care este situația prezentă a morților?

La această întrebare avem două răspunsuri. Fiecare spune alta, chiar contrarul celuilalt. Dacă unul din aceste răspunsuri este adevărat, atunci celalalt trebuie să fie greșit. Despre Cuvântul lui Dumnezeu citim: „Cuvântul Tău este adevăr!“ (Ioan 17 : 17) Pentru a stabili, care răspuns este potrivit, și care greșit, ambele trebuie să le examinăm la lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Ca să înțelegem mai ușor, un răspuns îl vom numi de răspunsul laicului și pe celălalt de răspunsul preotului medieval.

Răspunsul laicului este următorul: Omul este un suflet muritor. Cu ocazia morții e mort cu desăvârșire, a încetat să mai viețuiască, a ajuns într'o stare cu totul inconștientă. Dacă Dumnezeu nu l'ar învia din morți, atunci ar rămânea pe veci nimicit, stins. Acesta este răspunsul potrivit corespunzător realității.

Răspunsul preotului medieval este următorul: Omul are înăuntrul său un suflet nemuritor; cu ocazia morții, numai corpul moare, sufletul însă nu. Sufletul omului bun, cu ocazia morții merge în cer, unde ajunge în mântuire vecinică. Iar sufletul omului rău, adeca, dacă nu a împăcat dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatele sale săvârșite (cu toatăcă păcatele lui sunt iertate) ajunge în purgator, însă soarta lui poate fi schimbată în bine, dacă se roagă pentru dâșii cei rămași pe pământ. Însă acela, care moare necredincios, negreșit va ajunge în locul chinului vecinic, în iad. Un astfel de om rămâne pe vecie în iad, unde va fi

chinuit în etern, fără speranța să scape cândva din acel loc. Acesta este răspunsul greșit, ce nu corespunde realității.

Răspunsul potrivit, dat la această întrebare trebuie să fie în armonie în toate privințele cu ființa lui Dumnezeu, și cu hotărârile lui descoperite prin Cuvântul Său. Miezul acestor hotărâri descoperite este aceea, că Dumnezeu prin jertfa Fiului Său Isus Christos s'a îngrijit pentru binele omenirii, ca prin El să poată ajunge în posesiunea vieții vecinice (Ioan 3 : 16) Însă teoria aceea despre starea morților, că este în om un suflet nemuritor aparte, și că cu ocazia descompunerii corpului, „sufletele bune“ merg în cer, iar „sufletele rele“ merg în chinul vecinic, este cu totul contrară hotărârii lui Dumnezeu. Înainte de venirea lui Isus pe pământ, ca să depună viața lui pentru răscumpărarea omenirii, oamenii mureau deja de patru mii de ani. (Ioan 10 : 10; 6 : 51—53; Matei 20 : 38) Deci părerea preotului amintit nu corespunde cu Cuvântul lui Dumnezeu, și în deosebi din punctul de vedere al răscumpărării, deoarece, dacă multele milioane de morți se găsesc în cer sau chinul vecinic, pentru dânsii prețul de răscumpărare n'are nici o valoare. Deci dacă părerea acestui preot arată realitatea, atunci moartea de sacrificiu a Domnului Isus nu are nici o valoare.

Omul

Ce este omul? Suflet, sau are suflet? Scriptura spune următoarele: „Și Dumnezeu formă pe om din pulberea pământului și suflă în nările lui suflare de viață, și așa se făcu omul o ființă vie (suflet viu — trad. ung.)“ (I Moise 2 : 7) Sufletul, ființa și omul sunt niște cuvinte care exprimă acelaș lucru. Așa dar omul nu are suflet, ci omul însuș este sufletul. Scriptura numește de suflete și vitele, măgarii, oile și caprele. (IV Moise 31 :

28) Față de aceasta învățătorii falși au învățat, că există în om un suflet independent, care după moartea corpului merge într'o patrie mai bună. Însă această părere nu se unește cu Scriptura.

Nemurire

Pentru sprijinirea răspunsului, că morții sunt conștienți și se găsesc în rai sau în iad, acești învățători falși au iscodit învățătura, că sufletul este nemuritor. Nemurirea înseamnă ce nu se poate nimici. Deci se poate vedea clar, că ceiace se poate nimici, se și poate șterge dintre cei vii, și nu se poate să existe pe vecie în cer, ori în purgator, ori în locul chinului vecinic. Spiritul ce a însuflat această învățătură falsă, știind aceasta, astfel s'a cugetat: Așa trebuie să învățăm că înlăuntrul omului se găsește un suflet nemuritor. Însă față de această învățătură, dacă Biblia ne arată, că omul însuși este sufletul, și încă un suflet muritor, atunci teoriile sufletului nemuritor, a purgatorului și a iadului, trebuia să fie false.

Când a creat Dumnezeu pe om și l'a așezat în grădina Edenului, așa i-a vorbit: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri.“ (I Moise 2 : 17) Aceste erau cuvintele clare ale legii lui Dumnezeu. Oare Dumnezeu așa a înțeles, că numai trupul trebuie să moară? Răspunsul este următorul: „Sufletul care păcătuiește, acela trebuie să moară.“ (Ezechiel 19 : 4, 20) „Care este omul ce va trăi și moartea nu va vedea? Care va scăpa sufletul său din locuința morților?“ — Psalm 89 : 49.

Minciuna lui Satan

Dumnezeu a avertizat pe Adam, și i-a comunicat, că dacă mănâncă din fructul unui pom, atunci negreșit moare. Satan s'a năzuit să înstreineze pe om dela Dumnezeu, și să-l facă, ca să se închine lui. Cu acest scop viclean s'a apropiat de Eva și

i-a zis: „Puteți mânca fără frică din fruct, deoarece dacă mâncați din el, veți primi o înțelepciune asemenea lui Dumnezeu. Nu veți muri.“ Astfel a înduplecat pe Eva la nesupunere față de D-zeu.

Nemurirea sufletului o sprijinește numai declarația Diavolului. Dumnezeu așa a zis: „Vei muri!“ Iar Diavolul dimpotrivă a zis: „Nu veți muri!“ Cui să credem, lui Dumnezeu, sau Diavolului? Cei mai mulți au crezut minciuna Diavolului; și învățătorii falși tot de Diavol au ascultat, pentru aceasta au disprețuit Cuvântul lui Dumnezeu și greșesc în răspunsul lor. Diavolul, părintele minciunilor atunci a exprimat minciuna cea dintâi. I-sus adresându-se preoților din timpul său le-a zis: „Voi sunteți din tatăl vostru Diavolul și voiți să faceți poftele tatălui vostru. Acela dela început era omoritor de oameni și nu stă în adevăr, pentru că într'ânsul nu este adevăr. Când vorbește minciuna, vorbește din ale sale; pentru că este mincinos și tată al minciuni.“ — Ioan 8 : 44.

Cine este nemuritor?

Diavolul nu este nemuritor, deoarece din Scriptură reesă, că la timpul său, Dumnezeu îl va stârpi. (Evrei 2 : 44; Ezechiel 28 : 18) Pentru aceasta cu drept cuvânt am putea întreba dela învățătorii falși: Dacă iadul după susținerea voastră este locul chinului vecinic și dacă Diavolul este șeful fochist al lui, atunci după nimicirea lui, cine va mai ațâța focul?

Creștinii sunt îndrumați să caute nemurirea. (Romani 2 : 7) Desigur nimenea nu trebuie să caute așa ceva, ce are deja. Însă dupăcum ne spune Scriptura, singurul Dumnezeu are nemurire, citim: „Care singur are nemurire, locuind în lumină de neapropiat, pe care nu l'a văzut nimenea dintre oameni, nici nu'l poate vedea; Lui fie cinste și stăpânire vecinică, Amin.“ — I Timotei 6 : 16.

Isus în timpul petrecerii sale pe pământ nu a fost nemuritor, însă după învierea Lui, Dumnezeu i-a dăruit nemurire. (Ioan 5 : 26; Apocalips 1 : 18) Nemurirea este promisă ca răsplată creștinilor credincioși și învingători, precum citim: „Pentru-că trebuie ca stricăciosul acesta să se îmbrace în nesticăciune și muritorul acesta să îmbrace nemurirea.“ (I Corinteni 15 : 53) N-ar avea nici un rost să facă Domnul să se însemne așa ceva, dacă omul și așa este nemuritor. Însă aceste texte arată, că omul însuși este un suflet, că este muritor, deci nu este nemuritor. (Iov 4 : 17) Dacă este așa, atunci putem deduce, că omul când moare, nu merge imediat în cer, și nici în iad sau purgator.

Purgator

Teoria purgatorului este dupăcum urmează: Să presupunem, că a murit un om, care pretindea că este creștin. Era un membru al bisericii catolice, dar nu era nu știu ce om bun. Deci astfel trebuie să meargă în purgator, de unde nu se poate elibera. Însă rugăciunile unui preot de pe pământ rămas în viață poate să vină în ajutorul acestui suflet ajuns în purgator. — Vezi cartea lui Gibbon „Fait of the Fathers“ (Credința părinților).

Teoria purgatorului a constituit un minunat câștig pe seama învățătorilor falși timp îndelungat. Se poate crede oare cu mintea sănătoasă, că Dumnezeu să chinuiască pe un păcătos mort, numai ca alții să câștige bine din năcazul lui? Așa ceva nicidecum nu se poate armoniza cu Numele sfânt al lui Dumnezeu; așa ceva este o presupunere nebună, contrară Scripturii. Preoțimea de pe timpul lui Isus cu mult succes a putut folosi religia în scopuri de câștig. Cum a privit Dumnezeu acest fapt se poate vedea din cuvintele lui Isus adresate preoților de atunci: „Scris este: casa Mea, casă

de rugăciune se va chema, iar voi o faceți peșteră de tâlhari.“ (Matei 21 : 13) Și atunci Isus a alungat afară din templu pe speculanții murdari.

Timp de multe sute de ani a fost avizat poporul să se sprijinească cu totul pe explicările învățătorilor falși deoarece a crezut, că aceia vestesc adevărul. Pentru aceasta este poporul încă în necunoștință cu privire la purgator și asemenea teorii. Teoria purgatorului și cea a chinului vecinic nu o pot dovedi acești învățători falși nici măcar cu un singur citat din Biblie; numai la Dante și la alte persoane se referă cari au trăit cu sute de ani mai înainte. Scriptura nu numai că un dovedește nici cu un singur cuvânt teoriile purgatorului și altele asemenea, ci încă arată, că această teorie este o mișelie ce duce în cursă, pe care Diavolul a inventat-o și o folosește prin agenții săi spre paguba omenirii și ocara Numelui lui Dumnezeu.

Cerul

Aceia cari jelesc, le-ar plăcea să creadă că cei morți ai lor au ajuns într-o situație de odihnă, pentru aceasta le spun preoții, că membrii buni ai bisericii, cu ocaza morții ajung în cer. Susținerea aceasta nu o sprijinește însă Biblia. „Cerul“ exprimă principiul măreției, gloriei. Cerul este locuința lui Dumnezeu. Pe Dumnezeu nu l'a văzut nici un om și nici nu-l va vedea. „Nu poate să mă vadă om, ca să trăiască.“ (II Moise 33 : 20) În cer numai astfel de om poate ajunge, care va fi schimbat din ființă omenească, în cerească. Isus cu ocazia învierii Sale, a fost schimbat dela natura omenească la cea spirituală, dumnezeiască.

Până la acest timp erau deja trecuți patru mii de ani, decând moartea își culegea victimele dintre oameni. Mulți erau morți și până atunci și astfel de oameni, cari au fost aprobați de Dumnezeu.

Despre aceștia ne relatează capitolul 11 din epistola către Evrei. Însă dintre aceștia nici unul nu a mers în cer. Isus când era pe pământ așa a vorbit despre acești oameni buni morți între timp: „Nici unul nu s'a suit în cer.“ — Ioan 3 : 13.

În rândul acestor credincioși se ține și David. Despre David citim, că a fost un om după inima lui Dumnezeu. (I Samuel 13 : 14; Fapte 13 : 22) David a reprezentat pe Christos. Numele lui pe românește înseamnă „iubit“ plăcut. Fiind inspirat de Dumnezeu a compus mai mulți psalmi. Dacă cineva dintre morți a mers în cer, atunci David negreșit trebuia să ajungă și el. Însă despre David este scris: „David nu s'a suit la cer.“ (Fapte 2 : 34) Ioan Botezătorul a fost om bun. S'a bucurat de aprobarea lui Dumnezeu și a fost ales de prevestitorul Mântuitorului lumii. Cu puțin timp înainte de intrarea lui Isus în slujba Sa, însă Ioan Botezătorul a fost decapitat (i-au tăiat capul). Pentru credințioșia lui față de Dumnezeu a trebuit să sufere această moarte. Cu toate acestea Isus totuși a declarat despre el, că niciodată nu va merge sus în cer. — Matei 11 : 11.

Cerul este promis numai membrilor creațiunii noi, ca o răsplată a credințioșiei lor. Citim: „Binecuvântat este Dumnezeu, și Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care după mare mila Sa ne născu iarăș spre nădejde vie prin învierea lui Isus Christos dintre morți, spre moștenire neperitoare și fără pată și nevestejită, păstrată în ceruri pentru noi, cari suntem în puterea lui Dumnezeu păziți spre mântuire, gata ca să fie descoperită în timpul de apoi.“ (I Petru 1 : 3—5) Ar fi cu totul fără minte și s'ar contrazice cu hotărîrea exprimată a lui Dumnezeu, dacă fără deosebire ar duce în cer pe fiecare om bun, fiindcă a declarat foarte lămurit, că numai pe aceia îi va lua în cer, cari

dupăce prețul de răscumpărare a fost câștigat, intră în legământ de sacrificiu cu El și vor dovedi credincioșie până la moarte. — Apocalips 2 : 10.

Înainte de ce am examina declarațiile Bibliei cu referire la iad, să luăm seamă la dovezile biblice a răspunsului laicului. Dupăcum știm, laicul a susținut, că cei morți într'adevăr sunt morți, se află în starea inconștientă, adecă nu mai există, se află în morminte (morți) și nu au cunoștință de nimica, până când vine timpul stabilit de Dumnezeu pentru învierea lor.

Starea inconștientă

Ca cineva să poată gusta din plăcerile bucuriilor cerului, sau să poată suferi pedeapsa purgatorului sau a chinului vecinic, trebuie să trăiască și să fie conștient. Acuma mai recent unii încearcă să tâlmăcească chinul vecinic și purgatorul, că cei răi numai chin sufletesc trebuie să sufere, pentru ca să-și aducă aminte de nelegiuirea lor. Însă Scriptura dovedește hotărît, că acela, care a murit a ajuns în stare inconștientă, nu poate nici să se cugete, nici să facă planuri, toată știința lui a încetat din existență; prin aceasta este pe deplin înfruntată presupunerea, că cei morți și-ar continua viața undeva în chin fără sfârșit, sau în plăceri vecinice.

Dumnezeu este drept, Cuvântul Său este adevăr. Însă omul și susținerea omului nu este adevărată, numai în cazul dacă ceiace zice se unește cu Cuvântul lui Dumnezeu. (Romani 3 : 4) Referitor la rezolvarea întrebării puse, cităm următoarele părți ale Cuvântului lui Dumnezeu, cu convingerea, că acelea întăresc pe deplin corectitatea răspunsului dat de cel laic.

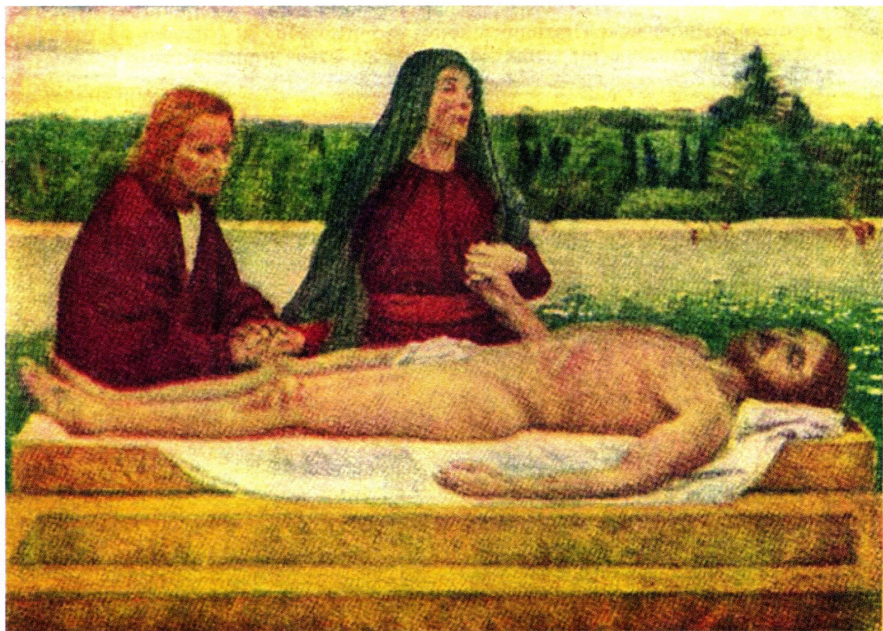
„Cei ce trăesc, barem știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic... Toate câte îți sunt la îndemână fă-le cu toată puterea ta, căci nu este

„Răstignire“

Max Klinger

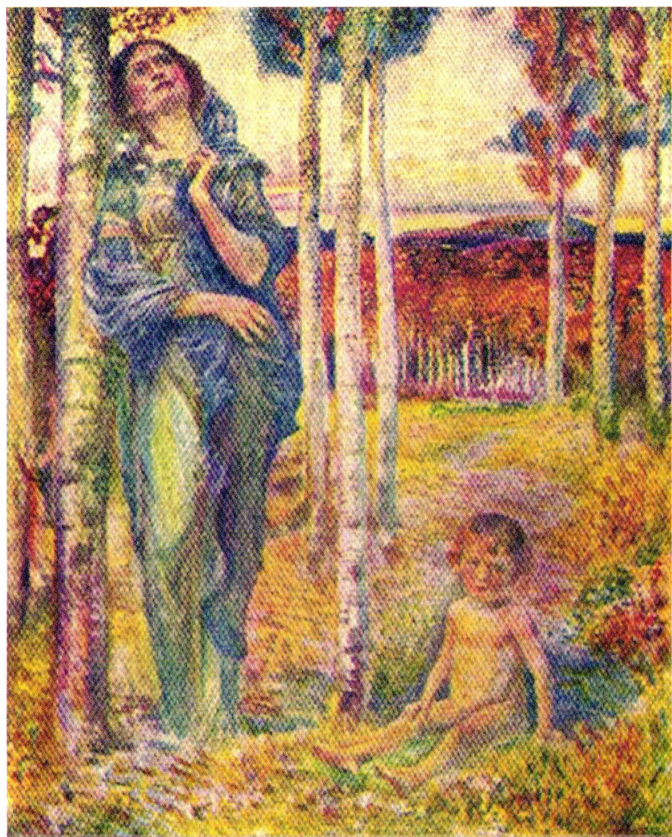
Sângele Mântuitorului, care a simbolizat viața lui vărsată, a trebuit prezentat în cer ca jertfă de ispășire în interesul păcatelor omenirii; dacă sângele nu ar fi prezentat spre ispășire, oamenii nu s'ar împărtăși de sfințire.

„Inmormântarea lui Isus“

Max Klinger

V Moise 19 :
21, înseamnă,
că pentru
răscumpă-
rarea vieții
omenești cea
fost luată de-
la A d a m
pentru păcă-
tuirea lui,
trebuia de-
pusă o viață
omenească
desăvârșită.

„Ce i-a răpit războiul“

Augustin Roth

Părechea tânără numai de curând a început la relizarea scopului lor de viață. În timp ce acești nevinovați își plănuiesc fericirea, în America reprezentanții Diavolului au adus legi, cari dispun obligațiunea militară în general, precum și astfel de legi, cari interzic oricui, ca să pună în discuție dreptul națiunilor de a nimici viețile omenești. . . . Tânărul bărbat primește ordin de mobilizare. Soția sa tânără cu pruncul pe braț cu inimă sfâșiată își ia rămas bun dela bărbatul său, care merge în război, ca să nu se mai întoarcă.

„Refugiații“

Hubert v. Herkomer

Imediat după război se părăndară lipsurile, epidemiile, suferințele și mizeria cea mai cumplită, cari nici nu se pot descrie îndeajuns cu cuvinte. Spitălele și locurile sanitare sunt pline de schilavi, afară mai multe milioane de păgubași ai războiului îndură cele mai cumplite lipsuri. O mare mulțime a văduvelor și orfanilor îngreuiază sarcina cetățenilor impozabili cinstiți.

nici lucru, nici minte, nici știință, nici înțelepciune în mormânt (iad) unde te duci." — Eclesiast 9 : 5, 10.

„Căci în moarte nu este aducere aminte de tine, în infern cine te va lăuda?“ — Psalm 6 : 6.

„Ca oile în infern (iad) vor fi puși, moartea îi va paște — Psalm 49 : 15.

„Nu morții laudă pe Iehova, nici toți cei pogo-riți în locul tăcerii (iad)“. — Psalm 115 : 17.

Omul este creat din elementele pământului, și când moare se descompune în elementele din cari a fost creat. — I Moise 3 : 19.

„Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași, aceeași soartă au amândoi, cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc, căci totul este deșărtăciune. Toate merg la un loc, toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână.“ — Eclesiast 3 : 19, 20.

Omul prin suflarea vieții a fost făcut viu și organele lui prin aceasta au fost puse în circulație. Când răsuflarea omului încetă, și lucrarea organelor lui încetă. Suflarea lor trece, se întorc în pământ și în aceeași zi le pier și planurile lor.“ — Psalm 146 : 4.

Învățătorii falși au încercat să aplice aceste citate ale Scripturii numai asupra corpului și nu asupra individului întreg. În aceasta însă greșesc, deoarece ființa vie, sufletul viu, adevărat însuși individul pier. — Ezechiel 18 : 4, 20.

Iad (Seol)

Purgator și locul chinului vecinic, unde sufletele, adevărații oameni ar fi chinuți, nu există deloc. Dumnezeu nu este dușman cum le place preoților să-l înfățișeze. Dumnezeu este iubire. Ce bine ar face Dumnezeu prin aceea că chinuște o ființă? Ce iubire ar arăta astfel? Cum s'ar putea armonia

astfel de chinuire cu legea pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam? Care a prevăzut moartea ca pedeapsă pentru păcat? Și din aceste întrebări se poate observa, că răspunsul care se trage din evul mediu este greșit, deoarece nu se poate armoniza cu ființa lui Dumnezeu.

Teoria chinului vecinic era necunoscută timp de vre-o patru mii de ani după osândirea lui Adam la moarte. Această teorie a iscodit-o Diavolul cu ceva mai târziu, și prin aceasta a dorit să-și întemeieze și să-și răspândească minciuna lui cea dintâi, că „nu veți muri“. (I Moise 3 : 4) Diavolul a știut bine, că dacă omul va crede teoria sufletului nemuritor, totodată va trebui să creadă și aceia, că cei nelegiuți trebuie să fie chinuiți într'un oareșcare loc. Și-a pus în gând, ca să facă pe oameni să creadă, că Dumnezeu a făcut pentru suflete un astfel de loc, în care cei răi se vor chinui; a știut că prin aceasta cu ușurință va întoarce pe oameni dela Dumnezeu, și îl vor urî pe Dumnezeu. Teoriile sufletului nemuritor, a chinului vecinic și a purgatorului sunt în strânsă legătură una cu alta; și deoarece sunt învățături false, trebuie să se prăbușească împreună.

Este lucru cunoscut că Biblia din alte limbi streine a fost tradusă în românește. Vechiul Testament din limba ebraică, iar Noul Testament din cea greacă. Cuvântul iad a fost tradus din cuvântul evreesc „Seol, care tradus corect înseamnă mormânt, groapă; iar cuvintele grecești „hades“, „gehenna“ și tartaros“ în traduceri românești figurează uneori ca mormânt, infern, iad, lumea morților etc. Dupăcum știm, țăranul la începutul iernii sapă o groapă (iad) în care bagă legumelc (cartofi etc.) pentruca să le păstreze pe iarnă să nu înghețe. Acest cuvânt cum se înțelegea de englezii vechi a însemnat „ascunderea legumelor (aşc-

zarea lor în iad, groapă întunecoasă)“. Cuvântul Seol în multe cazuri nici nu e tradus corect, uneori e tradus ca groapă, alteori ca iad. Mormântul este întunecat. Dacă cuvântul Seol în vreun loc al Scripturii ar însemna chin, atunci și în alte locuri ale Scripturii tot așa ar trebui să-l înțelegem. Câteva versuri din Biblie ne vor clarifica această întrebare.

Iacob a fost unul dintre aceia pe cari i-a iubit Dumnezeu. Pe fiul său Iosif l'au răpit și vândut în Egipt, iar pe Iacob l'au făcut să creadă, că fiul său a fost omorât. Fii și fetele lui au voit să-l mângăie, dar dânsul le-a zis: „Plângând mă voi pogori la fiul meu în mormânt (Seol)“ (I Moise 37 : 35) După câțiva ani în urmă a izbucnit foamete în părțile unde locuia Iacob și a trimis pe fii săi în Egipt să aducă bucate. Aici Iosif a recunoscut pe frații săi. Ei s'au întors să ceară tatălui lor și pe Beniamin cel mai mic copil, să plece cu dânși. Când i-au adresat această cerere, Iacob le-a răspuns: „Fiul meu nu va merge cu voi, fiindcă frațele lui a murit și numai el a mai rămas, dacă l-ar ajunge vre-o nenorocire în drumul pe care treceți, cu durere îmi veți așeza perii mei cărunți în locuința morților (Seol)“. — I Moise 42 : 38, 39.

Dupăcum vedem, în citatele de sus într'una cuvântul Seol este tradus de „mormânt“, iar altădată în „locuința morților.“ Deci se vede clar, că Iacob s'a pregătit să meargă în mormânt. Traducătorii Bibliei au știut bine, că în acest loc nu puteau să traducă de iad cuvântul Seol (la care cuvânt au mai adăugat în evul mediu cugetul chinului vecinic), deoarece dacă l'ar fi tradus de iad sau chinul vecinic, atunci oricine ar fi înțeles, că părul cărunț a lui Iacob nu mult va putea rezista focului (și afară de aceasta nici nu puteau clasa pe Iacob, om temător de Dumnezeu într'un loc cu

acea, cari merg în iad, căci în cazul acesta ce ar fi făcut cu cei nelegiuți?) Așadar în aceste citate, traducătorii cuvântul Șeol l'au tradus întocmai potrivit înțelesului său adevărat.

Iov era un om bun, și plăcut înaintea lui Dumnezeu. Diavolul s'a mândrit, că va putea face pe Iov să blasteme pe Dumnezeu. Dumnezeu i-a permis să facă încercare. Cu toate acestea nu i-a reușit să înduplece pe Iov să părăsească pe Dumnezeu. Iov a fost umplut cu bube din creștet până în tălpi, trupul lui era în curs de descompunere, vecinii și prietenii lui i s'au făcut dușmani, au venit să-l batjocorească, și chiar și soția lui l-a părăsit, zicându-i: „Blastămă pe Dumnezeu și mori.“ Nici un singur om nu a fost care să-l fi mângăiat pe bietul Iov. El a trecut prin toate chinurile prin cari poate trece un om pământean, peste astfel de chinuri cari sunt înfățișate prin iadul preoților. Dacă dânsul ar fi crezut, că iadul este locul chinului vecinic, nu ar fi rugat pe Dumnezeu astfel:

„Oh de m'ai ascunde în locuința morților (Seol), m'ai ascunde până când ți-ar trece mânia și de mi-ai rândui-o vreme când îți vei aduce aminte de mine.“ (Iov 14 : 13) Și a continuat: „Unde mai este nădejdea mea? Și cine mai poate vedea nădejdea mea? Ea se va pogori cu mine la porțile locuințelor morților, (Seol) când vom merge împreună să ne ohidnim în țărină.“ (Iov 17 : 14—15) Iov le-a vorbit pe toate acestea inspirat fiind de Dumnezeu. Am citat aceste scripturi ca să dovedim, că înțelesul adevărat al cuvântului Seol este groapa, mormântul, inexistența, pieirea.

În psalmul 16 versul 11 citim: „Căci nu vei lăsa infernului sufletul meu, nici nu vei lăsa po cuviosul tău să vadă mormântul.“ Acest loc este citat și de faptele apostolilor 2 : 30—32, și îl aplică asupra Domnului Isus, ceiace putem privi ca

dovadă, că Isus a ajuns în iadul biblic, adeca în mormânt, groapă. Dacă iadul ar trebui să fie vreun loc al chinului vecinic, atunci Isus și azi tot acolo ar fi. El însă a ieșit afară a treia zi de acolo. Adeva a fost înviat din morți. Mare mirare, că preoții au uitat să argumenteze cu aceia, că Isus de aceia s'a pogorît în iad, ca să deie seamă după ce se întoarce de acolo de căldura și focul mare ce a văzut acolo. Dacă ei ar avea dreptate în privința teoriei chinului vecinic, atunci Isus cu ocazia călătoriei sale în iad ar fi trebuit să îmbrace niște vestminte de astbest. Dar punând la o parte orice glumă, atâta este sigur, că Isus a vorbit despre iad (Seol), însă după cum vom vedea aceasta din cele ce urmează, nu a amintit nici cu un cuvânt, că ar fi locul chinului vecinic.

Ideea iadului este bine lămurită de istoria lui Iona. Iona a fost înghițit de un pește mare. Iona așa a vorbit: „In strămtorarea mea am chemat pe Domnul și m'a ascultat; în mijlocul locuinței morților am strigat și mi-ai auzit glasul.“ (Iona 2 : 3) În stomacul peștelui desigur era întunec. Dacă ecast iad (Seol) ar fi însemnat locul chinului vecinic, atunci, Iona niciodată nu ar fi eșit din el.

„Iar dacă Iehova va crea ceva nou și pământul își va deschide gura sa, și va înghiți pe ei cu toate câte sunt ale lor, și ei de vii se vor pogori în infern (Seol), voi să cunoașteți, că acești oameni au defăimat pe Iehova.“ (IV Moise 16:30) In acest text este vorba de nimicirea cetei lui Core. Afară de aceasta mai citim despre cel muritor și despre speranța sa: „S'a pogorît sub zăvoarele infernului (Seol) de este repaus măcar în pulbere.“ (Iov. 17: 16) Deci cuvântul (iad) „Seol“ în toate aceste citate înseamnă mormântul, sicriul, adeca soarta celor morți.

Hades

Cuvântul Hades din Testamentul Nou, în traducerea românească este tradus infern și locuința morților, însă în același înțeles ca cuvântul evreesc Seol. Și acesta se referă totdeauna la starea morții, chiar dacă este tradus coșciug, groapă sau iad. Putem aminti unele citate ca faptele apostolilor 2 : 27, psalmul 16 : 10. În Matei 16 : 18, cuvântul iad rostit de Isus, tot din cuvântul Hades este tradus și sună astfel: „Și porțile iadului (Hades) nu o vor birui.“ Din aceasta expresiune se evidențiază cugetul, că va veni timpul când moartea va fi desființată, din care cauză nici nu poate să aibă putere asupra acelor, cari servesc pe Dumnezeu.

În armonie cu aceasta citim în apocalips 1 : 18, că Isus are cheile iadului (morții), dupăcum citim și în cap. 20 : 13: „Și moartea și iadul (hades) au dat înapoi pe morți.“ Și cuvântul iad din acest text este tradus tot din cuvântul grecesc „Hades“ și este același cu cuvântul Seol și înțelesul îi este tot același; mormântul, groapa, care cu ocazia învierii va preda morții. Este evident, că nu înseamnă chin vecinic, întrucât dacă ar trebui să petreacă acolo în veci, nu ar putea ieși niciodată de acolo. Pe lângă aceasta, textul acesta nicidecum nu dă de înțeles, că pe cei vii trebuie să-i dea afară iadul, ci pe cei morți.

Gheena

Cuvântul grecesc „gheena“ asemenea este tradus de iad în unele traduceri. Acest cuvânt înseamnă încetarea existenței, (starea morții), o astfel de stare, din care nu va mai fi înviere. Sub cuvântul grecesc „gheena“ se înțelege valea lui Hinnom. Valea Gheena sau Hinnom se află la miazăzi dela Ierusalim. În această vale focul ardea încontinuu. În acest foc nimiceau gunoaiile, cadav-

rele și alte rămășițe ce ieșiau din oraș. În înțelesul legilor evrești, nu era permis să se arunce ceva viu în acest foc. Gunoii ce a fost cărat afară din oraș a fost aruncat de pe o prăpastie în focul din valea aceasta. Cadavrele animalelor uneori s'au agățat de stânci unde au fost roase de viermi. Deci valea Hinnom era un fel de cremator. Aceasta preumbrește nimicirea celor nelegiuți.

Adresându-se Isus Evreilor, cari trebuia să știe înțelesul cuvintelor sale, le-a zis: „Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat scoate-l, mai bine îți este ți-e să mergi fără un ochiu în împărăția lui Dumnezeu, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul Gheenei. Unde viermele lor nu moare, și focul nu se stinge.” (Marcu 9 : 47, 48) Focul nepotolit și viermii arată nimicirea, pieirea completă, și Isus a făcut prin aceasta pe Evrei, să înțeleagă ce are să vină asupra națiunii lor.

Ceiace a zis Isus a fost destul de clar, că el este regele orânduit de Dumnezeu, și că Dumnezeu la un timp hotărât va ridica împărăția Sa și că un post cât de neînsemnat în aceia împărăție este cel mai mare privilegiu pe care cineva îl poate obține, însă în aceasta împărăție numai așa poate intra dacă abzice de orice lucru ce este împotriva voinței lui Dumnezeu. Deci dacă cineva are ceva atât de scump pentru dânsul ca o mână sau ochiu, dar ce-l împiedecă să ajungă în împărăție, mai bine face, dacă jertfește acest ceva, decât să se distrugă el însuși.

Afară de acestea Isus mai folosește cuvântul Gheena în următorul text: „Nu vă temeți de cei ceucid corpul, sufletul nu-l pot ucide, ci mai mult să vă temeți de cel ce poate să piardă atât trupul cât și sufletul în Gheena, pe care unii l'au tradus iad, înseamnă nimicirea. Un om poate să omoare pe aproapele său, însă cel omorât va învia la tim-

pul stabilit de Dumnezeu, dar acela pe care Dumnezeu îl nimicește, dreptul de viață al aceluia îl șterge cu desăvârșire din existență, un astfel de om nu mai învie.

Cuvântul „Hades“ care cuvânt uneori a fost tradus de iad, iar de mai multe ori de mormânt, înseamnă aceia stare a morții, din care va fi înviere. Însă Gheena înseamnă o astfel de stare, din care nu va mai fi înviere.

În timpul lui Isus îndeosebi preoții au fost dușmanii lui deși au insistat asupra faptului, că sunt reprezentanții lui Dumnezeu. Au fost fățarnici, au necinstit pe Ichova și au dus poporul în eroare. Isus le-a declarat în față, că sunt servii Diavolului. (Ioan 8 : 44) Venind în biserică de unde a alungat afară pe cămătari, a început să vorbească către fariseii și preoții de pe timpul acela și le-a zis între altele: „Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?“ (Matei 23 : 33) În acest text iarăși obvine cuvântul gheena. Acești oameni au păcătuit împotriva luminei. Ei au știut să Isus este Messia, cu toate acestea au căutat să-l ucidă și l-au persecutat. Fiind ei luminați și totuși petreceau în păcat, cu drept cuvânt a putut întreba pe dânșii: „Cum veți încunjura oare pedeapsa Gheenei?“ — Evrei 6 : 4—6.

Dacă, cineva acuză, defaimă pe un oarecare acela este defăimător și prin aceasta caută să nimicească pe acela. Citim: „Și limba este un foc, este o lume de nelegiuri, ea este aceia dintre membrele noastre, care murdărește tot trupul, dă foc curgerii vieții noastre, până când este distrusă de focul Gheenei.“ (Iacob 3 : 6) Și în acest loc tot Gheena este și înseamnă nimicirea completă.

Tartaros

Cuvântul grecesc „tartaros“ sau „tartaroo“ Cornilescu îl traduce adânc și întunec. Nu este

nici o bază, ca acestui cuvânt să i-se dea înțelesul de loc al chinului. Scriptura aci se referă la îngerii răi și căzuți în păcat, din timpul lui Noe. Înainte de potop acești îngeri și-au întrebuintat nelaloc puterea de a îmbrăca corp omenesc, și s-au spurcat prin relațiuni trupești cu oamenii. (I Moise 6 : 1—5) Urmașii cari au rezultat din această relațiune oprită, au fost nimiciți prin potop. Îngerii căzuți în păcat, au fost înjosiți și trimiși în întunerecul morții. Despre aceștia citim, că „Dacă nu a cruțat Dumnezeu pe îngerii căzuți, ci i-a aruncat în adânc (tartaros) i-a pus în lanțul întunerecului, ca să fie păstrați spre judecată.“ (II Petru 2 : 4) „Și pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia ci și-au părăsit locuințele lor, i-a ținut spre judecata acelei zile în lanțuri vecinice în întunerec (Tartaros).“ (Iuda 6) Scriptura aci, exprimă, că ei au fost înjosiți înaintea tuturor creaturilor cerești și dați, morții, ca astfel să aștepte judecata din urmă, ziua judecării „Lanțul întunerecului“ se referă la legarea celor cari se află în starea morții. — Iov 10 : 21, 22; 17 : 12; Psalm 88 : 11—13.

Pedeapsă vecinică

Iehova Dumnezeu a declarat, că va pedepsi pe păcătos și această pedeapsă va avea valabilitate vecinică. Invățătorii falși aceasta au explicat-o greșit și au numit de chin vecinic pedeapsa vecinică. Lucrul însă stă altcum. Chiar și după legile de pe pământ, pedeapsa de moarte este pedeapsa cea mai grea. Deci nu există pedeapsă mai mare decât pedeapsa de moarte. Dumnezeu cu aceasta pedepsește pe, aceia cari păcătuiesc intenționat.“ Pe toți nelegiuții îi nimicește.“ (Psalm 145 : 20) Pe cei nelegiuți îi va pedepsi cu o pierzare vecinică. — II Tesaloniceni 1 : 9.

Dintre cei fărădelege Diavolul este cel mai nelegiuit. Dumnezeu îl va nimici pe vecie. (Evrei 2 : 14) Nimicirea acelor care păcătuiesc intenționat nu este un lucru nepotrivit, ci este un lucru drept izvorât din iubirea și dreptatea lui Dumnezeu. Dacă cei răi ar trăi în vecie, aceasta ar însemna defăimarea vecinică a numelui lui Dumnezeu și pericolul vecinic al ființelor temătoare de Dumnezeu; cei răi nu apreciază viața. Deci nimicirea stârpirea lor este în armonie cu ființa lui Dumnezeu. Aceasta este pedeapsă, dar nu este chinuire.

În privința pedepsei sunt diferite grade. Pentru furt se stabilește o pedeapsă de temniță ce ține un timp oareșcare. Pedeapsa ucigătorului este moartea. Astfel pedeapsa într-un caz este legată de termen, iar în celălalt caz este vecinică, fiindcă nu este legată de termen. Când Dumnezeu va stârpi pe cei incorigibili, aceasta va însemna pentru ei ștergerea lor afară din rândul celor viețuitori, adică nimicirea vecinică, din care stare nu va mai fi înviere. Aceasta este deci pedeapsa vecinică.

Așadar Scriptura ne arată lămurit, că multele milioane de oameni care au murit dela Adam încocoace, au încetat din existență, se găsesc în moarte. Este ceva speranță că din nou vor fi readuși la viață? Da este! Dumnezeu chiar de aceasta s'a îngrijit, și pentru aceia comunică adevărul, ca inima omenirii să se umple de speranță. Dumnezeu, la timpul său potrivit va deschide calea vieții pentru cei morți.

Capitolul XI

Invierea morților

Iehova vorbește de moarte ca despre adormire, deoarece El s'a îngrijit pentru om de ocazia câștigării vieții. Dumnezeu folosește somnul ca simbol, din care omul se scoală, și prin aceasta arată învierea morților. Procedura învierii morților este în armonie cu toate îngrijirile sale miloase.

Prin examinarea câtorva locuri scripturale, cari arată că Dumnezeu așa vorbește de morți cași cum ar fi adormiți, acest obiect va fi pe deplin lămurit. Moise era servul credincios al lui Dumnezeu. „Domnul a zis lui Moise: Iată tu vei adormi împreună cu părinții tăi.” (V Moise 31 : 16) Adam este părintele omenirii, deci și a lui Moise. Dacă Adam a ajuns în chinul vecinic, atunci și Moise tot acolo trebuia să ajungă.

Domnul i-a spus lui David ce are să se întâmple cu dânsul, așa a zis: „Când ți se vor împlini zilele, și vei fi culcat cu părinții tăi...” (II Samuel 7 : 12) Tot despre David citim: „Căci David slujind pentru neamul său potrivit hotărîrii lui Dumnezeu, adormi și fu adăogat la părinții săi și văzu stricăciune.” (Fapte 13 : 36) Când David era în mizerie și s'a temut că va muri, în frica lui așa s'a rugat către Dumnezeu: „O privește-mă, răspunde-mi Iehova, Dumnezeul meu! Luminează ochii mei, ca să nu dorm somnul morții.” — Psalm 13 : 3.

David era profetul lui Dumnezeu și mintea lui a fost inspirată de puterea nevăzută a lui Dumnezeu pentru însemnarea anumitor lucruri, dintre cari adevăruri sunt și textele amintite mai sus. Aceste au fost însemnate în scopul, ca speranța omului să se întărească. (Romani 15 : 4) David,

prin care este preumbrită creațiunea nouă a exprimat simțământul membrilor creațiunii noi. Cași cum ar vorbi în numele acelora, cari s'au hotărît să urmeze până la sfârșit calea îngustă, a privit în viitor și în închipuirea sa văzând timpul învierii morților, a zis: „Când mă deștept, mă satur de chipul tău.“ — Psalm 17 : 15.

Lazar din Betania, fratele Mariei și al Martei, la care de multeori a fost Isus ca oaspe și pe care l'a iubit, s'a îmbolnăvit și a murit. Isus a știut că Lazar e mort, dar învățăceii lui nu au știut. Vorbind despre moartea lui Lazar le-a zis Isus: „Lazar prietenul nostru a adormit; dar mă duc ca să-l deștept din somn. Deci ucenicii îi ziseră: Doamne dacă a adormit, va fi scăpat. Dar Isus vorbise despre moartea lui Lazar, și dânșii gândiseră, că vorbește despre adormirea somnului. Deci atunci Isus le spuse fără sfială: Lazar a murit!“ — Ioan 11 : 11—14.

Isus s'a dus cu învățăceii săi în Betania, unde au găsit pe Lazar mort. Pe surorile lui le-au aflat plângând, jelindu-l. Lazar era mort atunci de patru zile și după obiceiul de atunci l-au învelit într'un cearceaf și l-au așezat într'o deschiazătură de stâncă. Lazar a fost un om bun, dar nu a mers în cer, dupăcum obișnuesc a spune despre oamenii buni, și nici nu a mers în chinul vecinic și nici în purgator. El se găsea în mormânt în starea morții. Isus a mers la mormânt, care a fost acoperit cu o lespede de piatră, pe care a înlăturat-o. După aceia a chemat mortul pe nume și l'a înviat din morți. „Și eși mortul având picioarele și mâinile legate cu fâșii de pânză și fața lui era înfășurată cu un ștergar. Deslegați-l le zise Isus și lăsați-l să meargă!“ — Ioan 11 : 44.

Cu aceasta ocazie a zis Isus Martei: „Eu sunt învierea și viața, cine crede în Mine viu va fi chiar

dacă va fi murit. Și oricine care este viu și crede în Mine nu va muri în veac. Crezi tu aceasta?" (Ioan 11 : 25, 26) Prin aceasta Isus a vorbit de marele adevăr, că Iehova Dumnezeu lui i-a dat puterea să învie pe cei morți, și de El vor fi înviați la timpul hotărît de Dumnezeu toți cei morți. Învierea lui Lazar a fost numai o pildă, că ce va face Dumnezeu prin Isus Christos la timpul său potrivit. Despre aceasta a zis Isus: „Adevăr, adevăr zic vouă, că vine ceasul, și acum este venit, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cari vor fi auzit vii vor fi . . . Nu vă minunați de aceasta, căci vine ceasul când toți cari sunt în morminte vor auzi glasul Lui. Și cari vor fi lucrat cele bune, vor ieși spre înviere de viață, iar cari vor fi făptuit cele rele spre înviere de judecată.” — Ioan 5 : 25, 28, 29.

Aceste citate dovedesc cu convingere, că morții se află în stare inconstientă, și la timpul hotărît de Dumnezeu vor fi înviați prin Christos.

Înviere

Învierea înseamnă întoarcere la viață. Trezirea celor morți formează numai începutul învierii. Membrele creațiunii noi vor avea parte de o înviere pe neașteptate, fiind schimbați dintr'odată la viață și nemurire. Cele mai multe miliarde de oameni morți, cari se află în morminte, vor fi sculați la osândă (judecată), învierea oamenilor la plinătatea vieții va fi o lucrare treptată.

Lucrul de răscumpărare al Domnului Isus nu ar avea nici o valoare fără de învierea morților. Dacă luăm în considerare, că omenirea tot murea de patru mii de ani înainte de moartea și învierea lui Isus, vom vedea și aceia, că opera de răscumpărare a lui Isus numai atunci va însemna valoare pentru acești morți, dacă vor fi înviați. Învierea

celor adormiți și ocazia ca să se împărtășească de o încercare pentru a-și dovedi vrednicia pentru viață, se unește în toate cu celelalte trăsături ale hotărîrii dumnezeesti, ce într'adevăr arată calitățile Dumnezeului mare și iubitor.

Dacă adevărul ar fi după credința desartă a evului mediu, că cu ocazia morții soarta fiecaruia este pecetluită pe veci, și anume, că cei buni merg încerciar cei răi în purgator sau chinul vecinic, atunci pentruce ar fi lipsă de înviere? Dacă cei morți au toată conștiința și se găsesc în rai, ori în purgator, ori în locul chinului vecinic, nu au nici un înțeles textele despre învierea morților. Vedem deci, că Scriptura desmințește cu desăvârșire teoriile chinului vecinic și al purgatorului. Este de mirat cum a putut Diavolul să orbească atâta timp poporul față de adevăr, și să înduplece pe popor să primească învățăturile greșite amintite.

Biblia nu învață nimica mai lămurit și mai frumos decât învierea morților. Aceasta arată pentruce a trebuit să moară și să învieze Isus Christos, fiul iubit al lui Dumnezeu. Aceasta arată bunătatea miloasă a lui Dumnezeu față de omenire. Această învățătură frumoasă și minunată, Diavolul a căutat s'o ascundă dinaintea poporului, prin reprezentanții săi. Natural, că Dumnezeu a văzut această năzuniță a Diavolului, și pentru aceasta a făcut să fie însemnate atât de lămurit adevărurile ce privirsc învierea, ca aceia, cari doresc să cunoască adevărul, să-l și înțeleagă la timpul potrivit.

Isus cel dintâi

Iehova dă poporului învățătură dupăcum vede de bine. Isus Christos, Fiul iubit al lui Dumnezeu, nu numai că este unealta principală a lui Dumnezeu, dar este și marele învățător a lui Dumnezeu pe seama poporului. Când Isus era pe pământ des-

pre multe lucruri a vorbit, pe cari le-au ținut de „vorbiri neînțelese“, pe cari însă după suirea Lui la cer au început să le înțeleagă; tot ceiace a zis și a făcut, a urmărit îndeosebi instruirea acelor, cari s'au năzuit să înțeleagă și să cunoască.

Scularea lui Lazar, nu a constituit începutul învierii, ci a figurat numai ca o demonstrație, ca să vadă, cum va scula, Dumnezeu morții, prin Isus, la timpul său hotărît, și-i va împărtăși de o ocazie deplină pentru câștigarea vieții. Scriptura dovedește clar, că Isus Christos este cel dintâi înviat dintre cei morți. Despre aceasta citim: „Căci v'am dat în cele dintâi aceia ce am și primit, că Christos potrivit Scripturilor a murit pentru păcatele noastre, și că fu înmormântat și că a înviat a treia zi potrivit Scripturilor. . . Acum însă Christos fu înviat dintre morți, pârga celor adormiți.“ — I Corinteni 15 : 3, 4, 20.

Din faptul, că „Isus este pârga celor adormiți“, se naște următoarea întrebare: De unde a fost readus Isus cu ocazia învierii Lui? După răspunsul Scripturei, Isus a stat trei zile în iad. Despre aceasta citim: „Pentru că nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cuviosul tău să vadă stricăciune. Deci profet fiind (David) și știind, că cu jurământ i-a jurat Dumnezeu că din rodul coapsei sale va pune pe tronul lui. Mai înainte văzând vorbi despre învierea lui Christos, că nici nu fu lăsat în iad, nici trupul lui nu văzu stricăciune.“ — Fapte 2 : 27, 30, 31.

Teoria chinului vecinic pare într'adevăr de răs la lumina cuvântului lui Dumnezeu. Multă vreme au amăgit pe popor, că iadul este un loc de chin vecinic. Dumnezeu a trimis pe scumpul Său Fiu în iad. El a petrecut trei zile în iad, adeca în starea morții în mormânt, după aceia Dumnezeu l'a înviat. „Pe acesta Dumnezeu l'a înviat a treia zi

și i-a dat ca să fie cunoscut.“ (Fapte 10 : 40; II Timotei 2 : 8) Dacă iadul ar fi un loc în care arde pucioasă, în care sufletele s'ar chinui vecinic, nimeni nu ar putea ieși din el. Dar faptul, că Isus a ieșit de acolo, dovedește, că sub expresiunea iad numai aceia trebuie să înțelegem, ce vrea să zică Scriptura, adeca starea celor morți. Poporul desigur nu va mai crede minciuna lui Satan, când va cunoaște, cât de rațional, plăcut și lămurit este Cuvântul lui Dumnezeu.

În timpul apostolilor, Satan cu o încordare disperată s'a silit ca să orbească poporul față de adevărul despre înviere. Pentru aceasta a lăsat Dumnezeu să se însemne ca lumina zilei, că dacă morții nu ar învia, ca să aibă ocazie să trăiască, atunci programul lui Dumnezeu s'ar zădărnici; scris este: „Căci pentru aceasta a murit și înviat Christos, ca să aibă stăpânire și peste morți și peste vii.“ (Romani 14 : 9) Faptul, că Domnul are stăpânire asupra morților și a celor vii, înseamnă, că El poate să se îngrijească de binele ambelor clase. Învierea Lui dă garanție, că toți cei morți vor fi înviați. Atât cei drepti, cât și ce răi vor fi înviați. (Fapte 24 : 15) Prin adevărul învierii Domnului Isus, asigură Dumnezeu pe fiecare om, că va avea ocazie să trăiască. — Fapte 17 : 31.

În scopul acestei ocazii ce se va da omenirii accentuiază Scriptura atât de hotărît învierea, ca omenirea să primească mângâiere din Cuvântul lui Dumnezeu. Isus Christos s'a dat ca preț de răscumpărare pentru toți, despre care fapt toți trebuie să aibă cunoștință la timpul potrivit. (I Timotei 2 : 5, 6) La timpul hotărît de Dumnezeu pentru aceia trebuie să învie toți, ca să poată lua la cunoștință aceasta. Dovada inspirată ce întărește adevărul învierii este clară, ce nu se poate

nega și convingătoare înaintea tuturor cercetătorilor sinceri ai adevărului.

„Iar dacă se propovăduiește că Christos, a înviat dintre morți, cum zic unii dintre voi, că nu este înviere din morți? Iar dacă nu este înviere din morți, nici Christos n'a înviat. Iar dacă Christos n'a înviat, deșartă este predica noastră, deșartă și credința voastră; Dar suntem aflați și martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Christos, pe care nu l'a înviat dacă cu adevărat morții nu vor învia. Căci dacă morții nu vor învia, nici Christos nu a fost înviat. Iar dacă Christos n'a fost înviat deșartă este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre. Prin urmare pierduți sunt și cei morți în Christos.“ I Corinteni 15:12-18.

Miezul dovezii îl formează aceia, că dacă morții nu ar învia, atunci însemnarea lui Dumnezeu despre învierea morților este minciună, și programul lui Dumnezeu se va zădărnici. Deci dovada de mai sus desmintește cu desăvârșire teoria, că cei morți și-ar continua undeva viața conștienți. Să luăm seamă la declarația Scripturii, că în acest caz, adeca, dacă nu ar fi înviere, cei adormiți „ar fi pierduți.“ A fi pierdut înseamnă încetarea existenței, iar învierea înseamnă trezire la viață, întoarcere la existență. Cel ce se pierde cu totul, nu va mai fi înviat în veci. Din Scriptură vedem însă hotărîrea fermă a lui Dumnezeu, că din nou va readuce la viață pe cei adormiți, prin Christos.

Apostolul așa își continuă argumentarea: „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădăjdea în Christos, suntem mai de plâns decât toți oamenii; acum însă Christos a fost înviat dintre morți, pârگا celor adormiți. Căci deoarece printr-un om este moartea, printr'un om este și învierea morților. Pentru că dupăcum în Adam toți mor,

astfel și în Christos toți vii vor fi făcuți. Dar fiecare în a sa ceată; pârga este Christos, apoi cei ai lui Christos la venirea sa, după aceea va fi sfârșitul, când dă lui Dumnezeu și Tatăl împărăția, când va fi desființată orice domnie și orice stăpânire și putere, căci trebuie ca El să împărătească pânăce va fi pus pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale." (I Corinteni 15 : 19—25) Esența argumentării sale este aceea, că Isus Christos a fost înviat cel dintâi dintre morți, și că prin moartea și învierea Sa fiecare om va avea fericirea să fie înviat, și că aceasta va fi executat de El însuși la timpul și în rândul stabilit de Dumnezeu.

Cei adormiți în Isus

Unde sunt deci miliardele de oameni morți? Dumnezeu așa răspunde, mângăind pe cei ce jelesc pe morții lor iubiți. „Fraților nu voim, ca voi să nu știți despre cei adormiți, ca să nu vă întristați cași ceilalți cari n-au nădejde. Căci dacă credem, că Isus a murit și a înviat, așa și Dumnezeu pe cei adormiți îi va aduce prin Christos împreună cu dânsul . . . Deaceia mângăiați-vă unii pe alții pe temeiul acestor cuvinte.” — I Tesaloniceni 4 : 13, 14, 18.

Toți au murit în Isus, deoarece sângele lui constituie prețul de răscumpărare a omenirii, prin urmare omenirea formează proprietatea Sa. Iehova Lui i-a încredințat „cheile morții și a iadului (mormântului).” (Apocalips 1 : 18) Această frază arată, că Domnul Isus este însărcinat cu puterea și autoritatea învierii morților și în sfârșit va readuce la viață pe cei morți.

Dumnezeu a promis lui Avraam și sămânței sale tot pământul, pe care l'a putut cuprinde cu ochii. (I Moise 13 : 14, 15; 17 : 18) Avraam și urmașii săi de aproape, au murit cu multe veacuri

mai înainte de venirea lui Isus. Însă promisiunea lui Dumnezeu totuși trebuie să se împlinească. Acești adormiți, ca și ceilalți, dorm în Isus, adică în pulbere, dupăcum e și scris. Citim mai departe: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula.“ — Daniel 12 : 2.

Evreii au primit o promisiune profetică anumită, care dovedește numai învierea morților. Vezi Ezechiel 37 : 12—14.

Locuitorii din Sodoma și Gomora au fost nimiciți de un foc năpraznic. Unii voind să amăgească poporul despre soarta acestora au susținut, că aceștia încă tot mai ard deatunci; Domnul însă a declarat prin gura profetului Său, că aceste popoare se vor întoarce la „starea lor dinainte“, ceea ce înseamnă învierea lor. În timpul nimicirii lor nu au avut ocazie de viață. Ei trebuie să aibă această ocazie de viață, deoarece Dumnezeu a promis aceasta tuturor. (Ezechiel 16 : 55) Aceasta o întărește și declarația Domnului Isus: „Adevăr, adevăr zic vouă, că vine ceasul și acuma este venit, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cari vor fi auzit vii vor fi.“ — Ioan 2 : 25.

În programul dumnezeesc, învierea morților formează punctul cel mai mareș. Cuvântul lui Dumnezeu dovedește, ce nu se poate nicidecum nega, că cei morți nu sunt chinuiți în chinul vecinic, sau purgator sau în alt loc; deci declarația de așa fel, că vre-un preot pentru bani, poate să ajute celor morți, la lumina Cuvântului lui Dumnezeu constituie amăgire și se trage numai din minciuna mare a lui Satan. Acum însă a sosit timpul când adevărul va mătura locul de scăpare a minciunei, și va lumina omenirea, ca să se bucure văzând îngrijirea miloasă a lui Dumnezeu. — Isaia 28 : 17.

Privind îndărăpt la veacurile trecute, vedem că calea omenirii este presărată de boli, dureri și

moarte. Acum însă omenirea poate să recunoască la lumina descoperirii programului dumnezeesc, că se deschide pentru dânșii o cale minunată și dreaptă ce conduce la viață, care cale va fi deschisă atât pentru cei morți cât și pentru cei vii. Omul poate să aibă tot motivul, ca cu sinceritate să se bucure de cunoștința acestui adevăr. Începutul acestui timp fericit și binecuvântat îl va caracteriza venirea Domnului în putere și dreptate; după aceia toate poporele — cele mici și cele mari — vor avea ocazie, ca să cunoască și să poată urma calea vieții și a fericirii.

Reîntoarcerea Domnului

Multe neazuri au venit asupra popoarelor de pe pământ. Mult au suferit și mult s'au rugat după ajutor. Diavolul și organizația sa au făcut insuportabile greutățile lor. Prin asocierea bogăților nemiloși, politicianilor necinstiți și a preoților de rea credință, Diavolul a făcut o uniune care uniune nelegiuită a fost folosită de el spre defăimarea numelui lui Dumnezeu și apăsarea poporului. Este adevărat, că „Rădăcina tuturor relelor este iubirea banului.“ (I Timotei 6 : 10) Satan a lucrat prin aceia, că a ajutat acestor nelegiuiți să-și ajungă scopurile lor hrăpărețe. Cei bogați dorind să răpească averea și țara altora, sub masca mincinoasă, că au de gând să apere interesele lor naționale, au făcut războaie între națiuni.

Politicianii necinstiți, la rândul lor ca să aibe și dânșii o parte din averile câștigate pe nedrept căutând favoarea celor bogați, adeseori s'au adresat prin manifeste patriotice către popor, ca să se adune sub steagul de război. Preoții egoiști, cari s'au năzuit la mai mare putere și autoritate, ce au sperat din unirea lor cu cei bogați și cu politicianii, în mod fățarnic vorbind în numele lui Dumnezeu, au declarat, că războiul este o „datorință sfântă“ și au ațâțat poporul la război. Sume imense percepute sub titlu de impozit, din veniturile amarnice ale poporului, au folosit pentru procurarea armelor, gazelor veninoase, vaselor de război, cetăți, avioane și alte unelte ce servesc scopuri nimicitoare.

Prietenii războiului, la astfel de ocazii — ținând seamă de spiritul ușuratic al poporului — în America dispun, ca străzile să fie parcurse de fan-

fare militare, ca astfel să trezească pasiunile omului decăzut. În localuri publice, mari oratori politici caută să amăgească poporul; arătând, că apărarea țării cu arme este o datorință de cetățean; ba chiar pregătesc poporul prin astfel de însuflețire amăgitoare, atunci când nu este încă nici un pericol. Fariseii în cuvinte entuziaste arată gloria care așteaptă pe cei morți în câmpul de luptă. În caz de război mare activitate desfășură acești servi blestemați ai Diavolului pe la amebele națiuni cari stau față'n față. Partidele războitoare susțin, că reprezintă pe Domnul, dar de fapt servesc pe Diavol. Națiunile încep la războaie pregătite fiind dinainte. După ce au pierdut o mulțime de oameni, și au prădat avuții neamăsurate, o partidă dintre războitori se declară de învingătoare, dar de fapt amebel națiuni au pierdut. După aceia partida presupusă învingătoare golește vâteva pahare din gloria, plătită însă atât de scump!

Tânărul poate chiar în acest timp s'a căsătorit și a început la realizarea unei ținte în viață. Perechea tânără a sperat că va întemeia o locuință drăguță, împodobind-o cu niște copii drăguți și buni. În timp ce acești nevinovați își țin fericirea, indivizii seduși de Satan, fac o lege de război, care silește pe bărbații din America la război; fac astfel de legi, cari interzic oricui, ca să pună în discuție, că oare națiunea are drept să ucidă pe oameni. În urmă când văd timpul potrivit, acești patrioți războinici pornesc război.

Tânărul primește ordin de mobilizare. Soția sa tânără, poate chiar cu un prunc la sân, cu durere sfâșietoare să desparte de bărbatul său, care pleacă la război, poate ca să nu se mai întoarcă.

De durere tânăra femeie moare, iar copilul său rămâne orfan, avizat la binefacerea necălduroasă a oamenilor straini.

Mama gingașă cu mare grije a crescut pe copilul său și cu mândrie a privit la dânsul, cum ajunge la bărbăție. Copilul este curtezan, prietenos, cinstit și cu credincioșie să silește să lucreze spre binele semenilor săi. Însă legea militară îl silește la război și trebuie să se supună. Despărțit dela mamă-sa, mama și copilul suferă amândoi. În curând băiatul cade mort în noroiul câmpului de luptă, murdărit cu sângele tovarășilor săi. Mama iubitoare zilnic se roagă pentru ocrotirea și întoarcerea fiului său, tot asemenea se roagă și fiul. El a fost mânat cu sila în război, viața lui tânără a trebuit s'o jertfească pentru lăcomia unor oameni nelegiuiți, neîndestulitori, și a fost îngropat ca un hoit.

Pe bărbații tari, isteți, sărguincioși, bravi și treji, pe cei ce susțin națiunea, la vârsta bărbăției îi chiamă la arme și îi trimit pe câmpul de luptă pentru făurirea scopurilor egoiste a astorfel de indivizi, cari pândesc din locuri acoperite sigure, când pot pune mâna pe câștigurile grase rezultate din măcelul oamenilor. Văzduhul câmpului de luptă este plin de vâjâitul și bubuitul gloanțelor, granatelor, și a șrapnelor. Când se alină, câmpul de luptă este plin de cadavrele sfâșiate ale bărbaților în floarea vieții. Pământul a fost udat iarăș de sângele celor nevinovați, ce a fost vărsat în urma călcării legământului vecinic a lui Dumnezeu. I Moise 9 : 3—12.

Războiul este urmat de lipsuri, boli, epidemii, suferințe și mizerie, și încă în astfel de proporții înspăimântătoare, încât nici nu se poate zugrăvi cu cuvinte omenești. Spitalele și azilurile sunt arhipline de bolnavi trupește și sufletește, iar mai multe milioane sunt lăsați pe drumuri fără nici un sprijin, victime ale războiului. O mulțime mare a văduvelor și a orfanilor a rămas înapoi de po-

vară, și constituie o mare greutate în formă de impozit în contul contribuabililor cinstiți ai țării.

La punerea la cale și în aplicație, a războaielor ucigătoare, conlucrează de obicei și astfel de preoți, cari și după aceea se declară că sunt reprezentanții Domnului și predicatorii evangheliei de pace. Aceștia nu numai pentru aceea poartă vina, că au însuflețit poporul să ia parte la măcel și mizerie, dar sunt vinovați și din acel punct de vedere, că prin masca lor fățarnică, dar în realitate fiind reprezentanții Diavolului, inima poporului au îndepărtat-o de Iehova Dumnezeu, singurul prieten adevărat și mângâietor al poporului.

La diferite timpuri mai erau asemenea războaie. Poporul a trăbuit să îndure multe în decursul războaielor, iar o minoritate egoistă întotdeauna s'a îmbogățit în urma războiului. În astfel de stări toate creaturile suferă și îndură mizerie. Bărbații sunt constrânși fără nici un motiv întemeiat, ca să meargă la război și la moarte, iar femeile și copii îndură acasă. Pământul adeseori a fost udat de sângele celor nevinovați, sângele acestora strigă la cer, împotriva celor ipocriți. Acestor ipocriți la spune Iehova Dumnezeu: „Până și pe poalele hainei tale se află sângele sărmanilor nevinovați, pe cari nu i-ai prins făcând nici o spargere.“ — Ieremia 2 : 34.

Istoria omenirii a fost o cale lungă a întunecului, seferințelor și a mizeriei. Popoarele fiind îndepărtate dela adevăratul lor prieten și binefăcător, de Satan și reprezentanții săi, au rămas fără Dumnezeu și fără speranță. (Efeseni 2 : 12) Lumea zace neconținut în dureri de facere. Oare aceasta stare a pustiirii și mizeriei va ținea vecinic? Nicidecum, chiar putem afirma, că deja suntem într'un timp mai bun și mai fericit. Iehova așa zice aceluia, cari doresc un viitor mai bun al

păcii și al adevărului: „Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeu vostru; răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu. El însuși va veni și vă va mântui.“ (Isaia 35 : 4) Cum se va grăbi Dumnezeu să ajute și să mântuie poporul? El va veni prin Fiul său iubit, căpitanul său executor și prințul păcii, care va aduce mântuire., va întări pacea pe pământ și va aduce bunăvoință între omenirea de pe pământ. Putem fi oare siguri de venirea lui?

Revenirea lui este sigură.

După înviere Isus s'a suit la cer. (I Corinteni 15 : 4; Efeseni 4 : 8, 10) Că se va întoarce cu mare putere și mărire, este sigur, deoarece Dumnezeu a promis aceasta în Cuvântul Său. (Daniel 12 : 1; Fapte 3 : 20, 21; Titu 2 : 13) Isus a murit în scopul câștigării prețului de răscumpărare. A înviat și s'a suit la cer, ca să predea prețul de răscumpărare în interesul omenirii. Apoi la timpul hotărât de Dumnezeu a trebuit să se întoarcă pentru îndeplinirea programului dumnezeesc.

Pe când Isus era pe pământ încă nu a putut comunica învățăceilor Săi amănuntele, deoarece încă nu a fost sosit timpul lui Dumnezeu pentru aceasta, afară de aceasta ei n'ar fi putut înțelege și aprecia aceasta în timpul acela. Cu toate acestea, cu puțin înainte de răstignirea Lui, a zis: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe; iar dacă n'ar fi v'aș fi spus; pentrucă mă duc să vă gătesc loc. Și dacă mă voi fi dus și voi fi gătit vouă loc, iar vin și vă voi lua la Mine însumi, pentruce unde sunt Eu să fiți și voi.“ — Ioan 14 : 2, 3.

După învierea Sa, înainte de a fi mers la Părintele Sau, așa a vorbit: „Încă nu m'am suit în cer la Părintel Meu și la al vostru Părinte.“ (Ioan 20 : 17) După patruzeci de zile s'a suit la cer. Cu ocazia aceasta a adunat pe învățăcei săi pe muntele Olivilor, s'a arătat lor într'o formă corespun-

zătoare și le-a dat îndrumări. „Și aceasta zicând fu ridicat în sus, pe când priveau ei la El și un nor l-a ascuns din ochii lor. Și pe când se utau dâșii cu ochii neclintiți, spre cer, pe când se suia El, iată li se înfățișară doi bărbați în vestminte albe și ziseră: „Bărbați Galileeni ce stați uitându-vă spre cer? Acest Isus care fu luat dela voi spre cer, astfel va veni dupăcum l'ați văzut ducându-se spre cer.“ — Fapte 1 : 9—11.

Dupăce învățăceii au fost născuți și unși de spiritul lui Dumnezeu, adeseori au vorbit despre întoarcerea Domnului Isus Christos. Apostolul Pavel spune, că la timpul potrivit Isus Christos se va întoarce din cer. (I Tesaloniceni 3 : 13; 4 : 16; 5 : 23) Apostolul Pavel dând instrucțiuni lui Timotei i-a scris următoarele: „Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu... ca tu curat, fără nici un fel de pată să ții poruncile până la arătarea Domnului nostru Isus Christos.“ (I Timotei 6 : 14) Că întoarcerea Domnului Isus va avea loc numai în viitor, după moartea apostolului Pavel, se vede clar din declarația apostolului: „Căci sângele Meu stă gata să fie vărsat și clipa plecării Mele din viață este aproape... Deacum mă așteaptă cununa unei vieți sfinte pe care mi-o va da „în ziua aceia“ Domnul Judecătorul cel drept. Și mi-o va da nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi avut pe inimă venirea lui.“ — II Timotei 4 : 6, 8.

Pentru încurajarea urmașilor Domnului a scris Iacob; care și el însuși era un urmaș al Domnului: „Deci fiți îndelung răbdători fraților, până la venirea Domnului. Iată plugarul așteaptă pentru dânsul rodul prețios al pământului fiind îndelung răbdător pânăce primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători întăriți inimile voastre că s'a apropiat venirea Domnului.“ (Iacob 5 : 7, 8) Despre revenirea Domnului Isus a mai

vorbit și apostolul Petru: (II Petru 1 : 16) Creștinii trebuie să cunoască și să aprecieze faptul că mai toate pildele lui Isus se referă la venirea Lui a doua.

Isus așa se vede, că a voit să accentueze înaintea urmașilor săi marele eveniment al întoarcerii Sale. Singura posibilitate a executării și îndeplinirii programului și promisiunilor dumnezeiești, ne-o asigură venirea a doua a lui Messia. Messia înseamnă pe unsul lui Dumnezeu. Venirea lui Messia Evreii au cerut-o și au sperat aproape timp de patru mii de ani. Din timp în timp profeții au mai profețit venirea Lui. Promisiunea pe care a primit-o Iacob când era pe patul de moarte, despre venirea lui Șilo, căruia i se vor supune popoarele, trebuie să se împlinească. (I Moise 49 : 10) Fiindcă aceasta nu s'a împlinit la venirea dintâi a Domnului, este clar, că trebuie să se întoarcă în putere și măreție.

Cum vine?

Isus a murit ca om, iar din moarte a fost înviat ca ființă dumnezeiască cu darul vieții vecinice, îmbrăcat în nemurire. (I Petru 3 : 18; Ioan 5 : 26; Apocalips 1 : 18) „Iar Domnul este spirit.“ (II Corinteni 3 : 17) Ca om va rămânea în starea morții, deoarece în calitate de om și-a dat viața pentru răscumpărarea lumii. (Ioan 6 : 50, 51) Omul nu poate vedea ființe spirituale. (I Timotei 6 : 15, 16) Despre aceasta a zis Isus: „Ce este născut din carne, carne este, și ce este născut din spirit, spirit este. Nu te mira că ți-am zis: voi trebuie să fiți născuți de sus. Vântul suflă unde voiește și vuetul lui îl auzi, dar nu știi de unde vine și unde se duce, astfel este oricine cine e născut din spirit.“ (Ioan 3 : 6—8) Vântul nu-l vede omul, dar cu toate acestea poate să înțelegeagă existența și puterea lui.

O ființă spirituală poate să fie prezentă lângă o ființă omenească, fără ca aceasta s'o vadă. Înaintea morții sale a zis Isus învățăceilor Săi: „Încă puțin timp și lumea nu mă mai vede, dar voi mă vedeți, căci Eu sunt viu și voi veți fi vii.“ (Ioan 14 : 19) Aceasta dovedește cu convingere, că numai aceia-l vor vedea pe Domnul Isus în forma lui glorioasă, cari cu ocazia învierii vor fi schimbați dela starea omenească, la cea spirituală. Aceasta însă nu înseamnă, că lumea nu ar putea lua cunoștință de prezența Lui și despre putera Lui ce va întrona dreptatea și legalitatea.

Pe Diavol nu l'a văzut nimeni, totuși fiecare om a avut experiență cu el, și a simțit influența puterii sale rele. Nici pe Dumnezeu nu l'a văzut nimeni, și totuși El este dătătorul tuturor lucrurilor bune și puterea lui o folosește în interesul binelui creaturilor Sale. Prezența Domnului Isus o va lua la cunoștință fiecine la timpul hotărât de Dumnezeu. Dar în persoană numai aceia vor vedea pe Isus, cari vor avea parte de învierea spirituală. (Ioan 3 : 2) În sfârșit toate membrele creațiunii noi vor fi la Domnul, pentru aceia îl vor vedea pe El așa cum este; deoarece vor avea parte de o natură asemenea Lui (II Petru 1 : 4) Învățăceilor Lui, cari vor forma o parte a creațiunii noi, le-a zis: „Și dacă mă voi fi dus și voi fi gătit voua loc, iar vin și vă voi lua la Mine însumi, pentruca unde sunt Eu să fiți și voi.“ — Ioan 14 : 3.

Din aceste texte reesă că venirea a doua a Domnului Isus nu înseamnă că va apărea în formă de om și va umbla astfel printre oameni. Venirea sau prezența a doua a Lui este în legătură cu cauza omenirii, a cărei destine le va lua în mână și va governa spre binele omenirii. După cum timp de atâtea secole domnitorul nevăzut al lumii acestuia a fost Satan (II Corinteni 4 : 3, 4), tot așa după

izgonirea lui dela cârmă, Christos va deveni domnitorul nevăzut al lumii, și cu toatecă oamenii nu-l vor vedea personal, totuși treburile lumii noi El le va conduce. Această lume nouă va fi formată de omenirea organizată sub o domnie dreaptă.

Dupăce Isus s'a suit la cer, învățăceii au mai rămas în acel loc, când deodată li s'a arătat îngerul Domnului, și a zis: „Acest Isus care fu luat dela voi spre cer, astfel va veni dupăcum l-ați văzut ducându-se spre cer.“ (Fapte 1 : 11) Întonarea este pe cuvântul „astfel“. Numai o mică ceată de oameni au fost martori oculari ai plecării Domnului Isus la cer. Și după întoarcerea Domnului, un timp destul de lung, numai o mică ceată va recunoaște prezența Lui. Din lume a plecat în liniște și neobservat, numai puțini l'au văzut. Reîntoarcerea Lui s'a întâmplat tot atât de liniștit și pe neobservate. — I Corinteni 15 : 6.

Cartea apocalipsului conține descoperirea Domnului Isus Christos, și arată servitorilor Săi evenimentele viitoare, și este scrisă în cuvinte cu tâlc. După cum citim, lucrurile însemnate în ea au fost comunicate lui Ioan prin semne. (Apocalips 1 : 1) Aici spune Isus: „Iată vin ca un fur, fericit cine veghiază și păstrează vestmintele sale, ca să nu umble gol și să vază ei rușinea lui.“ (Apocalips 16 : 15) Este clar că cuvântul fur din aceste text este folosit în înțeles simbolic și descrie felul întoarcerii Domnului. Furul (tâlharul) nu umblă cu mare tămbălău, ci încet și numai atunci când alții dorm.

Acest citat arată, că prezența a doua a Domnului va începe într'un timp, când lumea va fi într'o stare adormită, adecă nu va avea cunoștință de evenimente. După cum paznicii obsearvă apropierea hoțului, astfel și aceia care păzesc în mod spiritual și bagă de seamă la venirea Dom-

nului, încep să vadă și prezența Lui. Pentru aceasta a zis Isus: „Deci priveghiați, că nu știți în care zi vine Domnul vostru. Să știți, că dacă ar ști stăpânul casei la ce ceas din noapte va veni hoțul, ar veghea și n'ar lăsa să-i spargă casa.“— Matei 24 : 42, 43.

Lucrul acesta și apostolul l-a privit astfel. După cum Pavel, care despre întoarcerea Domnului adeseori a scris și a vorbit ca despre „ziua Domnului“ se exprimă în Tesaloniceni 5 : 2—6. Apostolul Petru referindu-se tot la acest lucru aproape cu asemenea cuvinte spune: „Va veni însă ca un fur ziua Domnului, în care zi cerurile vor trece cu iuțeață vâjăitoare, iar stihiiile arse fiind vor fi desființate și pământul și lucrurile de pe dânsul vor fi arse de tot.“ — II Petru 3 : 10.

Isus a tras atențiunea ucenicilor Săi referitor la venirea Sa de a doua, că se vor scula învățători mincinoși, cari vor încerca ai face să creadă, că Isus este în pustie sau în cămările ascunse; însă ucenici să nu le creadă lor. „Căci precum fulgerul iese dela răsărit și se arată până la apus astfel va fi și venirea Fiului omului.“ Matei 24 : 27. Aceste cuvinte nu înseamnă aceia, că fulgerele totdeauna încep la răsărit și se sting la apus, și că aceasta înseamnă reîntoarcerea Lui. Aceste cuvinte cu mult mai mult aceia însemnează, că fulgerele apar într-o parte oarecare a cerului și vor fi vizibile oamenilor cari se află în diferite părți, și așa fulgerele nu sunt mărginite într-un loc anumit. Sunt vizibile de către veghetori. Explicarea întărește aceste păreri: „Căci, cum iese fulgerul și luminează dela o margine a cerului până la ceialaltă așa va fi și fiul omului în ziua Sa“. Luca 17 : 24.

Dumnezeu scoate fulgerele. (Ieremia 10 : 13) Oriče lumină asupra hotărâri dumnezeesti, tot de la Iehova vine. Dacă El descopere lumina Sa un-

silor Săi, aceasta o face prin capul organizației Sale, prin Isus Christos. Nici un om nu poate cheama fulgere din nori și nu poate arăta, că Isus Christos locuiește undeva într'un loc anumit. Prezența lui este luminoasă înaintea unșilor Săi, cari păzesc descoperirea aceleia. Cuvântul reîntoarcere sau prezență, pe care Domnul l-a întrebuițat în textele de mai sus, se referă mai cu seamă la venirea la templul Său, care constă din unșii credincioși ai lui Dumnezeu. El vine cu scopul de a judeca, și prima dată judecă casa lui Dumnezeu, și după aceia pe casa care se pretinde a fi a lui Dumnezeu, dar care în realitate compune o parte a organizației lui Satan, ține judecată și spune afară hotărârile Sale. După venirea Domnului la templul Său va urma un timp de mare strâmtorare pe pământ, care își va ajunge culmea în Armaghedon și va nimici organizația lui Satan.

Timpul

După suirea lui la cer, Isus a fost înălțat de Părintele la cea mai mare cinste. (Apocalips 3:21) Atunci Dumnezeu așa a vorbit către scumpul său fiu: „Șezi de a dreapta Mea, până voi pune pe dușmanii Tăi așternut picioarelor Tale.“ (Psalm 110 : 1) Această poruncă nu a însemnat, că Domnul să nu facă nimic, ci numai atâta înseamnă, că până atunci nu se amestecă în treburile de pe pământ, până când nu sosește timpul stabilit de Dumnezeu. Deci mai întâi a trebuit să se aleagă și să se pregătească membrele corpului Său, ce se întâmplă în timpul vârstei creștine.

Timpul și intervalul nu joacă rol la Isus Christos, astfel El și-a putut ocupa în cer postul înalt, și tot atunci a putut să fie și împreună cu învățăceii Săi în tot timpul vârstei. (Matei 28 : 20) Trebuie să vie deci și timpul când va fi trimis, ca să

izgonească pe dușman și să domnească. (Psalm 110 : 2) Însă înainte de sosirea acestui timp, El a trebuit să pregătească biserica Sa, să facă pregătiri pentru izgonirea dușmanului și edificarea împărăției Sale. În acest interval trebuie să se întâmple pregătirea pentru a aduna pe aceia, cari au făcut legământ de sacrificiu cu Dumnezeu. Această epocă, Scriptura o numește de „pregătirea drumului“, în acest timp Christos, marele sol al lui Dumnezeu va face pregătirea drumului. — Maleahi 3 : 1.

În decursul acestui veac Isus Christos trebuie să fie prezent. Aceasta nu înseamnă, că trebuie să părăsească cerul și să se coboare jos pe pământ, ci înseamnă fărăndoială, că se îngrijește de strângerea la un loc a urmașilor săi adevărați, spre deosebirea lor de cei cu numele, precum și de pregătirea stărilor lumii, ca să preia conducerea afacerilor lumii. Ca început al prezenței Sale Scriptura ne arată anul 1874 d. Ch. Prezența a doua a Domnului (adeca evenimentul când începe să se ocupe de treburile de pe pământ) a început în anul 1874, și în privința aceasta anii 1914 și 1918 arată lucruri însemnate.

Sub expresiunea „lume“, înțelegem partea ei văzută și cea nevăzută, cerul și pământul. Timp de multe secole a fost Satan domnitorul nevăzut al organizațiilor pământești, și deoarece oamenii nu-l pot vedea, a domnit și asupra cerului (partea spirituală) omenirii. A trebuit deci să vină timpul când domnia lui Satan se va sfârși și va fi aruncat din cer. Biblia arată, că Satan în anul 1914 a fost aruncat din cer.

Sub expresiunea templul Domnului, înțelegem pe urmașii credincioși, cari formează corpul (biserica) lui Christos. Trebuie să vină și timpul, când Isus Christos vine la biserica Sa, și trage la

răspundere pe urmașii Săi. Dovada scripturală întărește concluzia, că El a venit la templul Său în anul 1918. După aceea trebuie să se prăbușească organizația (partea văzută și cea nevăzută) a lui Satan, și trebuie să vină împărăția dreptății (cu o parte văzută și alta nevăzută).

Iehova, prin profeții Săi a vorbit despre venirea Domnului cari au scris în limbaj profetic. Profețiile nu se pot înțelege înaintea împlinirii ori începutul împlinirii lor. Profeția despre întoarcerea Domnului s'a împlinit între anii 1874—1914. Deci aceia, cari au fost credincioși față de Domnul și au urmat cu atenție dezvoltarea lucrurilor, au și înțeles, alți însă nu au putut înțelege. Pe terenul împlinirii profețiilor, atât de lămurit se puteau vedea evenimentele de dinafară dela anul 1914 încoace, încât aceia, cari au citit Cuvântul lui Dumnezeu cu dorința ca să-l înțeleagă, au înțeles însemnătatea Lui, fără considerarea la aceia, dacă au fost consacrați Domnului sau nu.

Timpul strămtorării celei mari, numite Armaghedon, va arăta atât de lămurit scopul lui Dumnezeu în ce privește întemeierea unei stăpâniri noi, că va putea înțelege fiecare. Despre aceasta citim: „Iată vine pe nori și orice ochiu îl va vedea și cei cari îl împunseră și se vor jeli pentru dânsul toate semințiile pământului.“ (Apocalips 1 : 7) Norii în mod simbolic reprezintă prezența Sa în timpul de mare strămtorare și cu ocazia acestei prăbușiri mari definitive se va întâmpla, că prezența lui Messia o vor observa toate popoarele de pe pământ.

Pentruca cercetătorii Bibliei să poată înțelege mai ușor dovezile prezenței a doua a Domnului, timpul reîntoarcerii Sale îl vom împărți în diferite etape: 1. Ziua netezirii sau pregătirii drumului, 2. sfârșitul lumii, 3. venirea Lui la templul Său, și 4. Armaghedonul. Aceste peiroade se con-

centrează în jurul „timpului sfârșitului“, prin urmare vom examina mai întâi „timpul sfârșitului“.

Timpul sfârșitului

Isus a spus învățăceilor Săi următoarele despre a doua venire a Sa: „Ziua aceea și ceasul acela nu-l știe nimeni.“ Aceasta într'adevăr este așa, deoarece el spune. Este sigur însă, că urmașii Lui credincioși vor înțelege la un anumit timp, timpul hotărât al venirii Lui a doua; adică nu ziua și ceasul precis, ci evenimentele ce vor avea loc la un timp anumit vor face pe dânșii capabili, ca să vadă lămurit. Așa citim: „Cât despre vremuri și clipe n'aveți trebuință să vi se scrie fraților. Pentru că voi înșivă știți foarte bine, că ziua Domnului va veni cum vine un hoț noaptea. Când oamenii vor zice: „Pace și liniște!“ atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, fără veste, cum vin durerile de facere peste femeea însărcinată; și nu va fi chip de scăpare. Dar voi fraților nu sunteți în întunec, pentru că ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți copii ai luminei și copii ai zilei. Noi nu suntem copii ai nopții, nici ai întunecului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji. Căci ceice dorm dorm noaptea, și cei ce se îmbată se îmbată noaptea.“ — I Tesaloniceni 5 : 1—7.

Totodată este sigur, că aceste timpuri preoții necredincioși nu le vor înțelege, deoarece ei se află în partea confesională a organizației lui Satan. Aceștia s'au străduit să fie plăcuți și onorați de oameni, și s'au nizuit să primească titluri de venerabili, sfinția sa, cucernicia sa și altele. Dumnezeu a știut aceasta dinainte, pentru aceasta a lăsat să se însemne de profetul Său, că vor face astfel, și că în așa măsură se vor amesteca în afacerile lumii, că nu vor înțelege evenimentele. (Isaia 56:10, 11) În tot timpul, aceștia au susținut, că despre

prezența Domnului nu poate să ia cunoștință nimenea, deoarece Biblia, este o carte pecetluită. Dumnezeu a prezis dinainte, că aceștia așa se vor purta. — Isaia 29 : 10—14.

Ca să putem înțelege evenimentele în legătură cu prezența Domnului, ce au avut loc între anii 1874—1914 și în urmă, avem lipsă de simțământ spiritual, însă aceia cari numai după titlul lor sunt preoți, aceia nu cunosc simțământul spiritual. — I Corinteni 2 : 10—14.

„Timpul sfârșitului“ desigur nu înseamnă, că timpul este pe sfârșite, deoarece timpul este nesfârșit. Ce înseamnă atunci? Timp de multe secole, Satan a fost dumnezeul lumii acesteia. (II Corinteni 4 : 3, 4) El a fost domnitorul nevăzut al omenirii. Acest timp al domniei lui trebuie să se sfârșească, pe care trebuie s'o înlocuiască domnia de dreptate a lui Christos. Deci ultimii ani ai domniei lui Satan sunt amintiți ca „timpul sfârșitului“. Acesta este periodul în care Dumnezeu conduce afacerile acelea, cari vor cauza prăbușirea nedreptății și întemeierea dreptății prin scumpul Său Fiu. Puterile lumii, afară de poporul Izrael, care a figurat ca organizația lui Dumnezeu, întotdeauna au format organizația văzută a lui Satan.

Trăsăturile mai principale a anumitor evenimente, Dumnezeu le-a prezis înainte prin profetul său Daniel, cari lucruri se vor împlini începând dela imperiul Medo-Persian cu domnia acestor stăpâniri universale, până la „timpul sfârșitului“. Daniel a scris profeta, sub conducerea lui Dumnezeu, cu mult timp înainte despre anumite lucruri, și chiar din aceasta se poate vedea, că aceste profeții nu se puteau înțelege înainte de împlinirea lor. Nici Daniel nu le-a înțeles. Aceste sunt însemnate în cartea lui Daniel dela capitolul șapte până la doisprezece.

Daniel spune: „Și eu am auzit dar n-am înțeles; atunci am zis: Domnul meu care este sfârșitul acestora? El a răspuns: „Dute Daniel, căci cuvintele sunt ascunse și sigilate până la timpul sfârșitului. Mulți se vor curăți, se vor albi și se vor lămuri; dară nelegiuții vor nelegiui și nimenia din nelegiuți nu va înțelege, ci înțelepții vor înțelege.“ (Daniel 12 : 8—10) Cei „nelegiuți“ sunt astfel de oameni, cari susțin, că reprezintă pe Domnul, dar de fapt fac parte din organizația Diavolului. Aceștia nu vor înțelege. Cei înțelepți însă sunt aceia, care cred cu smerenie în promisiunile lui Dumnezeu și cunoștințele (înțelepciunea) lor o folosesc în armonie cu voința lui Dumnezeu. Domnul îndeosebi aceia a însemnat prin Daniel ce se va întâmpla la începutul timpului sfârșitului. „Timpul sfârșitului“ arată un anumit period la sfârșitul domniei națiunilor.

Cu referire la „timpul sfârșitului“ citim: „Căci în timpul acela se va scula Mihail patronul cel mare, care stă pentru fii poporului Tău și deși va fi timp de strâmtorare cum nici odată n'a fost decând a stat popor până în timpul acela.“ (Daniel 12 : 1) Înțelesul cuvântului „Mihail“ este: „asemănător cu Dumnezeu“, deci este un nume ce se poate aplica lui Isus Christos, marele reprezentant al lui Dumnezeu.

Despre Isus citim cu referire la timpul după suirea lui la cer: „Zis-a Iehova Domnului meu, șezi de-a dreapta Mea, până voi pune pe neamicii Tăi așternut picioarelor Tale.“ (Psalm 110 : 1) Deci „timpul sfârșitului“ este un period de timp hotărât cu strictete, care timp trebuie să corespundă timpului când Iehova trimite pe reprezentantul Său să nimicească pe dușman; acel timp este acesta, când domnia neconținută a lui Satan se va curma. Aceasta nu înseamnă nimicirea imediată

a lui Satan și a puterii Sale, ci numai atât, că Dumnezeu în acest timp se ocupă, ca să-l arunce afară. Dela începutul domniei națiunilor, Satan fără să fi fost împiedecat în aceasta de Dumnezeu, a domnit ca dumnezeul acestei lumi, până la sfârșitul domniei națiunilor. „Toiagul puterii Tale va trimite Iehova din Sion, să domnești în mijlocul neamicilor Tăi.“ (Psalm 110 : 2) Aceasta arată începutul atacului Domnului Isus Christos împotriva lui Satan.

Tot despre acest timp este scris: „Mulțumim ți Doamne Dumnezeule Atotțiitorule, care ești și care erai și care vii, pentru că ai luat puterea Ta cea mare și ai început să împărățești.“ (Apocalips 11 : 17) În urma căreia imediat a început un astfel de timp al mizeriei „de care n'a mai fost decât sunt națiuni.“ Să ne însemnăm bine, aici nu se zice, că această strâmtorare va fi cea din urmă, sau că aceasta va pune capăt la orice mizerie. Chiar dimpotrivă, din Cuvântul lui Dumnezeu reeșă, că strâmtorarea cea din urmă va veni mai târziu. — Matei 24 : 21, 22.

După viziune, Daniel a căutat s'o înțeleagă. Așa zice: „Iată a stat înaintea mea un chip de om, și am auzit voace de om în mijlocul râului Ulăi, care striga și zicea: Gabriele fă pe omul acesta să înțeleagă viziunea!“ (Daniel 8:15, 16) Punctele mai importante erau înțelegerea timpului și al viziunii. În însemnarea viziunii, Daniel continuă: „Și a venit aproape de locul unde stam și când a venit m'am înfricoșat și am căzut pe față mea, și a zis: Eacă Eu te voi face să cunoști ceiace se va întâmpla în mânia cea mai din urmă, căci țintește la timpul hotărît al sfârșitului.“ (Daniel 8:17, 19) Aceste cuvinte într'adevăr trebuie să însemne, că vor fi înțelese numai în timpul din urmă, și numai aceia vor înțelege, pe cari îi reprezintă Daniel, și

cari vor trăi pe pământ în timpul acela hotărît. Din cuvintele lui Daniel reesă, că n'a înțeles însemnătatea viziunii, deoarece zice: „Am auzit, dar n'am înțeles.“ — Daniel 12 : 8.

O altă dovadă, că viziunea nu se putea înțelege înainte de „timpul sfârșitului“ formează următoarele cuvinte: „Și mi-a zis: Du-te Daniele, căci cuvintele sunt ascunse și sigilate până la timpul sfârșitului.“ (Daniel 12 : 9) Această profecie încă nici la timpul stabilit nu o vor înțelege toți, ceiace dovedesc cuvintele. „Dintre cei nelegiuți nimenea nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege“, cap. 12 : 10. „Nelegiuții“ sunt astfel de oameni, cari au fost odată luminați în oareșcare măsură despre scopurile lui Dumnezeu, dar fiindcă au călcat legământul, la „timpul sfârșitului“ au devenit nelegiuți. Aceștia nu vor înțelege viziunea. Cei „înțelepți“ sunt aceia cari prin împlinirea condițiunilor legământului lor sunt credincioși față de D-zeu și cu bucurie fac poruncile Lui.

Dacă vom examina cum au aplicat și alți profeți cuvântul „căutare“, vedem, că în acest text cuvintele lui Daniel, după înțelesul legăturii înseamnă studierea serioasă a Cuvântului lui Dumnezeu de copiii credincioși ai Lui, în „timpul sfârșitului“. Acum a sosit timpul, ca clasa servului credincios să înțeleagă cuvintele profetului. Și deoarece Cuvântul Său este scris pe seama poporului Său cu care stă în legământ, și nu pe seama celor necredincioși, (Romani 15 : 4) și deoarece profetul spune, că în timpul sfârșitului mulți vor căuta înțelesul, și cunoștința va crește, se poate spera, că în cunoștință vor crește unșii lui Dumnezeu și că aceasta nu se referă la înmulțirea cunoștințelor învățaților din lume.

Dupăcum se vede înțelesul mai profund al cuvintelor lui Daniel este următorul: În „timpul

sfârșitului“ unșii lui Dumnezeu vor studia cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu, care atunci va fi descoperit, și cunoștința poporului Său se va mări în această proporție. Aceasta și corespunde faptelor. Credincioșii au primit acum în „timpul sfârșitului“ o icoană clară despre profecie. Aceasta o întărește și parabola despre virgine. — Matei 25 : 1—8.

„Timpul sfârșitului“ s'ar putea cuprinde în următoarea explicare de vre-o câteva cuvinte: Vârsta națiunilor s'a început la anul 606 înainte de Christos, și trebuie să se sfârșească într'un astfel de timp, care va fi caracterizat prin sfârșitul lumii de sub conducerea lui Satan, ca dumnezeul ei. Anul 1914 arată clar sfârșitul vârstei națiunilor, deci al lumii lui Satan, precum și pașii, cari au fost întrepinși în acel timp de Iehova, prin Christos pentru izgonirea lui Satan dela cârmă. Atât Scriptura, cât și faptele, „timpul sfârșitului“ îl precizează la anul 1914. În acest timp s'a sculat Mihail, și în acest timp a început așa mare mizerie ce nu a mai fost niciodată mai înainte. În acest timp s'a sculat națiune împotriva altei națiuni, ca niciodată până atunci.

Ziua pregătirii de războiu

Scriptura arată un anumit timp ca pe „ziua pregătirii de războiu“. În acest timp Dumnezeu își adună poporul Său și le face cunoscute hotărârile Sale; pentru aceasta Isus Christos în timpul Său hotărît pe neașteptate vine la templul Său, pe cei ce au pășit în legământul de sacrificiu și adună, și îi aduce în starea templului. Acesta este timpul de mari încercări; și cei credincioși, cari stau în probă și primesc aprobarea lui Dumnezeu, câștigă haina mântuirii și sunt aduși sub mantia dreptății. (Maleahi 3 : 1—3; Isaia 61 : 10) în acest timp

Christos este prezent, și timpul venirii Sale la templul Său, înseamnă un timp critic. Mai departe Scriptura arată, că Dumnezeu în „ziua pregătirii de războiu“ își pregătește poporul, armatele și împrejurările pentru războiul Armagedonului, marele împuternicit al lui Dumnezeu în timpul lucrului de pregătire este prezent și aduce la îndeplinire asupra lui Satan și a organizației Sale mânia lui Dumnezeu. — Naum 2 : 3—6; Psalm 110:2—6.

Secerișul

Seceratul înseamnă recoltarea bucatelor coapte. Domnul aseamănă secerișul ce va avea loc la sfârșitul vârstei (lumii) cu secerișul natural. În timpul acestui seceriș, după cum a zis Maestrul, El în persoană va fi prezent, și va conduce secerișul. — Matei 13 : 24—30, 37—40.

Incepând cu anul 1874 s'a făcut adunarea la un loc a creștinilor, fără deosebire de confesiune și alții cari nu făceau parte din nici o confesiune. Nu și-au bătut capul, ca să strângă membre, ei s'au adunat la un loc numai în scopul să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Ei iubesc mai presus de toate pe Domnul și cauza Sa. După cum se vede, aceasta a fost pregătirea împlinirii următoarei declarații scrisă cu privire la seceriș: „Adunați-mi pe cuvioșii Mei, cei cari au făcut legământ cu mine prin sacrificiu.“ (Psalm 50 : 5) În acest timp creștinii au parcurs întreg pământul cu vestea împărăției lui Dumnezeu și vestesc poporului prezența Domnului, și venirea împărăției Sale, precum și aceia, că milioane trăesc azi, cari nu vor muri niciodată.

Maestrul a arătat într'o pildă, că creștinii cu numele și cei adevărați vor crește lângă olaltă în cursul vârstei creștine. Așa a zis: „Lăsați să crească amândouă împreună până la seceriș și în tim-

pul secerişului voi zice secerătorilor; alegeți mai întâi neghina și legați-o în snopi, ca să fie arsă, iar grâul strângeți-l în grânarul Meu." (Matei 13: 30) Diferitele confesiuni religioase — îndeosebi în cei din urmă cincizeci de ani — s'au năzuit să se unească în asociații și uniuni. Năzuințele lor la urmă au ajuns la culme. „Federația bisericilor“ este un nume bine cunoscut azi, și înseamnă asociația diferitelor sisteme religioase, în cari se învață orice lucruri afară de Cuvântul lui Dumnezeu.

În aceste instituții sau confesiuni ocupă loc politicianii profesioniști și jefuitori lipsiți de conștiință, pe cari Scriptura îi numește în mod simbolic de „mai marii turmelor“. Aceștia pretind, că s'au consacrat Domnului, dar confesiunea lor — dupăcum este de fapt — o privesc numai de o organizația ce servește scopuri sociale sau politice.

În timp ce a ținut această legare în snopi a neghinei, Domnul — fără să se uite la deosebirea de confesiuni — a adunat pe creștinii consacrați într'adevăr Lui și îi numește „grâu“. Această strângere se poate numi de seceriș, aceasta împlinește lucrurile prezise mai înainte de Domnul. Acești creștini niciodată n'au avut de scop să se numească de cercetători ai Bibliei, sau să cheme pe cineva să le urmeze. Nu conduc registre de membri. Numai la aceia să străduiesc, să comunice poporului scopurile lui Dumnezeu, și ca să-l facă să înțeleagă, că Dumnezeu dorește să asigure lucruri mai bune poporului decât acelea pe care le anunță dogmele făcute în evul mediu. Aceste evenimente formează deci faptele văzute ale împlinirii profețiilor și sprijinesc declarația, că Domnul este prezent începând din anul 1874; și lucrarea străngerii ține îndeosebi dela acest timp încoace.

Batjocoritori

Acești creștini se bucură că pot comunica poporului venirea împărăției lui Dumnezeu. Mulți au primit această veste cu bucurie, alții însă o trag la îndoială. Pentru acești din urmă învățătorii lor în materie de religie sunt vinovați. Natural, că s'ar putea presupune, că preoțimea cu bucurie salută pe acei creștini, care descopăr dovezile cu privire la întoarcerea Domnului și la întemeierea împărăției Sale. În loc vedem însă că batjocoresc pe aceia care vorbesc de venirea a doua a Domnului, și au defăimat și persecutat în tot chipul pe acești creștini umiliți, cari vestesc împărăția lui Dumnezeu.

Desigur Domnul a văzut înainte toate acestea și pentru aceasta a însemnat prin apostolul Său următoarele: „Înainte de toate să știți că în zilele din urmă vor veni bajocoritori plini de batjocuri, cari vor trăi după poftele lor și vor zice: Unde este făgăduința venirii Lui? Căci decând au murit părinții noștri toate rămân așa cum erau dela începutul lumii!” (II Petru 3 : 3, 4) Singur faptul acesta dovedește pe lângă întoarcerea Domnului. Apostolul continuă apoi în modul următor: „Se fac că nu știu . . .” se înțelege despre prezența Domnului și sfârșitul lumii. „Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, aidom se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” — Matei 24 : 37—39.

Mare parte a preoților, precum mai marii turmelor nu iau în seamă evenimentele ce adevăresc prezența a doua a Domnului; așa cum era în timpul lui Noe, și ei își continuă nepăsători calea, și nu vreau să ieie în considerare faptul, că împărăția lui Dumnezeu a sosit, și marele rege și-a început domnia.

Sfârșitul lumii

Când a așezat Dumnezeu pe om în Eden a pus asupra lui ca îngrijitor pe Lucifer. După ce Lucifer a devenit răzvrătitor, adică Satan, Dumnezeu nu l'a scos din slujba lui de îngrijitor. Astfel el a rămas și pe mai departe ca îngrijitorul omenirii. Numai poporul lui Izrael a făcut excepție, dar numai până și-au dat silința să împlinească legământul cu Iehova. Însă când a fost scos din favoarea lui Dumnezeu pentru călcarea legământului, Satan a devenit dumnezeul lumii întregi. (II Corinteni 4 : 4) Cuvântul lume înseamnă o organizație ce constă din o parte văzută și alta nevăzută, care conduce treburile omenești. Sub aceasta denumire înțelegem pe atari, cari s'au organizat în forme guvernamentale sub un domnitor nevăzut; deci expresiunea „lume“ cuprinde în sine cerul, partea nevăzută a acestei organizațiuni, și pământul, partea văzută.

După ce Dumnezeu a expulsat pe Izrael din favoarea sa, a permis celorlalte națiuni, ca să domnească.

Când Dumnezeu a pus capăt drepturilor și privilegiilor naționale ale Izraelului, a zis: „... Cetate, care verși sânge în mijlocul tău, ca să-ți vină ziua, și care-ți faci idoli ca să te spurci! Te-ai făcut vinovată din pricina sângelui pe care l-ai vărsat și te-ai spurcat prin idoli pe cari i-ai făcut. Ți-ai apropiat astfel zilele și ai ajuns la capătul anilor Tăi! Deaceia te fac de ocară printre neamuri și de batjocură printre toate țările.“ (Ezechiel 22 : 3—4) Aceasta dovedește că domnia națiunilor este legată de timp, care se va sfârși la venirea a doua a Domnului, deoarece El are „drept să domnească“ și El este însărcinat cu „guvernarea dreaptă“. Această hotărîre dumnezeiască despre

căderea Izraelului, este în relație cu cele „șapte timpuri“ de pedeapsă ce li s'a hotărît. — III Moise 26 : 18.

Un „timp“ biblic, este un an compus din 360 de zile. Astfel șapte timpuri sunt 2520 de zile. „Timpul“ în Sfânta Sriptură este amintit și literal și în înțeles simbolic. Faptele dovedesc, că aceste „șapte timpuri“ au fost timpuri simbolice, deoarece națiunile și după trecerea celor 2520 de zile mult timp au mai domnit. După regula Bibliei, timpul simbolic trebuie să-l socotim „câte un an pentru o zi“. (IV Moise 14 : 34) Deci „timpul națiunilor“ reprezintă o perioadă de 2520 de ani, care a început cu căderea lui Zedechia, regele din urmă al Izraelului. Căderea lui Zedechia a avut loc în anul 606 a. Ch. Astfel „timpul națiunilor“ a trebuit să se sfârșească în anul 1914 d. Ch. Pe acest timp a fost stabilit venirea „domnitorului de drept“, ca să ia la mână treburile pământului.

Isus a declarat, că mpărăția lui nu este din lumea aceasta, al cărui Dumnezeu era Satan. (Ioan 18 : 16) Pe învățăceii lui i-a lămurit, că lumea aceasta se va sfârși, și atunci El va fi prezent. Învățăceii au cunoscut profețiile despre venirea lui Messia. Ocupându-se cu acest cuget, au dorit să știe mai multe despre aceasta dela Isus, pentru aceasta l'au întrebat: „Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri, și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?“ (Matei 24 : 3) Cuvântul „semn“ din acest text înseamnă dovadă. Cu alte cuvinte, învățăceii au întrebat: Ce putem privi de dovezile prezenței Tale și a sfârșitului veacului acestuia?

În această chestie îndeosebi două puncte trebuie să luăm în seamă: 1.) „Care este semnul venirii Tale?“ și 2.) a „sfârșitului lumii“? Aceasta trebuie să însemne, că prezența Domnului la

„sfârșitul veacului“ se va putea cunoaște din anumite descoperiri; acest sfârșit înseamnă timpul acela, când începe să-și exercite dreptul său de domnitor. Faptele examinate arată, că Christos este prezent dela anul 1874 și de atunci face o anumită lucrare în relație cu biserice sa, și anume, pregătirea alegerii sfinților și restatornicirea (curățirea) acelor mari adevăruri fundamentale, pe cari le-a acoperit și îngropat ramura religioasă a organizației Diavolului. Matei 17:11; Luca 11:52.

Faptele dovedesc, că anul 1914 înseamnă sfârșitul timpului națiunilor, deci sfârșitul lumii, în care timp trebuie să se facă o lucrare cu totul deosebită de lucrarea pregătirii drumului. Întrebarea învățăceilor s'a referit mai cu seamă la aceasta. Isus a răspuns în mod profetic, și dovezile amintite de dânsul nu se puteau înțelege înainte de anul 1914. A zis, că înainte de sfârșit vor fi multe războaie, dar să nu-i neliniștească aceasta. În urmă a mai adăogat: „Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății, și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumă. Dar toate aceste nu vor fi decât numai începutul durerilor.“ — Matei 24 : 7, 8.

În istoria omenirii numai în războiul mondial început la 1 August 1914 s'a întâmplat, că „un neam s'a sculat împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății“. Bărbați, femei, bani și preoți, toți au luat parte la război. Împărțirea strictă a alimentelor și chiar copiii mici au trebuit s'o simtă, numai pentru aceia, ca soldații de pe fronturi să fie prevăzuți cu strictul necesar, și ca să poată încassa câștigul gras furnizorii pentru război. Războiul a fost urmat în diferitele părți a Europei și Asiei de foamete și epidemii, prin cari au murit mai multe milioane de

oameni. După declarația Domnului, toate aceste necazuri împreună, semnaleză începutul „durerilor“.

Aceste evenimente au început exact la timpul stabilit, adecă în 1914, și sunt dovezi ale prezenței Domnului, precum și semnele sfârșitului veacului acestuia. Pe aceste evenimente le-au văzut toate popoarele, și aceia, cari au examinat aceste lucruri cu ajutorul Bibliei, le-au și înțeles. Isus Christos nu a putut începe acțiune împotriva lui Satan înainte de anul 1914, deoarece Dumnezeu i-a ordonat să aștepte. (Psalm 110 : 1) Incepând dela 1874, timpul prezenței Sale, până la 1914, Domnul a făcut o lucrare de pregătire în legătură cu biserica Sa; iar când a venit anul 1914, a început să execute următoarea îndrumare a lui Dumnezeu: „Domnul va întinde din Sion, toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi.“ — Psalm 110 : 2.

Afară de acestea Isus a mai zis învățăcelilor Săi: „Atunci vă vor da spre asuprire și vă vor omori și veți fi urțiți de toate neamurile pentru numele meu.“ (Matei 24 : 9) Sub cuvântul „pe voi“ desigur trebuie să înțelegem pe adeverații credincioși consacrați lui Dumnezeu. Apostolii Domnului nu au trăit pe pământ în timpul războiului mondial. Inșă cu toate acestea erau pe pământ creștini credincioși din clasa lor, pe cari națiunile răsbitoare i-au urit pentru credința lor în Dumnezeu, și pentru credincioșia lor față de legile lui Dumnezeu, pe aceștia i-au persecutat, închis, ba chiar au omorât pe unii.

Maestrul a mai arătat, că în timpul acela și între aceia vor fi neînțelegeri și ură, cari se numesc creștini; pe mulți vor întoarce dela Domnul învățătorii falși, inșă unii vor rămânea credin-

ciosi până în sfârșit. Din anul 1917 încoace se văd astfel de stări. Toate aceste lucruri dovedesc prezența Domnului și sfârșitul lumii.

Deoarece Dumnezeu a promis lui Avraam și seminției sale, că după ce se sfârșește „timpul națiunilor“, vor ajunge în posesiunea Palestinei, prin urmare acela, care are „drept de domnie“ a sosit, și pentru aceasta se poate spera, că Dumnezeu va arăta mila sa față de Izrael, adecă întoarcerea Evreilor în Palestina. În legătură cu prezența Sa, Isus s'a referit la aceasta cu privire la sfârșitul lumii, și așa a zis: „Și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor fi împlinit timpurile neamurilor.“ (Luca 21 : 24) Dupăcum am arătat prezența Domnului a început în 1874. În 1878 s'a arătat cel dintâi semn, care dovedește, că favoarea lui Dumnezeu s'a întors la Evrei. Acest favor față de Evrei s'a arătat prin năzuințele lui Dizraeli, care în timpul acela era prim ministrul Britaniei Mari. Cu câțiva ani mai târziu a pornit mișcarea sionistă, care are de scop să adune pe Evrei în patria lor veche.

La 2 Noemvrie 1917, care timp după socoteala Evreilor corespunde anului 1918, Britania Mare a declarat în cursul războiului, că va proteja străduințele naționale ale Evreilor în Palestina. La aceasta s'au unit și alte națiuni puternice. În primăvara anului 1918 Evreii s'au apucat cu toată puterea să zidească Palestina, și deja este fapt cunoscut, că multe mii ale Evreilor s'au întors în Palestina, și încep, să răscumpere pământul, zidesc case și se străduiesc în toate privințele să restabilească țara. Toate acestea se împlinesc exact în armonie cu profeția Domnului. Aceasta mai dovedește și aceia, că Domnul este prezent, și că a sosit sfârșitul lumii (lui Satan).

O altă dovadă, pe care a amintit-o Isus, a constituit faptul, că în cursul prezenței Domnului Isus dela sfârșitul lumii, exact aceia situație a domnit pe pământ, de care a vorbit Isus: „Pe pământ strâmtorare popoarelor . . . oamenii își vor da sufletul, de teamă și de frică de cele ce au să vină peste lume.“ (Luca 21 : 25, 26) „Inceputul durerilor“ după spusa lui Isus a format-o războiul mondial, din aceasta se poate deduce, că aceasta va avea urmare. Nu e de lipsă să dovedim, că națiunile sunt în nedumerire, oamenii nu se încred unii în alții, și văzând pericolul apropiat, se tem.

Venirea la templul său

Creațiunea nouă este asemănată unei zidiri sau biserici, și este numită de „templul lui Dumnezeu“. (Efeseni 2 : 18—22; II Corinteni 6 : 16; I Petru 2 : 5) Aceasta este casa lui Dumnezeu al cărui cap este Isus Christos. (Evrei 3 : 6; I Corinteni 3 : 16, 17) În decursul vârstei creștinești Domnul a încredințat bunurile sale acestei clase a templului. Isus adeseori a învățat prin pilde și cu două ocazii se ilustrează ca și cum ar fi un om, care a plecat departe și după mult se întoarce, ca să tragă la sosoteală pe servii Săi. (Matei 25 : 14—30; Luca 19 : 12—26) Aceste sunt parabolele despre talanți și mine. Evenimentele ce au avut loc ca și împlinirea acestor parabole profetice, arată venirea Domnului la templul Său.

Acele evenimente cari s-au întâmplat până la anul 33. d. Ch., s’au întâmplat în timpul serviciului te trei ani și jumătate al Domnului Isus, paralela acestora le constituie, evenimentele ce s’au întâmplat în timpul prezenței a doua a Domnului la sfârșitul veacului creștinesc. Isus a fost uns de rege la Iordan. După trei ani și jumătate s’a prezentat în templul din Ierusalim, a izgonit pe

speculanți și a lăudat pe cei credincioși. (Matei 21 : 1—13) După cum am arătat, puterea Sa de domnie, Isus Christos și-a luat-o la mână în 1914, în care timp după cum a prezis, națiunile s'au mâniat. (Apocalips 11 : 17, 18) Mai târziu cu trei ani și jumătate era chiar timpul, ca să vină la biserică Sa antitipică, ceiace s'a și întâmplat.

Pentru efectuarea lucrului de pregătire, Iehova a trimis pe scumpul său Fiu, pe marele ministru și reprezentant al Său în „calitate de sol“. Această lucrare a ținut îndeosebi dela 1874 până la 1914. După aceia a urmat timpul de așteptare, în care timp membrele corpului lui Christos de pe pământ cu ardoare au așteptat, ca să-și întemeieze împărăția; în timp ce aceștia au așteptat, Domnul deodată a venit la templul său. Această ordine a lucrurilor a prezis-o profetul lui Iehova: „Iată Eu trimit pe solul Meu, ca să gătească calea înaintea Mea; și deodată va intra în templul Său Domnul, pe care-l căutați, solul legământului pe care-l doriți; Iată vine zice Iehova, Dumnezeuul oștrilor.“ — Maleahi 3 : 1.

Lucrurile s'au întâmplat exact cum a prezis profetul. Adevărații urmași ai Domnului Isus au dat în știre dela 1914 până la 1918, că împărăția a sosit, și cu toată inima au dorit ca să li se împlinească dorința inimei lor. În anul 1918 deodată o mare încercare a venit asupra lor. Dumnezeu a prezis prin profetul său, că la venirea Domnului la templul său, membrele creațiunii noi vor fi supuși grelelor încercări: „Dar cine va putea suferi ziua venirii Lui, și cine va putea sta când se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia albitorului; cum șade acela și topește și lămurește argintul, așa va lămuri pe fii lui Levi, și ca aurul și argintul îi va curăți, așa că vor aduce lui Iehova daruri în dreptate.“ — Maleahi 3 : 2, 3.

„Argintul“ din acest text, fără'ndoială trebuie privit ca simbolul adevărului. (Psalm 12 : 6) Această profecie trebuie deci să însemne, că adevărații urmași ai Domnului, numai după venirea Lui la Templul Său, vor cunoaște adevărul mai lămurit. Aceasta o sprijinește și versul 19 din apocalips capitol 11. Faptele arată, că învățăceii după acest timp au început să înțeleagă mai lămurit, hotărârile lui Dumnezeu. „Fii lui Levi“ amintiți în profecia de sus, reprezintă pe creațiunea nouă, și curățirea lor arată, că venirea Domnului la templul Său, va însemna timpul de probe pentru urmașii Lui credincioși. Aceasta a preumbrit-o și curățiera templului din Ierusalim în anul 33 d. Ch. Prin curățiera templului, Domnul dorește să câștige martori credincioși și sinceri, care să mărturisească că numele și lucrul Său, Dumnezeu și-l descopere în timpul strămtorării celei mari prin manifestarea puterii Sale.

Cele enumerate mai sus le sprijinește și un alt profet al lui Dumnezeu, și arată scopul venirii Lui la templul Său: „Iehova în sfântul Său templu, Iehova al cărui tron este în cer, ochii săi privesc, pleoapele Sale cearcă pe fii oamenilor.“ (Psalm 11 : 4) Pe când aceste profecții sunt documentate de faptele cunoscute, aceste împlinesc aceste profecții, și dacă aceste se împlinesc după anul 1918, aceste încă dovedesc pe lângă aceia, că Domnul în 1918 a venit la templul Său.

Judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu. (I Petru 4 : 17) Această judecată poate să se exindă și asupra casei nominale a Domnului. „Auzi pământule și toate de pe dânsul! Și să fie Iehova Domnul martor asupra voastră, Domnul (Iehova) din templul cel sfânt al Său.“ (Mica 1 : 2) „Dar Iehova este în templul său cel sfânt; tacă tot pământul înaintea Lui!“ (Habacuc

2 : 20) Aceste două profeții din urmă acum se împlinesc. Preoțimea a organizat propra de pe pământ în diferite confesiuni religioase. Ei se numesc după numele Domnului, dar nu servesc pe Domnul. Judecata sau proba trebuie să-i atingă și pe dâșii. Dumnezeu a semnalat înainte aceasta prin profetul Său, iar evenimentele în curs dovedesc chiar împlinirea acestora.

Isaia într-o vedenie l'a văzut pe Domnul (Iehova) șezând pe un tron: „In anul morții împăratului Uzia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei lui unpleau Templul.“ (Isaia 6 : 1—11) Acest tron se referă desigur la Isus Christos, pe când vine la templul Său ca un judecător împuternicit, aceasta deci nu înseamnă scaunul Său de domnie din mileniu, adeca atunci când va judeca pe popoarele de pe pământ. Isus citând unele părți ale acestei profeții, le-a aplicat preoțimei izraelite. (Ioan 12 : 40) Prin urmare această profeție trebuie să se refere la bisericile nominale, dar mai cu seamă preoțimei, care constituie paralela preoțimei izraelite.

Chiar singur faptul, că aceasta a avut loc în anul morții lui Uzia, ne lămurește data timpului, când Domnul trebuie să vină la templul Său. După cum spune Isaia, această vedenie a văzut-o în anul morții lui Uzia. Uzia este reprezentantul bisericilor nominale, cari mult timp au declarat, că reprezintă pe Domnul. Uzia a domit mai bine de 50 de ani în Izrael. Mult timp s'a purtat bine înaintea lui Dumnezeu. A obținut multe succese și s'a îmbogățit. Multe răsboaie a întreprins și era încă și arhitect vestit. A devenit un puternic domnitor. Căderea lui a fost cauzată de încăpăținarea și abuzul său, în sfârșit a murit năpădit de bube, ce închipue păcatul.

Preoțimea adevărată, adeca Izraelul spiritual a fost organizată pentru un scop bun. (Ieremia 2 : 21) Membrele ei au vestit un anumit timp so-lia lui Dumnezeu. Multe a făcut pe terenul ridi-cării nivelului moral al omenirii. Incăpăținarea și abuzurile ei însă au condus-o la prăbușire. Apo-stolul Pavel chiar dela aceste lucruri ne ferește. — Romani 11 : 25.

Uzia fiind rege, nu avea în drept să figureze ca preot. Importanța lui proprie l'a stăpânit într'atâta, încât a crezut că are drept să nu se lase supus legilor bisericii, a călcat legile bisericii, a intrat în templu ca să tămâize. Preotul încredințat cu slujba aceasta a voit să'l împiedece, însă Uzia s'a mâniat și a ținut tare la aceia, ca să tămâieze, pentru acest abuz de putere a fost pe deșit cu bube. — II Cronica 26 : 16—21.

Inainte de anul 1918, adevărul a fost lătit câ-tiva ani printre creștini. Preoțimea Izraelului spiritual s'a mândrit cu puterea și bogăția sa. Când a izbucnit războiul mondial în 1914, crești-nătatea falsă a sprijinit războiul, conducătorii, au predicat în tranșee tinerilor din America, ba chiar au îmbătat de cap pe unii soldați, că dacă vor muri pe câmpul de luptă, vor deveni o parte din jertfa Domnului Isus. Cu toatecă adeseori a fost arătat acestor fățarnici, că rasboiul și evenimentele înso-țitoare dovedesc sfârșitul lumii și prezența regelui, aceasta n'au voit s'o ieie la cunoștință. Dimpotri-vă, pe când vr'o câțiva preoți însemnați au făcut o declarație, că evenimentele în curs formează dovezile prezenței regelui și venirea împărăției lui Dumnezeu, nici aceasta n'au luat-o în considerare; Această declarație mai târziu a fost părăsită și de autorii ei. Dupăcum vedem creștinătatea cu numele nu vrea să se cumițească. S'au îmbătat în urma asocierii lor cu puternicii politiciani și

financiari, au devenit mari în ochii lor proprii, și sunt caracterizați ca cei ce abuzează și sunt încăpăținați.

Când puternicii politicieni și financiari au adus în existență Liga Națiunilor, care instituție a luat ființă fără'ndoială în urma îndrumărilor Diavolului, aceștia în loc să osândească instituția aceasta, i-au întins mână de ajutor, și au declarat, că aceasta formează „expresiunea politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ“. Atunci s'au dovedit de încăpăținați, cași cum ar fi zis lui Iehova: „Prin Liga Națiunilor voim să întemeiem împărăția Ta pe pământ!“ După ce au disprețuit pe Domnul, Domnul asemenea i-a nesocotit. Aceasta s'a întâmplat în Ianuarie 1919, în timpul corespunzător paralelei, când Isus în timpul petrecerii Sale pe pământ, a nesocotit pe Izrael în calitate de reprezentant al lui Dumnezeu.

Din parabola cu talanții vedem, că după venirea la timpul Său, Domnul a început să tragă la socoteală pe servii Săi, și să spună celor pe care îi va găsi de credincioși: „Bine slugă bună și credincioasă, în puține ai fost credincios, peste multe te voi pune, întră întru bucuria stăpânului tău.“ (Matei 25 : 21) După războiul mondial, foamete, epidemii, cutremure și persecutarea creștinilor, a urmat un lucru anumit tot ca o dovadă a sfârșitului lumii și a prezența Domnului, pe care îl fac urmașii credincioși sub conducerea Domnului. Acești învățăcei desigur formează clasa aceia din parabola cu talanții, care este chemată să preia îngrijirea „tuturor bunurilor“ Domnului și să între în bucuria Domnului său.

Aceștia iubesc prezența Domnului, dovezile venirii Lui le privesc ca vești bune și se bucură. Vestea bună despre sfârșitul lumii și despre prezența Sa trebuie s'o arate fiecărui popor spre

mărturie. Aceasta nu înseamnă însă convertirea lumii, ci numai că urmașii Lui credincioși trebuie să fie martorii Lui. Așa vorbește către ei: „Și se va predica aceasta evanghelie a împărăției în toată lumea spre mărturie la toate neamurile și atunci va veni sfârșitul.“ (Matei 24 : 14) Spre dovadă, că această declarație profetică se împlinește, vom cita următoarele evenimente:

Este în lume un mic grup de creștini, cari iubesc și servesc pe Iehova Dumnezeu și pe regele Său Isus Christos. Numele nu este important, dar spre deosebire figurează sub numele: „Asociațiunea Internațională a Studenților în Biblie“. Acești cercetători ai Bibliei se compun din diferite națiuni și confesiuni, ei au rupt orice legătură cu lumea. Numai un scop servesc, și anume preamărirea lui Dumnezeu și se străduiesc să fie supuși Lui. După încetarea războiului, și după ce și în persecutarea acestora s'a făcut o pauză, iarăș au început la o mare activitate, ca să mărturisească pentru numele Domnului.

În acest scop au editat mai multe milioane de cărți, cari arată adevărurile lui Dumnezeu. Au aranjat multe conferințe, și poporului au dat în știre, că împărăția lui Dumnezeu a sosit. La timpul potrivit, Dumnezeu a îngăduit și inventarea radiofoniei, prin care unealtă asemenea să se comunice vestea împărăției. Pe domnitorii și cârmuitorii lumii i-au încunoștințat prin distribuirea unei cantități mari de literatură gratuită, că Dumnezeu, după cum a promis a ridicat pe tron pe regele Său. (Psalm 2 : 6) În 1926 au adus o hotărîre în Londra, care a fost împărțită în mai multe limbi. Din aceasta cam vre-o cinci zeci milioane de exemplare au fost distribuite printre popor și trimise pe adresele domnitorilor de pe pă-

mânt. Mai jos dăm din cuvânt în cuvânt textul rezoluției adusă de Asociația Studenților în Biblie:

O mărturie stăpânitorilor lumii

„Asociațiunea Studenților în Biblie întrunită astăzi în congres internațional își declară nemijlocita lor credință și devotament Atatputernicului Dumnezeu; iar mai departe crezând a fi de datoria cât și privilegiul lor, trimit această mărturie puterilor stăpânitoare ale lumii și anume.

Intâi: E de cea mai mare însemnătate ca toți să-l recunoască pe Creatorul cerului și al, pământului, ca pe singurul și adevăratul Dumnezeu viu, afară de care nu este altul; că programul Său pentru om se cuprinde în Biblie, care este Cuvântul Său de adevăr; că Isus Christos este executorul credincios al acestei hotărâri; că este acum învederată tuturor înspăimântătoarea nedumescire în care toate națiunile lumii se găsesc precum și faptul că turburări mult mai grozave decât cele cunoscute până acum, amenință; că străduințele stăpânitorilor de a întemeia un guvern de dorit, sau o putere lumească care să aducă dorința sinceră a inimei omenești, a dat greș; iar acum să vă fie cunoscut, stăpânitorilor, că numai conform desfășurării hotărârii lui Dumnezeu cu privire la om, lumea poate și va fi stabilizată, sosind dorita pace veșnică, prosperitate și fericirea poporului; că a sosit timpul când acela cari excercită putere asupra poporului să recunoască aceste mari adevăruri.

A doua: Cauza stărilor tulburi, a nedumeririi și nefericirii generale se datoresc faptului că omul s'a făcut neascultător lui Dumnezeu și a cedat înrâurilor nefericite ale lui Satan, zeul cel fals; că Lucifer, care la început era supraveghetorul cinstit și drept al omului, prin neascultare și neloyalitate față de Dumnezeu deveni Satan, Diavolul, născocitorul oricărui rău, dușmanul lui Dumnezeu și arhidușmanul omului; că prin fraudă și minciună, el l'a instreinat pe om de către Dumnezeul adevărat, făcându-l să păcătuiască, din care pricină omul își perdu fericita lui stare și locuință cât și dreptul de a trăi; că începând de atunci și până acum, omul a tot încercat să înființeze guverne și stăpâniri lumești cu scopul de a se stăpâni pe sine, dar a desconsiderat pe Dumnezeu și Cuvântul Său și s'a supus stăpânirii lui Satan, Diavolul; că până acum Dumnezeu nu s'a amestecat și nu l'a împiedecat pe Satan în opera sa nelegiuită, pentru ca omul se fie liber să aleagă între bine și rău,

dar acum a sosit timpul când Dumnezeu se va amesteca în afacerile acestei lumi, în spre binele poporului.

A treia: Că Isus Christos, prin credințioșia Sa până la moarte, deveni răscumpărătorul și eliberatorul omenirii; că în timpul când era pe pământ, El învătă că momentul eliberării omenirii va sosi odată cu sfârșirea lumii nelegiuite și nedrepte de sub stăpânirea și controlul lui Satan, când El, Isus Christos, se va înapoia și va întemeia pe pământ împărăția de dreptate a lui Dumnezeu, pentru ca oamenii să poată cunoaște și urma calea dreaptă și bună, și în acest scop, și învătă pe urmașii Săi să se roage astfel: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ“; că între timp au fost organizate puterile lumii cari au stăpânit și domnit asupra poporului, și cari puteri sunt arătate în Sf. Scriptură sub simbolul de „feare“, pentru motivul prea învederat că sunt rezultatul eforturilor combinate a capilor comerciali, politici și eclesiastici, fiind influențate și predominante de Satan, zeul acestei lumi și sunt astăzi, cum în totdeauna, au fost aspre, opresive și crude, barbare, manifestând spiritul lui Satan, stăpânul sau zeul nevăzut al lor; iar acum strigătele repetate ale omenirii oropsite au ajuns până la Dumnezeu, care îi va auzi și elibera.

A partra: Profetia divină împlinită și în curs de împlinire aduce mărturii hotăritoare despre faptul că stăpânirea lui Satan s'a terminat, lumia veche s'a sfârșit; că a sosit timpul când Isus Christos, în calitatea Sa de reprezentant executiv al atotputernicului Dumnezeu, și regele de drept al pământului, îl va înlătura pe Satan, începându-și domnia Sa cea dreaptă, care va înfăptui voia lui Dumnezeu pe pământ; că începând cu 1914 profetia divină în curs de împlinire a mărturisit despre sfârșitul lumii vechi prin următoarele: războiul mondial (prezis de aceste profeții pentru anul 1914 și vestit lumii pe baza acestor profeții cu 20 de ani înainte de începerea lui efectivă), foametea, ciuma, sguduiri (sociale) sau cutremure de pământ, revoluții, reintoacerea Jidovilor în Palestina, urmate apoi de dezastre și nedumeriri generale printre toate națiunile lumii; că deoarece această mărturie a împlinirii profețiilor divine s'a dat în mod clar puterilor stăpânitoare ale lumii, se așează asupra lor o răspundere care nu poate fi evitată cu nici un chip.

A cincea: Căci cu toate că Dumnezeu a adus dovezi hotăritoare despre sfârșitul lumii vechi și cumcă a sosit timpul domniei, Fiului Său iubit, totuș dovezile

acestei mărturii au fost nesocotite și puse deoparte de aceia cari trebuiau să știe mai bine; și acționând contrar Cuvântului lui Dumnezeu, conducătorii comerciali, politici și eclesiastici au încercat să restabilească lumea prin ei înșiși, pentru a ține pe popor sub stăpânirea lor, adoptând ca loc de scăpare acea citadelă clădită pe nisip, care se numește Liga Națiunilor, și care în chip greșit și batjocoritor a fost promlăcată ca „expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ”; că adevăratul făuritor și părinte al Ligei Națiunilor este Satan însuși, dumnezeul acestei lumi, și a fost pusă la cale de dânsul ca o ultimă străduință desperată pentru a înșele poporul pentru a-l întoarce dela Dumnezeu adevărat, al ținea sub stăpânirea Sa nelegiuită; că după șapte ani de eforturi laborioase din partea propulsoarelor aceluia pact, să aducă pace și prosperitate în lume, mai că nu admit acum că Liga Națiunilor este un faliment complet iar prăbușirea ei deplină nu e decât o chestiune de scurtă durată; că în timp ce avocații Ligei Națiunilor lucră din răspuțeri pentru refacerea forțelor ei aproape pierdute, poporul este prevenit în termenii cei mai solenni de către profetul lui Dumnezeu, spunând: „Infuriami-vă, cât veți voi, popoarelor, voi tot vă veți descuraja; ascultați voi toți, până la marginile pământului; incingeți-vă! voi tot vă veți descuraja sfătuiți-vă! sfatul tot se va zădărnici; vorbiți vorbe! ele nu vor sta; căci cu noi este Dumnezeu.” — Isaia 8 : 9, 10.

A șasea: Că deoarece prin influența orbitoare a lui Satan, mintea stăpânilor și a stăpâniților a fost întoarsă dela Dumnezeu adevărat, forțele nelegiuite și rele adună și pregătesc acum întreaga lume spre lupta cea mare a Dumnezeului celui atotputernic; că înainte ne stă inevitabil timp de strâmtorare asemenea căruia lumea n'a cunoscut niciodată, și în cursul căruia puternica organizațiune a lui Satan va cădea ca năvălind să nu se mai ridice, urmată de o demonstrație atât de puternică a puterii dumnezeiești încât toate națiunile vor recunoaște pe Atotputernicul Dumnezeu și Creator și că Christos este Regele regilor și Domnul domnilor.

A șaptea: Marea și terbilă strâmtorare va descoperi oamenilor împărăția lui Dumnezeu, care împărăție se va așeza pe umerii Fiului Său iubit, prințul păcii; iar pacea acestei împărății nu va avea capăt; ea va aduce dorința inimii tuturor oamenilor cinstiți, împrăștiind pentru totdeauna întunericul și neștiința orbitoare prin ajutorul cărora omul a fost ținut departe de Dumnezeu Său, și prin ajutorul cunoștinței și supunerii de Dumnezeu oa-

menii vor ajunge la pace vecinică, prosperitate sănătate, viață, libertate și fericire; că această împărăție va fi împlinirea desăvârșită a profeticului cântec ingeresc: „pace pe pământ și bună învoire între oameni.“

Deci, punem înaintea voastră această mărturie: Creatorul cerului și al pământului este Dumnezeu cel atotputernic; Isus Christos este Regele regilor și Domnul domnilor: El este pentru a doua oară prezent, și în curând va înființa pe acest pământ împărăția sa. Sub stăpânirea voastră, oamenii au uitat de Dumnezeu adevărat, iar de Isus Christos și împărăția Sa oamenii își bat joc. Pentru a evita nenorocirea care vă așteaptă, trebuie să vă puneți de acord cu Dumnezeu, cu regele Său și împărăția Sa. Altfel vă așteaptă nenorocire și peire. — Psalm 2 : 2—12.

Armagedon

Iehova așa se vede, că nu vrea, ca cineva să se poată scuza, că nu a avut ocazie să aibă cunoștință despre prezența Domnului Isus Christos. Cât timp va mai permite pentru punerea mărturiei pe întreg pământul, nimenea nu știe. Însă sfârșitul dupăcum declară Domnul Isus va avea loc dupăce lucrul mărturiei va fi făcut, acest sfârșit se va caracteriza printr'o mizerie atât de mare, asemenea căreia nu a fost decând e lumea și nici nu va mai fi; Dacă acele zile nu ar fi scurtate, nici un corp nu ar scăpa; Însă acele zile vor fi scurtate pentru cei aleși. (Matei 24 : 21, 22) Domnul deșigur despre acest timp a zis: „Iată vine cu norii și orice ochiu îl va vedea și cei ce'l împunseră și se vor jeli pentru dânsul toate semințiile pământului.“ — Apocalips 1 : 7.

Dovezile (semnele prezenței a doua a Domnului se tot sporesc, și neconținut sunt date în știre poporului. Scriptura precum și evenimentele văzute în general, ce împlinesc profețiile, dovedesc, că Domnul a venit înapoi în 1874; că dela acest timp a ținut lucrul pregătirii drumului; că Domnul Isus Christos în 1914 și-a luat la mână puterea

Lui mare, a aruncat pe Satan din cer, și deatunci continuă pregătirile (sub titlul de „ziua pregătirii la război“) pentru războiul Armagedonului: că în 1918 Domnul a venit la templul Său; că deatunci este în curs o mare mărturie despre rege și despre împărăția Sa peste întreg pământul, după sfârșirea căreia se va manifesta în așa măsură puterea dumnezeiască, încât toate popoarele de pe pământ vor lua cunoștință despre aceia, că Dumnezeu face aceasta prin regele Său pus pe tron. Aceasta va împlini pe deplin profetia sus amintită a Domnului Isus.

Menirea creațiunii noi

Iehova prin toate lucrurile Sale țintește câte un scop anumit, și hotărârile lui și le și duce la îndeplinire. „Eu am spus și Eu voi împlini; Eu am hotărît și Eu voi înfăptui.“ (Isaia 46 : 11) Dumnezeu asigură pe creațiunea nouă, coroana creațiunii Sale, că ceva lucru minunat vrea să facă prin dânsa. Capul creațiunii noi este Fiul Său iubit, credincios și drept, El are viață în sine și are deplină putere asupra cerului și a pământului. Membrele corpului Său, sunt membrele Sale, și când toți vor fi la un loc, vor număra 144 000, cari toți vor purta numele Părintelui Etern și vor avea aceiaș natură (dumnezeiască). — Apocalips 7 : 4; 14 : 1.

Chiar faptul acela, că Iehova atât timp a cheltuit pentru dezvoltarea creațiunii noi, dovedește pe deplin, că are de gând să-i încredințeze importante însărcinări. Nu ar fi cuminte presupunerea, că Dumnezeu numai de aceia a cheltuit peste nouăsprezece sute de ani pentru dezvoltarea creațiunii noi, ca s'o ridice în cer, numai ca să cânte cântece vecinice. Natural, că creațiunea nouă își va ținea de plăcere să preamărească în veci pe Iehova, dar tot odată este sigur și aceia, că un lucru, important dorește Iehova să execute prin membrele ei, și anume deoparte în timpul petrecerii lor pe pământ, pe de altă parte după ce îi va ridica la cer.

Poporul a fost făcut să creadă, că Dumnezeu face sforțări desperate ca să ridice pe unii în cer, ca să încunjure chinul vecinic. Chiar și în anii din urmă, cu toată creștinii au înțeles, că învățătura chinului vecinic este o rătăcire, și că această învățătură a fost iscodită de Diavol: totuși mulți

dintre cei consacrați chemarea cerească au privit-o din puncte de vedere egoiste. Au sperat că prin această chemare vor fi scăpați de necazurile și suferințele din lumea aceasta, și se vor încălzi pe vecie în fața lui Dumnezeu în soarele proniei cerești. Numai puțini s'au cugetat la datorința celor unși ai Domnului, ce le este încredințată.

Însă după ce cunoaștem mai lămurit scopurile lui Dumnezeu, apreciem și faptul, că între Dumnezeu și membrele creațiunei noi există o legătură familiară, minunată și binecuvântată, și este privilegiul lor, ca să servească în numele Său ca solii Lui. Membrele creațiunei noi cât sunt pe pământ mult serviciu au de îndeplinit. Și pe când ajung în cer, și mai mult trebuie să lucre. Numai aceia cari și aici pe pământ au servit cu bucurie, vor putea ținea seamă, că vor avea ocazii de serviciu și în cer. Promisiunile neamăsurat de mari și prețioase, prin cari pot să fie părtași la natura dumnezeiască, sunt numai pentru aceia, cari cu iubire și credincioșie servesc pe Dumnezeu. — II Petru 1 : 4—11.

Capul

Creațiunea nouă a preumbrit-o preotul Melchisedec. Despre capul sau căpetenia creațiunei noi citim: „Iehova a jurat și nu se va căi; tu ești preot în etern după chipul lui Melchisedec.“ (Psalm 10 : 4; Evrei 7 : 17) Melchisedec nu a fost preot denumit de oameni, El a fost preotul Dumnezeului Celui prea Înalt. (I Moise 14 : 18) El a preumbrit unealta de execuție a lui Dumnezeu. Numele lui a însemnat pe regele dreptății și al păcii. Despre dânsul citim: „Fără tată, fără mamă, fără istorisire de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar cu totul asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu, rămâne

preot pururea.“ (Evrei 7 : 3) Aceasta este o declarație stranie, dar dacă vom examina-o, vom vedea una-alta din frumsețele ei minunte.

Membrele preoțimei aaronice, slujba lor preoțească au moștenit-o, legea s'a îngrijit de această moștenire. Această preoție a încetat. Preoția după ordinul Melchisedec a fost fără tată și fără mamă. Nici o însemnare nu este despre timpul nașterii lui Logos. El a fost începutul creațiunii lui Dumnezeu, dar despre timpul creerii Sale nu este nici o însemnare. (Proverbe 8 : 22—30) Fiind El acuma nemuritor, viața Lui niciodată nu va înceta. Iehova a jurat și a promis în cuvintele Sale, că această preoție va dura în veci. Această preoție este încredințată Melchisedecului antitipic, adeca executorului voinței lui Dumnezeu. Membrele corpului uns adeca membrele creațiunii noi, sunt privite ca membrele preoției regale. (I Petru 2 : 9) Ca să-și poată forma o idee membrele creațiunii noi încă în timpul cât sunt pe pământ, despre menirea acestei preoții, Dumnezeu a lăsat să se însemne următoarele: „Deaceia frați sfinți, părtași ai chemării cerești, îndreptați luarea aminte la trimisul și arhiereul mărturisirii noastre, la Isus.“ — Evrei 3 : 1.

Acest uns este Fiul iubit al lui Dumnezeu. În timpul consacrării, și botezului Său în Iordan a fost uns de spiritul sfânt al lui Dumnezeu. (Matei 3 : 16, 17; Fapte 10 : 38) Aceasta arată timpul începutului pentru formarea creațiunea noi. Ungerea înseamnă, că individul este îmbrăcat cu autoritate, încredere și putere și a fost pus în serviciu. Isus Christos a fost denumit ca prim ministru al lui Iehova, ca să împlinească îndatoririle acelea, pe cari Părintele Său i le-a încredințat. Așa a vorbit: „Eu m venit în numele Părintelui Meu!“ (Ioan 5 : 43) „Pentru că M'am pogo-

rît din cer, nu ca să fac voia Mea, ci a celui ce M'a trimis." (Ioan 6 : 38) „Eu nu pot face nimic dela Mine însumi; judec dupăcum aud, și judecata Mea este dreaptă, pentrucă nu caut voia Mea, ci voia Tatălui care M'a trimis pe Mine" (Ioan 5 : 30) Aceste citate adevăresc, că pe când Isus era pe pământ, a fost solul, servitorul ministrul și preotul lui Iehova.

Lucrarea ce a trebuit să facă Isus în timp ce petrecea pe pământ este următoarea: „Spiritul lui Iehova Domnul este asupra Mea, Fiindcă Iehova m'a uns, ca să binevestec celor sărmani, m'a trimis ca să vindec pe cei zdrobiți la inimă. Ca să prochem libertatea celor prinși, și deschiderea închisoarei celor încătușați, ca să prochem anul îndurării lui Iehova și ziua răzbunării Dumnezeului nostru, „ca să mângăi pe toți cei ce plâng." (Isaia 61 : 1, 2) Pe când Isus și-a început serviciul, aceste cuvinte le-a citit într'o adunare de evrei și a adăugat următoarele: „Aztăzi s'a împlinit Scriptura aceasta pe care ați auzit-o!" (Luca 4 : 16—21) Le-a comunicat că, Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr. (Ioan 17 : 17) În împlinirea datorinței Sale a comunicat poporului vestea de bucurie. Așa a vorbit: „Trebuie să lucrez lucrurile Celui ce m'a trimis." (Ioan 9 : 4) Intr'aceasta a fost cuprins și aceia, că viața Lui va da-o pentru omenire, ca prin aceasta omenirea să se împărtășească de ocazia reprimirii vieții. — Matei 20 : 28; Ioan 10 : 10.

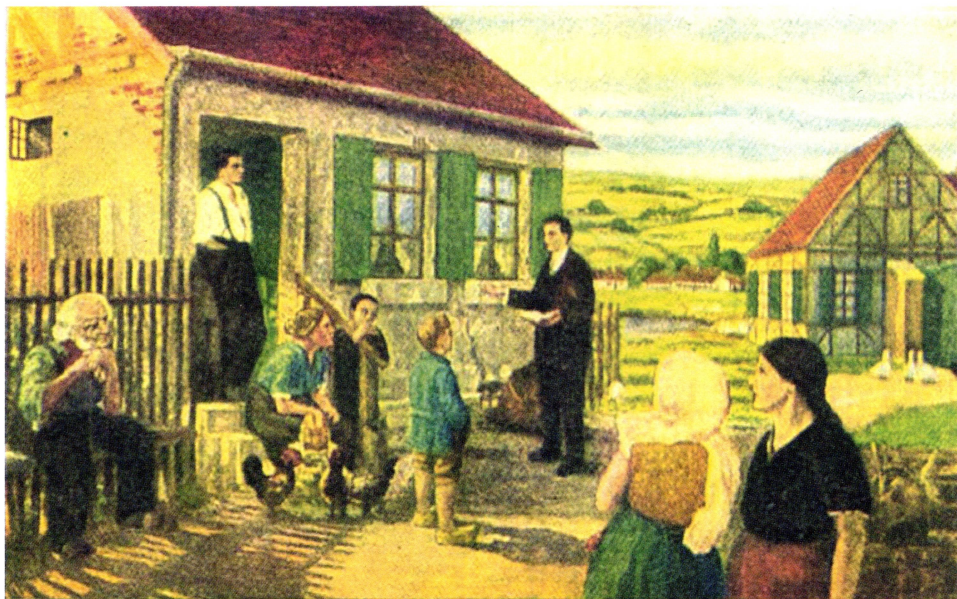
În timp ce era pe pământ, Isus a servit sub conducerea și îngrijirea lui Iehova. Timpul Său și l'a folosit pentru a pune mărturie despre adevăr. A preamărit numele lui Dumnezeu și a comunicat poporului, ce scăpare minunată a pregătit Dumnezeu pe seama omenirii. Învățăceilor Săi le-a dat anumite îndrumări și i-a trimis, ca să facă aseme-

nea lucrare în numele Părintelui și al Lui. Cu puțin înainte de terminarea lucrului Său de pe pământ a zis: „Pentru că cuvintele pe cari Mi le-ai dat le-am dat lor, și dânșii le-au primit și au cunoscut cu adevărat, că dela Tine am ieșit și au crezut că Tu M'ai trimis.“ (Ioan 17 : 8) După învierea Lui, înainte de suirea Lui la cer, a zis: „După cum m'a trimis pe Mine Tatăl, și Eu vă trimit pe voi.“ — Ioan 20 : 21.

Membrele

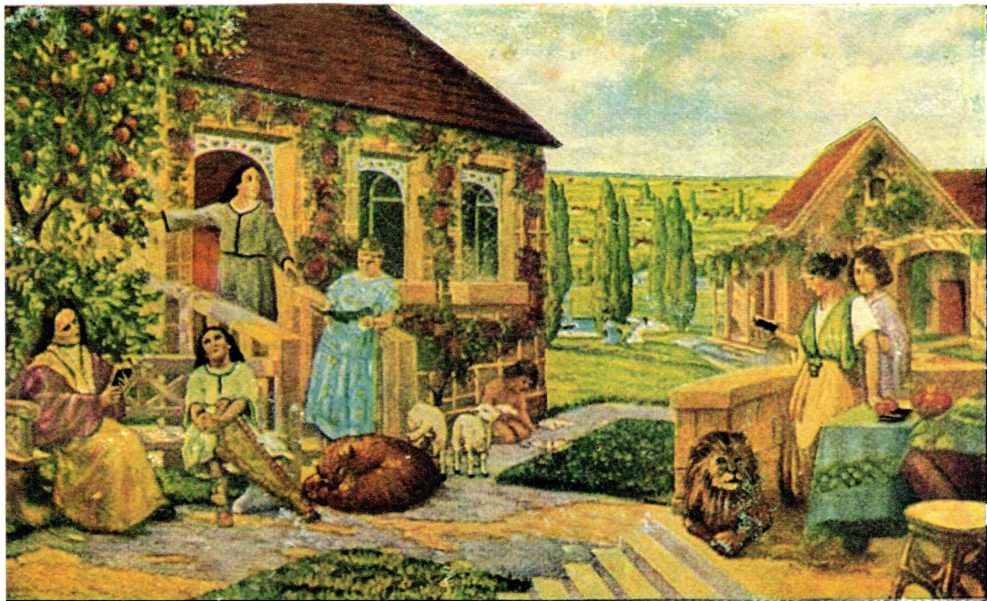
Multe milioane de oameni trăesc pe pământ, cari susțin că sunt creștini. Aceștia nu fac parte din creațiunea nouă. Dar creștinii adevărați fac parte din creațiunea nouă și până când sunt credincioși și rămân în Christos, locul lor este sigur. Când cineva devine creștin, va fi obligat la îndeplinirea anumitor lucruri. De ungere se împărtășește prin șeful său Domnul Isus Christos, în ungere Isus s'a împărtășit prin Iehova. Această ungere înseamnă denumirea, imputernicirea, lui să predice evanghelia. Sfintirea preoților din partea oamenilor sau corporațiunilor este greșită și formează cursă, aceasta o fac fără să fie imputerniciți de Dumnezeu.

Imputernicirea ce a primit Domnul dela Dumnezeu se referă și la membrele Sale unse. Această însărcinare, între altele este următoarea: „Iehova Dumnezeu m'a uns, ca să binevestesc celor săraci.“ Vestea bună este asemenea cu vestea pe care au adus-o pe pământ îngerii la nașterea lui Isus. (Luca 2 : 9—11) Atunci s'a comunicat, că voința lui Iehova este aceia, ca la timpul său potrivit să comunice tuturora această veste bună; această veste bună o formează faptul că Iehova Dumnezeu s'a îngrijit pentru întreaga omenire de un Mântuitor sau Răscumpărător și de un drum,

„Vestirea adevărului din casă'n casă“

In acest scop au fost editate mai multe milioane de cărți conținând hotărârile Lui Dumnezeu, și puse în mâna poporului. In interesul răspândirii vestei de bucurie a împărăției lui Dumnezeu a fost luată în folosință și radiofonia.

Marele Preot și rege, în timpul domniei Sale de o mie de ani, pe fiecare membru al omenirii îl va restaura la starea desăvârșită, de care s'a bucurat Adam în grădina Edenului.

„Restatornicire“

„Plugarul“

Giovanni Segantini

Domnul va face în timpul domniei sale, ca pământul să fie din ce în ce mai productiv. Aceasta se va face prin lămurirea omenirii, cum să procedeze.

„Crucea“

Caspar David Friedrich

Să nu uităm, că Adam a pierdut viața, că omenirea dorește după viață, și că drumul ce duce la viață Dumnezeu l'a arătat prin jertfirea mielului de paști, care a preumbrit pe Fiul Său iubit.

prin care toți aceia, cari doresc, pot să se întoarcă la Dumnezeu și la viață.

De atunci aceasta formează evanghelia curată. Cel ce învață împotriva acestei evanghelii, este fals și defaimă numele lui Dumnezeu. Satan totdeauna a avut de scop să defaime numele lui Iehova, ceiace a făcut prin aceia, că a vestit printr'o preoție devenită păgână învățătura rușinoasă a chinului vecinic. Slujba încredințată creațiunii noi, n'a împuternicit pe nici un membru al creațiunii noi, ca să silească sau să roage pe cineva să se facă creștin. Însărcinarea se referă la comunicarea evangheliei celor săraci. Cei săraci, sau cei zdrobiți la inimă sunt astfel de oameni, cari cu sinceritate doresc să cunoască adevărul și bucuros primesc lămurire. Pentru aceasta citim adeseori în Scriptură: „Cine are urechi să audă!“

Pavel, apostolul Domnului Isus Christos și martorul inspirat al lui Dumnezeu a zis urmașilor Domnului: „Deaceia frați sfinți, părtași ai chemării cerești, îndreptați luarea aminte la trimisul și arhiereul mărturisirei noastre la Isus.“ (Evrei 3 : 1) Preoția aceasta despre care este aici vorbă este după ordinul lui Melchisedec, la care toate creaturile noi sunt membre. Membri creațiunii noi, până când petrec pe pământ, cu atenție trebuie să examineze lucrurile acelea, pe cari Isus ca capul acestei preoții, în timp ce era pe pământ le-a făcut, apoi și dânsii trebuie să pornească la drum și să facă așa. Ei sunt chemați ca să fie urmașii Domnului Isus, ei trebuie deci să procedeze astfel cum a procedat El. — I Petru 2 : 21.

Următoarea declarație sună creaturilor noi: „Dar voi sunteți seminție aleasă, preoție împăratească, neam sfânt, popor al Său dobândit, ca să vestiți virtuțile celui ce v'a chemat din întunec la lumina Lui minunată.“ (I Petru 2 : 9) Ca sol

ai lui Iehova cu credincioșie trebuie să-l reprezinte, și trebuie să-i vestească măreția, lucru ce le-a fost încredințat. Membri creațiunii noi, prin faptul că sunt trimiși afară, nicidecum nu sunt împuțerniciți, ca să vestească măreția astorfel de oameni, cari le sunt sau le erau conducători, deoarece prin aceasta cinstea și lauda nu ar da-o lui Dumnezeu, ba chiar atenția poporului ar întoarce-o prin aceasta dela Dumnezeu. Nu trebuie a căuta plăcerea oamenilor, dar nici să căutăm aprobarea lor. Creștinul credincios, nu pe sine, ci pe Iehova Dumnezeu îl reprezintă și îl înfățișează. Despre aceasta scrie martorul inspirat al lui Iehova: „Începem să ne facem iar cunoscut pe noi înșine? Afară numai dacă avem trebuință ca unii oameni de epistole de cunoaștere, către voi sau dela voi? . . . Nu voi zice că prin noi înșine suntem destoinici să judecăm ceva, ca dela noi înșine, ci destoinicia noastră este dela Dumnezeu.“ — II Corinteni 3 : 1, 5.

Satan pe mulți creștini a înșelat prin aceia, că Dumnezeu voiește să-i ducă în cer, și ca aceasta să-i reușească lui Dumnezeu, — după cum obișnuesc a spune — trebuie să desvolte un „caracter“. Aceasta a fost într'adevăr o apucătură vicleană, prin aceasta au întors atenția lor dela Domnul anume că trebuie să se sprijinescă în Domnul. Aceasta a condus pe unii la presupunerea, că trebuie să desvolte un „caracter“, ceiace au crezut, că vor dobândi, dacă vor arăta o față pioasă, smerită, vor vorbi încet și vor face unele ceremonii, cari arată sfințenie pe dinafară.

Însă nici într-un singur citat al Cuvântului lui Dumnezeu nu este arătat, că trebuie să folosească o față ipocrită, vorbire prefăcută patetică, și să imbrace o mantie neagră, și cu mâni puse laolaltă cu ținută fățarnică, stând pe amvon să se

roage blând înaintea mulțimei, ca să-l vadă publicul. Această părare a rezultat din înțelegerea greșită a datorințelor creștinești; așa ceva formează amăgire și cursă. Desigur este drept, că creștinul trebuie să fie om bun, prietenos, complezant; în cuvintele, cugetele și faptele sale trebuie să se poarte curat (moral), pios și desinteresat, dar dacă ține ceva mai mult despre sine și virtuțile sale, atunci prin aceasta își ia gândul dela Dumnezeu și dela valoarea jertfei Domnului Isus.

Creștinul trebuie să se țină nepătat de lume. (Iacob 1 : 27) El este reprezentantul lui Dumnezeu și al organizației Sale. Trebuie să se țină departe de lume, care este organizația Diavolului. (II Corinteni 6 : 17, 18) Nimenea nu poate fi reprezentantul credincios al lui Dumnezeu, și totodată să se unească și cu lumea și să conlucreze cu ea. (Iacob 4 : 4) În îndeplinirea slujbei sale încredințate de Dumnezeu, cu credincioșie trebuie să reprezinte și să vestească scopurile lui Dumnezeu, pe Regele Său și împărăția.

Aducerea în existență a creațiunii noi, Dumnezeu a hotărât-o dela început. (Efeseni 1 : 5) Membrele ei trebuie să fie în asemănarea căpeteniei. (Romani 8 : 29) „Chipul“ din acest text înseamnă asemănare cu Domnul sau identitate asemănătoare dânsului (identic cu dânsul). Aceasta nu înseamnă asemănarea exterioară a corpului, ci asemănare pe terenul devotațiunii, pe care Isus a dovedit-o față de Părintele Său. Așa a vorbit: „Eu spre aceasta sunt născut și spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc pentru adevăr.“ (Ioan 18 : 37) Isus a arătat credincioșie deplină față de cauza Tatălui Său, asemenea și fiecare membru al creațiunii noi, trebuie să fie credincios față de Dumnezeu și cauza Sa. Fiecare creștin are cunoștință, că este nedesăvârșit în vorbire și fap-

te, ba chiar nici cugetarea lui nu este desăvârșită, însă față de Domnul poate să fie pe deplin credincios, și poate să reziste tuturor ispitelor Diavolului.

Martorii lui Dumnezeu

Lucrul creațiunii noi ce face în timpul cât petrece pe pământ se poate cuprinde pe scurt în cuvintele: „Martorii lui Iehova“. Această slujbă a creațiunii noi, înseamnă vestirea vestei bune în scopul să se dea mărturie pentru Iehova; vestirea proriei mântuitoare și binecuvântătoare a lui Dumnezeu pe seama celor zdrobiți cu inima; eliberarea celor încătușați și prizonierilor, prin evanghelia împărăției, prin care suferinzii iau cunoștință despre îngrijirea lui Dumnezeu pentru eliberarea lor; vestirea anului îndurării lui Dumnezeu, prin aceia, că se comunică poporului, că biserica adevărată când a fost aleasă; vestirea zilei de răzbunare a lui Dumnezeu, întrucât se publică poporului, cum va justifica Dumnezeu numele Său sfânt la timpul Său hotărît; înseamnă mângăierea celor ce plâng, întrucât li se comunică vestea mângăietoare, ce conține Cuvântul lui Dumnezeu, al Tatălui milos, și Dumnezeul tuturor mângăierilor. (II Corinteni 1 : 3—5) Datorința creațiunii noi, cât petrece pe pământ este aceasta.

Pentruce trebuie pusă mărturie pentru Dumnezeu? Pentru aceia, că în decursul veacurilor, Satan a înșelat poporul, și a murdărit numele bun al lui Dumnezeu. Cu toate acestea nu a putut împiedeca intențiunile lui Dumnezeu. El nu dorește să silească pe nimeni, ca să'l iubească, dar dorește evident, ca să se vestească adevărul despre numele Său bun. Din această cauză Dumnezeu a avut pe pământ neconținut câțiva martori. În timpul veacului creștinesc, Dumnezeu pe creaturile noi le-a pus de martori.

În secolul al douăzecilea, cea mai mare parte a omenirii nu-l cunoaște pe Dumnezeu! Majoritatea preoțimei, cu toate că a declarat, că reprezintă pe Dumnezeu, însă de fapt (cum am văzut și în războiul mondial) a reprezentat idei diavolești, și a întors poporul dela Dumnezeu adevărat. Acum însă Dumnezeu a așezat pe tron pe regele său și nu peste mult va dărâma domnia nelegiuită a Diavolului. Dar mai înainte comunică intenția Sa, că trebuie pusă mărturie în fața popoarelor de pe pământ. În acest scop spune membrilor creațiunei noi: „Voi sunteți martorii Mei, că Eu sunt Dumnezeu.“ (Isaia 43 : 10, 12) Creațiunea nouă este organizația lui Dumnezeu și membrele ei de pe pământ sunt încredințate cu reprezentarea lui Dumnezeu. Aceștia numai așa pot fi credincioși față de Dumnezeu, dacă țin poruncile lui; membrele creațiunei noi sunt încredințate cu punerea mărturiei pe pământ. Numai în acest scop sunt încă pe pământ.

Cărțile și revistele, cari descopăr hotărârile lui Dumnezeu, vestirea evangheliei prin radio și alte mijloace, tot numai acest scop al mărturiei îl servesc. Că dela prezența a doua a Domnului, aceasta formează slujba creațiunei noi pe pământ, se vede din următoarea poruncă a Lui: „Și se va predica această evanghelie a împărăției în toată lumea spre mărturie la toate neamurile și atunci va veni sfârșitul.“ (Matei 24 : 14) Această însărcinare referitor la punerea mărturiei sună numai membrilor creațiunei noi. Deci toți aceia care se susțin de creștini, și nu fac destul acestei porunci, nici nu pot spera, că vor avea parte în lucrarea viitoare glorioasă a creațiunei noi.

Creațiunea nouă este servul Dumnezeului celui prea Înalt și Iehova are plăcere în acest servitor. „Iacă servul Meu pe care-l sprijin, alesul Meu în-

tru care binevoiește sufletul Meu. Pus-am spiritul Meu peste dânsul, și va răspândi dreptul între națiuni." (Isaia 42 : 1) Servul, solul, trimisul, tot aceiaș însămnătate au. Cuvântul „serv“ de aici obvine în singular, pentru că creațiunea nouă formează o singură corporațiune. (Ioan 16 : 16—21; I Corinteni 10 : 16, 17; Efeseni 1 : 22, 23; Coloseni 3 : 15; I Corinteni 12 : 13, 14, 18—27) Către acest serv — înțelegând și pe membrele acelea, cari sunt încă pe pământ — zice Iehova: „Eu Iehova chematu-te-am spre mântuire, și voi sprijini mâna ta, te voi păstra și te voi face legământ poporului, lumina națiunilor. Ca să deschizi ochii celor orbi, ca să scoți din închisoare pe cei legați, pre cei ce șed în întunerecul din prinsoare.“ — Isaia 42 : 6, 7.

Satan, dușmanul a orbit poporul prin mișeliile sale în cursul veacurilor. Acum ochii înțelegerii poporului trebuie să se deschidă, Domnul o face aceasta prin lucrarea mărturiei servului Său, al creațiunii noi. Mulți cari iubesc într-o măsură oareșcare pe Domnul se află în închisoarea confesiunilor în întunerec. Inșă înainte de prăbușirea stăpânirii lui Satan, Dumnezeu dorește să pună mărturie și în fața acestora. Această lucrare a mărturiei îndeplinită dela 1918 până la sfârșitul definitiv, și aceasta trebuie s'o facă creațiunea nouă. Despre aceasta a zis: „Treceți, treceți prin porți! Pregătiți drumul poporului! Înălțați, înălțați calea! Scoateți afară pietrele! Înălțați steag popoarelor!“ — Isaia 62 : 10.

Credincioșe

La timpul său cu aceia au amăgit poporul, că toți aceia cari fac parte dintr'o confesiune oareșcare, chiar și sugacii, vor merge în cer. Mulți cari au crezut aceasta mânați de dorul siguranței, bunăstării ect. din egoism s'au alăturat bisericilor.

Aceștia se amăgesc dacă cred, că făcând parte dintr' o confesiune, au devenit creștini. Prin aceasta nimenea nu va fi creștin. În împărăția cerurilor numai aceia vor intra, cari cu credincioșie vor îndeplini însărcinarea primită dela Dumnezeu. (Isaia 61 : 1, 2) Este exclus, ca sugacii să aibă cunoștință despre acest fapt și ca să poată dovedi credincioșie. Tot asemenea este exclus, ca cineva care părtinește organizația Diavolului, să poată fi un membru al împărăției cerurilor. Deaceea este scris: „Nu ubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, iubirea Tatălui nu este într'însul.“ (I Ioan 2 : 15) „Cine dorește să fie prieten al lumii, se va face dușman lui Dumnezeu.“ — Iacob 4 : 4.

Nimenea nu poate fi credincios lui Dumnezeu, care nu ține porucile Lui. Devotamentul față de Dumnezeu, înseamnă îndeplinirea ordinelor Sale cu bucurie. Indemnul credincioșiei și devotațiunii de acest fel, este iubirea. Iubirea față de Dumnezeu înseamnă devotațiune și serviciu față de Dumnezeu, nu numai în vederea răsplății, dar fiindcă facerea voinței Lui înseamnă bucurie și desfătare. Pentru aceasta stă scris: „Iubiți pe Iehova toți cuvioșii Săi, pe credincioși îi păzește Iehova.“ (Psalm 31 : 24) Promisiunile Sale scumpe Dumnezeu le-a dăruit acestor credincioși. Una din aceste promisiuni așa sună: „Fii credincios până la moarte și vei primi coroana vieții.“ (Apocalips 2 : 10) Membrele creațiunii noi vor primi nemurire.

Lucrul din viitor

Iehova a dat în știre că are de gând să înzestreze cu natura dumnezeiască pe creațiunea nouă. Isus Christos, căpetenia creațiunii noi a fost înviat la natura dumnezeiască și a fost înălțat la cea mai mare glorie și putere cerească. Membrele

corpului Său asemenea vor fi împărtășiți de natura dumnezeiască. (I Petru 1 : 3, 4; II Petru 1 : 4) Despre aceasta citim: „Iubiților acum suntem fii ai lui Dumnezeu, și nu s'a arătat încă ce vom fi. Știm că dacă se va fi arătat, vom fi asemenea Lui, fiindcă'l vom vedea dupăcum este.“ (I Ioan 3 : 2) După cum membrele de pe pământ poartă în corpul lor icoana Domnului Isus Christos, în glorie asemenea vor fi în asemănarea Lui. — I Corinteni 15 : 49.

Creatura nouă moare într'un corp supus putrezirei. Însă la înviere, va învia într'un corp glorios, neperitor.“ Alta este strălucirea soarelui, și alta a lunii, și alta a stelelor; căci stea de stea se deosebește în strălucire. Astfel este și învierea morților ... este semănat în necinste, se scoală în mărire; este semănat în slăbiciune, se scoală în putere ... Pentrucă trebuie ca stricăciosul acesta să îmbrace nesticăciune și muritorul acesta să îmbrace nemurirea. Iar când stricăciosul acesta va fi îmbrăcat în nesticăciune și muritorul acesta va fi îmbrăcat în nemurire, atunci va fi Cuvântul care este scris: Inghițită fu moartea spre biruire.“ — I Corinteni 15 : 41—43, 53, 54.

Fiecare urmaș adevărat și sincer al Domnului Isus Christos dorește pe veci să locuiască în casa Domnului și să servească lui Dumnezeu și dorește să se desfăteze în frumseța Lui. (Psalm 27 : 4) Fiindcă Dumnezeu a promis viață creațiunii noi, și creațiunea nouă sperează aceasta, simțemintele sale în situația glorioasă, prin următoarele cuvinte ale profetului le exprimă Domnul: „Tu dorința inimei sale ai făcut-o, și cererea buzelor lui nu ai respins-o. Căci întâmpinatu-l-ai cu binecuvântările fericirii, pus-ai pe capul lui cunună de aur. Viață a cerut dela Tine și i-ai dat lungime de zile în etern și perpetuu. Mare este mărirea lui prin

ajutorul Tău, strălucire și măreție pus-ai peste dânsul.“ — Psalm 21 : 3—6.

Clasa domnitoare din cer va fi numai o mică turmă. (Luca 12 : 32) Poporul va ajunge la cunoștință, că a fost amăgit, deoarece așa a fost învățat, că mai multe miliarde vor merge în cer. Cei credincioși vor primi viață vecinică pe cea mai înaltă treaptă, dar nu numai pentruca să se împărtășească de binecuvântări și măreție. Dumnezeu are pentru dânsii o însărcinare corespunzătoare gloriei și poziției lor.

Creațiunea nouă a lui Dumnezeu este unealta, care va aduce omenirii binecuvântările sale. Când Avraam și-a ridicat cuțitul în muntele unde trebuia să jertfească pe fiul său, în ascultare de Dumnezeu, prin aceasta și-a dovedit credința în Dumnezeu. Atunci i-a zis Iehova: „Și întru seminția ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului, că ai ascultat de vocea Mea.“ Seminția promisă prin care trebuie să vină binecuvântările, este Christosul, creațiunea nouă a lui Dumnezeu. (Galateni 3 : 8, 16, 27-29) Pentru alegerea și dezvoltarea acestei seminții a folosit mai multe veacuri, această lucrare este aproape de sfârșit. A sosit începutul lucrului măreț al binecuvântărilor.

Aceia, cari prin credința lor în sângele Mântuitorului, prin devotamentul lor neîmpărțit față de Dumnezeu și față de Domnul, câștigă biruința asupra luiimii, vor forma membrele creațiunii noi și aceștia vor avea parte la binecuvântarea viitoare a popoarelor de pe pământ. Despre starea lor binecuvântată de Dumnezeu citim: „Biruatorul îl voi face stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nicidecum nu va mai ieși afară, și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care se pogoară din

cer dela Dumnezeuul Meu, și numele Meu cel nou.“
— Apocalips 3 : 12.

Despre lucrarea și puterea lor viitoare este scris: „Dar ceiace aveți țineți pânăce voi veni. Și cine biruește și, cine păstrează până la sfârșit lucrurile Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Biruitorului îi voi da să șeadă cu Mine pe tronul Meu fiindcă și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe tronul Său.“ (Apocalips 2 : 25, 26; 3 : 21) Membrele creațiunii noi, uniți fiind cu căpitanul lor glorios, vor servi o mie de ani ca preoții lui Dumnezeu și a lui Messia, ca să împărtășească poporul în ocazia de viață, libertate și fericire promisă. „Fericit și sfânt cine are parte în întâia înviere; asupra acestora a doua moarte nu are stăpânire, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos și vor împărăți cu dânsul o mie de ani.“
— Apocalips 20 : 6.

Când se va sfârși pe pământ lucrarea îndrumării, ridicării și binecuvântării omenirei, creațiunea nouă și după aceia va lucra ca organul executiv al hotărîrilor lui Dumnezeu și în etern se va bucura de binecuvântările Sale. Apostolul Pavel care a avut o vedenie despre gloria viitoare de care va avea parte creațiunea nouă, a zis: „Dar Dumnezeu . . . ne-a înviat împreună în cer în Christos Isus, pentruca să arate în veacurile ce vin, bogăția peste măsură a darului Său prin bunătate asupra noastră în Christos Isus.“ — Efeseni 2 : 4—7.

Capitolul XIV

Innoire

Iehova a pregătit innoirea omenirii. Aceasta o va duce la îndeplinire la timpul Său binevăzut. Poporul are neapărată lipsă de cunoștința acestor mari adevăruri în interesul lui propriu. Numai pentru aceia publicăm această carte, ca să ajutăm poporului să înțeleagă aceste adevăruri. Aceasta nu conține știință omenească, ci descopere voința lui Dumnezeu, așa dupăcum ne-o relatează Cuvântul Său. Domnul s'a îngrijit, ca credința omului față de lucrul lui Dumnezeu să se poată întări. Credința desigur trebuie să se bazeze pe cunoștință. Fără credință nu poate fi plăcut nimenea lui Dumnezeu, și nici nu poate să se împărtășească de binecuvântările Sale. Pentru aceasta are așa mare importanță cunoștința.

Tot dorul omului izvorește dintr-o singură dorință, și anume dorul după viață și fericire. Omul fără viață nu ar putea să guste nici un fel de binecuvântare. Și scurta viață ce o are omul, caută s'o păstreze cu toată puterea lui. Se folosește de medici, spitale, diete, băi, călătorii și alte mijloace, numai ca să-și poată lungi cu ceva viața lui scurtă. Însă peste câțiva ani, toate aceste încercări se dovedesc zădarnice, și omul trebuie să moară. În cursul veacurilor, oamenii și-au făurit multe planuri, cum ar putea să ajungă la viață. Diavolul a avut grije, ca să pună icoane închipuite înaintea omenirii, ca astfel să le întoarcă mintea dela adevăratul Dumnezeu. Acuma omul poate vedea din experiențele sale, că aceste planuri erau numai închipuiri.

Azi toată lumea este în nedumerire și mizerie. Oamenii să tem că vor pierde și puținul pe care-l au. Nu au speranță. Omenirea a ajuns în cea mai

neagră mizerie și desperare, dar în acel timp a sosit și ajutorul lui Dumnezeu. Dumnezeu știind aceia, că prin făptuirea păcatului, omul va ajunge în astfel de situație, a hotărât un anumit timp, când va descoperi înaintea omenirii calea ce duce la viață. Numai puțini cunosc îngrijirile miloase ale lui Dumnezeu, pentru aceasta învățătorii sufletești ai poporului sunt de vină, cari prin învățăturile lui Satan au ținut departe pe popor dela adevărurile lui Dumnezeu. Pentru aceia este acuma pe pământ așa o foamete pe terenul ascultării Cuvântului lui Dumnezeu — Amos 8 : 11.

Chiar dela început, după căderea omului, Dumnezeu a început la preumbrirea creațiunii noi. Acum creațiunea nouă este aproape să fie terminată. Pentru ce ar trebui să aducă Dumnezeu în existență o creațiune nouă, dacă — după cum învață învățătorii rătăciți — în clipa morții, soarta fiecărui om este pecetluită? Dacă a propus numai o mică turmă pentru cer, iar marea mulțime o ține pentru iad, atunci pentru ce folosește atâta timp și putere pentru înfăptuirea creațiunii noi? Acum poporul începe să observe, că învățătorii falși au greșit și acuma începe să se întoarcă la Dumnezeu și la Cuvântul Său. Confesiunile înființate de învățătorii falși, într'adevăr formează astfel de închisori, în cari cei fricoși și creduli se află închiși, și oamenii mândri și egoiști domnesc asupra lor, cari formează pe mai marii sau podobaile organizației lor. (Ieremia 25 : 34—36) Timpul pentru eliberarea poporului a sosit. Poporul trebuie să cunoască drumul și îngrijirea lui Dumnezeu, care conduce la viață și fericire. Domnul a avut grije, ca această lămurire să se poată preda poporului.

Lumea creațiunii de multe secole se plânge și se sbate în dureri de facere. Cu ardoare așteaptă

ceva, ce ar putea aduce viață, pace și bucurie pe seama ei. Ce a așteptat ființa căzută a pământului în acest timp lung? La aceasta răspunde Cuvântul lui Dumnezeu, citim: „Pentru că dorul stăruitor al făpturei așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu.“ (Romani 8 : 19) Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, a venit, și a început să-și valorifice puterea pe terenul cu afacerea omenirii. Scriptura amintește pe acest iubit Fiu al lui Dumnezeu sub mai multe numiri, dintre care una așa sună: „Odrasla“. Profetic este scris despre dânsul: „Și vorbește-i zicând: Așa zice Iehova Dumnezeul oștirilor, zicând: Iacă bărbatul al cărui nume este Odrasla! Căci el va odrăsli pe sub dânsul și va zidi templul lui Iehova. Da El va zidi Templul lui Iehova și va purta mărirea; Va ședea și va domni pe tronul Său și va fi preot pe tronul Său, și între ei amândoi va fi sfat de pace.“ — Zaharia 6 : 12, 13.

Această profecie se împlinește acum. Odrasla este Fiul lui Dumnezeu, creatura directă a Lui. El este îmbrăcat în măreția Părintelui Său, El este regele pe care Dumnezeu l'a ridicat pe tron; El este preotul ce domnește al Dumnezeului glorios, pentru că El este organul executiv al lui Iehova. Acum marele Fiu al lui Dumnezeu, Odrasla, vine, ca să judece pe cei vii și pe cei morți. (II Timoteu 4 : 1) Această judecată va rezulta înnoirea sau nașterea din nou a tuturor oamenilor ascultători. Membrele corpului Său, ale creațiunii noi, vor lua parte la lucrul binecuvântat al Fiului lui Dumnezeu, citim: „Iar Isus le zise: adevăr zic vouă, că voi care mi-ați urmat, la nașterea din nou, când Fiul omului va fi șezut pe tronul mării Sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând pe cele douăsprezece seminții ale lui Izrael.“ — Matei 19 : 28.

În textul citat e promis, că domnia Lui va constitui epoca „renașterii“ sau a înnoirii, și credincioșii, membrele corpului Său vor șede împreună cu El pe tronul Său și vor lua parte la lucrarea Lui. Înnoirea înseamnă renașterea soiului. Dumnezeu a rânduit pentru aceasta timpul domniei Christosului. (Fapte 17 : 31) Omenirea a degenerat în decursul celor șase mii de ani. Acum însă marele preot și domnitor, în cursul domniei Sale de o mie de ani, va așeza din nou pe fiecare membru supus al omenirii în starea desăvâșită, de care s'a bucurat Adam în grădina Edenului. Cum și prin ce unelte va fi realizată această mare renaștere a omenirii?

Legământul nou

Iehova a arătat, că legământul nou va fi uneltea, prin care va fi realizată renașterea omenirii. Aceasta a preumbrit-o prin legământul acela, pe care l'a încheiat cu Moise în interesul lui Izrael. Legământul acela dintâi este cunoscut ca legământul încheiat la muntele Sinai. Un scop al acestui legământ a fost lămurirea poporului cu privire la venirea lui Messia, acel legământul nou, pe care Dumnezeu îl va încheia cu Christos în interesul omenirii. Sub legământul nou Dumnezeu va înnoi sau reforma pe membrii supuși ai omenirii pe baza condițiilor legământului nou.

Legământul înseamnă o învoire solemnă dintre două partide, întrucât partidele contractante se obligă la îndeplinirea sau ne-îndeplinirea anumitor condițiuni precizate. Dacă o partidă contractantă din oareșcare motiv nu poate să încheie legământul ea personal, în acest caz persoana contractantă poate să fie reprezentată de o altă persoană, un mijlocitor. Mijlocitorul se pune între părțile contractante, întrucât cu ocazia facerii contractu-

lui reprezintă pe partida incapabilă și totodată poate figura și ca solul partidei capabile pentru facerea legământului.

Legea ordonă lucrul potrivit și interzice ceiace este nepotrivit. Arată acele statute, cu care toate celelalte dispozițiuni ale guvernului trebuie să consune.

Sub articole de legi trebuie să înțelegem astfel de dispozițiuni, hotărâri sau încheeri, cari consună cu legile fundamentale aduse de corpurile legiuitoare și sunt publicate. Deci legile trebuie să fie astfel de prescripțiuni cari regulează faptele, ce se unesc cu legile constituționale. De ex. constituția României sau a Statelor Unite, formează legile de bază a acelor țări. Hotărârile parlamentare sau congresioniste, aduse și votate după regulă, în conglăsuire cu constituția, formează legile, adeca dispozițiunile sau statutele legale ale țării.

Legea de bază pe care a fost zidit legământul încheiat la muntele Sinai, erau cele zece porunci. (II Moise 20 : 1—17) Acele hotărâri sau dispozițiuni, pe care Iehova le-a adus în interesul poporului Său, au constituit pentru Izrael regulele sau legile lui Dumnezeu. Voința lui Dumnezeu este lege, această lege se evindențiază în cele zece porunci. Regulele sunt legile lui Iehova, pe cari le-a dat în interesul cârmuirii administrației și binelui poporului. In cheștiile de mâncare, beutură, purtare și purtare față de aproapele, hotărau regulele de conduită, pe cari Iehova le-a dat lui Izrael.

Cu un cuvânt, legământul a format o învôire, legea a fost cele zece porunci sau legi de bază, iar celelalte regulamente erau astfel de dispoziții, pe cari Dumnezeu le-a dat lui Izrael cu privire la cheștiile mai mărunte. Legământul legat la muntele Sinai a prumbrit un legământ nou, care la timpul său se va întemeia pe legile fundamentale

ale lui Dumnezeu, când toate amănuntele vor fi descoperite, ca să știe poprul ce se va cere dela el, ca să poată moșteni binecuvântările promise.

Viață

Legământul legii a fost încheiat prin mijlocirea lui Moise. Moise pentru credința lui a fost privit de drept, din această cauză era capabil și potrvit, ca să reprezinte pe Izrael în legământ. (II Moise 19 : 5—8; Evrei 23—28) Legea aceluia legământului a stabilit, că copii lui Izrael, dacă vor ținea legământul, se vor împărtăși de binecuvântările lui Dumnezeu în ce privește corpul, familia pământurile și turmele lor, și se vor numi după numele Domnului. Inșă în cazul călcării legământului le-a fost pus în vedere blestem și mizerii. (V Moise capitolele 27 și 28) In înțelesul legământului pronia dumnezeiască a pus în vedere poporului, că va primi viață dacă vor ținea legământul. (Romani 10 : 5) „Păziți deci legile Mele și judecățile Mele, pe cari de le va păzi omul viu va fi printr'însele; Eu sunt Iehova.“ — III Moise 18 : 5.

Legământul legii nu a adus succese, deoarece Evrei fiind oameni nedesăvârșiți, nu puteau să'l țină, și și mijlocitorul legământului, Moise era nedesăvârșit, și nu a putut acoperi nedesăvârșirea lor și nici nu a putut corecta greșelile lor. Din aceasta reesă că omul nu-și poate asigura viața din propria-i năzuință, și în această chestie nici un om nedesăvârșit nu poate să ajute fratelui său, că viața formează darul milos al lui Dumnezeu, pe care Isus Christos, scumpul său Fiu, mijlocitorul legământului nou, o va mijloci. (Romani 6 : 23; 8 : 2, 3; Evrei 8 : 6, 7) Mai departe prin aceasta s'a mai prumbrit și aceia, că în viitor Dumnezeu va face un legământ nou prin mijlocirea Christosului, care va fi spre binele Evreilor cât și al tuturor neamurilor, dupăcum este scris:

„Iată vin zile, zice Domnul, și voi alcătui un nou așezământ față de casa lui Izrael și față de casa lui Iuda. Nu ca așezământul pe care-l făcui părinților lor, în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din pământul Egiptului, că ei nu stăruiră în așezământul Meu, deaceia și Eu nepăsător am fost de dânșii, zice Domnul (Iehova). Că acesta este așezământul pe care'l voi întocmi casei lui Izrael. După acele zile, zice Domnul, punând legile Mele în gândul lor și în inima lor, le voi înscrie și le voi fi lor Dumnezeu și ei îmi vor fi popor. Și n'au să mai învețe fiecare pe vecinul său, și fiecare pe fratele său zicând: cunoaște pe Domnul. Că toți ai lor mă vor cunoaște dela mic până la mare. Că voi fi milostiv la nedreptățile lor și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele lor și de fărădelegile lor.“ — Evrei 8 : 8—12.

Să luăm în seamă și acele trăsături caracteristice ale legământului nou, pe cari declarația de mai sus le exprimă, că atunci oamenii nu numai că vor încerca, să se supună, dar Dumnezeu încă le va întipări în minte regulile de acțiune, și îi va învăța calea potrivită. Acest citat, întărește adevărul stabilit de Domnul Isus: „Și aceasta este viața vecinică, ca să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Christos, pe care l-ai trimis Tu.“ — Ioan 17 : 3.

Omenirea va fi scăpată de scădințele sale prin aceia, că prețul de răscumpărare va fi prezentat în interesul poporului ca jertfă pentru păcat, va scăpa întrucât prin credință va primi această jertfă. (Romani 5 : 18, 19) Acest dar este pentru întreaga omenire, deci trebuie să cunoască toți adevărul, ca să și poată primi darul. (I Timotei 2 : 3—6) Mijlocitorul aceluia legământ nou, pe care Dumnezeu îl va aduce pe seama omenirii, și

prin care omenirea va fi născută din nou, este Christosul complet. — Evrei 8 : 6; 9 : 15; 12 : 24.

Acest legământ nou va stabili acele reguli sau dispozițiuni, prin cari se va conduce administrarea poporului, și după care trebuie să trăiască. Aceste regulamente vor consta din cuvintele marelui organ executiv al lui Iehova, Domnul Isus Christos, și aceia cari cu bucurie le vor împlini, vor trăi și nu vor muri niciodată; citim: „Dacă va păzi cineva cuvântul, nu va vedea moarte în veac.“ (Ioan 8 : 51) „Și oricine care este viu și crede în Mine, nu va muri în veac.“ (Ioan 11 : 26) Dacă oamenii răi se leapădă de nelegiurile lor și vor face ceiace este bun și potrivit, vor trăi și nu vor muri niciodată. — Ezechiel 18 : 27, 28.

Christos este marele Șilo (Mântuitor), de care vor asculta popoarele. (I Moise 49 : 10) El este ființa importantă, pe care a preumbrit-o Moise. (V Moise 18 : 15, 18) Nesupunerea față de El înseamnă moarte, iar supunerea, naștere din nou la viață, restatornicire. „Și să vă trimită pe Christos Isus, cel mai dinainte rânduit. Pe care trebuie să-l primească cerul până la timpurile de întocmire din nou a totului, despre care timpuri a vorbit Dumnezeu, din veac prin gura sfinților Săi profeți. Moise a zis că: Domnul Dumnezeu va ridica vouă profet, ca mine dintre frații voștri, de dânsul ascultați, în toate câte va zice către voi. Și orice suflet care nu va fi ascultat de acel profet, nimic va fi din popor.“ — Fapte 3 : 20—23.

Christos, mijlocitorul legământului nou este „sămânța“ lui Avraam, prin care toate popoarele și națiunile pământului se vor binecuvânta. (I Moise 22 : 18; Galateni 3 : 8, 16, 27—29) În timpul, în care Christos va înnoi omenirea, Satan nu va mai avea drept să amăgească pe popoarele sau pe națiunile de pe pământ. (Apocalips 20 : 1—3).

Atunci poporul va cunoaște și înțelege pe deplin adevărul, și aceia, cari vor ținea prescripțiunile legământului nou, vor trăi.

Domnia lui Messia va pune capăt domniei dușmanului, care este moartea. „Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți dușmanii sub picioarele Sale. Dușmanul cel din urmă care va fi nimicit, va fi moartea.“ (I Corinteni 15 : 25, 26) După ce fiecare membru supus al omenirii va fi născut din nou și va fi restatornicit, boala, durerea, moartea și doliul va înceta. (Apocalips 21 : 1—5) Pământul va fi populat de niște oameni liberi, viali, fericiți și desăvârșiți, și cu voioșie vor lăuda pe marele Creator.

Mare parte a pământului azi este încă teritor nelocuibil. Mari terenuri sunt deșerturi. Opera de creere a lui Dumnezeu de pe pământ încă nu este terminată. În veacul de restatornicire a omenirii, Domnul, va face pământul să fie foarte roditor. Aceasta se va ajunge prin luminarea popoului, cum să procedeze cu pământul, ca să ajungă acest rezultat, citim: „Pustiul și uscatul se vor bucura. Deșertul se va veseli și va înflori ca roza; Va înflori și se va veseli, da se va veseli și va cânta de bucurie. Da se va da mărirea Libanului, măreția Carmelului și a Saronului; Aceste vedea-vor mărirea lui Iehova, mărirea Dumnezeului nostru.“ — Isaia 35 : 1, 2.

În acest veac al renașterii sau restatornicirii, ochii orbi și urechile surde se vor deschide.“ Atunci ochii orbilor se vor deschide, și urechile surzilor se vor destupa. Atunci ologul va sări ca cerbul, și limba mutului va cânta; căci în pustiuri vor izbucni ape și râuri în deșert. Marea de nisip în lac se va preface, și pământul însetat în fântâni de apă; locul unde locuiesc șacalii, va fi locul trestiei și a papurei.“ — Isaia 35 : 5—7.

După cum citim pământul deșert va îmbucura inima omului: „Și pământul cel deșert se va lucra, de unde era pustiu în ochii a tot trecătorul. Și vor zice: pământul acesta care a fost pustiu, ajuns-a ca grădina Edenului, și cetățile cele ruinate, pustiite și surpate, s'au întărit și s'au locuit.“ (Ezechiel 36 : 34, 35) Ceiace a însemnat pentru om Edenul în măreția și pompa lui originală, aceia va însemna pământul pentru soiul omenesc restaurat. Pământul Dumnezeu l'a creat de locuința omului; pe când omenirea va renaște, pământul edenic va constitui pentru om o locuință vecinică corespunzătoare întru toate. (Isaia 45 : 12, 18) Toate acestea Dumnezeu le face pentru omenire desinteresat, deoarece Dumnezeu este iubire.

Iehova astfel a creat operele Sale fără viață, ca acelea să dovedească cu glas tare înțelepciunea și iubirea Sa. Dintre diferitele terenuri ale pământului mai cu seamă despre California de sud se poate afirma aceasta. De pe vârful muntelui Helix, omului i se oferă o priveliște încântătoare. Dela răsărit înspre nord un șireag de munți se ridică spre cer în formă de semi cerc. Piscurile mai înalte din timp în timp sunt acoperite de zăpadă, se poate afirma, că simbolizează curățenia și măreția Creatorului și al împărăției sale. Șireagurile mai mărunte de munți sunt împodobite cu arbori pururea verzi, aceasta simbolizează viața vecinică izvorită din împărăția lui Dumnezeu. De pe povârnișele piezișe se desfac pâraie curate ca cristalul, sporesc în râuri line, șerpuint peste șesuri revărsându-se în oceanul mare, valurile căruia adie țarmurile pașnic. Dacă la aceasta așa privim ca la simbol, ea vorbește despre Iehova Dumnezeu, ca despre izvorul binecuvântat, din care se revărsă râul de viață a adevărului și pe oameni

îi conduce la marea fără sfârșit a înțelepciunii și măreției lui Dumnezeu.

Se poate presupune, că Edenul să fi fost într-o câțiva asemenea acestui teritor binecuvântat. Omul desăvârșit, cu soția lui desăvârșită acolo a trăit pe țărnițele râurilor murmurătoare, zâmbitoare, acolo s'a întrețesut glasul lor cu cântecele muzicanților înaripați.

Operele fără viață ale lui Dumnezeu până în timpul de azi au tot mărturisit pentru El. Cu profetul vorbesc împreună: „Pământul și plinătatea lui este a Domnului (Iehova). El l'a creat pentru om. Creațiunea mută a lui Dumnezeu este frumoasă și măreață, numai omul nu este demn pentru acest pământ frumos. Însă Dumnezeu și-a dat cuvântul și, s'a jurat, că va restatornici pe om, atunci măreția lui Dumnezeu va umplea întreg pământul, precum apele acopăr alviile mărilor mari albastre. Atunci fiecare va lua cunoștință, că Iehova este Dumnezeu, că lucrurile Sale vor rămânea în veci, că acelea au fost create și împlinite cu dreptate și sunt bune. Toată lumea creată îl va lăuda cu glas tare. Omenirea restatornică, sub conducerea măestrului artei muzicale va întona cântarea de bucurie:

„Iehova, până la cer se estinde îndurarea Ta,
Dreptatea Ta este ca munții cei înalți, judecățile
Tale ca adâncul cel mare:

Pe oameni și vite ajuți Iehova!

Cât de prețioase sunt îndurările Tale Dumnezeule! ..
Mari sunt faptele lui Iehova, căutate de toți cei ce
se plac într'însul.

Măreția și strălucire este fapta Sa, și dreptatea Sa
ține în etern.

El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui.“ —
Psalm 36 : 5—7; 111 : 2—4.

Tabla de materie

(Numerele arabe arată pagina, iar numerele romane aliniatele paginilor respective.)

A

Aaron, ungerea lui, 179, II
icoana serviciului de jertfă a lui Christos, 188, II—189, I
Abel, ca jertfă, 76, I
ca păstor, 74, III
privit drept, 76, II
temător de Dumnezeu și cu credință, 74, IV; 75, I
Adam, cel dintâi stăpânitor al pământului, 55, I
ispitit, 58, I; 62, III
moartea lui treptată, 60, IV; 63, II; 77, II; 78, I—III
Adânc, „adâncul, adânc chiamă” cum? 83, II; 84, III; 97, I
explicarea, 81, III; 96 I, III; 97, II
suprafața adâncului înghețată, 99, II, III
Adevărul, când se poate cunoaște, 176, I
este al lui Dumnezeu, 123, I
Adormire, cu părinții, 279, II, III
în Isus, 288, I
Animale, duse în barcă, 88, II
produc viață, 42, I
spre hrana oamenilor, 104, III
unele soiuri au pierit, 42, II
Anotimpuri, după potop, 100, III
nu vor înceta, 102, II, III
schimbarea lor, 95, III
Apă, pe pământ și deasupra pământului, 31, III
mări, 84, II, III
Argint, curățirea lui un simbol, 318, I
Arhierou, intră în Sfânta-Sfintelelor 185, II
Armagedon, 826, II
Asemănare, cu Isus, 339, II
Asociațiunea Internațională a Studenților în Biblie, 309, II;
Avraam, a știut multe despre strămoși, 107, IV
caută nevestă pentru Isaac, 140, III, IV
contemporan cu Sem, 107, III
dreptatea lui, 208, III
învață pe Isaac, 106, I
sămânța lui, 139, III, 140, I
Avram, călătorește în Palestina, 181, I—187, I
chemat de Dumnezeu, 130, III

credința și supunerea lui, 187, I; 189, II
nașterea lui, 130, II
promisiunea lui Dumnezeu, ce i-a făcut, 130, III; 182, IV; 187, II; 189, II
schimbarea numelui său, 187, II

B

Batjocoritori, anunțați înainte, 310, I, II
Biblia, atacurile împotriva ei, 121, II
autorul ei, 6, II
ca istorie, 6, II, 110, I
ca izvor de legi, 9, II; 125, II
când va fi înțeleasă, 124, II
conține legea lui Dumnezeu, 110, III
descopere voința lui Dumnezeu, 110, II; 106, I
din Geneva, 118, II
este lumină dela Dumnezeu, 106, I
scriitorii Bibliei au fost inspirați, 112, I; 112, II
Botez, în moartea lui Christos, 214, II; 215, II, 216, II
Bube, simbolul păcatului, 319, II

C

Cain, aduce jertfă, 75, III
agricultor, 74, II
natura (fîrea) lui 75, III
ucide pe Abel, 76, III
Calea vieții, pentru toți, 287, IV
California, frumusețea ei, 356, II; 357, I
Căini muți, 302, II
Cap, bărbatul este capul femeii, 64, II
Căpetenia dracilor, 83, IV
Carboniul, inel întunecat, 26, IX
s'a format prin prăbușire, 36, II, III
Cărți, 106, II
Cer, -ul, ca simbol, 86, II
definițiunea lui, 15, II; 18, III
înainte de cazul păcatului, 20, II
Isus în cer, 239, I
morții sunt în cer? 262, II
om nu a mers în cer, 262, III
profeții nu sunt în cer, 263, I
promis creațiunii noi, 263, II
Cercetare, 306, II

- Chemarea, este una cu îndreptă-
țirea, 212, I
ce este? 210, III
hotărît înainte de întemeierea
lumii, 211, II
și alegere, 229, IV
- Chinul vecinic, nu se poate sim-
ți în stare inconștientă,
264, II
învățătura lui, 270, I
- Christos, a prezentat așezele său
în Sfânta-Sfintelor, 192, IV
alegera miresci sale, 140, IV
antipolul lui, 339, II
apostolii au mărturisit, 294, I, II
cine îl formează, 197, I
devine desăvârșit înainte de bi-
neconvăntarea omenirii 197, I
gradual, treptat, 326, III
împărăția lui nu este din lu-
mea accasta, 176, I
a lua parte din jertfa lui, 210, I
împlinirea profeției sale, 301, I
îngerii au vestit, 293, III
înțelesul numelui său, 198, I
întoarcerea lui este sigură,
293, I
învățăceilor săi a vestit înain-
te, 293, II
lumea în stare de adormire,
297, III
membrele corpului său, 202, I
mielul nostru de paște, 170, I
mijloccilor legământului nou,
353, III; 354, III
nu ca om, 296, III; 297, I
pentru noi s'a prezentat în cer,
193, II
profet asemenea lui Moise,
354, II
sămânța lui Avraam, 196, II
scopul lui, 168, II; 171, I
scopul suferinței sale, 237, I;
238, I
timpul său, 300, I
- Clasa grăului, 309, II
- Copii, lui Adam, 64, III; 74, I
născuți în păcat, 69, I
apăsăți de păcatul moștenit,
252, I
nu merg în cer, 342, II
- Cortul, ușa, 182, II, III
altar pentru sacrificiu, 181, III
descrierea, 180, I; 181, I
așezarea semințiilor în jurul
cortului, 183, I
curtea, (pridvor), 181, II; 187, I
donații pentru zidire, 176, III—
178, II
partea legământului legii, 191,
II
poarta, 181, II
- prezența lui Dumnezeu în cort,
181, I
pregătirea și terminarea cortu-
lui, 178, II—IV
serviciul, simbol, 187, III
spălătorul (lighianul), 182, I
tabăra, 182, V
vălul, 180, III
ziditorul cortului, 178, I
- Creățiunea, martor mut al lui
Dumnezeu, 357, II
începutul ei nu e descoperit,
9, I
- Creățiune nouă, datorința ei de
a pune mărturie, 339, II
a fost făcută în asemănarea lui
Christos, 225, III; 226, II
ajungerea la desăvârșire,
204, II
ce este? 212, III
coroana creățiunii, 244, II
este ființă dublă? 232, II
este răspunzătoare dela naște-
rea sa, 213, I
începutul ei, 330, II
învierea ei, 261, II; 344, I
lucrul din prezent, 329, I;
340, I; 342, I
moștenitoarea naturii dumneze-
cești, 213, III; 342, II
nu se deavoaltă ca ființele pă-
măntene, 218, I; 214, II;
220, III
oaste aleasă, 205, I
părtașă a bineconvăntărilor ve-
cinice, 346, II
pentruce a fost adusă la exi-
stență? 214, I
preumbrită, 234, I
preumbrită prin Melchisedec,
337, II
relația și cu Dumnezeu, 329, I
servul lui Dumnezeu, 341, III
turmă mică, 345, I
vestește lauda lui Dumnezeu,
337, III
- Creatura, suspină și se chinuește,
256, I; 348, II
are lipsă de organism, 13, II
- Credințioșia lui Dumnezeu și a
lui Ius, 229, III
explicarea, 325, II
creățiunii noi, 229, III
- Credințioșii, biruitori nu au pri-
mit bineconvăntare, 153, II
și drepti, 239, II
- Credință, pe baza Scripturei,
125, II
ce este, cum se poate câștiga?
8, I; 208, I
și baza ei, 159, I
- Creștin, înărcinarea lui să pre-
dice, 341, I

cum poate fi cineva? 205, II
 cu numele, 332, I
 nepătat de lume, 339, I
 Cunoștință, pasul cel dintâi,
 204, II; 205, II
 despre Adam, 107, II; 108, II
 111, II; 112, III; 114, I
 este de lipsă pentru câștigarea
 vieții, 353, II, III
 izvorul cunoștinței, 159, I
 se înmulțește, 306, II
 Curățirea trupului și a sufletului,
 226, I
 Cuvânt, -ul, lui Dumnezeu laudă
 numele său, 125, II
 de încredere, 47, II
 Curcubeul, când a început să se
 arate, 40, II; 103, III; 104, I
 semnul legământului, 103, III;
 104, I

D

Daniel a prevestit timpul sfârși-
 tului, 123, II; 124, II
 Inspirația lui, 123, II
 vedenia lui despre îngeri, 17, III
 Date, 1878, 315, I
 1914, 314, I
 1917, 314, III
 David, o icoană, 151, III
 psalmii lui, 152, I
 regele lui Izrael, 151, II
 Decădere, degenerare, 73, I
 Defăimări, asupra lui Dumnezeu și
 Isus, 235, I
 Desăvârșit, prin suferințe, 238, II;
 239, I
 Desfrânare, spirituală, 223, II
 Destinul, 202, I
 Dezvoltarea caracterului, 338, I
 caracter desăvârșit, explicarea,
 239, I
 Diaglott, traducere prelucrată,
 120, III
 Diavolul, ce înseamnă numele lui,
 70, II
 falsifică Biblia, 121, II
 nu este nemuritor, 260, II
 organizația sa, 223, I
 Dumnezeu, bunătața lui față de
 Adam, 249, II, III; 250, I
 chinul vecinic este necunoscut
 înaintea lui, nu este dușmanul
 omeniței, 269, VIII
 creator și dătător de viață, 105,
 III; 109, II; 157, I
 creatorul cerului și al pământu-
 lui, 23, III
 cuvântul său, cumpăna adevăru-
 lui, 257, II; 264, III
 face legământ cu Izrael, 148, I
 hotărârile sale nu dau greș,
 128, II

îngrijirea sa, pentru cazul da-
 că omul păcătuiește, 252, II
 iubire, 246, II
 judecata lui față de oameni,
 126, I
 lasă lumină asupra cuvântului
 său, 125, II
 mântuiește pe om, 292, III
 martorii lui, 340, I, II
 moștenitorii lui, 141, I
 neegoist la aplicarea pedepsei,
 246, II; 247, I
 nu este creatură spirituală, 13, I
 nu silește pe nimeni, 127, I
 pentruce și-a arătat puterea fa-
 ță de Egipteni? 146, III
 a'a îngrijit de icoane, 131, II
 singur este nemuritor, 260, III
 spirit, nevăzut, nemuritor, 12,
 III

Dureri, începutul, 313, II

E

Edenul locuința străbună a omu-
 lui, 53, I, II
 doi ani în Eden, 55, II
 scoaterea omului afară din
 Eden, 63, II
 Eliberarea, preumbrită în Egipt,
 145, I
 Enos, 77, I
 Episcopii Angliei, împotriva tra-
 ducerii Bibliei, 118, I
 Esau, icoană, 142, II
 nașterea lui, 142, I
 Eva, creerea ei, 54, II
 dorințele ei, 62, II
 învățată de Adam, 250, I
 ispitită, 58, I—V
 Evanghelie, trebuie să se veste-
 ască, 321, III
 vestirea ei privită ca nebunie,
 174, III
 Evoluție, 48, II
 Evreii rezidesc Palestina, 315, II
 Ezra, citește și explică legea po-
 porului, 114, III, 115, I

F

Faraon, persecută pe Evrei, 145,
 III; 146, I
 Fățărnice, începutul, 77, I
 Federația Bisericilor Americane,
 308, III
 Femea, folosită ca unealtă de Sa-
 tan, 81, I
 frumuseța ei, 78, II, III
 ispitele ei, 80, II
 vanitatea ei, 80, I
 Fenomenul dela muntele Sinai,
 simbolic, 150, I
 Fericire, condițiunea, 248, III
 Fii, lui Dumnezeu, 81, II

Ființă nouă, nu va fi nemuritoare pe pământ, 212, III
 Ființe, spirituale, organismul lor, 18, III
 apar cu totul altcum ca oamenii, 18, II
 Ființe vii, pe cari le-a produs pământul, 41, I—III
 Firmament, sau bolta cerului, 34, I
 Foamete, după cuvântul lui Dumnezeu, 347, III
 Focul vecinic, 275, I
 Folos din experiențe, 251, I

G

Generațiuni, un șir neîntrerupt, 107, I—III
 Gheena și Hades, 276, I
 Ghiță animale înghețate, 95, I
 origina, 99, II
 Grădina Edenului, 53, III
 Guvernare desăvârșită nu se poate face cu puteri omenești 153, I
 preumbrită, 147, I; 151, I

H

Hades și gheena, 276, I
 Heruvimi, 13, IV

I

Iacob, a dorit să meargă în iad, 271, I
 învață pe Iosif, 108, II
 nașterea lui, 142, I
 pe cine închipue, 142, II
 profetește pe patul de moarte, 143, I, II
 visul lui, 142, III
 Iadul, dă înapoi pe cei morți, 274, II
 cuvinte traduse iad, 270, II
 înțelesul lui după limbajul vechiu, 270, II
 Isus nu a rămas în iad., 272, III
 locul chinului vecinic? 120, I, II; 283, III
 Iehova, arată calea vieții, 174, I
 este sfătuitorul său propriu, 47, I
 izvorul binecuvântărilor, 140, II
 lauda adusă lui, 357, III
 șade pe cerul cerurilor, 19, I
 se odihnește în ziua a șaptea, 195, I
 și înțelepciunea sa, 174, III
 Iertare, 228, II; 229, I
 Ilustrațiuni, simbolul Bibliei, 153, II
 începutul împlinirii lor, 152, III
 rânduite de Dumnezeu, 131, II

Impărăția lui Dumnezeu, jertfa, car a deschis drumul în ea, 275, II
 răspândirea vestii ei, 322, II; 341, II
 Indreptățire, ce se cere, 208, II; 209, I
 îndreptarea membrilor lui Christos, 190, I
 scopul, 209, I, II
 și chemarea, la ce? 211, I
 Inele, de apă se prăbușesc, 98, III
 aburii se lătesc spre poli, 26, VIII
 cele dela margine de ape, 94, II
 cât timp au existat, 31, III
 cum se învârtesc, 27, I
 formarea lor, 28, III
 sistemul, cauza, 28, V; 29, I
 Ingeri, apărătorii și conducătorii omenirii, 16, I
 au părăsit starea lor cea dintâi, 83, IV
 căzuți, amăgitorii omenirii, 84, I
 frumetea și măreția lor, 17
 I—IV
 în temniță, 90, II—91, III; 276, IV
 natura, slujba și puterea lor de a putea îmbrăca trup omenească, 14, III
 organizarea lor în legiuni, 17, I
 oști mari de ingeri, 17, I
 Inima, descrierea ei, 219, I
 Întâl născuți, scutiți prin credință, 164, I
 Înțelepciune, cine este înțelept, 124, III
 cum se poate câștiga? 7, IV
 explicarea, 177, I
 îngrijirea dumnezeiască, 72, II
 Intunec, deasupra adâncului, 30, II
 Invățăcei, când au fost îndreptățiți cei dintâi, 204, III
 Involușuri de aburi și nori se prăbușesc, 25, I; 33, I
 obârșia lor, 24, II; 28, IV; 47, II; 26, II
 relația lor reciprocă, 26, IV
 rotația lor, 26, III, IV
 Înviere, fără prețul de răscum-părare, imposibil, 281, III
 a creațiunii noi, 281, II
 argumentele lui Pavel cu privire la învierea lui Christos, 285, I
 explicarea, 281, II
 ordinea învierii, 285, III
 pentru ce vorbește Biblia despre ea? 282, II; 284, II
 și Avraam se va bucura de ea, 286, III

- Ioan Botezătorul, pune mărturie, 167, II
- Iona în iad, 278, I
- Iosif dă învățătură urmașilor săi, 108, II
- Iosua și ingerul înaintea Ierihonului, 16, III
- Iov a dorit să meargă în groapă (iad) 272, I, II
- Isaac, moștenitorul lui Avraam, 141, I
- Isus, activitatea lui în cer în cursul vârstei creștine, 299, II
- a murit de bună voie, 171, I
- a murit pentru toți, 178, II
- apare ca fulgerul, 298, II
- a primit nemurire, 261, I
- are putere să învie morții, 286, II
- a trimis pe învățăceii săi precum, 331, II
- botezul lui simbolic, 199, II
- ca om a murit pentru totdeauna, 201, III; 295, II
- ca cineva să-l poată vedea, e de lipsă să îmbrace glorie, 296, I
- când s'a sfârșit botezul său, 216, I
- capul creațiunii noi, 200, I
- cel dintâi în înviere, 283, I
- Christos, executorul lui Dumnezeu, 140, II
- Christos, odrasla, 348, II; 349, I
- devotamentul său față de Dumnezeu, 201, I
- consacrarea și ungera lui, 188, I; 199, II
- învățătorul omului, 282, III
- înviat la natura dumnezeiască, 200, II; 242, III
- învierea și viața sa, 281, II; 283, I
- jertfa lui a fost primită în cer, 201, II
- jertfa lui este deajuns în interesul tuturor, 253, IV
- jertfa lui este punctul principal al operei mântuirii, 172, I
- lumea nu-l mai vede, 296, I
- mărirea lui, 239, II
- nașterea lui, 152, II
- nașterea și ungera lui, 200, I
- neprihănit, 168, I, II
- nici un os nu i s'a frânt, 171, II
- nu e de lipsă să părăsească cerul, 300, I
- preot de ordinul lui Melchisedec, 200, II
- preumbrit printr'un miel, 165, III
- șade la dreapta lui Dumnezeu, 299, I
- sângele lui este baza îndreptării, 208, III
- serbarea paștelui, 169, III
- slujba și însărcinarea sa pământească, 330, II; 331, I
- suiră lui la cer, 293, III
- umiliința sa, 169, II
- viața sa pământească, 201, III
- venirea la templul său, 300, III
- vine ca un hoț, 297, II
- vine cu norii, 301, II
- Ispite, de trei feluri, 63, I
- Iubal, 77, I
- Iubire, explicarea, 127, I
- față de Dumnezeu și Christos, 227, III
- lui Dumnezeu, 72, II
- ține poruncile lui, 343, I
- Iuda și sceptrul de domnie, 143, I, II
- Izrael, umbra creațiunii noi, 149, II; 203, I
- în Egipt, 144, I—145, I
- din cele douăsprezece seminții, 143, I
- harul lui Dumnezeu se întoarce iarăși către Izrael 315, I
- numele nou al lui Iacob, 143, I
- spiritual, acuma națiune sfântă, 204, I
- Izvoarele adâncului se deschid, 96, I, II
- Izvoare de petrol, 36, IV; 38, I

J

- Jertfă, dreptul de jertfă, 160, I
- de ispășire pentru păcat, 154, I
- arhieru, 210, II; 231, I
- epoca de jertfă, 187, I
- explicarea, 160, I; 210, II
- Judecarea, lui Adam, 59, II, III; 69, I
- creștinătății cu numele, 318, III
- Evel, 64, I
- lui Lucifer, 70, I

L

- Lazar, trezit la viață, 280, II
- moartea lui numai adormire, 280, I
- nu a fost înviat, 283, I
- Legământ, explicarea, 350, III
- încheierea și împlinirea, 217, II, III
- încheiat de Dumnezeu cu Izrael, 148, I
- nou, 350, II
- partea omului, 207, II
- solii legământului, 317, I
- unilateral și reciproc, 103, I
- Legământul legii, condițiunile, 352, I

ingrijitor, învățător, 118, III
 nu a reușit, 352, II
 punctele ei simbolice, 151, I
 se încheie, 148, II
 Legământul veclnic, 102, IV—
 105, I
 Lege, creațiunei noi, 227, I;
 229, II
 cu privire la Adam, 59, I, II
 definiție, 161, I; 227, I; 351, I
 legea dela Sinai, 150, II
 preoții trebuiau s'o citească po-
 porului, 118, II
 Leul din seminția lui Iuda, 169, IV
 Leviți, învățătorii Bibliei, 118, III
 situația lor în legătură cu cor-
 tul, 183, II
 Liga națiunilor, 321, I
 Logos, creatura cea dintâi, 10, I
 crearea lui și a pământului,
 46, I; 97, III
 chipul lui Dumnezeu, 11, III
 ființa de încredere a lui Dum-
 nezeu, 11, III; 12, I
 ființă spirituală, 13, I
 frumusețea și gloria sa, 18, I, II
 intruchiparea înțelepciunii, 10,
 III
 numele lui pământesc, 11, II
 penține s'a făcut om? 170, I
 toate au fost create printr'ân-
 sul, 11, I; 12, II
 trimis pe pământ, 166, III
 vorbitorul lui Dumnezeu, 10, II
 Luciferii, cine sunt? 18, III
 și crearea pământului, 19, II
 Lucifer, crearea lui și numirile
 date lui, 13, IV
 devine dușman lui Dumnezeu,
 56, III
 domnitorul omenirii, 311, I
 în Eden, 55, IV
 înșală pe Eva, 57, II—58, I
 i s'a schimbat numele, 70, II
 judecarea lui, 70, I
 nelegiuirea sa, 56, II, III
 Lume, ce este? 86, II 176, I;
 231, III; 311, I
 creștinii nu pot s'o aprobe,
 242, I
 nimicită prin apă, 93, II
 nouă, după potop, 101, III
 sfârșitul lumii, 311, I
 Lumina, este una cu Dumnezeu,
 80, III
 și întunerec, 32, I

M

Mamut, găsit înghețat, 43, II, III
 Mana, ca simbol, 171, III
 Manuscris, Alexandrian, 115, III;
 116, I

Sinaitic, 116, II
 Vatican, 115, II; 116, III
 Manuscris, 112—116
 copiile originalelor, 115, II
 scrise sub îngrijirea dumnezei-
 ască, 121, I
 originale păstrate, 114, II
 Marea Roșie, trecerea Evreilor,
 146, I
 Mări, cum s'au format, 33, II
 ovaporato, 44, II
 Martorii lui Dumnezeu, 340, I, II
 Mărturie, cu ce unealtă, 341, II
 prin creațiunea noastră, 339, II;
 340, II
 Melchisedece, 329, II
 preoția lui, 330, I
 Messia, însemnătatea, 295, I
 speranța Evreilor, 122, I;
 152, III
 Miel, mâncat la Paște, 165, I
 junghiat înainte de întemeierea
 lumii, 169, III
 lui Dumnezeu, 167, II
 Mijlocitorul legământului nou.,
 353, III
 explicarea, 350, III
 Mireasa, lui Christos, preumbrită,
 221, I; 140, IV
 Moartea, treptată a lui Adam,
 63, II
 Adam a murit în timp de o zi,
 78, I, II
 dușmanul omului, 245, II
 Moarte, stăpânește pe toți, 69, I
 Dumnezeu nu este răspunzător
 pentru moarte, 245, II
 nimicirea morții, 355, I
 Moderniștii, 174, III
 Moise, a scris cinci cărți ale Bib-
 liei, 106, II
 cântecul său de eliberare, 146, II
 credința sa, 144, III
 face cort, 176, II, III
 face darea de seamă a istoriei
 creațiunii, 109, I—111, II
 ispitele din Egipt, 108, III
 la rugul arzător, 15, III
 nașterea și educația lui, 108, III
 pe muntele lui Dumnezeu,
 147, II
 scăpat viu, pe când era copil,
 144, II
 scriitorul lui Dumnezeu, 111, III
 Morții ajung la un loc cu ani-
 malele, 269, V
 îngropați ca niște oi, 269, II
 în stare inconștientă, 264, IV;
 269, I; 287, III
 învierea lor, 278, III; 281, I
 se întorc în pulbere, 269, IV
 unde sunt, 257, I

N

Născut de spirit, ca om moare, 217, I
 Naștere spirituală, când se întâmplă, 212, I
 prin Dumnezeu, 213, II
 Națiune împotriva altei națiuni, 318, II
 Națiuni, domnia lor permisă, pentruce? 311, II, III
 nedumerirea națiunilor, 316, I
 timpul lor, 312, I
 Necredințioșia creștinilor, 318, III
 Neghina, se leagă în snopi, 308, III
 Nemurire, explicarea, 259, I
 omenească pentruce o învață? 259, I
 promisiă creștinilor biruitori, 261, I
 Nimicirea, celor răi, 278, I
 Noe, barca lui Noe, 86, III; 87, II
 credința lui, 87, I
 desăvârșit între contemporanii săi, 85, I, II
 intră în barcă, 89, I
 legământul lui Dumnezeu cu el, 103, I
 nașterea și numele lui, 79, I
 părăsește barca, 102, I
 ocrotit și scutit în barcă, 90, I
 vestitorul adevărului, 85, IV;
 86, III

O

Odrașla, 348, II; 349, I
 Om nou, 232, I; 233, II
 Omul dinăuntru, 232, II
 Omul vechiu, 232, I; 233, I
 Omul, a fost creat, 49, I, II;
 50, III; 51, I
 ajuns în mizerie în urma păcatului, 166, II
 ce este? 258, II
 chipul lui Dumnezeu, 49, II; 50, II
 crearea lui a dat greș? 128, I
 din pământ, pământean, 51, I
 Dumnezeu a lăsat să se facă
 darea de seamă a istoriei lui,
 109, III
 mai prejos decât îngerii, 52, III
 nu a fost creat să fie ca o mașină, 245, III
 nu s'a dezvoltat de sine, 48, III
 suflet muritor, 51, III; 52, III
 durata vieții sale mărginită,
 84, III
 Osândă, omenirea osândită, 158, I

P

Palestina, cerul senin din Palestina, 5, I

privește, 132, IV
 promisiă lui Avraam, 137, I
 rezidirea ei, 315, II
 Pământ, -ul, acoperișul său de
 aburi, 30, I
 a produs plante, 85, I
 bucurie mare la întemeierea pământului, 48, III
 ca materie fluidă, 22, III
 ca simbol, 86, II
 creatorul pământului, 21, IV;
 22, I
 cu clima unei grădini acoperite,
 25, I; 43, II
 diametrul, 26, VI; 27, I 44, II
 domnitorii, stăpânitorii lui,
 322, II
 formarea uscatului, 34, II
 gata de locuință omului, 356, I
 ilustrația inelului celui din urmă, 44, II; 97, I
 începutul săptămânii de creare,
 23, III
 inele și acoperișele sale, 29, III
 popularea lui, 255, I
 în relație cu sistemul solar, 21, I
 însemnarea despre creare, 45,
 II, III
 întemeierea pământului, 19, II;
 20, I
 locuința omului, 48, I
 mărirea, rotirea și împărțirea
 timpului său, 21, II
 sistemul inelar și explicarea,
 24, I—44, IV
 scopul său, 46, III; 47, III
 timpul formării lui, 22, II; 20, I
 Pâne, nedospită, simbol, 171, III
 Paralelă între prezența întâie și
 a doua a Domnului, 316, III;
 318, I
 Părăsirea Egiptului, 145, II
 Părerea laicului despre starea celor
 morți, 257, II
 Pături, de carbuni, cum s'au format,
 35, II
 de metale, cum se explică,
 27, III
 de var, 41, III
 Silurienă, 27, III
 Pasca, când s'a serbat, 161, II
 cum se mănâncă, 162, II
 Evreii nu au înțeles-o, 163, I
 în amintirea Lui, 162, III
 începutul legământului legii,
 165, II
 jertfă, 162, I
 miel fără cusur, 166, I
 sărbătoarea cea dintâi, 163, II
 Pedepsă, Dumnezeu nu pedepsește
 din egoism, 246, II; 247, I
 pedeapsă vecinică, 278, II

Permisivitatea răului, 249, I
 Persecuțiunii din partea creștinilor cu numele, 236, II
 din partea preoților, 236, I
 Pești, creșterea lor, 41, I—III
 Pilda despre talanți, 316, I
 Plante pe la poli, 101, I
 Pockintă, explicarea, 207, II, 208, I
 Potop, trupească, 62, I
 Politicianii, 289, II
 Pomul cunoștinței binelui și al răului, 54, I
 vieții, 61, I, II
 Poporul învățat în privința legii, 113, II
 Potop, -ul, a fost de lipsă, 127, III
 anunțarea, 88, I
 cauza, 93, III—101, I
 criticii Biblicii, tăgădușe potopul, 101, II
 descrierea, 92, I—IV
 efectele potopului pe pământ, 100, II, III
 învățăturile de tras, 105, II
 justifică numele lui Dumnezeu, 93, I
 nu va mai fi, 102, II; 103, III; 104, I
 patruzeci de zile, 100, III
 viscoale și furtuni, 99, I
 Prizonieri, robi, 342, I; 343, I
 Preoți, chipul creațiunii noi, 184, II
 îndeplinesc slujba de ispășire, 185, I
 preoții lui Dumnezeu, 183, III
 puteau să intre oricând în Sfânta, 192, I
 serviciul lor, 112, V; 113, I
 serviciul lor tipic, 187, IV
 Preoțimea (modernă), faptele și căderea ei, 320, I, II
 înfață numai raiul, 198, III; 247, II
 nu la în seamă prezența Domnului, 310, III
 nu are sentimente spirituale, 303, I
 purtarea ei, 238, I
 răspunsul ei cu privire la morți, 257, IV; 258, I
 și războiul, 289, II; 320, III
 Prețul de răscumpărare, explicarea, 159, II
 câștigat pe pământ, prezentat în cer, 189, I
 după părerea preoților, 156, I; 160, III
 îngrijire dumnezeiască, 154, II
 preumbrît de mielul de paște, 164, II

promisiunea lui Dumnezeu, 155, I
 Probele, să nu ne descurajeze, 241, III
 Profetii, explicarea, 110, I
 înțelesul lor este tănuț, 305, II; 306, I
 înțelesul numai când se implinesc, 303, III
 Profeti mincinoși, înșeală pe oameni, 194, II
 anunțați înainte, 194, I
 Promisiune, față de biruatori, 345, III; 346, I
 Purgatorul, nescriptural, 262, I

R

Rămășița Evreilor a primit pe Isus, 203, II
 Răscumpărare, definițiunea, 173, I
 prin jertfă, 252, II
 Răstignire, blăstăm, 237, II
 Răuri, ce au izvorit din Eden, 53, III
 Răutate din partea oamenilor înainte de potop, 84, II
 Războaie, căsacarea legământului etern, 105, I
 cauzele, 289, III
 tragediilor, 290, I, II, III; 291 I
 urmările lor, 291, III
 Restatornicire, explicare, 350, I
 timpul, 347, I
 unealta prin care se face, 350, II
 Rezoluția din Londra, 323, I—326, I
 Russell T. Carol, 122, II

S

Sămânța, femeii, 234, II
 lui Avraam, 139, III; 140, I; 254, I
 preumbrirea și dezvoltarea ei, 254, II
 promisiă, creațiunea nouă, 71, I, II; 254, I
 șarpelui, 71, I; 234, I
 Sânge, -le, animalelor la Sinai, 192, IV
 dus în Sfânta-Sfintelor, însemnătatea, 192, II
 lui Christos, ca temelul legământului nou, 193, I
 lui Isus preț de răscumpărare, 173, I; 193, III
 mielului de paște, 165, I
 stropit pe capacul ispășirei, 186, I
 șapului Domnului dus în Sfânta-Sfintelor, 190, II; 191, I
 taurilor, în interesul cui? 187, V; 191, I

valoarea sângelui lui Isus, 172, II
 vărsarea sângelui de om, 108, II
 vărsarea sângelui, însemnătatea, 160, II
 Șapte timpuri, 811, III; 812, I
 Sara, mama lui Isaac, 188, I
 Șarpe, însemnătatea, 70, II
 judecarea lui să se târască, 71, I
 zdrobirea capului său, 71, III
 Satan, amăgește pe ingeri, 82, I, II
 amăgește pe oameni, 174, I
 aruncat jos din cer, 800, II; 814, I
 înfrânarea lui, 354, III
 înțelesul numirilor sale, 70, II
 minciuna lui duce la moarte, 259, III; 260, I
 nu a îmbrăcat trup, 86, I
 organizația lui nevăzută, 86, I
 propunerea făcută ingerilor, 81, III
 Scrierile (Scripturile) originale s'au pierdut, 114, II
 Scriptură, Biblia, 176, II
 Secerișul, la prezența Domnului, 308, I, 309, II
 pilda dspre seceriș, 308, III
 Sem, este binecuvântat, 130, I
 Semnele, prezenței Domnului, 812, II, III
 sfârșitului lumii, 818, I
 Seol, 270, II; 271, II
 „Serv“, însemnătatea lui, 841, III
 „serv bun și credincios“ 821 II
 Serviciu, de lipsă din partea crea-
 turei noi, 230, I
 înțelept, 231, II
 Seth, nașterea lui, 77, II
 Sfânta-Sfintelor, în care numai
 „dată pe an se putea intra,
 192, III
 Sfintenție, definiția, 222, II; 224,
 III; 226, I
 falsă, 225, I
 Sfintire, 222, I—226, II
 cu ocazia restatornicrii, 355, III
 părere greșită, 223, I
 Silo, 144, III; 294, I; 354, II
 Sion, ca simbol, 71, II
 Sionismul, 815, I
 Slujba bisericii adevărate și a
 celei false, 332, I
 Soarele, cum s'a creat, 81, II
 nu se putea vedea înainte de
 potop, 38, III; 39, I; 40, II
 Sodoma și Gomora, 287, II
 Spirit, nevăzut pentru om, 295, II
 spiritual lui Dumnezeu plutea
 asupra apelor, 82, I

Stele, creatorul lor, 5, II; 8, II
 legioane, 5, I
 simbolul ființelor spirituale,
 13, III
 Strămtorare, după punerea măr-
 turiei, 326, III
 Strângerea, așfinților, 308, II
 Studii în Scripturi, 122, II
 Subpreoți, neunși, 190, I
 Suferință, -ele, a lua parte la
 suferințele sale, 243, II
 bucurie în suferință, 241, II, III
 de lipsă creațiunei noi, 235, II
 membrilor corpului lui Christos,
 240, II
 omului, pentruce? 244, III; 245, I
 putea Dumnezeu s'o împiedece,
 245, III
 Sufletul, explicarea, 51, III;
 258, II
 moare, 259, II; 269, VII
 Supunere, învățată din suferințe,
 238, II

T

Tabără, înafară de tabără ce a
 închipuit? 186, II, III
 Taină, Christos, 199, I
 Tămăie, dusă în Sfânta-Sfintelor,
 186, I; 189, II
 Tapi, doi, 189, III
 Taur, junghiat de marele preot,
 185, III
 junghiat în curte, simbolie,
 187, V; 188, II
 Templu, așteaptă venirea Dom-
 nului, 317, II
 Domnul în templul său, 318,
 I, II; 319, I
 lui Iehova, importanța, 300, III;
 316, II
 Testamentul Nou, 112, IV
 Vechiu, 112, III
 Timp-ul, în profetia lui Daniel,
 303, III; 304, I
 sfârșitului, 302, I; 307, I
 sfârșitului, nu înseamnă sfârșitul
 vremii, 303, II
 Traducerea, autorizată, 118, III;
 119, I
 prelucrată, 119, II—120, I
 siriană, 116 V
 Traduceri de Biblii 116, IV
 cea dintâie trad. engleză, 117, I
 Turmă, aleșii turmei, 809, I
 Tyndale, traducerea lui, 117, II,
 III; 118, I

U

Ulei, din ce se compune, 86, V;
 87, I, II
 Ungere, -a, cortului, 179, II
 însărcinare adevărată, 332, I

insemnătatea, 184, II; 218 I
 lui Aaron, simbolică, 198, I;
 218, I
 lui Aaron, 179, II
 membrilor corpului, 218, II
 preoților Israelului, 184, I
 Ură, din partea națiunilor, 314, II
 Uriași, în zilele lui Noe, 88, III
 Uzia, amenințat, 320, II
 icoana creștinătății cu numele,
 319, II

V

Vânturi, 99, I
 Vârsta creștină, 174, II
 Veacul dinainte de potop, 77, II
 Vedenia lui Isaia, 319, I
 Vestirea, evangheliei o poruncă,
 332, II
 Viața, ascunsă cu Christos, 243, I
 cum s'a început pe pământ,
 41, I—III
 cum se poate câștiga viața ve-
 cinică? 157, III
 darul lui Dumnezeu, 158, I
 definiția, 157, I; 215, I
 dorința omului, 157, III

dreptul de viață, 157, II
 în sânge, 160, II
 mândria vieții, 62, II
 nu se poate câștiga prin putere
 omenească, 347, II
 omului este sfântă, 104, II
 transmiterea puterii de viață,
 157, II
 Viață večnică, 129, II
 Viermi, și foc care nu se stinge,
 276, I

W

Wiklef, 117, I

Z

Zăpadă din vârsta glacială, cau-
 zele, 43, II
 la poli, 100, II
 Zece porunci, 351, III
 Ziua, Domnului vine ca un hoț,
 298, I; 302, I
 de o mie de ani,
 de pregătire, 299, II 307, II
 durata zilelor de creare, 22, IV;
 23, I, II
 zilele creațiunii, 31, II—45, I
 lui Iehova, importanța, 300, II;

Dumneavoaștă doriți pace și primiți războiu

Așa le-a mers popoarelor întotdeauna.

Cum de este aceasta așa?

Prin ce este întotdeauna conturbat din nou visul vechiu al omenirii despre pace vecinică?

„Pace pe pământ“ — aceasta rămâne totdeauna numai un vis?

Trei oameni inteligenți — un industriaș, un avocat și un preot — stau de vorbă despre aceasta — și printr'un al patrălea vine claritatea!

Războiu sau pace? Incotro aleargă lumea?

Citiți interesante convorbire și din cale afară de instructivă în

Războiu sau pace?

Cu o întindere de 64 de pagini, liberă de porto costă numai 5.— lei, în România.

Adresa pentru comandă:

WATCH TOWER, Allmendstr. 39, Bern Elveția.

Iar în Jugoslavia costă numai 2.50 Din.

Adresa pentru comandă:

SVETIONIK, Krekova ul. 18, Maribor Jugoslavia.

